

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

091
OF

Harvard College Library

FROM THE BEQUEST OF
JOHN HARVEY TREAT
OF LAWRENCE, MASS.
(Class of 1862)

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ

ΤΗΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΑΝΗΚΟΥΣΑΝ ΑΥΤῷ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΘΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΑ ΕΝ Τῷ ΟΡΘῳ ΕΚΑΣΤΗΣ
ΤΩΝ ΕΝ Τῷ ΜΕΤΑΕΥ ΤΟΥΤῳ ΕΟΡΤΩΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑ

ΔΙΟΡΘΩΘΕΝ ΚΑΙ ΔΙ' ΕΝΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ.

ΤΠΘ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ἐν ἣ προσετέθησαν εἰς τὸν οἰκεῖον αὐτῶν τόπον αἱ ἐπιδιορθώσεις καὶ προσθήκαι
τοῦ αὐτοῦ μετὰ καὶ πολλῶν ἄλλων

ἐπιμελεία καὶ τυπογραφικὴ ἐπιστάσις

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ.

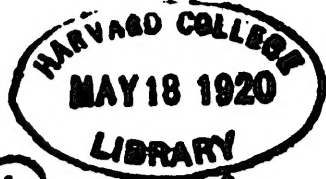
ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΥ

1860

Cy9091.10F

Treat fund

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΒΙΒΛΟΝ.

Η ἱερά καὶ χαρμόσυτος τοῦ Πεντηκοστάρχου βίβλος, περιέχει Ἀκολουθίαν, κατὰ συνέχειαν πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἡμερῶν, τουτέστιν, ἀπὸ τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς τῆς Πάσχα πρῶτῃ, ἕως τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πάντων. Ὁνομάσθη δὲ Πεντηκοστάρχιον, ἐκ τῆς Πεντηκοστῆς ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρας, καὶ ἐνταυτῷ μεγάλης ἑορτῆς, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τὸ δεκαδικὸν καὶ εὐπρόφερτον, τῶν λοιπῶν, μετὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἑπτὰ ἡμερῶν παραλειπόμενων· καθὼς καὶ ἡ παρὰ τῶν ἐβδομήκοντα δύο ἐρμηνευτῶν γενομένη μετάφρασις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὀνομάζεται συνήθως Τῶν Ἑβδομήκοντα, κατὰ παράλειψιν τῶν δύο. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ πεντηκοστοῦ τῶν ἡμερῶν ἀριθμοῦ, ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ Πεντηκοστάρχιον, δῆλον, ὅτι καὶ τὰ Τροπάρια, ἅπερ ψάλλομεν εἰς τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου, ὡς τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, φέρει πῆν, καὶ τὰ ὅμοια, ὀνομάζονται ὁμοίως Πεντηκοστάρια, ἐκ τοῦ πεντηκοστοῦ Ψαλμοῦ· διότι ψάλλοντες πρότερον τὸν πρῶτον στίχον αὐτοῦ, ἐπισυνάπτομεν ἔπειτα καὶ τὰ Τροπάρια ἐκεῖνα. Ἐκ τοιαύτης αἰτίας λοιπὸν καὶ τῆς παρουσίας βίβλου τὸ ὄνομα.

Ποιηταὶ δὲ αὐτῆς ὑπῆρξαν πολλοὶ καὶ διάφοροι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀποσιωπῶνται εἰς πολλά· οἱ δὲ ὀνομαστὶ ἐπιγραφόμενοι εἴτε εἰς Κανόνας, εἴτε εἰς Ἰδιόμελα, εἶναι οἱ ἑξῆς· Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Κοσμάς ὁ Ἀγιοπολίτης, Ἀνδρέας Κρήτης, Γερμανός, Θεοφάνης, Ἀνατόλιος, Ἰωσήφ ὁ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου ἀδελφός, ὡς τινες πιθανῶς γνωμοδοτοῦσιν· ἔτι δὲ Κωνσταντῖνος, Ἀρσένιος, Λέων Δεσπότης, καὶ Νικηφόρος Κάλλιςτος ὁ Ξανθοπέλος. Καὶ τῶν μὲν ἑπτὰ πρώτων, καθὼς καὶ περὶ τοῦ Μητροφάνους, τοῦ ποιητῆς τῶν Τριαδικῶν τῆς Ὀκτωήχης Κανόνων, τίνες ἦσαν, καὶ πόθεν, καὶ πότε ἕκαστος ἠκμασεν, ἱστορήθησαν ἀλλαχοῦ τὰ πάντα, καὶ ὁ βουλούμενος εὕρισκει αὐτά (1).

Τοῦ δὲ Κουμουλά, ὃς τις ἐπιγράφεται εἰς τὸ δευτέρου Ἰδιόμελου τὸ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῶν Μυροφόρων, ἀγνοεῖται παντάπασιν καὶ ἡ πατρίς καὶ ὁ χρόνος, καὶ ὃν ἔζησεν. Ὁ δὲ Ἀρσένιος, ὅτι μὲν εἶναι ποιητὴς δύο Κανόνων, τοῦ μὲν, ψαλλεμένου κατὰ τὸ Ψυχασάββατον τὸ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς, τοῦ δὲ, εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἀγίου Εὐχέλαιου, δῆλον ἐκ τῆς ἀκροσιχίδος αὐτῶν· καὶ σημειωτέον ἐνταῦθα, κατὰ πάροδον, ὅτι τοῦ δευτέρου τούτου Κανόνος ἡ ἀκροσιχίς, εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις τοῦ Εὐχολογίου, εἶναι ἡ μαρτημένη κατὰ παράλειψιν μιᾶς συλλαβῆς ΕΞ, εἰς δὲ τὸ Ἀγιασματάρχιον, μελισθεῖσα προσέτι καὶ εἰς δύο σίχας,

ἐφθάρη παντελῶς· καὶ διορθωτέον λοιπὸν αὐτὴν οὕτως· Εὐχῆς Ἑλαίου ψαλμός ἐξ Ἀρσενίου. Τίς ὁμῶς ὁ Ἀρσένιος, οὗτος, ἀδελφόν· εἰκάζεται μόνον ὑπότινων, ὅτι εἶναι Ἀρσένιος ὁ Μοναχός, ὁ περὶ τὰ τέλη τοῦ Θ'. ἡ τὰς ἀρχὰς τοῦ Γ'. αἰῶνος ἀκμάσας, ἀνὴρ ἐπίσημος εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ σύγχρονος Φωτίου Πατριάρχου, ὃς, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἀρσενίου τούτου εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, ἔγραψεν αὐτῷ καὶ τὴν 59 αὐτοῦ ἐπιστολὴν. Τὴν εἰκασίαν ταύτην πιθανολογεῖ καὶ ὁ ἐν Ῥώμῃ σωζόμενος τοῦ Εὐχολογίου κώδης, ὁ ὁποῖος, νομιζόμενος ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, περιέχει τὸν εἰς τὸ ἅγιον Εὐχέλαιον εἰρημένον Κανόνα.

Περὶ δὲ Λέοντος τοῦ Δεσπότη, τοῦ ἐπιγραφόμενου εἰς τὸ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῆς Πεντηκοστῆς Δοξαδικόν, Δεῦτε λαοί, κτλ. γνωμοδοτοῦσι τινές, ὅτι εἶναι ὁ ὑπ' ἄλλην ἐπωνυμίαν μᾶλλον γνωστός καὶ ἐπίσημος, Λέων ὁ Σοφός, υἱὸς τοῦ Αυτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνης, καὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ διάδοχος. Μετὰ τὴν γνώμην ταύτην συμφωνοῦσι καὶ τὰ τῆς ἱστορίας· ὅτι δηλαδὴ, ὁ Λέων ἐχρημάτισε καὶ Ὑμνογράφος, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ὑπ' αὐτοῦ ποιηθέντα ἑνδεκα Ἑωθινὰ, καὶ τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ Ἰδιόμελα εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Λαζάρου· καὶ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Βασίλειος, ἀναβὰς εἰς τὸν αυτοκρατορικὸν θρόνον, ἔστειλε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Κωνσταντῖνον καὶ Λέοντα, Βασιλεῖς· ἀξίωμα, τὸ μετὰ τὸν Αυτοκράτορα πρῶτον. Οἱ δὲ ἔχοντες αὐτὸ, ἀπλῶς μὲν ἐκαλοῦντο Δεσπότες· ὃς, πρὸς προσωπικῶς συνελάλει μετ' αὐτῶν, ἔλεγε· Ἡ Βασιλεία σου καὶ, Βασιλεῖ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ λόγου. Ἐκ τούτου λοιπὸν γίνεται φανερόν, ὅτι καὶ τὸ εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς Παρασκευῆς τῶν Βαίων Ἰδιόμελον, τὸ ἐπιγραφόμενον, Ποίημα Λέοντος τοῦ Βασιλέως, αὐδῶνα ἄλλον ἔχει ποιητὴν, εἰμὴ τὸν αὐτὸν Λέοντα τούτον, ὃς τις ἐπωνομάζετο μὲν Δεσπότης καὶ Βασιλεὺς, πρὶν αυτοκρατορεύσει· Σοφός δὲ, διότι, γινόμενος μαθητὴς τοῦ περιφήμου Φωτίου, καὶ ἐπιμελῶς παρ' αὐτοῦ διδασκόμενος, ἐπέδωκεν εἰς πᾶν εἶδος μαθητικῆς καὶ προσέτι, διότι ἐχρημάτισε θεμέλιος τῆς σοφίας προδότης καὶ υπερασπιστής. Διεδέχθη δὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ κατὰ τὸ 886 ἔτος· καὶ βασιλεύσας ἔτη 25, μῆνας 3, καὶ ἡμέρας 10, ἐτελεύτησε τῷ 911 ἔτει, Ἰουνίου 11, ἡμέρα γ'. τῆς Πεντηκοστῆς. Τὰ λοιπὰ τούτου συγγράμματα, Νομικά, Τακτικά, Χρησμοὶ καὶ τὰ ὅμοια, εἶναι ἔξω τοῦ παρόντος ἡμῶν σκοποῦ.

Ὁ δὲ Νικηφόρος, πολὺ νεώτερος τοῦ Λέοντος, ἦτο Κάλλιςτος τοῦ Ξανθοπούλου υἱός, Μοναχός τὴν τάξιν, καὶ διὰ τὴν παιδείαν αὐτοῦ, εἰς τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος· ἐτελεύτησε δὲ περὶ τὸ 1340, ἢ κατ' ἄλλους, τὸ

(1) Ὅρα τὴν τῷ Μ. Ὁριολογίῳ ἐκδοσιν, Τυπογρ. Φαίλικος.

1350 ἔτος. Οὗτος, ἐκτός τῆς σωζομένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, καί τινων ἄλλων συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐμμέτρων καί πεζῶν, συνέγραψε πρὸς τοὺς καὶ τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ καὶ Πεντηκοσταρίῳ Συναξάρια, ἐπιγραφόμενα οὕτως· « Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου Συναξάρια, ... » ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, καὶ καταλήγοντα μέχρι τῶν Ἀγίων Πάντων ». Ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἐποίησε καὶ τὴν ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, τὴν ψαλλομένην τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακρινησίμου.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ προσεπισημειωθῇ καὶ περὶ Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλά, ὃς τις ἐπιγράφεται ποιητὴς τοῦ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν ἱαμβικοῦ Κανόνος, ὃς οἱ πλεῖστοι μὲν ταυτίζουσιν αὐτὸν μὲ τὸν Δαμασκηνὸν Ἰωάννην· τινὲς δὲ, νομίζοντες αὐτὸν διάφορον, ἀμφισβῶντες ἐπομένως καὶ περὶ τοῦ Κανόνος τούτου, ἂν ἦναι ποίημα Ἰ. τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς καὶ οἱ ἕτεροι δύο ἱαμβικοί, (ὁ εἰς τὰ Χριστούγεννα δηλ., καὶ εἰς τὰ Θεοφάνεια) ἢ ἄλλου τινὸς Ἰωάννου, ἐπωνομαζομένου Ἀρκλά. Τῆς ἀμφισβολίας ταύτης εἶναι Γρηγόριος, ὁ Κορίνθου ἐπίσκοπος, ὃς τις καὶ Γεώργιος Πάρδος καλεῖται, καὶ Μάρκος ὁ Εὐγενικός· ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν, ἐπιγράφει ἀπλῶς τὸν Κανόνα τούτου, « Ποίημα Ἰ. Μοναχοῦ, ὡς φασι, τοῦ Ἀρκλά ». Ὁ δὲ Μάρκος, « Ἐτερος Κανὼν ὁμοιος, ὡς τινες λέγουσιν, Ἰ. τοῦ Δαμασκηνοῦ· ἕτεροι δὲ, Ἰ. Μοναχοῦ τοῦ Ἀρκλά, οἷς καὶ ἐγὼ συντίθεμαι ». Ὁ δὲ Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος, οὐ μόνον τὸν Κανόνα τούτου ἀποχωρίζει τῶν λοιπῶν δύο ἱαμβικῶν, ὡς ἐκ τῆς φράσεως, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρεῖς ἀποδοκιμάζει παντάπασιν ὡς συγγράμματα τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἄν καὶ πολλοὶ (λέγει) ἀναφέρουσι τοῦτον εἰς τὸν ποιητὴν τῶν δύο ἱαμβικῶν Κανόνων, καί κείνους πάλιν εἰς τὸν πάμμεγαν Ἰ. τὸν Δαμασκηνόν, « Ἐγὼ οὐκ ἔχω γενέσθαι ῥαδίως » τῆς τοιαύτης γνώμης, διὰ τὸ μὴ ἐξακριβώσασθαι τοῦτον τὸν Κανόνα, τῇ φράσει τεκμαιρόμενος, ἀποδιῶσθαι ἐκείνων τῶν δύο ἱαμβικῶν· καὶ ἄλλον τεχνίτην ἐκείνοις ἰδιαίτων, ἐτέρῳ τινὶ τοῦτον παραπήγνυμι, ὃς τις ἂν εἴη ἐκείνος· καὶ οὐδὲ ἐκείνους τῷ μεγάλῳ Δαμασκηνῷ ἔχω προσνέμειν, κατ' αἰτίαν τοιάνδε ». Ἀλλὰ, μετὰ τὰς δύο ἢ τρεῖς αἰτιολογίας τῆς γνώμης του, μεταμεληθεὶς ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κατηγορηθῇ ὡς ἰσχυρογνώμων εἰς πράγματα, ὅπου δὲν πρέπει, καὶ ἐπιφέρων ἄλλην αἰτίαν, δι' ἣν ἡδύνατο τάχα καὶ ὁ τοῦ Κανόνος τούτου ποιητὴς ν' ἀλλάξῃ φράσιν, συμφωνεῖ τελευταῖον εἰς τὴν ψῆφον τῶν πολλῶν, καὶ ἐπιτρέφων συμπερασματικῶς πρὸς τὸν Δεῖον Ἰωάννην, λέγει· « Τοίνυν, ὦ ἀγιώτατε Δαμασκηνέ, χρεώσται χάριτας τοῖς παραλείψασιν ἐπὶ σὲ τοὺς τοιοῦτους Κανόνας· καὶ εἰσποιησάμενος τοὺς λόγους τούτους, ὡς οἶα καὶ γεννησάμενος αὐτούς, καὶ οὕτως πληθύνας τὰ τέκνα σου, δέξαι καὶ τρίτον Κανόνα τὸν εἰς τὸ ἀγιώτατον Πνεῦμα· τί γὰρ κωλύει ἐπιγράφεσθαί σοι καὶ αὐτὸν κατ' ἐκείνας, ἵνα πανάριον, ὅ ἐστι Δίδη ἢ Ἀρκλίον, εἴτουν κιθώτιον, χαρισώμεθά σοι τῷ μεγάλῳ Ἰωάννῃ τὸ πόνημα τοῦτο, ὡς φασιν οἱ ἱδμονες Ἰωάννου Ἀρκλά; (ὅτι δηλ. σὺ εἶσαι ὁ ἐπωνομαζόμενος Ἀρκλάς)... Ἐάν δὲ οἱ μαρτυρήσουντες καὶ πιστωσόμενοι τὸ ζητούμενον οὐχ εὐρίσκοντο, προσκυνῶ καὶ οὕτως, καὶ τίθεται τῇ φήμῃ τῶν πολλῶν »· ὅτι δηλ. ὁ Κανὼν, περὶ οὗ ὁ λόγος, εἶναι ποίημα γνήσιον Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ (Προλεγόμενα εἰς τὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ).

Ἐκ τῶν λόγων τούτων λοιπὸν τοῦ Εὐσταθίου γίνεται φανερόν, ὅτι εἰς τὸν ΙΒ'. αἰῶνα, κατ' ὃν οὗτος ἤκμαζεν, ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτον ἀναπόδεκτον κατ' αὐτὸ καὶ ἀμαρτύρητον, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπικρατεστέρα γνώμη καὶ φήμη τῶν πολλῶν, εἰς ἀρχαίαν βέβαια παραδόσιν ἐπιστηριζομένη, ἀπέδιδε τὸν Κανόνα τούτου, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς δύο ἱαμ-

βικὰς, εἰς Ἰ. τὸν Δαμασκηνόν, καὶ αὐτὸς ἐννοεῖτο κοινότερον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἀρκλάς. — Τὸ δὲ Ἀρκλάς τοῦτο ἐσχηματίσθη μὲν εἰς ἀρσενικοῦ ὀνόματος τύπον ἐκ τοῦ Σηλυκοῦ Ἀρκλα, κατὰ συγκοπὴν γενομένου ἐκ τοῦ λατινικοῦ Ἀρκουλα (Arcula), τὸ ὁποῖον, ὡς ὑποκοριστικὸν τῆς Ἀρκα (Arca, Κιβωτός), σημαίνει Κιβώτιον ἢ Ἀποθήκην· ἐδόθη δὲ εἰς τὸν Δαμασκηνόν, ἢ ἀπλῶς εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ εἰρημένου Κανόνος, ἐπωνυμικῶς πρὸς χλευσὴν, καθὼς ὁ Εὐστάθιος πάλιν λέγει ἐν τῷ αὐτῷ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν ὑπομνήματι· ὃς τις ὅμως, χωρὶς νὰ εἴπῃ τὸ, πότε, καὶ ὑπὸ τίνων, ἢ ποίαν ἐννοίαν χλευαστικὴν ἔχει τὸ Ἀρκλάς, μέμφεται μόνον, μᾶλλον δὲ καταρᾶται τὸς χλευάζοντας τοιοῦτους ἀνδρας ὀνυμαστους, οὕτως λέγων· « Ὅσοι δὲ Χοιροδοσκόν, τὸν τὴν λογιότητα τοσῶτον, σιλᾷνυσιν, εἴεν ὑπὸ συδῶτην ἀγόμενοι· καὶ οἱ τὸν Ἀρκλᾶν » δὲ λαλῶντες, ἀποθήκης τοιαύτης εἴεν ἐπάξιοι, εἰάν πλαττόμενοι τὰ τοιαῦτα ἐπιγράψουσιν ἀνδράσι περιωνύμοις ». Ἀλλὰ, δοθέντος ὅτι ὁ Δαμασκηνὸς ἐπωνομάσθη τοιστοτρόπως, εἰάν ἦτο συγχωρημένον, ἠθέλει εἰπεῖ τις ὅτι, ἐπειδὴ τὸ Ἀρκλα, λέξις τῆς λατινικῆς γλώσσης τῶν Βυζαντινῶν, ἐκτός τῆς ἀνωτέρω σημασίας, σημαίνει προσέτι καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν πόλεων ἐν εἰδὲ κιθωτὶς ὀρθῶς κατασκευασμένους πυργίσκους ἢ οἰκίδια (1), ὅπως ἴστανται σκοπεύοντες οἱ πρὸς φύλαξιν τεταγμένοι στρατιῶται· διὰ τῆς ἰσως ἐπωνομάσθη Ἀρκλάς ὁ Δεῖος ἕτος Πατὴρ, ὡς ἰσάμενος, τρόπον τινά, ἐπὶ τινος Ἀρκλας καὶ σκοπιᾶς· τρετίσιν, ὡς ἄγρυπνος φύλαξ καὶ φρερὸς τῶν πατρικῶν παραδόσεων, καὶ προμαχὼν τῶν τῆς πίστεως δογμάτων ἀκαταμάχητος, καὶ ἀπρόσβατος εἰς τῶν αἰρετικῶν τὰς ἐφόδους· καὶ ἐπομένως ἡ τοιαύτη ἐπωνυμία ἐδόθη εἰς αὐτὸν πρὸς εὐφημισμὸν μᾶλλον καὶ ἔπαινον, ἀντὶ ὕβρεως καὶ χλευῆς. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου συγγραφέων καὶ ποιητῶν.

Ἐκδόσεις δὲ αὐτῆς ἔγειναν κατὰ καιροὺς πολλαὶ καὶ διαφοροί, καὶ ὑπὸ διαφόρων Τυπογράφων τῆς Βενετίας, οὐ μόνον τῶν νεωτέρων, ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν· ἡ δὲ πρώτη αὐτῆς ἐκδοσις φαίνεται ὅτι ἦτο προγενεστέρα μὲν πολλῶν ἄλλων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν, μεταγενεστέρα δὲ πάντως τῆς τῆς Ψαλτηρίου, καθὼς τοῦτο γίνεται φανερόν ἐκ τῶν λόγων Ἰωστίνου Δεκαδύου τῆς ἐκ Κερκύρας. Ὁ ἐλλόγιμος ἕτος καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, ὅταν ἐξέδωκε τὴν ἱεράν ταύτην βίβλον, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐκδώσῃ ἔπειτα καὶ ἄλλα βιβλία Ἐκκλησιαστικά, ἐπαινῶν, εἰς τὴν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς προσφώνησιν του, τὸν ζῆλον εἰς τὰ καλὰ, καὶ τὴν πρὸς ἐκδόσιν βιβλίων Ἑλληνικῶν ἀγαθὴν προαίρεσιν τοῦ τότε τυπογράφου Ἀλδου Μανυκκίου τῆς πρεσβυτέρου, ὅπως λέγει περὶ αὐτῆς· « Τῶτον τοίνυν συνεργὸν εὐρηκῶς πρὸς τὰ κάλλιπα, ἔδοξέ μοι τὴν Δεόπνευστον βίβλον τῶν Δείων πρῶτον ἐντυπῶσαι » Ψαλμῶν, τὸν τε ἀρίστως ταύτην καὶ ἀξίως τῆς ἐν αὐτῷ Πνεύματος συνθέμενον Προφήτην ἄμα καὶ Βασιλέα, ὡς πέρ τινα πρόδρομον, καὶ κήρυκα διαπρύσιον τῶν μετ' ἐπολὺ τυπωθησομένων ἡμῖν Δείων προεκπέμψαι Γραφῶν· οὐκ εἰς μακρὰν γὰρ καὶ τὸ Τριωδίον, καὶ ὁ καλεῖν ἡμῖν ἔθος Πεντηκοσταρίον, μετ' ὃ τὴν Παρακλητικὴν, Θεοῦ συναιρομένου, τυπώσομεν· ταυτὶ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι, ταῖς κατὰ τόπον ἀγίαις τῆς Θεοῦ Ἐκκλησίαις πολλήν τε καὶ μεγάλην τὴν χρεῖαν παρέχεται· κατ' ἐξαίρετον δὲ ἡ Δεία τῶν Ψαλμῶν αὕτη βίβλος ».

Ἐκ τῶν λόγων τούτων λοιπὸν τῆς Δεκαδύου φαίνεται

(1) « Μίαν εἰσιόντες τῶν ἐκκρεμῶν τῆς τείχους, καὶ προνευσσῶν ἐξωθεν μηχανῶν, Ἀρκλας οἶδε ταύτας ἢ κοινῇ καὶ πάνδημος φράσις καλεῖν, τῶν κυλεῶν τὰς σπάθας εἰλκυσαν » (Νικητ. Χωνιάτ. Βιβλ. δ'. 3).

ἀναντιρρήτως, ἐπὶ τὸ Ψαλτήριον ἐξεδέθη εἰς τύπον πρὸ παντός ἄλλου βιβλίου Ἐκκλησιαστικοῦ· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἔκδοσις αὕτη τῇ Δεκαδύε, ὡς μὴ ἔχουσα σημειωμένην τοῦ χρόνου τὴν ἐποχὴν, εἰκάζεται ἐπὶ ἔχειν περὶ τὸ 1498 ἔτος, δῆλον, ὡς ἡ πρώτη τῇ Πεντηκοσταρίῳ ἐπρεπεν ἀκολουθῶσα νὰ ἐνεργηθῇ, τὸ βραδύτερον, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 15. αἰῶνος, κατὰ τὴν τῇ Δεκαδύε ὑπόθεσιν (1). Ἀλλὰ, καθὼς φαίνεται, ὁ σκοπὸς αὐτοῦ δὲν ἐπληρώθη· καθέτι οὕτως εἰς τὴν κατάλογον τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀλδου ἐκδοθέντων βιβλίων συναριθμεῖται καὶ Πεντηκοσάριον, οὗτε οἱ περὶ τῶν ἑμετέρων Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων γράψαντες, ἀναφέρουσι Πεντηκοσταρίῳ ἐκδοσιν, δι' ἐπιμελείας τοῦ Δεκαδύε γενομένην ὑπ' ἄλλου τυπογράφου τυχόν, ζῶντος τοῦ Ἀλδου, ἢ καὶ μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1515 ἀπεβίωσιν αὐτοῦ. Ἐξ ἐναντίας ἀναφέρουσι μετὰ τὸ Ψαλτήριον δύο ἐκδόσεις τῆς Ὀκτωήχου, τῷ 1523 καὶ 1543 ἔτει. Μετὰ ταύτας ἀπαντᾷται καὶ Μηναιῶν ἐκδόσεις ἐν ἔτει 1551, ὑπὸ Ἀνδρέου καὶ Γακώβου τῶν Σπινέλλων γενομένη, ἣτις λέγει ῥητῶς, ἐπὶ πρὸ αὐτῆς ὑπῆρξαν καὶ ἕτεραι τῶν Μηναιῶν ἐκδόσεις (2)· καὶ ὅμως οἱ ἀναγνώστες εὐρεθέντες Βιβλιολόγοι πρὸς συμβουλὴν, οὐδεμίαν Πεντηκοσταρίῳ ἐκδοσιν ἀναφέρουσιν ἐν τοσούτῳ, εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν ἐπὶ δεκαεπτὰ ἐτῶν· ἐνῶ καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ κόπου καὶ τῆς δαπάνης ἡ σμικρὴ πρὸς τύπωσιν αὐτῆς, ἐπὶ δὲ καὶ ἡ χρῆσις βιβλίου χαρμωύου,

(1) Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ Ψαλτηρίου τυπούμενον ἐπιγράμμα Σίγησον Ὀρφεῦ, κτλ. εἶναι ποιήμα τοῦ Δεκαδύε τούτου· καὶ ὅτι ἐκδόσεις τοῦ Ψαλτηρίου ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι ἀρχαιότεραι δύο, ἡ μὲν ἐν Μεδιολάνοις, τῷ 1481 γενομένη ὑπὸ Ἰωάννου Κράβωνος· ἡ δὲ ἐν Βενετίᾳ, τῷ 1486 ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τῷ Κρητῆς, ἐκ πόλεως Χόνδακος, τῆς νῦν καλεσμένης Χανιά, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παρὰ τῶν Εὐρωπαίων σχηματισθεῖσα Κάνδια (Candia), ἢ τε νῆσος καὶ ἡ μητρόπολις αὐτῆς. Τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁ ἱαμβικός στίχος, ὁ ἀνθρὸν τοῦ πρώτου Ψαλμοῦ ἐπιγραφόμενος, Δαυὶδ Προφήτου καὶ Βασιλέως μέλος· ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐφθάρη κατ' ἀγνοίαν εἰς τὰς νεωτέρας τοῦ Ψαλτηρίου ἐκδόσεις διὰ τῆς προσθήκης μιᾶς συλλαβῆς· ἦγουν, Δαυὶδ τοῦ Προφήτου, κτλ.

(2) Ἰδοὺ καὶ αὐτὸ ἡ ἐπιγραφή τῆς τῶν Σπινέλλων ἐκδόσεως· «Τὸ παρὸν Μηναιῶν ἐτυπώθη Ἐνετίῃσι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ διορθώσεως, καὶ περιέχει πλείστα Τροπάρια, Ἰδιόμελα, Κανόνες τε καὶ Συναξάρια, ἃ, συλλεχθέντα νῦν ἐκ πολλῶν καὶ καλῶν βιβλίων, οὐκ ἦσαν ἐν τοῖς ἄλλοις προτυπωθεῖσι παρὰ τῶν ἄλλων Μηναιῶσι. Διὸ συνεχωρήθη χάρις ὑπὸ τῆς ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας τῶν Ἐνετῶν τῷ κυρίῳ Ἀνδρέᾳ καὶ Ἰακώβῳ τοῖς Σπινέλλοις, ὅστας ἑταροποιοῖς τῆς ἐνδοξοτάτης ταύτης πόλεως τῶν Ἐνετῶν, δι' ἐτῶν κ'. κτλ.». Ἡ ἐκδοσις αὕτη ἀφιερῶθη εἰς τὸν τότε Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην Διονύσιον ὑπὸ Ἰωάννου Μινδονίου τοῦ ἱατροῦ, ὃς τις, ἐπαινῶν αὐτὴν, οὕτω λέγει· «Καλλιστὸς γὰρ καὶ ὀρθότατος πάντων τῶν τύπων ὅγε παρῶν· ἔχει γὰρ ἐπιστάτας ἀνδρας σοφίᾳ καὶ ἀρετῇ τῶς ἄλλους ὑπερέχοντας, καὶ Νικόλαον τὸν Μαλαξίν, πρωτοπαπᾶν Ναυπλίου, ὃς τις πάσῃ ἐπιμελείᾳ αὐτὰς ἐν Κρήτῃ διώρθωκε κτλ.». Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι τότε πρῶτον παρεισήχθησαν εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τὰ ποιήματα τοῦ Μαλαξοῦ (Ὁρα περὶ αὐτοῦ Σημ. 3)· καθότι τὸ ἀνωτέρω Μηναιῶν, τὸ ὁπεῖν εἶναι τοῦ Φεδρουαρίου μηνός, περιέχει εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγ. Βλασίου, Ἀπόστιχα, καὶ Αἶνους, καὶ Δοξαστικὸν εἰς τὸν στίχ. τῶν Αἶνων· εἰς δὲ τὴν τοῦ ἁγ. Θεοδώρου τῷ Τίρωνος, Πεντηκοσάριον πρὸς τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, ἐπιγεγραμμένα πάντα τῷ ἐνόματι τοῦ Μαλαξοῦ. Ὁσαύτως ἀπηντήθησαν τοῦ αὐτοῦ, Λιτὴ εἰς τοὺς μ'. Μάρτυρας (Μαρτ. 9.), Δοξαστικὰ εἰς Ἰωάννην τὸν τῆς Κλίμακος (Μαρτ. 30.), Ἀκολουθία πληρεστάτη καὶ ἐορτάσιμος εἰς τὴν μνήμην Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ (Μαρτ. 17.)· ἦγουν Προσόμοια διπλᾶ, Ἀπόστιχα, Αἶνοι, Ἀπολυτίκιον, Πεντηκοσάριον, καὶ δευτέρος Κανὼν, ὃ ἡ ἀκροστιχίς· Σέβω σε Ἀλέξιε τῷ Θεῷ μέροψ, ὁ Μαλαξός.

οἶον τὸ Πεντηκοσάριον, ὑπεθέτοι πιθανῶς ἐκδοσιν αὐτοῦ ἀρχαιοτέραν τῆς τῶν Μηναιῶν.

Ἀλλ' ἀφέντες τὴν πιθανὴν ταύτην ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν πιθανολογοῦσιν ἐπὶ, μᾶλλον δὲ βεβαιῶσι καὶ τὰ ἐξῆς ῥηθισμένα, λέγομεν κατὰ τὸ παρὸν, ὅτι πρώτη γνωστὴ ἐκδοσις τοῦ Πεντηκοσταρίου τάττεται, ἢ κατὰ τὸ 1568 ἔτος γενομένη εἰς 4.ῶν ἀπροσδιορίστως ὑπὸ τίνος· ἴσως ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Σπινέλλων. Ἀλλ' ὅς τις ἀν' ὑπῆρξεν ὁ τυπογράφος ἐκείνης τῆς ἐκδόσεως τῇ Πεντηκοσταρίῳ, δευτέρᾳ ἐκδοσὶ αὐτοῦ ἀναφέρεται, ἡ ἐν ἔτει 1579 γενομένη, εἰς 4.ῶν καὶ αὐτῇ, μετ' ἐπιγραφῆς τοιαύτης· «Τὸ παρὸν βιβλίον τετύπωται Ἐνετίῃσι ἐγγὺς Ἰακώβου τοῦ Λεγγίνου, ὅπερ περιέχει πλείστα Τροπάρια, Ἰδιόμελα, Κανόνες τε καὶ Συναξάρια, ἃ, συλλεχθέντα νῦν ἐκ πολλῶν καὶ καλῶν βιβλίων, ἐκ ἧσαν ἐν τοῖς ἄλλοις τοῖς προτυπωθεῖσι παρὰ τῶν ἄλλων Πεντηκοσταρίοις». Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ ἀρχαῖον Πεντηκοσάριον δὲν περιείχε τεσαῦτα, ὅσα τὸ σημερινόν· καὶ β'. ὅτι πρὸ τῆς τῇ Λεγγίνου ἐκδόσεως ὑπῆρξαν καὶ ἕτεραι, πλείτεραι τῆς μιᾶς. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ τοῦ 1568 ἕως τῇ 1579 ἔτους διάστημα εἶναι πολλὰ ὀλίγον πρὸς συχνὴν μετατόπισιν τῶν αὐτῶν βιβλίων, κατ' ἐκείνας μάλιστα τὰς καιρὰς, ἔπεται ἀναμφιδέλως, ὅτι ἡ πρώτη τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδοσις ἔχειν προημώτερα τῆς ἀνωτέρω ἐπεχθῆς τοῦ 1568 ἔτους.

Ἡ ἐκδοσις αὕτη τοῦ Λεγγίνου εἶναι ἀξιοσημείωτος· διότι εἰς αὐτὴν προσετέθησαν πρῶτον οὐ μόνον τὰ εἰρημένα Ν. τῇ Ξανθοπούλου Συναξάρια, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπ' αὐτῆς ποιηθεῖσα Ἀκολουθία εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, καθὼς φαίνεται ἐκ τῆς σημειώσεως τῇ τότε διορθωτοῦ, ἣτις, διαμείνασα μετατυπούμενη καὶ εἰς τὰς μετὰ ταῦτα τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδόσεις μέχρι τῆς σήμερον, οὕτω λέγει· «Τῇ Πέμπτῃ ἑσπέρᾳ τῆς Διακαινησίμου ψάλλομεν τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν, τὴν γεγενησάν παρὰ κυρίου Νικηφόρου Καλλιστοῦ τῇ Ξανθοπούλου, εἰς τὴν Ἱεραγίαν καὶ Κυρίαν Δέσποιναν Θεοτόκον τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν· οὐ γὰρ εὗρεμεν ὑπὸ τυπικοῦ τὴν τειαύτην Ἀκολουθίαν, ἀλλ' ἐτίθη δι' ἀγάπην τῆς Ἱεραγίας Θεοτόκου». Ἡ αὕτη ἐκδοσις περιείχεν ἐπὶ καὶ Μεγίστας Ὁράς εἰς τὴν Πεντηκοστὴν, ὅπως ἐπιγραφεμένης ἐν σελίδι 201. «Ἀκολουθία τῶν Μεγάλων Ὁρῶν τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, ποιηθεῖσα ὑπὸ Νικολάου ἱερέως τοῦ Μαλαξοῦ, πρωτοπαπᾶ Ναυπλίου (3)».

(3) Ὁ Μαλαξὸς οὗτος ἦτο Πελοποννησίος τὴν πατρίδα· ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15. αἰῶνος, ἢ περὶ τὰ τέλη μάλιστα τοῦ πρὸ αὐτοῦ· ἤκραζε κατὰ τὸ 1538 ἔτος, ὡς φαίνεται ἐκ τίνος ὑπομνήματος εἰς Ἰωάννην τὸν Εὐαγγελιστὴν, ἀνεκδότου ἐπὶ, καὶ ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ Μαλαξοῦ εἰς πολλὰ διορθωμένου, ὅπου ἀναφέρει τὸν τότε θάνατον τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἐποίησε δὲ οὐ μόνον τὴν ἀνωτέρω Ἀκολουθίαν τῶν Ὁρῶν, ἀλλὰ καὶ Τροπάρια διάφορα, καὶ Μεγαλυνάρια, καὶ Κανόνες, καὶ Ἀγίων πολλῶν ὁλοκλήρους Ἀκολουθίας· ἐξαιρέτως δὲ εἰς πάσας τοῦ Προδρόμου τὰς ἐορτάς Μακαριστάρια, Εὐλογητάρια, καὶ κδ'. κατ' ἀλφάβητον Οἴκους. Ἐπὶ δὲ Εὐλογητάρια εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, Τριῳδία εἰς τὰς πρὸ αὐτῆς 15 νηστήμευς ἡμέρας, [καὶ ἄλλα τοιαῦτα πάμπολλα, χειρόγραφα σωζόμενα πάντα, κώδ. 188 καὶ 198 τῆς ἐν Βενετίᾳ τῇ ἁγίᾳ Μάρκου βιβλιοθήκης. Πολλὰ δὲ καὶ τυπωθέντα κατ' ἀρχὰς, ὡς εἴρηται (ἀνωτέρω, καὶ Σημ. 2) κατηργήθησαν ἔπειτα εἰς τὰς μετὰ ταῦτα ἐκδόσεις, καὶ δὲν ἔμειναν, εἰμὴ λείψανα τινὰ, τὰ εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Μητρεφάνους (Ἰουνίου 4) πρῶτα Προσόμοια, ἅτινα μετὰ τῶν Ἀποστίχων καὶ τῶν Αἶνων φέρουσιν ἀκροστιχίδα· Τῷ Μαλαξοῦ· τὰ Καθίσματα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον, καὶ ὁ πρῶτος Κανὼν, ἔχων ὁμοίως ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, Ὁ Μαλαξός. Ὁσαύτως καὶ ἡ ἐν τῷ Εἰρημολογίῳ καὶ Ἀγιασματάρῳ ἐρμηνεία τῆς εὐλογούσης τοῦ ἱερέως χειρὸς.

Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Λεγγίνου, ἔγιναν ἀναμφιβόλως καὶ ἕτεραι, τοῦλάχιστον δύο καὶ τρεῖς, καθὼς ἀπαιτεῖ τῆς ἱερᾶς ταύτης βίβλου ἡ χρῆσις· ἀλλ' ἔμως εἰς διάστημα 60 ἐτῶν, ἐνδεμία ἄλλη ἀπηντήθη, ἐν δὲ ἀναφέρεται ὑπὸ τινος τῶν Βιβλικολόγων, ὅσοι ἀνα χεῖρας εὐρέθησαν, εἰμὴ ἡ κατὰ τὸ 1642 ἔτος εἰς φ.°, γενεμένη ὑπὸ Ἰωάννη Πέτρου τοῦ Πινέλλου, δι' ἐπιμελείας καὶ διορθώσεως Θεοφίλου Ἱερομονάχου, Ζαυφουρνάρου τοῦπικλίου. Τούτων, ὁ μὲν Ζαυφουρνάρος, ἢ, ὡς γράφεται ἄλλῃ, Τζαυφουρνάρος, ἐπεσπότησεν εἰς ἐκδοσιν καὶ ἑτέρων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν· οἶον, τοῦ Τυπικῶ, τῆς Παρακλητικῆς, τῆς Τριωδίου, τοῦ Ἀνθολογίου, καὶ πάντων τῶν Μηναιῶν σχεδόν, ἀνατυπωθέντων ὑπὸ Ἀντωνίου καὶ Πέτρου τῶν Πινέλλων, ἀπὸ τοῦ 1625 ἕως τῆς 1644 ἔτους. Οἱ δὲ Πινέλλοι ἔτι εἶναι ἕτεροι ἀναμφιβόλως παρὰ τῆς ἀνωτέρω Σπινέλλου, Ἀνδρέαν καὶ Ἰάκωβον τοὺς Στατηροποιούς (Σημ. 2).

Ταύτην τοῦ Πινέλλου τὴν ἐκδοσιν, εἰν καὶ μετ' αὐτὴν δὲν ἔγινεν ἄλλη, διαδέχεται ἡ πρώτη τοῦ ἡμετέρου γνωστῆς τυπογράφου Νικολάου Γλυκῦ τῆς ἐξ Ἰωαννίνων, γενεμένη κατὰ τὸ 1681 ἔτος, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς προσφωνήσεως, τὴν ἐποίαν ἐποίησε τότε πρὸς τὴν ἐντευχέμεναι ὁ ἐξ Ἰωαννίνων ἐλλέγιμος Ἱεροδιάκονος Γεώργιος Σαχδουρής, ὁ καὶ διορθωτὴς τῆς ἐκδόσεως ἐκείνης, περὶ τῆς ἐποίας οὕτω λέγει ἐπὶ τέλους αὐτολεξεί· « Ταύτην τὴν ἱερὰν βίβλον, » καθὰ καὶ ἄλλας, ὁ πανευγενέστατος καὶ φιλέλλην Νικό- » λος ὁ Γλυκῦς, ἐκ τῶν οἰκείων τύπων καὶ ἰδίων ἀνα- » λωμάτων, τοῖς ὑμέτεροις ἐξυδερχέσιν ὄμμασιν ὑπετίθησι. » Λάβετε οὖν αὐτήν, καὶ εἰμὴ πάντα εὐδιόρθωτον εὔρητε, » τὸν τύπον, ἀλλ' οὐ τὸν τυπογράφον, μῦτε τὸν διορθωτὴν » ἐπαιτιάσθε ».

Κατ' αὐτὴν τοῦ Γλυκῦ τὴν ἐκδοσιν, δὲν ἔπαυσε μετα- » τυπωμένη καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἡ ἱερὰ τοῦ Πεντηκοσταρίου βίβλος, μετὰ τῆς αὐτῆς προσφωνήσεως, ἐν μένεν ὑπὸ τοῦ ἰδίου Γλυκῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἰωαννιτῶν τυπο- » γράφων· Νικολάου τοῦ Σάρου, Δημητρίου τε καὶ Παύλου Θεοδοσίου. Ἡ δὲ μετατύπωσις ἔγινε τσεῦτον συνεχῆς, ὥστε ἕκαστε μέχρι τῆς σήμερον, εἰς διάστημα 155 ἐτῶν,

ἐκδόσεις αὐτῆς, ὅσας ἡ μικρὰ περὶ τούτων ἔρευνα ἀπην- » τησεν εὐκόλως, ἀριθμοῦνται ἕως εἴκοσιν· ἦγεν, ἐκ μὲν τῆς τυπογραφίας τῆς Γλυκῦ, ἡ ἐν ἔτει 1703, 1724, 1748, 1769, 1782, 1793, 1801, 1805, 1817, 1820, καὶ 1832, ἡτις εἶναι ἡ τελευταία. Ἐκ δὲ τῆς τῆς Σάρου, ἡ ἐν ἔτει 1704, 1725, 1739, 1746, 1757, καὶ 1765. Τῆς δὲ τῶν Δ. καὶ Π. Θεοδοσίου ἡ ἐν ἔτει 1759, 1794, καὶ 1840.

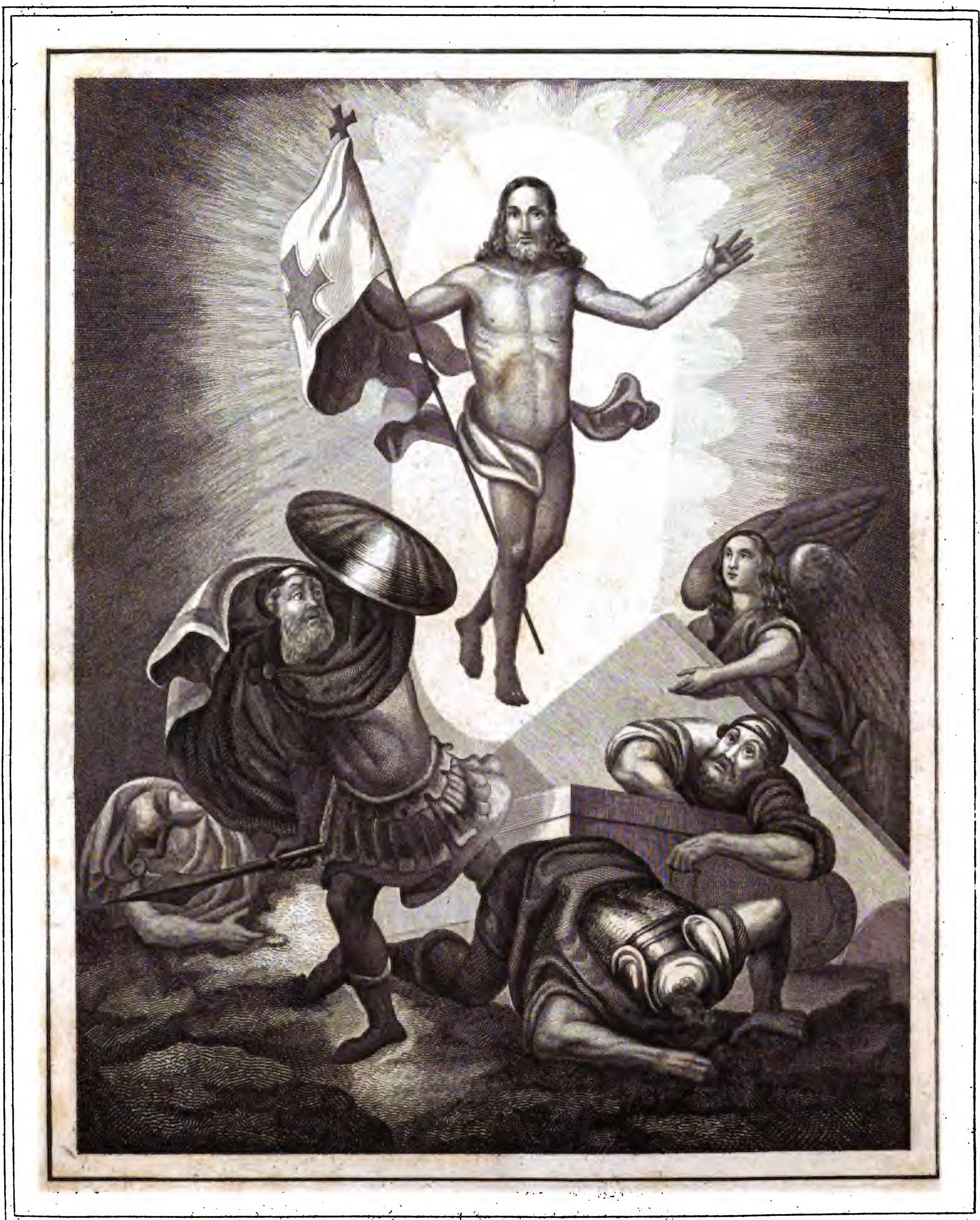
Ἐκ τῶν ἀπηνριθμημένων τούτων ἐκδόσεων αἱ πλεῖστοι ἀψευδῶς τὸ ὄνομα τοῦ διορθωτοῦ, εἰλὶγαι δὲ τινες καὶ ἐνεμάζουσιν αὐτὴν· ὡς ἡ 1704 τῆς Σάρου, τὸν ἐξ Ἰωαννίνων Μεθόδιον Ἱερομόναχον, Ἀνθρακίτην τὴν ἐπωνυμίαν, ἄνδρα σοφὸν καὶ τῆς Δείας Γραφῆς ἔμπειρον, γνωστὸν καὶ ἐκ τινος πονήματος αὐτοῦ ἐπιγραφομένου, Βοσκός λογικῶν προσάτων. Ὡσαύτως ἡ 1725, καὶ 1739 τοῦ αὐτοῦ Σάρου, καὶ 1724 καὶ 1748 τοῦ Γλυκῦ, Ἀλέξανδρον Καγγιλλάριον, Ἰωαννίτην ἀναμφιβόλως καὶ αὐτὸν· ἡ δὲ 1769 τοῦ Γλυκῦ, Ἱεροδιάκονον Σπυρίδωνα Παπαδόπουλον, Πελεποννήσιον ἴσως. Τῶν δύο τούτων τελευταίων, ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἀπηντήθη διορθωτὴς καὶ ἄλλων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν, τυπωθέντων εἰς ἀμφοτέρας τὰς τυπογραφίας μέχρι τοῦ 1757. Ὁ δὲ Παπαδόπουλος, τοῦ ἐποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται ἐμείως καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ βιβλία, διορθωθέντα ὑπ' αὐτοῦ, φαίνεται εἰδημονέστερος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ ἀκλουθίας· καὶ ὑπ' αὐτοῦ πρώτου προσετέθησαν τὰ Ἑθινὰ Εὐαγγέλια ἐν τῷ τέλει τῆς Πεντηκοσταρίου τῆς ἀνωτέρω 1769 ἐκδόσεως τοῦ Γλυκῦ, τὴν ἐποίαν ἠκολούθησαν ἀπαραλλάκτως καὶ πᾶσαι αἱ μετ' αὐτὴν γενόμεναι, εἴτε ὑπὸ τῆς ἰδίου Γλυκῦ, εἴτε ὑπ' ἄλλου τυπογράφου.

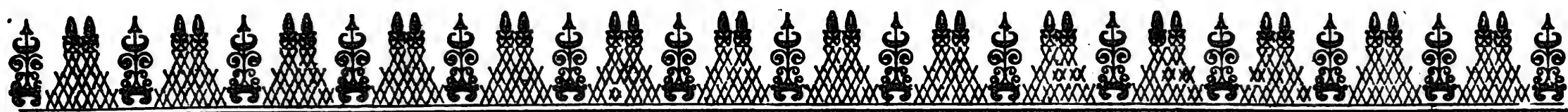
Αὗται εἶναι αἱ μέχρι τοῦ νῦν γνωσταὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδόσεις, ὅσαι, ἡ ἀπηντήθησαν πραγματικῶς, ἡ ὀνομασί ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Βιβλικολόγων. Μετ' αὐτάς δὲ προκύπτει τελευταῖον καὶ ἡ παροῦσα εἰς φῶς, μηδεμίαν ἄλλην ἔχουσα διαφορὰν πρὸς τὰς προλαβούσας, εἰμὴ κατὰ τὸν Πρόλογον τοῦτον, ἐρανισθέντα ἐκ πολλῶν κατὰ δύναμιν, χάριν τῶν φιλομαθῶν καὶ περιέργων, ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΑΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΥ.

Ἐγρᾶφη ἐν ἔτει σωτηρίῳ, 1836, κατὰ μῆνα Ἰούνιον, ἐν τῇ εὐκλειᾷ τῶν Κερκυραίων πόλει, ἐνθα καὶ ἡ Βίβλος ὅλη διωρθώθη κατὰ δύναμιν.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Περὶ ὧραν Ὁρθρου σημαίνουσι πάντα τὰ σήμαντρα (*). Καὶ ὁ μὲν Ἐκκλησιαρχὴς διανέμει τοῖς Ἀδελφοῖς τὰ κηρία· ὁ δὲ Ἱερεὺς μετὰ τοῦ Διακόνου λαμπροφοροῦσιν ἅπασαν τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν στολὴν. Εἶτα, λαβόντων, τοῦ μὲν Ἱερέως τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, τοῦ δὲ Διακόνου θυμιατήριον, καὶ λαμπάδων προπορευομένων αὐτῶν, ἀπερχόμεθα πάντες εἰς τὸν Νάρθηκα, κρατοῦντες τὰ κηρία ἡμέμενα, καὶ ψάλλοντες τὸ, *Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, κτλ.* Καὶ ἐν μὲν τῷ Ναῷ ἐναπομείνας μόνος ὁ Κανδηλάπτης, ἄπτει τὰ κηρία πάντα, καὶ τὰς κανδηλάς· καὶ πατήσας πυρεῖον, καὶ βαλὼν εἰς αὐτὸ θυμίαμα, τίθησιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ. Ἐν δὲ τῷ Νάρθηκι, προευντρεπισμένου ὄντος Τετραποδίου ἐμπροσθεν τῶν Βασιλικῶν Πυλῶν, οὐσῶν κεκλεισμένων, ἀποτίθησιν ὁ Ἱερεὺς ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, καὶ ἀναγινώσκει συνήθως τὸ Β'. Ἐωθινόν, Διαγενομένου τῷ Σαββάτου, κτλ. Μετὰ ταῦτα, λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ θυμιατήριον, καὶ θυμιῶν, λέγει·

Δόξα τῇ αἰγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Καὶ ἡμῶν ἀποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἄρχεται ὁ Ἱερεὺς μεγαλοφώνως τὸ παρόν

(*) Κατὰ τὴν σήμερον ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐτι τοῖς ἱεροῖς Μοναστηρίοις, τὰ σήμαντρα ταῦτα, καὶ ἐξαιρέτως οἱ κώδωνες (καμπάναι), σημαίνουσι πάντῃ ὁμοῦ, ὅταν ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνήσῃ τὸ Τροπάριον, Χριστὸς ἀνέστη.

Τροπάριον, εἰς Ἦχον πλ. α'.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν ἡμᾶς χαρισάμενος.

Λέγεται δὲ τὸτο τρίς ὑπὸ τῷ Ἱερέϊ, καὶ τρίς ὑπὸ τῶν Χορῶν ἄνευ Στίχων. Εἰδ' οὕτω λέγει τοὺς ἐπομένους Στίχους ὁ Ἱερεὺς, ἢ ὁ Διάκονος· καὶ ἑκάστον δὲ Στίχον, ψάλλεται ὁμοίως ὑπὸ τῶν Χορῶν τὸ αὐτὸ Τροπάριον.

Στίχ. α'. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχ. β'. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς, ἐκλείπεται, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. γ'. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐπαίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Δόξα. Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς γεγωνότερα φωνῇ.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας.

Ὁ Χορός. Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἡμᾶς χαρισάμενος.

Συναπτὴ μεγάλη· μεθ' ἣν ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, ... Καὶ ἀνοιχθεῖσιν τῶν πυλῶν, εἰσοδεύει ὁ, τε Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος, προπορευομένων πάλιν τῶν λαμπάδων. Ὁ δὲ Προεστώς, ἐφεπόμενος μετὰ τῶν

Ἀδελφῶν, ἄρχεται τοῦ Κανόνος. Ὑάλλονται δὲ οἱ μὲν Εἴρμοι ἀνά δύο, τὰ δὲ Τροπάρια εἰς ἑβ'. καὶ αὐτοὶ ἔσχατον Καταβασίαι οἱ αὐτοὶ Εἴρμοι ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν. Ποιεῖ δὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ Κανόνος ἐξάπαντος ὁ Προεστώς, καὶ αὐτὸ τὸ δεξιὸν τοῦ Χοροῦ μέρος, εἰ καὶ τὸ ἀριστερὸν ἴσως λαγχάνη· ἀπὸ γὰρ ταύτης τῆς ἡμέρας γίνεται ἡ ἀρχὴ τῆς μερισμοῦ τῆς τῶν δύο Χορῶν ἐναρξέως. Ἐν ἐκάστη δὲ ὧδῇ γίνεται παρὰ τοῦ Ἱερέως, ἔσωθεν τοῦ Βήματος, Συναπτὴ μικρά, καὶ μετ' αὐτὴν ἐκφώνησις, ὡς σημειοῦται ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Ὁ δὲ Ἱερεὺς θυμιᾷ, εἰς τὴν ἐναρξιν τοῦ Κανόνος, κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν, ποίημα Ἰω. τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἴρμος.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί.
» **Πάσχα Κυρίου, Πάσχα**· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
» ᾄδοντας. Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστραπτόντα, καὶ, Χαίρετε, φαίσκοντα, τρανῶς αἰκουσόμεθα, ἐπινίκιον ᾄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφρανέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἐορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, ἅπαξ (ἅπερ λέγονται εἰς ὅλας τὰς Ὠδὰς). Εἴτα, Συναπτὴ μικρά· μετ' ἣν Ἐκφώνησις· Ὅτι σὸν τὸ κράτος.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἴρμος.

» **Δ**εῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, ἐκ ἐκ πέτρας
» ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμυρήσαντος Χριστοῦ,
» ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερέεται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Ἐκφώνησις. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος δ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ αἰδίδω ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργαντα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τῷ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἴρμος.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θειγόρος Ἀββακὺμ, στήτω μετ' ἡμῶν, καὶ δεικνύτω,
» φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα·
» Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος. Τροπάρια.

Αρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτός δὲ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δὲ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀληθὴς, τέλειος λελεγκται.

Ως ἐκαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστός ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τίθεται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὥραϊος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκθασιν, ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ἀγαθός.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἴρμος.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον,
» πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο, Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τῆς μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ἡγίασται.

Ὡδή 5'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
» συνέτριψας μοχλοὺς αἰώνιους, κατόχης
» πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
» κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρ-
θης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου
μὴ λυμνηάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀνέωξας
ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σιῶτέρ μὲ, τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον, ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῇ τὸν Ἀδὰμ, ἀ-
νασταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Εἰκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ
τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέ-
στης ὡς νικητὴς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μι-
ροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς
Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσῶσι
παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ,
προέφθασαν πρὸς ὄρθρον, ἐκζητοῦσαι ὡς
ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας
ἐβόων· Ὡ φίλοι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλεί-
ψωμεν, Σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον· Σάρκα
ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδὰμ, κείμενον
ἐν τῷ μνήματι· ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὡς περ οἱ
Μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσω-
μεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις,
ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ καὶ κλαύσωμεν, καὶ
κράξωμεν· Ὡ Δέσποτα, ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πε-
σοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα,
αὐτὴν τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν
τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι.

Χριστὸς κατελθὼν πρὸς πάλιν Ἄδου μόνος,
Λαβὼν ἀνῆλθε πολλὰ τῆς νίκης σκύλα.

Τὴν παρούσαν Ἑορτὴν προσαγορεύομεν Πάσχα, ὅπερ,
τῇ Ἑβραίων διαλέκτῳ, Διάβασις ἐρμηνεύεται· αὕτη
γὰρ ἐστὶν ἡ ἡμέρα, κατ' ἣν ὁ Θεὸς ἀρχήθεν τὸν κόσμον ἐκ
τοῦ μὴ ὄντος παράγαγε. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν καὶ τὸν
Ἰσραηλίτην λαόν, τῆς Ἐρυθρᾶς διαβιβάσας, ἐκ τῶν τοῦ
Φαραὼ ἀφαρπάξει χειρῶν· ἐν ταύτῃ πάλιν ἐξ οὐρανοῦ κα-

ταβάς, τῇ μήτρᾳ τῆς Παρθένου ἐνώκησε· καὶ νῦν τὸ ἀν-
θρώπινον σύμπαν, τῶν τοῦ Ἄδου ἀρπάσας πυθμένων, εἰς
οὐρανούς ἀνεβίβασε, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα ἠγαγε
τῆς ἀφθαρσίας. Πλὴν καταβάς εἰς Ἄδην, οὐ πάντας ἀνέ-
στησεν, ἀλλ' ὅσοι πιστεῦσαι αὐτῷ ἠρετίσαντο· τὰς δὲ ψυ-
χὰς τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων, βιαίως κρατούμενας παρὰ τοῦ
Ἄδου, ἠλευθέρωσε, καὶ πᾶσι δέδωκε πρὸς οὐρανούς ἀνιέναι.
Διὰ τοῦτο, γεγηθότες ὑπερφυῶς, μετὰ λαμπρότητος τὴν
Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν, τὴν χαρὰν εἰκονίζοντες, ἣν ἡ φύ-
σις ἡμῶν διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἐπλούτησεν. Ὡσαύ-
τως δὲ, καὶ τὴν τῆς ἔχθρας καταλυσιν, καὶ τὴν μετὰ Θεοῦ
καὶ αὐτῶν τῶν Ἀγγέλων ἑνωσιν, ἀποδεικνύντες, τὸν συνῆθη
διαπραττόμεθα Ἀσπασμόν.

Ἡ δὲ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις γέγονεν οὕτω· τῶν στρα-
τιωτῶν φυλασσόντων τὸν τάφον, περὶ μέσον νυκτός, σεισμός
γίνεται· κατελθὼν γὰρ Ἀγγελος, τὸν λίθον τῆς τοῦ μνη-
μείου θύρας ἀφίστησιν. Ἀναθεωροῦντες τοίνυν οἱ φύλακες,
φεύγουσι, καὶ πάροδος ἐντεῦθεν ταῖς Γυναιξὶ γίνεται, περὶ
τὸ τοῦ Σαββάτου ὅψι, οἰοῦντι περὶ τὸ μέσον τῆς τοῦ Σαβ-
βάτου νυκτός. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ ἀνάστασις τῇ τοῦ Θεοῦ
Μητροὶ γνωρίζεται, ἀπεναντίας καθημένη τοῦ τάφου,
ὡς φησὶν ὁ Ματθαῖος, σὺν τῇ Μαγδαληνῇ. Ἀλλ' ἵνα μὴ
ἡ ἀνάστασις ἀμφισβητοῖτο, διὰ τὴν πρὸς τὴν Μητέρα οἰ-
κείωσιν, οἱ Εὐαγγελισταὶ φασί· Πρῶτον φαίνεται τῇ Μαγ-
δαληνῇ Μαρίᾳ. Αὕτη καὶ τὸν ἐν τῷ λίθῳ Ἀγγελοῦ εἶδε,
καὶ παρακύψασα πάλιν, τοὺς ἔνδον ὄρα· οἱ δὲ καὶ τὴν τῆ
Κυρίου ἀνάστασιν καταγγέλλουσιν. Ἠγέρθη γὰρ, φασίν,
οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Τρέχει
οὖν, ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς τοὺς διαπύρους τῶν μα-
θητῶν, Πέτρον καὶ Ἰωάννην, ἔρχεται, καὶ τὴν Ἀνάστα-
σιν τούτοις εὐαγγελίζεται. Ὑποστρεφούσης δὲ ταύτης με-
τὰ τῆς ἄλλης Μαρίας, ὑπήντησεν αὐταῖς ὁ Χριστὸς λέγων
« Χαίρετε » ἔδει γὰρ τὸ φύλον, τὸ πρῶτον ἀκούσαν « Ἐν
λύπαις τέξη τέκνα » αὐτὸ τοῦτο πρῶτον καὶ τὴν χαρὰν
ἐνωτίσασθαι. Αἱ δὲ, τῷ πόθῳ νικώμεναι, προσέρχονται,
καὶ τῶν ἀχράντων αὐτοῦ ποδῶν ἄπτονται, ἀκριδέστερον
γινῶναι βουλόμεναι. Οἱ δὲ Ἀπόστολοι πρὸς τὸν τάφον
γίνονται· καὶ ὁ μὲν Πέτρος, παρακύψας μόνον περὶ τὸ
μνημεῖον, ἀπῆλθεν· ὁ δὲ Ἰωάννης, ἔνδον γίνεται, καὶ
περιεργότερον βλέπει, τῆς τε σινδόνης ἄπτεται, καὶ τοῦ
σουδαρίου (*).

Πάλιν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ περὶ ὄρθρον ἦκει μετ' ἑτέρων
γυναικῶν, τὰ ὁραθέντα πιστώσασθαι ἀκριδέστερον. Περὶ
δὲ ἔξω ἐστῶσα, ὠδύρετο· ἔνδον δὲ τοῦ τάφου παρακύψα-
σα, ὄρα δύο ἀγγέλους, ἀστράπτοντας τῇ λαμπρότητι, καὶ
ὡς περ ἐπιτιμῶντας αὐτῇ, καὶ λέγοντας· « Γύναι, τί κλαίεις,
τίνα ζητεῖς; Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητὸν, τὸν ἐσταυ-
ρωμένον; ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε ». Καὶ εὐθέως ἀνέστησαν
ἐμφοδοὶ, ἰδόντες τὸν Κύριον. Διὸ ἐκείνη στραφεῖσα ὀπισθεν,
βλέπει τὸν Χριστὸν ἐστῶτα· κηπουρὸν δὲ εἶναι αὐτὸν οἰη-
θεῖσα, (ὅτι ἐν τῷ κήπῳ τὸ μνῆμα ἦν) λέγει « Κύριε, εἰ
σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκες αὐτόν; κἀγὼ
αὐτόν ἀρῶ ». Αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς Ἀγγέλους νευσάσης, ὁ
Σωτὴρ « Μαρία » φησὶ πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν. Ἡ δὲ,
τῆς γλυκειᾶς καὶ συνήθους τοῦ Χριστοῦ αἰσθημένη φωνῆς,
ἄψασθαι αὐτοῦ ἠθέλην· ὁ δὲ λέγει· « Μὴ μου ἅπτου·
οὕτω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου, καθὼς αὐτῇ
λογίζῃ, ἐτι ἄνθρωπόν με εἶναι ὑπολαμβάνουσα· παρεῖναι δὲ
πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, ὅσα τε εἶδες καὶ
ἤκουσας »· καὶ τοῦτο μὲν ἡ Μαγδαληνὴ πράσσει. Ἐπι-
φωσκούσης δὲ πάλιν ἡμέρας, περὶ τὸν τάφον σὺν ταῖς λοι-

(*) Τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου
(κδ'. 12), ἀλλ' ὅρα τὴν ἀκριδέστεραν περὶ τούτου ἱστορίαν εἰς
τὸν Ἰωάν. (κ'. 3-8).

παῖς γίνεται. Αἱ δὲ περὶ Ἰωάννου καὶ Σαλώμην, ἀνα-
τελάντος τοῦ ἡλίου, ἦλθον· καὶ ἀπλῶς εἶπεν, ἐν διαφο-
ραις ἢ περὶ τὸν τάφον τῶν γυναικῶν ἔλευσις γέγονεν, ἐν
αἷς ἦν καὶ ἡ Θεοτοκος· αὕτη γὰρ ἐστίν, ἣν Ἰωσή λέγει
Μαρίαν τὸ Εὐαγγέλιον· τοῦ Ἰωσή δὲ ἦν υἱὸς οὗτος ὁ
Ἰωσή. Ἐν ἀδήλῳ μέντοι ἐστίν, ὅποια ὥρα ἀνέστη ὁ Κυ-
ριος· τινὲς μὲν γὰρ ἐν πρώτῃ ἀλεκτρυίνων ὥδῃ λέγουσιν·
ἄλλοι δὲ ὅτε ὁ σεισμὸς γέγονε· καὶ διαφόρως ἕτεροι.

Τούτων δὲ οὕτω γεγενημένων, ἰδοὺ τινες τῶν ἀπὸ τῆς
κουστωδίας ἐλθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς Ἀρχιερεῦσι τὰ δια-
πεπραγμένα· οἱ δὲ, ἀργυρίοις τούτους δεξιωσάμενοι, πείθου-
σιν ἀνειπεῖν, ὡς οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, νυκτὸς ἐλθόντες, ἐκλε-
ψαν αὐτόν. Κατὰ δὲ τὴν ἐσπέραν τῆς παρουσίας ἡμέρας,
τῶν Μαθητῶν εἰς ἐν ἡθροισμένων διὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν φό-
βον, καὶ τῶν Συρῶν ἀσφαλῶς κεκλεισμένων, εἰσεῖσι πρὸς
αὐτοὺς ὁ Χριστὸς· ὅτι ἐν ἀφάρτῳ ἦν σῶματι· καὶ τὴν
Εἰρήνην, τὸ σύνθημα, τούτοις εὐαγγελίζεται. Οἱ δὲ, τοῦ-
τον ἰδόντες, ὑπερβαλλόντως ἐχάρησαν· καὶ διὰ τοῦ ἐμφυ-
σήματος, τελειώτερον τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐνέρ-
γειαν δέχονται.

Πῶς δὲ τριήμερος ἡ τοῦ Κυρίου ἀνάστασις, γίνωσκε
οὕτως. Ἡ ἐσπέρα τῆς Πέμπτης καὶ ἡ ἡμέρα τῆς Παρα-
σκευῆς, (οὕτω γὰρ τὸ νυχθήμερον οἱ Ἑβραῖοι μετροῦσιν)
ἡμέρα μία. Τῆς Παρασκευῆς πάλιν ἡ νύξ καὶ τὸ Σάβ-
βατον ὅλον, ἕτερον νυχθήμερον· ἰδοὺ ἡμέρα δευτέρα. Ἐ-
τερον νυχθήμερον πάλιν ἡ τοῦ Σαββάτου νύξ, καὶ ἡ τῆς
Κυριακῆς ἡμέρα, (ἀπὸ μέρους γὰρ τῆς ἀρχῆς τὸ ὅλον κα-
ταλαμβάνεται) ἄλλο νυχθήμερον· ἰδὲ καὶ ἡμέρα τρίτη. Ἡ
καὶ οὕτω. Τρίτῃ ὥρᾳ τῆς Παρασκευῆς ἐσταύρωται ὁ Χρι-
στός· εἴτα, ἀπὸ ἑκτῆς ὥρας ἕως ἐννάτης, σκότος ἐγένετο·
τῷτο νύκτα νόησον· ἰδὲ ἀπὸ τρίτης ἕως ἐννάτης ἐν νυχθί-
μῳ. Εἴτα πάλιν μετὰ τὸ σκότος, ἡμέρα, καὶ ἡ νύξ
τῆς Παρασκευῆς· ἰδὲ δύο νυχθήμερα. Ἡ ἡμέρα τῆς Σαβ-
βάτου, καὶ ἡ νύξ αὐτοῦ πάλιν, ἰδοὺ τρία νυχθήμερα. Εἰ
δὲ εἰς τὴν τρίτην ἐπαγγελιάμενος εὐεργετῆσαι ἡμᾶς ὁ Σω-
τὴρ, συντεμνότερον διεπράξατο τὴν εὐεργεσίαν.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ εὐθὺς, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεατάμενοι, γ'.
Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, γ'. Εἴτα
ταῖς λοιπαῖς ᾠδαῖς τοῦ Κανόνος.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενό-
» μενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέ-
» ρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου
ἐδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ δακρύων
ἐζήτησαν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν,
καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθη-
ταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδὲ τὴν κα-
θαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίης ἀπαρ-
χήν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν
μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερ-
ένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σω-
τήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπρο-
φόρου ἡμέρας, τῆς ἐγέρσεως οὕσα προάγγελος,
ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς,
πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ἐκφώνησις. Εἴη τὸ κράτος.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν
» ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ
» εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος,
τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡμέ-
ρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνή-
σωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ
ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς
φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσ-
σης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦν-
τα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦ-
μα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύ-
σις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτί-
σμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Ἐκφώνησις. Ὅτι εὐλόγηται.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλῃ Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρ-
» που Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς!
μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσε-
σθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ
πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες, ἀγαλ-
λόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ·
ὦ σοφία, καὶ Λόγε, τῇ Θεοῦ καὶ δυνάμει·
δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ
ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Ἐκφώνησις. Ὅτι σέ αἰνοῦσι.

Ἐξαποστειλάριον αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Σαρκεὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξανέστη, Ἀδάμ ἐγείρας

ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα
τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἐκ γ'.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστυόμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.
καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'. ἀρχόμεθα δὲ ἀπὸ τῆς
Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτῆς.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον Πάθος,
καὶ δοξαζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο΄ σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον κα-
ταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν,
εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μόνος
παντοδύναμος.

Ο΄ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον
ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου, Χριστέ,
ἀξιώσον ἡμᾶς, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ
δοξαῖσιν σε.

Τὴν Θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξαζόν-
τες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ
Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί.
Εὔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκκρίως ὑπέμεινας
σταυρὸν. Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ πα-
σταδὸς προελθὼν, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον. Κύ-
ριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τῆς Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων
αὐτῶν. Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται.
Πάσχα καινόν, ἅγιον. Πάσχα μυστικόν.
Πάσχα πανσεβάσμιον. Πάσχα Χριστὸς ὁ λυ-
τρωτής. Πάσχα ἄμωμον. Πάσχα μέγα. Πάσχα
τῶν πιστῶν. Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Πα-
ραδείσου ἀνοῖξαν. Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πι-
στους.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θείας Γυναῖκες εὐαγγελίστριαι,
καὶ τῇ Σιών εἶπατε. Δέχου παρ' ἡμῶν
χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ.
τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν
Βασιλέα Χριστὸν, Θεασαμένη ἐκ τῆς μνήματος,
ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἐπι-
στάσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὖ-
ρον Ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ
αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε.
Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί
θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦ-
σαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν. Πάσχα Κυρίου, Πάσχα.
Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε.
Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτύξώμεθα. Ὡς
Πάσχα λύτρον λύπης. καὶ γὰρ ἐκ τάφου σή-
μερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστὸς,
τὰ Γύναια χαρὰς ἐπλησε λέγων. Κηρύξατε
Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ
πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτύξώμεθα.
Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισθῶσιν ἡμᾶς. Συγ-
χωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω
βοήσωμεν. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ
θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι,
ζωὴν χαρισάμενος.

Εἶτα, τὸ Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ τρίτου, καὶ ψάλλο-
μεν τοῦτο πολλάκις, ἄχρις ἂν ἀσπάσωνται
οἱ Ἀδελφοὶ ἀλλήλους. ὁ δὲ Ἀσπασμὸς γίνε-
ται οὕτω.

Λαμβάνει ὁ Ἱερεὺς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ
ἵσταται πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ἁγίου Βήματος.
ὁ δὲ Καθηγούμενος ἐλθὼν, καὶ ἀσπασάμενος
τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ τὸν Ἱερέα, λαμβάνει
αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καὶ ἵσταται ἐκ δε-
ξιῶν τοῦ Ἱερέως. Εἶτα οἱ Ἀδελφοὶ πάντες,
κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, ἀσπάζονται πρῶτον τὸ
ἅγιον Εὐαγγέλιον, εἶτα τὸν Ἱερέα, καὶ τὸν Κα-
θηγούμενον, καὶ ἵσανται καὶ κείνοι ἐνθα ἂν τύ-
χωσι, καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους.

Μετὰ γοῦν τὸν Ἀσπασμὸν, ἀναγνώσκεται ὁ
κατηχητικὸς λόγος τοῦ Χρυσοστόμου, παρὰ τῆς
Ἡγουμένου, ἢ τοῦ Ἐκκλησιάρχου. ἵστανται δὲ
οἱ Ἀδελφοὶ ἅπαντες, καὶ ἐπακροῶνται τῆς ἀ-
ναγνώσεως.

Τῆς ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννης, Ἀρχιεπισκόπου Κων-
σταντινουπόλεως, τῆς Χρυσοστόμου, Λόγος κατηχητικὸς εἰς
τὴν ἁγίαν καὶ λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς ἐνδόξου καὶ σω-
τηριώδους Χριστῆς τῆς Θεῆς ἡμῶν Ἀναστάσεως.

Εὐλόγησον Δέσποτα.

Εἴτις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυέτω
τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύ-
ρεως. Εἴτις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω
χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ.
Εἴτις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαυέτω νῦν τὸ
δηνάριον. Εἴτις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰρ-
γάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα.
Εἴτις μετὰ τὴν τρίτην ἦλθεν, εὐχαρίστως

έορτασάτω. Εἴτις μετὰ τὴν ἑκτὴν ἔφθασε, μηδὲν ἀμφιβαλλέτω· καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιούται. Εἴτις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἑννάτην, προσελθέτω, μηδὲν ἐνδοιάζων. Εἴτις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἑνδεκάτην, μὴ φοβηθῇ τὴν βραδύτητα· φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον, καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον. Ἀναπαύει τὸν τῆς ἑνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης. Καὶ τὸν ὑστερον ἔλεει, καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει. Καὶ κείνῳ δίδωσι, καὶ τούτῳ χαρίζεται. Καὶ τὰ ἔργα δέχεται, καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται. Καὶ τὴν πράξιν τιμᾷ, καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ. Οὐκοῦν εἰσελθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· καὶ πρῶτοι καὶ δεῦτεροι τὸν μισθὸν ἀπολαύετε. Πλούσιοι καὶ πένητες, μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. Ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι, τὴν ἡμέραν τιμήσατε. Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν. Πάντες ἀπολαύετε τοῦ συμποσίου τῆς πίσεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνεῖτω πενίαν· ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ βασιλεία. Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἡλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς τοῦ Σωτῆρος ὁ θάνατος. Ἐσβεσεν αὐτόν, ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος. Ἐσκύλευσε τὸν Ἀδὴν, ὁ κατελθὼν εἰς τὸν Ἀδὴν. Ἐπικράνεν αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ· καὶ τοῦτο προλαβὼν Ἡσαΐας, ἐβόησεν· Ὁ Ἀδης, φησὶν, ἐπικράνθη, συναντήσας σοι κάτω. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατηργήθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεκρώθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθηρέθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη. Ἐλαβε σῶμα, καὶ Θεῷ περιέτυχεν. Ἐλαβε γῆν, καὶ συνῆντησεν οὐρανῷ. Ἐλαβεν, ὅπερ ἔβλεπε, καὶ πέπτωκεν, ὅθεν οὐκ ἔβλεπε. Ποῦ σθ, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, Ἀδὴ, τὸ νῆκος; Ἀνέστη

Χριστὸς, καὶ σὺ καταβέβλησαι. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ πεπτώκασιν δαίμονες. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ χαίρουσιν Ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος. Χριστὸς γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἴτα ψάλλομεν τὸ Τροπάριον τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος πλ. δ'.

Η τοῦ στόματός σου, καθάπερ πυρσὸς, ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰκημένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυρὸς ἐναπέθετο, τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐκτενὴς παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ Ἀπόλυσις.

Περὶ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰ τύχοι τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Κεφάλαιον μδ'.

Χρὴ εἰδέναι ὅτι, εἰ τύχοι ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τῷ Πάσχα, Ἑσπέρας τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχ. ι., καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος α' καὶ τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ τὰ γ'. Ἦχος πλ. δ'. Σήμερον ὁ Ἀδὴς στένων βοᾷ· καὶ τῆς Ἑορτῆς Ἰδιόμελα τὸς δ'. δ'. Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Τὴν σήμερον μυστικῶς ὁ μέγας Μωϋσῆς. Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος. Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον δὲ οὐ λέγεται, ἀλλ' εὐθὺς ὁ Ἱερεὺς· Σοφία· καὶ ἀναγινώσκειται τὸ πρῶτον Ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας, τὸ, Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἔρανον καὶ τὴν γῆν· εἴτα τὰ ε'. Ἀναγνώσματα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ τὰ ἐπίλοιπα Ἀναγνώσματα τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, καὶ ἐφεξῆς ἡ Λειτουργία τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

Εἰς τὴν παννυχίδα τοῦ μεγάλου Σαββάτου, ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. Καταδασία, τὸν Εἰρμὸν τῆς ἡμέρας, ὁμοῦ οἱ δύο χοροί. Ἀπὸ τρίτης ὥδης, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ ὁ Οἶκος· εἴτα Κάθισμα τῆς ἡμέρας. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς· καὶ ἀνάγνωσις· Πάλιν χαρὰς εὐαγγέλια, πάλιν ἐλευθερίας μηνύματα. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς ἡμέρας. Ἐν τῇ δ'. ὥδῃ, ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται. Μετὰ τὴν ἑννάτην, Τρισάγιον· Τροπάριον, Ὅτε κατηλθες πρὸς τὸν θάνατον. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἡ Ἐκτενὴς, καὶ Ἀπόλυσις τῆς ἡμέρας, ἐν ἣ ὁ Ἐκκλησιαάρχης διανέμει τὰ κηρία.

Ὁ δὲ Κανδηλάπτης σημαίνει τὸ μέγα, καὶ τὸ σιδηροῦν. Καὶ μετὰ τὴν Ἀνάγνωσιν ἐξερχόμεθα πάντες ἐν τῷ Νάρθηκι, προπορευομένου τῷ Ἱερέως μετὰ λαμπάδων. Καὶ κλεισθεισῶν τῶν πυλῶν, θυμιᾷ ὁ Ἱερεὺς ἐν τῷ Νάρθηκι ἅπαντας, ὡς ἔθος ἐστίν. Εἴτα ἱσταται ἐμπροσθεν τῶν Βα-

σιλικῶν πυλῶν, καὶ θυμῶν σταυροειδῶς κατὰ ἀνατολὰς ἐκ γ', λέγων· Δόξα τῇ ἀγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, κτλ. Καὶ ἡμῶν ἀποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἀρχεται ὁ ἱερεὺς τὸ Τροπάριον. Ἦχος πλ. α'. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. Τὸ αὐτὸ καὶ οἱ Ἀδελφοί. Λέγεται δὲ τρεῖς παρὰ τοῦ ἱερέως, καὶ τρεῖς παρὰ τῶν Ἀδελφῶν ἀνευ Στίχων. Εἶτα ὁ ἱερεὺς τοὺς Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, κτλ. ὡς προεγράφη, σελ. 4. Καὶ αὖθις ὁ ἱερεὺς γεγωνυτέρᾳ φωνῇ· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν· καὶ ἀνοιγομένων τῶν πυλῶν εἰσοδεύει, προπορευομένων λαμπάδων, καὶ τῷ Προεστῶτος συνεφεπομένῃ, καὶ τῶν Ἀδελφῶν ψαλλόντων τὸ, Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Μετὰ δὲ τὸ εἰσελθεῖν τὸν ἱερέα εἰς τὸ ἱερατεῖον· Δόξα. Ἦχος δ'. Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Εἰδ' οὕτως ἡ Συναπτή· καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν ἀρχεται ὁ Προεστῶς· Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί· καὶ ψάλλομεν τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ε'. Καταβασία· τοὺς Εἰρμῶς τῶν δύο Κανόνων, ἀνὰ μέρος οἱ δύο Χοροί. Ἀπὸ τρίτης ὥδης, Κοντάκιον τοῦ Πάσχα, καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον· Ἐπὶ τῆς φυλακῆς μεθήσομαι. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀνάγνωσις· Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ ἡ ἀρχὴ δεξιᾶ. Εἶτα, Προκείμενον τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Στίχ. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τῆς Θεοτόκου, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν· Ἀναστᾶσα Μαριὰμ· εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ἐκ γ', ἀνευ τῆς Πεντηκοστῆς. Εἰδ' οὕτως ἡ ζ'. Ἐν τῇ δ'. ὥδῃ, ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται. Ἐξαποστειλᾶριον· Σαρκί ὑπνώσας ὡς θνητός, ἀπαξ· καὶ τῆς Ἑορτῆς, δις.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰσθῶμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος α'. καὶ τῆς Ἑορτῆς, εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον, Προσόμοια γ'. μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας — Καί, Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν. Εἶτα, Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ εὐθύς τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Δόξα, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. δ'. Εὐφραίνεσθωσαν οἱ οὐρανοί. Καὶ νῦν, Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Ὁ Ἀσπασμός, ἡ Κατήχησις τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ Ἐκτενὴς παρὰ τῷ ἱερέϊ, καὶ Ἀπόλυσις. Λιτὴ δὲ οὐ γίνεται. Αἱ Ὁραι ψάλλονται, ὡς εἰσὶ τεταγμέναι ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Μετὰ δὲ τὴν Εἰσοδον, καὶ τὸ Εἰσοδικόν τῷ Πάσχα, Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Εἶτα, Δόξα, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος δ'. Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον. Καὶ νῦν, Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε. Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου, Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε. Προκείμενον, Ἀπόστολος, Ἀλληλουῖα· καὶ Εὐαγγέλιον, πρῶτον τοῦ Πάσχα, εἶτα τῆς Ἑορτῆς. Καὶ καθέξης ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου. Κοινωνικὸν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Πάσχα.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς τῷ Πάσχα, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου, αἱ Ὁραι, τὰ Ἀπόδειπνα, καὶ τὸ Μεσονυχτικόν, ψάλλονται οὕτω.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἐκ γ'. Εἶτα·

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρόν σου Χριστέ προσκυνούμεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν· ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Διὰ παντὸς εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυρόν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Ἐκ γ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριὰμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ αἰδίδω ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμτε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον, ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τῷ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τῷ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς κικητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόραις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Εν τάφῳ σωματικῶς, ἐν Ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ἀηστοῦ, καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος.

Δόξα.

Ὡς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ὠραιότερος, ὥντως, καὶ παστῆδος πάσης βασιλικῆς, ἀναδέδεικται λαμπρότερος Χριστέ ὁ τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου ἡγιασμένον θείον σκήνωμα, Χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν. Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν· Καὶ πάλιν ὁμοίως τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. καὶ τὰ λοιπά. Τρισεύεται δὲ ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία, ἐν ταῖς Ὁραῖς, καὶ ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, καὶ τῷ Μεσονυχτικῷ.

Ἡ δὲ τῆς Λειτουργίας Ἀκολουθία γίνεται ταχύτερον, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Ἀντίφωνα.

στός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν· καὶ τῆς ἑορτῆς τὸ Τροπάριον. Δόξα, τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα· καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς. Ἀντί δὲ τοῦ Τρισαγίου· Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε. Προκείμενον, Ἀπόστολος, Ἀλληλουϊάριον, καὶ Εὐαγγέλιον, πρῶτον τῆς ἑορτῆς, εἶτα τῆς ἡμέρας. Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα, καὶ τῆς ἑορτῆς.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Γίνεται ἡ Ἀκολουθία πᾶσα ἀπαρallάκτως, ὡς προέγραπται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.
Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γάρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακες σὺ Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα. Μαρία γάρ ἡ Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν· εὗρεν ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξαστράπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὁφόμεθα φῶς φιλάνθρωπε· ἀνέστης γάρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ Πάσχα ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπὰ· τὸ Χριστὸς ἀνέστη, γ'.
Εκτενὴς, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Δειταυργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Στίχ. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν.
Ἡ Πράξις.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις σταθεὶς ὁ Πέτρος σὺν τοῖς ἑνδεκά.

Ἀλληλουϊα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Ὁμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. Εὐθιγόν ε'.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος δ'.

Τὸν ζωποῖόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε, καὶ τὴν εἰς οὐρανούς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμὰ, ὡς Θεός διερρήξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶθαι θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασιλεῖον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον ἐκ φθορᾶς ἡλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δώρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τοῦ Σωτῆρος τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῶν τοῦ Ἄδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν, κρίζοντες· Ὁ σταυρωθεὶς, καὶ ταφείς καὶ ἀναστὰς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Αγγελοι καὶ ἄνθρωποι Σωτὴρ, τὴν σὴν ὑμᾶς τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς κατηνυγᾶσθη τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, καὶ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, πάντες ἐλυτρώθημεν, κρίζοντες· Ζωοποιε, παντοδύναμε Σωτὴρ, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Πύλας χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοῦς συνέβλασας, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ γένος ἀνθρώπων, πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ ταῦτα

συμφώνως βοῶμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
Κύριε, δόξα σοι.

Κύριε, ἢ ἐκ Πατρὸς σου γέννησις, αἰχρόνος
ὑπάρχει καὶ αἰδῖος· ἢ ἐκ Παρθένου σάρ-
κωσις, ἀφραστός ἀνθρώποις καὶ ἀνερμήνευτος·
καὶ ἢ εἰς Ἄδου καθόδος, φθβερά Διάβολῳ, καὶ
ταῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· θάνατον γὰρ πατήσας,
τρήμερος ἀνέστης, ἀφθαρσίαν παρέχων ἀνθρώ-
ποις, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο δια σέ Θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, μέ-
λωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ με-
γαλεῖά σοι Ποιήσαντι· Παρέστη ἡ Βασίλισσα
ἐκ δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς
ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι
εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰ-
κόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθέν
ὀρειάλωτον εὐρὼν, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀνα-
λαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ
Σελήματι ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι, καὶ
σώσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ
μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὸν ὁδὸν σου, Κύριε, ἐκέντραξά με, ὡς ἱλαρὸν·
ἡχος πλ. δ.

Φωνὴ μου πρὸς Κύριον ἐκέντραξα, φωνὴ μου
πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέειπέν μοι·

Στίχ. Ἐν ἡμέρᾳ ἐλπίσεως μετὰ τὸν Θεὸν ἐξεζητήσα.

Στίχ. Ἀπηνήνατό παρὰ κληθῆναι ἡ ψυχὴ μου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδός σου.

Εἰς τὸν στίχον, τὸ Ἀναστασιμον Στιχηρὸν.

ἡχος δ.

Κύριε, ἀνέλθων ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονι-
κὴν ἡμῶν κατάραν ἐξηλείψας· καὶ κατελ-
θὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἡλευ-
θέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρημένος τῶν ἀνθρώπων
τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες, δοξαζομέν, τὴν
ζωοποιὸν καὶ σωτήριον σου Ἐγέρσιν.

Εἰτα τὸ Πάσχα ἱερόν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς εἴρη-
κα, καὶ Ἀπόλυσις.

ἡχος δ.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

ΠΡΩΤΗ

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Πά-
σχα, ὡς προδεδηλωται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν στίχους· καὶ φάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἀναστασιμα.

ἡχος δ.

Ο Σταυρὸν ὑπέμεινας, καὶ θάνατον, καὶ
ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, πάντοδύναμε
Κύριε, δοξαζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας
κατάρας ἡλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ
θανάτῳ σε, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα
Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σε, χα-
ρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ
ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σὺ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡ-
μᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σε, καὶ ρύσαι ἡμᾶς
τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν
νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ,
ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ
προσθείᾳ τῶν ἁγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς,
μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς
διὰ φιλάνθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέ-
πτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας
σάρκι, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστάς δὲ ἐκ
νεκρῶν, ἀθάνασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς μόνος πάντοδύναμος.

Εἰτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, μετὰ τῶν Στί-
χων αὐτῶν, ὡς προεγράφη.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ
Ἀποστόλου. ἡχος πλ. β'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἀκουσον θυγατερ, καὶ ἴδε.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, εἶπε Πέτρος πρὸς
τὸν λαόν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκει ὁ Ἰωάννης.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέντραξα, ἱστώμεν Στίχους 5.
καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστασιμα.

ἡχος πλ. α.

Διὰ τοῦ τιμίῳ σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβο-
λον ἡσχυνάς· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς
σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἡμβλυνάς· καὶ
ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου.
Δοξαζομέν σε Μονογενές.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη·
ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐ-
πὴρθησαν πύλαι ὁδωτήραι· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ
Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν

γὰρ ἀχράντως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας· Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σου τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκιωθεὶς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· Αὐτὸν ἐκτεύε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν· Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Α' γαπήσω σε Κύριε ἡ ἰσχὺς μου, Κύριος σερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου, καὶ ῥύστης μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς μου βοηθός μου, καὶ ἐλπὶς ἐπ' αὐτόν.

Στίχ. Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον.

Στίχ. Ἦκουσεν ἐκ ναοῦ ἁγίου αὐτῷ φωνῆς μου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστασιμον Στιχηρὸν τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Ἀγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν· Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Εἶδε βούλει, λέγε πρῶτον τὰ παρόντα Στίχ. τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ζωφόρος Πηγὴ, κατὰ θαλάσσας πελαγίζουσα θαύματα, πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκυμένην, ὠκεανὲ νοπτέ, τὰ Νειλῶα ῥεῖθρα ὑπερβαίνουσα, τῇ χύσει τῆς χάριτος· Σιλῶα ἄλλος δεύτερος, ὕδωρ πηγάζων, ὡς ἐκ πέτρας παράδοξον, Ἰορδάνου τε, δεξαμένη ἐνέργειαν· μάννα σωτηριῶδες τε, ἐναργῶς τὸ γινόμενον, πρὸς τοῦ ζητοῦντος τὴν χρεῖαν, πλούσιον ὄντως καὶ ἄφθονον· Χριστοῦ Μῆτερ Κόρη, ἡ προχέουσα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ἦμναις ἐν ἐξαισίαις Πιστοί, τὴν ἐπουράνιον νεφέλην ὑμνήσωμεν, σαγόνᾳ τὴν οὐρανίαν, τὸν ζωοδότην Χριστόν, ἐπὶ γῆς ἀρρέυστως ὑετίζουσιν· τὸ ζῶν, τὸ ἀλλόμενον, καὶ πηγάζον ἀθάνατα, ὕδωρ τὸ θεῖον· τὴν ἀμβροσίαν τοῦ νέκταρος, τοῦ μηδέποτε, μετὰ πόνον ἐκρέοντος· δίψαν δὲ τὴν συντήκουσαν, ψυχὰς ἀπελαύνοντος· οὐπὲρ πiónτες ἐμφόως, ῥεύματα θεῖα προβάλλονται, κοιλίας ἐκ νόου, ἐπομβρίζοντα τοῖς πᾶσι, χάριν τὴν ἄφθονον.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα.

Χαίροις ἡ ζωοδόχος Πηγὴ, ἡ ἀεννάως ἀναβλύζουσα χάριτας, ἡ βρύσις τῶν ἱαμάτων, ἡ πᾶσαν νόσων ἰσχὺν, ἀσθενῇ καὶ φαύλῃ

ἀπελέγχιστα· τυφλῶν ἡ ἀνάβλεψις, καὶ λεπρῶν θεῖα καθάρσις· ἡ πηγαζουσα, νοσημάτων πᾶν φάρμακον, ἅπασιν τοῖς προστρέχουσι, πιστῶς τῷ τεμένει σου· μέγα κοινὸν ἰατρεῖον, ἀμισθὸν ὄντως καὶ ἑτοιμον· Χριστοῦ Μῆτερ Λόγου, τοῦ πηγάζοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίζωμεν φιλέοργοι ἐν ὕμνοις, σκιρτήσωμεν ἐν ὕδασι, καὶ χορεύσωμεν εὐφραινόμενοι, τοῖς ἀεννάως πλημυροῦσι τῆς ζωηφόρου Πηγῆς· Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρέχετάσαν, καὶ Πηγῆς τὴν χάριν προχείτωσαν ἀφθόνως· Βασιλεῖς γὰρ ἔσωσε· τοὺς ἐν κλίνῃ συσχεθέντας δὲ, τῇ προσψαύσει ἐξανέστησε· Ποιμένες τε καὶ σύμπαντες, τὴν ὀμβροφόρον νεφέλην, τὸ σωτήριον ὕδωρ, συνελθόντες ἀρυσώμεθα· οἱ ἐν νόσοις ἀπαλλαγὴν· οἱ ἐν κινδύνοις τὴν ῥῶσιν· τὴν ἀναψυχὴν οἱ ἐν δίψει· τὰ ὄμματά τε οἱ τυφλοί· οἱ κωφεύοντες τὴν εὐηκοίαν· τὴν ἰατρείαν οἱ καχεκτῶντες· οἱ ἐν θανάτοις τὴν ζωηφόρον· οἱ πάντες τὴν πανταχοῦ πιστοῖς προόρρέουσιν, ὕδατα σωτηρίας, ἀνακροτήσαντες, οὕτω κράζωμεν· Ἀείζωα προχέουσανάματα, ἐκ Πηγῆς ἀγνῆ, μὴ διαλίπης Παρθένε, πρεσβεύουσα πάντοτε ὑπὲρ τῶν δούλων σου· Καὶ νῦν, ὁ αὐτός· Ἀναστάσεως ἡμέρα· Τό, Χριστὸς ἀνέστη· Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου Πρωί.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ε'. Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

Ὤδὴ α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως.

Εἶτα τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου.

Εἰρμός ὁ αὐτός.

Νῦν πηγᾶσαι μοι Παρθένε, Θεοτόκε Πηγὴ, χάριν διδοῦσα λόγου, ὡς ἀνυμνήσω σου πηγὴν, τὴν βλυσταίνουσαν ζωὴν, καὶ χάριν πιστοῖς· σὺ γὰρ ἐνυπόστατον Λόγον ἐπήγασας.

Ἰατρεῖον ὑπὲρ φύσιν, ὁ ναὸς σε σεμνὴ, δεικνύται πᾶσι Κόρη· ἐκ γὰρ θανάτου προφανῆς, τὴς προσρέχοντας πιστοῦς, σαφῶς ἀνιστᾷ, καὶ πᾶσι τὴν ἄφθονον, ἀναβλύζει γλυκύτητα.

Καταρρέεις οὐρανόθεν, ἀκενώτως ἡμῖν, χάριτας ὄντως μόνη· τὸν γὰρ τυφλώττοντα ποιεῖς, ἀναβλέπειν πρὸς τὸ φῶς, βορβόρω καὶ κῶ, φωνήσασα ἄνωθεν, ὑπὲρ ἔννοιαν τῷ Λέοντι.

Η κοινὴ φιλοτιμία, τῇ βροτείᾳ σεμνῇ, Χαῖρε Μαρία, Χαῖρε· ὁ γὰρ τῶν ὄλων ποιητὴς, ἐπὶ σοὶ ὡς περ σταγῶν, κατέβη σαφῶς, Πηγὴν σε ἀθάνατον, ἀναδείξας Θεόνυμφε.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα. κτλ.

ᾠδὴ γ'.

Δεῦτε πόμα πῖωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου.

Φωτεινόν σε ἅγιον ναόν, τοῦ Δεσπότης τῶν ὄλων Κόρη ἐπίσταμαι· καὶ ἀφθαρσίας πηγὴν, τὸ ὕδωρ προρρέουσιν Χριστόν, ἐξ οὗ ποτιζόμεθα.

Οσὴν χάριν Δέσποινα Πηγὴ, Αὐτοκράτορι δίδως οὖρων τὴν πρόοδον, ἐπεχομένην δεινῶς, τοῦ λίθου ὑπόσασιν φρικτὴν, τῷ ὕδατι λύσασαν.

Ρεῖε χάρις ἀφθονος ἐκ σοῦ, Θεοτόκε Παρθένε χύδην πηγάζουσα· χωλοὶ σκιρτῶσιν ἐν σοὶ, λεπτῶν καθαρίζεται πληθὺς, καὶ Δαίμονες πνίγονται.

Ολοὶς νέμεις ἱάσιν πιστοῖς, βασιλεῦσι, δημόταις καὶ πένησιν, ἄρχουσι, πτωχοῖς, πλουσίοις κοινῶς, τὸ ὕδωρ προχέουσα Πηγὴ, ἀποϊκίλον φάρμακον.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα.

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες.

Εἶτα, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν ἀένναον κρήνην καὶ ζωηραὶν, τὴν πηγάζουσαν ρεῖθρα θείαν Πηγὴν, συμφώνως αἰνέσωμεν, οἱ τὴν χάριν αἰτούμενοι· καὶ ἐκαστὴν βρύει, καὶ γὰρ τὰ ἱάματα, ὡς ποταμῶν τὰ ρεύματα, δεικνῦσα ἐλάχιστα. Ὅθεν κατὰ χρέος, προσιόντες ἐν πόθῳ, πιστῶς ἀρρύσώμεθα, ἐκ Πηγῆς ἀνεξάντλητον, ῥῶσιν ὄντως ἀθάνατον, δροσίζουσιν σαφῶς τῶν εὐσεβῶν, ταῖς καρδίαις, καὶ χεῖλεσιν ἐκβοήσωμεν· Σὺ εἰ τῶν πιστῶν τὸ παραμύθιον.

ᾠδὴ δ'.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός,

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ.

Τῆς Θεοτόκου.

Υπὲρ τὴν ψαῖμον ἀληθῶς, καὶ ταῖς σταγόνας ὑετῶν, πέφυκε Παρθένε τὰ πλήθη, τῆς Πηγῆς τῶν ἔργων σου, ἀκαταπαύστως ῥέοντα, ἅπασαν ἐπὶ χθόνα πλουσίως, πάντα νοσοῦντα δεινῶς, τάχος ἰώμενα.

Κατασχεθέντα γυναικὸς, ὑπὸ καρκίνου τὸν μαζόν, ὕδωρ ἐπιχειῖται Παρθένε, τῆς Πηγῆς σου Δέσποινα· καὶ παραυτίκα πέπαιται, πάθη θανατηφόρα τῷ ρεῖθρῳ, καὶ ὁ καρκίνος ὀρθὰ, βαίνειν ἐγνώρισεν.

Ακατανόητον ἐν σοὶ, καὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ πραχθὲν, ἐνεσι σαφῶς Θεοτόκε· τὸ γὰρ ὕδωρ γίνεταί, τὸ τῆς Πηγῆς σε ἱάμα, νόσων θανατηφόρων ἐναντίον, ὅπερ ἡ φύσις, σαφῶς οἶδεν οὐδέποτε.

Αεὶ θανατοῖ με ὁ ἐχθρὸς, ταῖς ἐνηδόνοισι προσβολαῖς, Δέσποινα Πηγὴ Θεοτόκε, μὴ παρίδης, πρόφθασον, ἡ ταχινὴ βοήθεια· τοῦτε δὲ τῶν παγίδων με λύτρου, ἵνα ὑμνῶ σε αἰετὴν πολυῦμνητον.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

ᾠδὴ ε'.

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου.

Λαλούμενα Κόρη Παρθένε, τὰ τῆς Πηγῆς σε τῷ ὄντι τεράσια, καταπλήττει τῶν βροτῶν διάνοιαν· ὑπὲρ γὰρ φύσιν πέφυκε, πάντας πιστοὺς ἀγιάζοντα.

Ιστορήσε πόκος τὸ Μάιννα, καὶ Σιλωάμ καὶ ἡ πέτρα πηγάζουσα, Σολομῶντος ἡ στοὰ τὴν χάριν σου, τὰ Ἰορδάνεια νάματα, καὶ ἡ πηγὴ Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου Κόρη Παρθένε, αἱ τῆς Πηγῆς καὶ νεκρὸν ἀνεζώωσαν· ὑπὲρ λόγον τὸ πραχθὲν καὶ ἔννοιαν! τὰ σὰ γὰρ πάντα πάντα γνε, λόγον νικᾷ τὸν ἀνθρώπινον.

Τὰ πάθη μου Κόρη ἰάσαις, τῆς αἱμορροΐας πηγὴν ἡ ξηραῖνασα, καὶ τὸ ῥίγος, τῆς φλογὸς τὴν ἀναψιν, καὶ ἐκτικὴν διάθεσιν, οὖρων δεσμά καὶ γαστρορροίαν.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

ᾠδὴ ς'.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον.

Τῆς Θεοτόκου.

Οἱ λόγοι τοῦ λόγου ὡς ὄντως πηγὴν, ἀνυμνοῦσί σε Ἀγνή· τῆς σοφίας βυθὸν γὰρ,

ὡς ὑπὲρ λόγον γεννᾶς, τὸν κρεμάσαντα, ἐν αἰ-
θέρι ταῖς ῥοαῖς, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδωρ.

Υπῆλθες τὴν τῶν κλιμάκων φορὰν ἀπειλοῦ-
σαν συντριβὴν, τοὺς ἐκεῖσε ζωγράφους, ὧ
παναγία Πηγὴ, διασώσασα, καὶ λαὸν ὑπὸ σει-
σμοῦ, πεπτωκότος τοῦ δόμου.

Ταῖς μήτρας ἀγόνους στεिरῶσει τοπρὶν, δια-
λύεις ἐμφανῶς, τῆς Πηγῆς σου τῷ ρεῖθρῳ·
καὶ γὰρ ὡς τέξασα σὺ, παρθενεύουσα, τὸν Δε-
σπότην τοῦ παντός, καὶ τοὺς τόκους βραβεύεις.

Οὐ λόγος, οὐ νοῦς, οὐδὲ γλῶττα τὸν σὸν, ἐξ-
ισχύουσιν Ἀγνή, τοκετὸν εὐφημῆσαι· ἀλ-
λ' ἀσθενοῦσιν ἐν σοί, καὶ ἐλέγχεται, φιλοσόφων
τὸ σεμνόν, καὶ ῥητόρων κομψότης.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Εξ ἀκενώτου σου Πηγῆς Θεοχαρίτῳτε, ἐπι-
βραβεύεις μοι πηγάζουσα τὰ νάματα, ἀεν-
νάως τῆς σῆς χάριτος ὑπὲρ λόγον· τὸν γὰρ
Λόγον ὡς τεκοῦσαν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἱκετεύω σε
δρυσίζεις με σῇ χάριτι· ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε
ὑδὼρ σωτήριον.

Ὁ Οἶκος.

Αἴχραντε Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα ἀρρήτως, Πα-
τρός τὸν προαιώνιον Λόγον, πλατυνόν μου
τὸ στόμα σεμνὴ, συνεισφέρουσαί με πρὸς τὸν
σὸν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημήσω σε, κραυγάζων
τῇ Πηγῇ σου ταῦτα.

Χαῖρε πηγὴ, χαρμονῆς ἀλλήκτου· χαῖρε ῥοή,
καλλοῦς ἀρρήτου.

Χαῖρε, νοσημάτων παντοίων καταλυσίς·
χαῖρε, παθημάτων ποικίλων κατάκλυσίς.

Χαῖρε ρεῖθρον διειδέστατον, ὑγιαζὼν τοὺς
πιστοὺς· χαῖρε ὑδὼρ χαριέστατον, τοῖς νοσοῦ-
σι πολλαπλῶς.

Χαῖρε νᾶμα σοφίας, ἀγνωσίαν ἐξαῖρον·
χαῖρε κρᾶμα καρδίας, ἀμβροσίαν προῤῥέον.

Χαῖρε κρατὴρ τοῦ μάννα ζωήρῳτε· χαῖρε
λουτὴρ καὶ νέκταρ θεοῤῥέυστε.

Χαῖρε, πορθμὸν ἀσθενείας δεικνῦσα· χαῖρε,
φλογμὸν ἀρρώστιας σθενῦσα.

Χαῖρε ὑδὼρ σωτήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου, ἑορτάζομεν
τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Δεσποί-
νης ἡμῶν καὶ Θεομήτορος, τῆς Ζωηφόρου Πη-
γῆς· ἔτι δὲ καὶ μνεῖαν ποιούμεθα τῶν ἐν τούτῳ
τελεσθέντων ὑπερφυῶν θαυμάτων παρὰ τῆς
Θεομήτορος.

Στίχοι.

Μάννα, Σιλῳάμ, καὶ Στοᾶν Σολομῶντος,

Πηγὴν Κόρη σὴν, ἐμφανῶς πᾶς τις βλέπει.

Ο μὲν ναὸς οὗτος, τὸ καταρχὰς συνέστη παρὰ τῆ βα-
σιλείας Λέοντος τοῦ μεγάλου, ὃς καὶ Μακέλλης ὠνό-
μαστο. Χρηστὸς γὰρ ὢν ὁ ἀνὴρ καὶ ἐπιεικέστατος, διὰ
γνώμης συμπάθειαν, πρὶν ἢ τὸν βασιλεῖον ἀναβῆναι θρό-
νον, εἰς ἰδιώτας ἔτι ταπτόμενος, ἐκεῖσέπη περ ὢν, ἀνδρα
τινὰ πηρὸν, τὰς ὄψεις εὐρὼν παραπαίοντα, ἐχειραγῶγει.
Καὶ δὴ πλησίον τοῦ τόπου γενομένων, δίψει ἀπείρῳ συνέ-
χεται ὁ πηρὸς, καὶ ἱκέτης τῷ Λέοντι γίνεται, ὕδατι ἀνα-
ψύξαι αὐτόν. Καὶ ὃς, τὸ ἐκεῖσε συνηρεφὲς εἰσιῶν, ἀνεζή-
τει· ἦν γὰρ τότε ὁ τόπος οὗτος δένδροις παντοίοις κατὰ-
φυτος, καὶ εὐθαλεῖ τῇ πόσῃ κομῶν. Ἐπεὶ οὖν τὸ ὕδωρ ἐκεῖ
οὐχ εὗρισκε, σκυθρωπάζων ἀνέστρεψε· καὶ ὑποστρέφων, φω-
νῆς ἄνωθεν ἐν μεθέξει γίνεται· « Οὐ χρεὼν σέ — λεγού-
σης — Λέον· ἀγωνιᾶν· τὸ γὰρ ὕδωρ ἐγγύς ». Ὑποστρα-
φεῖς οὖν, πάλιν ἐζήτη· καὶ πολλὰ αὐτὸς καμῶν, πάλιν τῆς
ἴσης φωνῆς ἐν μεθέξει γίνεται· φησὶ γὰρ· « Λέον Βασι-
λεῦ, εἰσιῶν τὸ ἐνδότερον συνηρεφὲς τοῦτο, καὶ τοῦ Σολεῤῥ
ὑδατος μετὰ χεῖρας λαβὼν, θεράπευσον τῷ πηρῷ τὴν δί-
ψαν· καὶ τὰς πεπηρωμένας ἐπιχρίσας ὄψεις ἐκείνου, γνώση
αὐτίκα ἦτις εἰμί, ἐκ πολλῆς τὸν δε κατοικοῦσα τὸν χώρον ».
Πράσσει ἔν ὡς ἡ φωνὴ διεσάφησε, καὶ παραυτίκα βλέπων
ἦν ὁ πηρὸς. Κατὰ δὲ τὴν τῆς Θεομήτορος πρόρρησιν, τῆ
Λέοντος βασιλεύσαντος, ὁ ἐπὶ τῆς Πηγῆς ναὸς ἀνεγείρεται
φιλοτίμῳ χειρὶ, ὁποῖος ὁράται τὴν σήμερον.

Θαυμάτων δὲ πλείστων ἐν τούτῳ ἐπιρρέοντων, ἐπεὶ με-
τὰ χρόνον καὶ Ἰουστινιανός, ὁ Ῥωμαίων μέγιστος Αὐτο-
κράτωρ, τῇ δυσουρίᾳ πιεζόμενος, ἐντεῦθεν ἔσχε τὴν ἰατρειάν,
ἀντιφιλοτιμούμενος τῇ τοῦ Λόγου Μητρί, τὸν μέγιστον ἀ-
νεγείρει νεών· ἐν ὑπὸ σεισμῶν διαφόρων διαρράγέντα, ἐσ-
ύστερον Βασίλειος ὁ Μακεδὼν περιποιήσατο, καὶ ὁ υἱὸς
αὐτοῦ Λέων ὁ σοφός, ἐφ' ὧν καὶ πλείστα ἡ Πηγὴ ἐνῆργησε
θαύματα· ἀποστήματα γὰρ, καὶ δυσουρίας, καὶ ἐκτικὰ,
καὶ ἄλλα μυρία θεράπευκε καρκίνων πάθη· καὶ αἱμορ-
ροίας διαφόρους Βασιλίδων, καὶ ἄλλων γυναικῶν, καὶ πυ-
ρετῶν διαφόρων ἐσμὸν, τριταϊκῶν τε καὶ ἄλλων ἐμπύων.
Καὶ στεिरῶσεις διέλυσε· δώρημα γὰρ τῆς Πηγῆς ταύτης
ὁ Βασίλειος Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, τῇ Βασιλίδι
Ζωῇ γεννηθείς. Ἀνῆγειρε δὲ καὶ νεκρὸν ἡ Πηγὴ· ἦν δὲ
ἐκεῖνος ἐκ Θεσσαλίας· κατερχόμενος γὰρ πρὸς αὐτήν, τε-
λευτᾷ κατ' ὁδόν· θνήσκων δὲ, καὶ πνέων τὰ λοιόθια, ἐπι-
σκήπτει τοῖς ναύταις, ἐκεῖσέπη πρὸς τὸν ναὸν τῆς Πηγῆς
ἀγαγόντας, καὶ κάδους τρεῖς αὐτῷ τοῦ ἐκείθεν πηγάζοντος
ὑδατος ἐπιχέοντας, θάψαι. Γίνεται τοῦτο· καὶ ὁ νεκρὸς,
τοῦ ὑδατος ἐπιχυθέντος, διανίσταται.

Μετὰ δὲ χρόνους, τὸν μέγαν ναὸν πεσεῖν μέλλοντα, φα-
νεῖσα ἡ Θεοτόκος, ὑπανεῖχεν, ἕως οὗ τὸ περιρρέυσαν πλη-
θος ἐκφορηθείη. Δαίμονας διαφόρους, τὸ ὕδωρ τῆτο ποθὲν,
ἀπῆλασε· καὶ ἐν φυλακῇ δεσμίους ἀπέλυσε. Τῷ Βασιλεῖ
Λέοντι τῷ σοφῷ, λιθίασιν ἐξιάται· καὶ τῇ γυναικὶ Θεο-
φανοῖ λαβρότατον πυρετὸν σβέννυται· τὸν δὲ ἀδελφόν, Στέ-
φανον τὸν Πατριάρχην, τῆς ἐκτικῆς διαθέσεως ἀπολύει·
καὶ Ἰωάννην, τῷ Ἱεροσολύμων Πατριάρχῃ, τὴν ἀκοὴν ἐκ-
τραπέσαν, ἱᾶται. Θεραπεύει πυρετὸν σφοδρότατον καὶ τῆ
Πατρικίου Ταρασίου, καὶ τῆς αὐτοῦ μητρὸς Μαγιστρίσ-
σης· καὶ τὸν υἱὸν Στυλιανοῦ δυσουριῶντα ἱᾶται. Σχίζι-
ναν δὲ τινα γυναῖκα, τῆς δυσεντερίας λυτροῦται. Ὁ δὲ
Βασίλειος Ῥωμανός, ὁ ἐκ Λακάπης, καὶ λύσιν καὶ δέσιν
γαστρὸς τῷ ὕδατι θεραπεύει· ὡσαύτως καὶ ἡ αὐτῆς γυνή.
Ἐν Χαλδίᾳ τὸν Μοναχὸν Πέπεριν, καὶ τὸν αὐτοῦ Μαθη-
τήν, θεραπεύει ἡ Θεομήτωρ δι' ἐπικλήσεως· ὡσαύτως καὶ

τὸν Μοναχὸν Ματθαῖον, καὶ Μελίτιον, πρὸς τὸν Βασιλέα διαβληθέντας. Πατρικίους δὲ καὶ Πρωτοσπαθαρίους, καὶ ἄλλους μυρίους, τίς αὖ διηγῆσάιτο; Λαγχάνει καὶ τῆς ἐπὶ τὸ ἰσχίον θεραπείας, καὶ ὁ ἐπὶ τῇ θυμιάματος Στέφανος.

Καὶ ποία γλῶσσα, ὅσα τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐνίργησεν, καὶ εἰς δεῦρο διενεργεῖ, διηγῆσάιτο; ὑπὲρ σταγόνας ὕετῃ, καὶ ἄστρον, καὶ φύλλων πλήθος τὰ θαύματα, ἃ δὴ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς χρόνοις κατείδομεν· φαγέδαιναν γάρ, καὶ γάγγραιναν, καὶ διατρήσεις, καὶ θανάσιμα φύματα ἕτερα, καὶ ἄνθρακας, καὶ λέπραν, καὶ λώθην ὑπερφυῶς ἐθεράπευσεν· καὶ ἄλλας ὀγκώσεις γυναικῶν, καὶ ψυχῆς πάθη τὸ πλεον ἰάσατο· καὶ ὀφθαλμῶν ἐπιχύσεις τε, καὶ λευκώματα καὶ ὑέλωπας· ἔτι δὲ καὶ νόσημα ὕδροπος τῷ Βαράγγῳ Ἰωάννῃ· καὶ τῷ ἐτέρῳ Βαράγγῳ, πονηρὰ ἐθεράπευσεν ἑλκῃ· καὶ τῷ Ἱερομονάχῳ Μάρκῳ, ἐξανθοῦσαν τῆς ἐπιφανείας δριμύτητα· καὶ τὴν ἐπὶ πεντεκαίδεκα ἔτεσι δυσπνοιαν ὑπερβάλλουσαν, ἐνταυτῷ καὶ λιθίασιν τοῦ μοναχοῦ Μακαρίου· καὶ ἄλλα πλείστα, ἅπερ ἀριθμῆσαι λόγῳ ἀδύνατον· ἃ δὴ καὶ ἐνίργησεν καὶ ἐνεργεῖ, καὶ οὐποτε παύεται.

Ταῖς τῆς σῆς Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ, Ἀνασταῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκ γ' ἀμφοτέρω.

Ὡδὴ ζ'.

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου.

Υδρεύσασθε νοσοῦντες ἰάματα· ἡ πάνταγνος ῥέει γάρ, θείας ἐκ Πηγῆς, τὸν γλυκασμὸν τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρρουν τρυφῆς ὄντως βλύζουσα· διὸ καὶ πίστει κρουνούς, τοὺς ἀφθόνους ἀρυσώμεθα σύμπαντες.

Ξενίζει τοὺς ἀκούοντας Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντας τοὺς πιστούς· τοὺς γὰρ ἀλάλους καὶ κωφούς, ὡς εὐλάλους δεικνύει τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πάσχοντάς τε δεινῶς θεραπεύει, καὶ ἰασιν χαρίζεται.

Ανάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσιζέσασα νάμασι, ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντας σοι Σεμνή· φαγεδαίνης λυτροῦται γὰρ ἄνθρωπος, καὶ λώθης· τὸν δὲ λεπρὸν θεραπεύεις, καὶ ἄνθρακας κατέσβεσας.

Νεανίδες καὶ κόραι τὴν Δέσποιναν, καὶ σύμπαντες ἄνθρωποι, πίστει ἐκ ψυχῆς, ἀνευφημήσωμεν λαμπρῶς· διατρήσεις γὰρ ἥλων, ὑέλωπας, καὶ ἑλκῃ τὰ πονηρά, καὶ ὀγκώσεις, καὶ παραλύτον ἰάσατο.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδὴ η'.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.

* Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου.

Θεῖον ἡ Πηγὴ καὶ σεβάσμιον ὕδωρ, προῤῥέει σου Παρθένε· ὕδροπικῶν γὰρ τὸ ῥεῦμα, ἀναχαιτίζει σφοδρῶς, ἐπικλήσει τῇ θείᾳ τῆς χάριτος· διὸ σε τιμῶμεν, Πηγὴ εἰς τῆς αἰῶνας.

Πάντες τὸ σεπτὸν καὶ ζωήρρυντον ὕδωρ, ὑμνήσωμεν προφρόνως· τῆς γὰρ δυσπνοίας τὸ ῥεῦμα κατὰ χώραν ἵστα, καὶ ἐλεύθερον ποιεῖ πρὸς διέξοδον. Βαβαὶ σὼν θαυμασίων! ἀγνὴ Θεοκυήτορ.

Ποῖον εὐφημήσει Πανύμνητε στόμα τοῦ τόκου σου τὸ ξένον; ἀλλὰ καὶ νοῦς ὁποῖος, τῶν θαυμάτων πηγὴν περιβλέψαιτο, καὶ λόγοις κροτήσκειν; οὐκ ἔστι τῇ φύσει ἰσχύς τὰ σὰ θαυμάζειν.

Ολον ἐπὶ σοὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἡφάνισται ἀθρόον, ὦ Βασιλὶς καὶ Κυρία· Βασιλέα καὶ γὰρ, τὴν ἀθάνατον ζωὴν σὺ ἐπήγασας, τὸ ὕδωρ, τὸ μάννα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἁγία ἡμέρα.

Ὡδὴ θ'.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ.

Ὡ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς!

Ὡ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου.

Υδαίων ἀπάντων, Κόρη ὑπέρκειται ἀγνὴ, τῆς Πηγῆς σου τὸ ὕδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον, ἀπαλλαγὴν νοσημάτων δεινῶν, καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἅπασαν τὴν ῥῶσιν, ὡς ὑπὲρ φύσιν χεόμενον.

Λυτῆρα τῶν νόσων, τὸν νέον ἰδοὺ Σιλῶαμ, τῆς Πηγῆς σου Παρθένε, καθορώμεν ἅπαντες· ὅμματα γὰρ, προσλαμβάνει πηρὸς, ἅπαντες δὲ, ῥῶσιν ἀεννάως, πρὸς τῇ ζωῇ ποριζόμεθα.

Οἱ ῥῶσιν ζητοῦντες, προσδράμετε ἐν τῇ Πηγῇ· ἡ γὰρ Κόρη Παρθένος, ἐνοικεῖ τῷ ὕδατι. Σκίρτα πιστῶν, καὶ εὐφραίνου πληθὺς, οὕτω ὡς χρὴ, ἔξεις τῷ τεμένει, τὴν ἀμοιβὴν τῶν αἰτήσεων.

Υψώθη Πηγὴς σου, τὸ ὕδωρ ὑπὲρ οὐρανούς, καὶ τῆς γῆς τὰς ἀβύσσους, ταῖς ῥοαῖς διέδραμε· τοῦτο ἐστὶν ἀμβροσία ψυχῆς, νέκταρ πιστῶν, μέλι τὸ ἐκ πέτρας, καὶ ἡ τοῦ μάννα διάδοσις.

Εὐφραίνει Παρθένε, τὸν Ἀνακτα ὑπερφυῶς, ἀναβλύζουσα χάριν, ἐκ Πηγῆς ἀένναον,

τίτω διδῶσα, κατ' ἐχθρῶν τὴν ἰσχύν, νίκας αἰεὶ, ῥῶσιν καὶ εἰρήνην, καὶ αἵτημάτων ἐκπλήρωσιν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδαμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁμοιον.

Πηγὴ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὕδατος ζῶντος Δέσποινα· ἐκπλύνεις οὖν νοσήματα, ψυχῶν σωμάτων χαλεπὰ, ἐν τῇ προσψάψει μόνῃ σου, ὕδωρ τῆς σωτηρίας, Χριστὸν ἢ προχέουσα.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.

Ἦχος πλ. β'.

Ο Σταυρὸς σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Η ταφὴ σου Δέσποτα, Παράδεισον ἡνοιξε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις ἡμῶν καὶ ἀνάστασις. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Υδωρ τὸ τῆς Πηγῆς, σωτήριον ὑπάρχει, παῖσι τοῖς ἀσθενούσι· προσέλθωμεν οὖν πίστει, καὶ χάριν ἀρυσώμεθα.

Φρέαρ τὸ ζωηρόν, Πηγῆς τῆς ἀθανάτου, τοῖς προσιοῦσι πόθῳ, ἰάσεων παρέχει, πλημύραν ἀνεξάντλητον.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ρώννυσι τὰς ψυχὰς, τὸ ὕδωρ τῆς Παρθένου· οἱ τῶν παθῶν ἐν ῥύποις, προσδράμωμεν τῇ Κόρῃ, καὶ τούτους ἀποπλύνωμεν.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουν τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Στάμνος ἡ ἱερά, τὸ μάννα νῦν ἀφθόνως, Πηγῆς ἐξ ἀενναίου, προχέει τοῖς αἰτούσι· τὴν χρεῖαν πᾶς ἀντλήσωμεν.

Εἴτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Ἡ Πράξις τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ Ἀπόστολος τῆς Θεοτόκου.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς Θεοτόκου.

(Ζήτηι, ταῦτα Σεπτεμβρίῳ ἡ.)

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου, πρὸς τὸ,

Τὴν τιμιωτέραν.

Υδωρ τὸ ζωήρρυτον τῆς Πηγῆς, μάννα τὸ προχέον, τὸν ἀθάνατον δροσισμόν, τὸ νέκταρ τὸ θεῖον, τὴν ξένην ἀμβροσίαν, τὸ μέλι τὸ ἐκ πέτρας, πίστει τιμήσωμεν.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ἙΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα 5'.

Ἦχος πλ. δ'.

Εσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρωμεν· ὅτι ἠυδόκησας, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου· ἀλλὰ εὐδόκησον τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε Σιών ἁγία, μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεῷ κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη, ἄφεςιν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ο ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων, ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθείς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἐαυτοῦ Ἀναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογοῦμεν Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος· καὶ ἐδώρησω τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υἱὲ Θεοῦ μονογεγὲς, ὁ προσπαγείς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος. Δόξα.

Σὲ δοξάζομεν Κύριε, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς Σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ σὲ προσκυνούμεν. Παντοδύναμε Σωτήρ, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου· ἀλλ' ἐπάκουσον, καὶ σῶσον ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου φιλήθωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίας, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανέστραψεν. Ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· καὶ τὸ Προκείμεν.

Ἦχος πλ. δ'.

Εἴδοκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχ. τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος πλ. δ'.

Α ἦλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ· ἦλθες ἐπὶ θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος· πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· πρὸς τοὺς πεσόντας, ἡ πάντων ἀνάστασις. Ὁ φωτισμός καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἴτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον ἡ Ἀκολουθία, ὡς προεγράφη. Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πιλάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ αἰσθητοῦ, ὡς οἰκτίρμων καὶ φιλάνθρωπος.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸν ἐν μνημείῳ, Ἰουδαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς Βασιλέα ὑπνοῦντα, στρατιῶται σὲ ἐφύλαττον, καὶ ὡς ζωῆς θησαυρὸν, σφραγιῖδι ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ ἀνέστης, καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Κύριε, ὅπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου, τὸν Σταυρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν· ὅτι νεκροὺς ἀνίστα, καὶ θάνατον κατήργησε. Διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν, τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν Ἑγερσιν.

Ο Ἀγγελὸς σου Κύριε, ὁ τὴν Ἀνάστασιν κηρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ δὲ Γύναια ἐφώνησε λέγων· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ τῇ οἰκουμένῃ ζωὴν ἐδώρησατο.

Εἴτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στιχῶν αὐτῶν· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Ἡ Πράξις, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὴν τράπεζαν, μετὰ τὸ ὑψωθῆναι τὸν ἄρτον, ὡς προδεδηλωται, σελ. 8. κατακλᾷ αὐτὸν ὁ Κελλαρίτης, καὶ δίδωσι τοῖς Ἀδελφοῖς φαγεῖν.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὴν Ἑννάτην Ὁραν ψάλλομεν τριψαλμόν, ὡς σύνηθες, ἐν ἡ λέγομεν Ἀπολυτίκιον μὲν, Ἐξ ὕψους κατηλθες ὡς εὐσπλαγχνος· Κοντάκιον δὲ, Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατηλθες ἀθάνατε.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

ΗΤΟΙ

Η ΨΗΛΑΦΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Θ Ω Μ Α

Ἰστίον, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ ἀγίᾳ Κυριακῇ τοῦ Ἀντιπάσχα, οὐ ψάλλονται Ἀναστάσιμα, ἀλλ' ἅπαντα τῆς Ἑορτῆς.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν· ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ παρόντα Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Φέρει Χριστὸς φιλανθρώπως, καὶ τὴν ψηλάφησιν, ὡς καὶ Σταυρόν πρό ταύτης, καὶ τὸν ἄδικον φόνον, τάφου τριημέρως ἐξαναστὰς, ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς, ἐπιστὰς ὡς παντοδύναμος.

Η τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία, τὴν κοσμοσώτειραν, τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ Ἄδου κευθμώνων, Ἐγερσιν πιστοῦται, τῇσιν χειρῶν, καὶ ποδῶν τολμηρότερον, ἐκψηλαφῶσα πρὸς πίστωσιν κοσμικὴν, δεξιᾷ τῇ φιλοπράγμονι.

Συνηθροισμένων τῷ φόβῳ, τῷ ἐκ τῆς πάθους σου, τῶν Ἀποστόλων Λόγε, καὶ θυρῶν κεκλεισμένων, ἄφνω συνεισῆλθες, μέσον αὐτῶν, τὴν εἰρήνην δωρούμενος, καὶ τῷ Θωμᾷ προτεινόμενος ψηλαφᾶν, τοὺς σεπτοὺς πλευρᾶς σου μώλωπας.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Μετά τὴν Ἐγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἑστῆς, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς. Πεισθεὶς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὑμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις, βροτοὶ τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ.

Οφθῆς τοῖς ἱεροῖς, σου Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, ἡμῖν τὸ θεῖον Πνεῦμά σου.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς.

Νῦν σε Παμβασίλει, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Νέμοις ὦ Λυτρωτά, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, καὶ ὀφλημάτων λύσιν, πρεσβείαις τῆς πανάγνου, καὶ μόνης Θεομήτορος.

Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετά τὸ εὐλογῆσαι τὸν Ἱερέα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμόν, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου· εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στίχ. Ἰδιόμελα ε'. δευτεροῦντες τὰ τέσσαρα πρῶτα· τὰ δὲ δύο δευτέρα, πρὸς μίαν.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ, ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐ-

τῶν, εἰρήνην δὲς, ἐπλήρωσας ἀγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προπέταξας, καὶ μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὑψους δύναμιν· διὸ βοῶμεν σοι· Ὁ φωτισμός, καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.

Δίς.

Μετ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε, ὥφθῃς τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐν τόπῳ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν· τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τὰς χειρὰς ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· ὃ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἔκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ Ἀγαθὲ, ὑποδεῖξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας. Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπηξαν. Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Ἦχος β'.

Μετά τὴν Ἐγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἑστῆς, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς. Πεισθεὶς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν, καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς, οἱ-

κονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὰρ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Οὐ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας· Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχ. Ἰδιόμελα· Ἦχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῳ τῆς σῆς Θεότητος αἰγλῇ, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας· καὶ τραυματίων σου χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὰς ὠτειλάς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατήφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὁν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθοράτε, ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν. Τῷ δὲ δισταζόντι Μαθητῇ, προετρέπου ψηλαφῆσαι φρικτῶς, κατειπὼν· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε. Ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ, τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'.

ΑΨαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστός, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεῦνησον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἥψατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε· Σύ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνατολίου.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾶ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πίστει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς, Ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πισεύσω· ψηλαφήσας δὲ τὴν πλευράν, ἐθεολόγει τὸν σαρκωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονητότα σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν· καὶ ἐ-

βόησε λαμπρᾷ τῇ φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρὸς ὁ χόρτος ἀψάμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφήσει· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης σύ μου εἰ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγνηγεμένος· δόξα σοι.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τὴς μοχλοῦς τῶν πυλῶν σε.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος; Ἰωάννης γήθει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε, Θωμᾶς δὲ τὴν πλευράν προσψηλαφῆσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐκεῖθεν φρικτῶς Θεολογίας βυθὸν ἀνέλκει, τὴν οἰκονομίαν· ὁ δὲ, ἡξίωται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς· παρίστησι γὰρ τὰς ἀποδείξεις τρανῶς τῆς Ἐγέρσεως αὐτοῦ, ἐκβοῶν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ῥαπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς, ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾷν σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον· Ἦχος βαρύς.

Εσφραγισμένου τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἐκ γ'.

Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, μετ' ἧν ἡ συνήθης ἀνάγνωσις εἰς τὰς Πράξεις, καὶ καθεξῆς ἡ λοιπὴ τῆς Ἀγρυπνίας Ἀκολουθία.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἀπὸ τῆς παρούσης Κυριακῆς, εἰ μὴ συμβῇ εἶναι τὸν Μαῖον μῆνα, οὐ γίνεται ἀρτοκλασία μετὰ τὴν τῶν Ἄρτων εὐλόγησιν διὰ τὸ βραχὺ τῆς νυκτός.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῳ.

Κανὼν Τριαδικός, ψαλλόμενος ὅτε ἔ γίνεται Ἀγρυπνία. Ἔστι δὲ καὶ οὗτος, καὶ οἱ ἐφεξῆς πάντες, ποίημα Μητροφάνους Σμύρνης· Ὁ δὲ παρὼν ἔχει ἀκροστιχίδα τὴν δε.

Μέαν σε μέλπω τὴν τρισηλίον φύσιν.

Ἦχος α΄.

Ῥδὴ α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Μίαν τρισυπόστατον ἀρχὴν, Τὰ Σεραφίμ ἀσιγήτως δοξάζουσιν, ἀναρχον αἰδίων, ποιητικὴν ἀπάντων, ἀκατάληπτον· ἦν καὶ πᾶσα γλῶσσα, πιστῶς γεραίρει τοῖς ἄσμασιν.

Ἰνα τοῖς ἀνθρώποις ἐνικὴν, τὴν τριλαμπῇ σου δηλώσης Θεότητα, πλάσας πρὶν τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν σὴν εἰκόνα διεμόρφωσας, νοῦν αὐτῷ, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα δούς, ὡς φιλάνθρωπος.

Ανῶθεν δεικνὺς μοναδικόν, Σεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι, κράτος, Πάτερ ἔφησας, τῷ ἰσουργῷ Υἱῷ σε, καὶ τῷ Πνεύματι· Δεῦτε καταβάντες, αὐτῶν τὰς γλώσσας συγχέωμεν.

Θεοτοκίον.

Νοῦς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατήρ, εἰκονικῶς τοῖς σοφοῖς προηγόρευται· Λόγος δὲ συνἀναρχος, ὁ συμφυὴς Υἱός, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, τὸ ἐν τῇ Παρθένῳ, τοῦ Λόγου κτίσαν τὴν σάρκωσιν.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδώς.

Σὺ πάλαι σαφῶς τῷ Ἀβραάμ, ὡς ὠφθης τρισυπόστατος, μοναδικός τε φύσει Θεότητος, Θεολογίας τὸ ἀκραιφνέστατον, τυπικῶς ἐνέφηνας· καὶ πιστῶς ὑμνοῦμέν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τρισηλίον.

Εκ σοῦ γεννηθεὶς Θεοπρεπῶς, ἀρρέυστως Πάτερ ἔλαμψε, φῶς ἐκ φωτός, Υἱὸς ἀπαράλλακτος, καὶ Πνεῦμα Θεῖον, φῶς ἐκπεπόρευται· καὶ μιᾷς Θεότητος, αἴγλην τρισυπόστατον, προσκυνούμεν πιστῶς καὶ δοξάζομεν.

Μονὰς ἡ Τριάς ὑπερφυῶς, ἀρρήτως ὑπὲρ ἔννοιαν, ταῖς νοεραῖς οὐσίαις δοξάζεται, ταῖς τρισαγίαις φωναῖς, ἀσίγητον, ἐκβοώσαις αἰνεσιν· αἷς συμφώνως ὑμνεῖται, καὶ ἡμῖν τρισυπόστατος Κύριος.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ χρονικῶς ἀνευ σποράς, προῆλθεν ὁ ὑπέρχρονος, ὁμοιωθεὶς ἡμῖν ὁ ἀνείδεος, καὶ μίαν φύσιν καὶ κυριότητα, τοῦ Πατρὸς ἐδίξαξε, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος, Θεότοκε· διό σε δοξάζομεν.

Καθίσματα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πατέρα, καὶ Υἱόν, προσκυνήσωμεν πάντες, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, καὶ ἰσότιμον δόξη, Τριάδα τὴν ἀκτιστον, καὶ ὑπέρθεον δύναμιν, ἣν δοξάζουσι, τῶν ἀσωμάτων αἱ τάξεις· ταύτην σήμερον, καὶ γηγενεῖς μετὰ φόβου, πιστῶς ἐφημήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οδήγησον ἡμᾶς, ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας αἰεὶ, πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν ὑπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον, ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Ῥδὴ δ΄. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Λάμψον μοι Σεαρχία τρισηλίε λάμψεσι, σῶν Σεουργῶν μαρμαρυγῶν, τοῖς τῆς καρδίας ὀφθαλμοῖς, τὸ κάλλος φαντάζεσθαι, τῆς ὑπὲρ νοῦν Σεαρχικῆς σου λαμπρότητος, καὶ φωτουργοῦ, καὶ γλυκείας μεθέξεως.

Πρότερον οὐρανούς ἐστερέωσας Κύριε, καὶ πᾶσαν δύναμιν αὐτῶν, τῷ Λόγῳ σου τῷ παντουργῷ, καὶ Πνεύματι στόματος τῷ συμφυεῖ· μετ' ὧν δεσπόζεις τοῦ σύμπαντος, ἐν τριλαμπεῖ μοναρχίᾳ Θεότητος.

Ως ἐπλάσας κατ' εἰκόνα με σὴν καὶ ὁμοίωσιν, Θεαρχικὴν, παντουργικὴν, Τριάς ἀσύγχυτε μονὰς, συνέτισον, φώτισον, πρὸς τὸ ποιεῖν τὸ θελημα σου τὸ ἅγιον, τὸ ἀγαθὸν ἐν ἰσχυῖ καὶ τέλειον.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας τῆς Τριάδος τὸν ἕνα Πανάχραντε, Σεαρχικώτατον Υἱόν, σωματωθέντα δι' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ, καὶ αὐγάζοντα τοὺς γηγενεῖς, τῆς τρισηλίου Θεότητος, τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, καὶ ταῖς λάμψεσιν.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Ητὸν πρῶτον τῶν Ἀγγέλων ἀμέσως διακόσμον, ἀπροσίτοις τοῦ σοῦ κάλλους ἀκτίσιν ἐλλάμπουσα, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς φώτισον, Τριάς ἡ μοναρχικωτάτη, τοὺς ὀρθοδόξως σε μέλποντας.

Νῦν ἡ φύσις, ἐνικὴ Σεαρχία τρισηλίε, ἀνυμνεῖ σε, ἣν οὐσίωσας δι' ἀγαθότητα, τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καὶ πειρασμῶν ἐξαιτημένη, καὶ τῶν δεινῶν καὶ τῶν θλίψεων.

Τ

Θεοτοκίον.

Ρήσεις πᾶσαι Προφητῶν, προδιέγραψαν Ἀχραντε, τὸν σὸν τόκον, τὸν ἀπόρρητον καὶ ἀνερμήνευτον· ὃν ἡμεῖς ἐγνώκαμεν, μυσαγωγὸν τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισηλίου Θεότητος.

Ῥδὴ ς΄. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ἰσόρρόπον τὴν δύναμιν ὡς ἔχουσα, Τριάς ἡ ὑπερούσιος, ἐν ταυτότητι βουλήσεως μονὰς,

πέφυκας, ἀπλῆ καὶ ἀδιαίρετος. Σὺ οὖν ἡμᾶς, ἐν τῇ δυνάμει σου περιφρούρησον. Δίς.

Σὺ πάντας τοὺς αἰῶνας τῇ βουλήσει σου, ὡς ἀγαθὴ ὑπέστησας, ἐξ οὐκ ὄντων, ἀκατάληπτε Τριάς· εἴτα καὶ τὸν ἄνθρωπον διέπλασας. Ἀλλὰ καὶ νῦν, ἐκ πάσης ῥύσαι με περιστάσεως. Θεοτοκίον.

Ηλίου τοῦ ἀδύτου οἶκος γέγονας, τοῦ κτίσαντος καὶ τάξαντος, τοὺς φωστῆρας τοὺς μεγάλους πανσθενῶς, ἄχραντε Παρθένε Θεο-νύμφευτε. Ἀλλὰ καὶ νῦν, τῆς τῶν παθῶν με ῥύσαι ζοφώσεως.

Καθίσματα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τριάδα τὴν σεπτὴν, καὶ ἀμέριστον φύσιν, Προσώποις ἐν τρισί, τεμνομένην ἀτμήτως, καὶ μένουσαν ἀμέριστον, κατ' οὐσίαν Θεότητος, προσκυνήσωμεν, οἱ γηγενεῖς μετὰ φόβου, καὶ δοξάζωμεν, ὡς ποιητὴν καὶ Δεσπότην, Θεὸν ὑπεράγαθον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν με, καὶ οἴκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας πανάμωμε· καὶ ἐν ὥρᾳ με, τῇ φοβερᾷ τῇ θανάτῳ, σὺ ἐξάρπασον, κατηγορούντων Δαιμόνων, καὶ πάσης κολάσεως.

ᾠδὴ ζ'. Σε νοητὴν Θεοτόκε.

Λόγε Θεοῦ, συμφυὲς ἀπαύγασμα, τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ, ὡς ὑπέσχου τὴν παρὰ σοῦ, Θεουργὸν ἐνοίκησιν, ποίησον ὡς εὐσπλαγχνος, σὺν τῷ Πατρὶ σου καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ φοβερόν, τοῖς Δαίμοσί με δεῖξον καὶ πάθειςιν.

Δίς.

Ἰνα τῆς σῆς, εὐσπλαγχνίας Δέσποτα, δείξης τὸ πέλαγος ἡμῖν, τὸν Υἱόν σου πρὸς τὴν ἡμῶν, πέμψας ταπεινότητα, αὐτὸς ἀνεμόρφωσας, πρὸς τὴν ἀρχαίαν λαμπρότητα. Ἀλλὰ καὶ νῦν, τῷ θείῳ με συνέτισον Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Ο Χερουβὶμ, θρόνῳ ἐποχούμενος, καὶ τῶν ἀπάντων Βασιλεὺς, ἐν γαστρὶ σου παρ-θενικῇ, ὥκησε Πανάχραντε, πάντας ἐκλυτρούμενος ἐκ τῆς φθορᾶς, ὡς φιλάνθρωπος. Ἀλλὰ καὶ νῦν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις με περιφρόρησον.

ᾠδὴ ἡ. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Νεύματι Θεουργικῷ Κύριε πάντων, τρισυπόστατε καὶ παντοκράτορ, οὐρανοὺς ἐξετεινας ὡσεὶ δέρριν, εἴτα καὶ γῆς, ἀπώρησας τὸ βάθος, πανσθενεῖ σου δρακί. Διὸ καὶ τοὺς δούλους σου κραταίωσον, τῇ ἀγάπῃ καὶ πίστει

τῇ σῇ φιλάνθρωπε, ἵνα σε δοξάζωμεν πόθῳ εἰς αἰῶνας. Δίς.

Φώτισον Θεαρχικὸν φῶς τοὺς ὑμνοῦντας, τὸ τρισήλιον φῶς τοῖς προσώποις, ἐνιαῖον αὐτὸς δὲ τῇ οὐσίᾳ, καὶ πρὸς τὰς σὰς, φωτοδότιδας ἀκτῖνας ἐπιβλέπειν αἰεὶ· δι' ὧν χορτασθήσομαι τὴν δόξαν σου, τὴν γλυκεῖαν, καὶ φωτοργὸν καὶ πανόλβιον, καὶ ὑπερυψῶ σε πισῶς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Υψώσεν εἰς οὐρανοὺς τὴν τῶν ἀνθρώπων, προσλαβόμενος φύσιν ἀτρέπτως, ὁ Υἱός σου πάντα γνε Θεοτόκε, ὑπερβολὴ ἀγαθότητος, ῥυσάμενος τῆς πάλαι φθορᾶς· ὃ καὶ εὐχαρίστως ἀναμέλπομεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Σῶσον ὁ Σωτήρ τῆς κτίσεως, τῆς αἰσθητῆς καὶ νοουμένης τοὺς δούλους σου, τῆς τῶν δυσμενῶν ἐπιβουλῆς, καὶ κακώσεως, παναγία Τριάς ὁμοούσιε, καὶ φρούρει τὴν σὴν ποιμήνην, διὰ παντός ἀνεπιβούλευτον. Δίς.

Ἰνα τὸν βυθὸν τὸν ἄπειρον, τῆς οὐσιώδους δεῖξης σου ἀγαθότητος, δέδωκας ἡμῖν ἐπαγγελίας τρισήλιε, καὶ μονάρχα Θεὲ παντοδύναμε, σωστικὰς τοῖς σοῖς δέλοις, αἷς ἐκπληρῶσαι καταξίωσον. Θεοτοκίον.

Νεῦσον ταῖς ἡμῶν δεήσεσιν, ὁ ἐν τρισὶ Θεαρχικαῖς ὑποστάσεσι, μόνος εἰς Θεὸς ἀληθινός, πιστευόμενος, καὶ παράσχου σοῖς δούλοις παράκλησιν, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου, καὶ πανυμνήτου Θεομήτορος.

Τὸ, ἄξιον ἐστὶ, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ.

Ὁ Ἐξάψαλμος· τὸ, Θεὸς Κύριος· ἡ συνήθης Στιχολογία· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀμώμου, ὁ Πολυέλεος, διὰ τὴν Δεσποτικὴν Ἑορτήν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσ-ῆλθες πρὸς αὐτοὺς Ἀγαθέ· καὶ ἔστης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιός, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μῶλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἐρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγώ εἰμι, ὁ διὰ σὲ πα-θητός. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Επέστης ἡ ζωὴ, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, Χριστέ τοῖς Μαθηταῖς, καὶ πλευράν ὑπεδείκνυς, καὶ χεῖράς σου καὶ πόδας σου, τὴν ἐκ τάφου σου Ἐγερσιν, προπιστούμενος· ἀλλ' ὁ Θωμᾶς οὐχ εὐρέθη· ὅθεν ἔλεγεν· Ἦν μὴ θεῶσμαι τοῦτον, οὐ πείθομαι τοῖς λόγοις ὑμῶν.

Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα ὁμοιον.

Ιδὼν μου τὴν πλευράν, καὶ τὰς τρήσεις τῶν ἡλῶν, Θωμᾶ τί ἀπιστεῖς, τῇ ἐμῇ Ἀναστάσει; ὁ Κύριος ἔλεγεν, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, ὅπτανόμενος, τοῖς Ἀποστόλοις ἀρρήτως· ὁ δὲ Δίδυμος, πεισθεὶς ἐβόα τῷ Κτίστη· Θεός μου εἶ καὶ Κύριος.

Δίς.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ· τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.

Εἴτα, Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον. Ἐωθινόν, Α'.

Εἰδ' οὕτω, τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ μετὰ τὸν Πεντηκοστὸν Ψαλμὸν,

Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων. Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων. Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Πεντηκοστάριον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστὰς ὁ Ἰησοῦς, ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ μέγα ἔλεος.

Εἴτα ὁ Κανὼν. Ἦχος α'. τοὺς Εἰρμούς ἀνά δύο καὶ τὰ τροπάρια εἰς δώδεκα.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀσώμεν πάντες λαοὶ, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας, Φαραῶ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαντι, καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης, ποδὶ ἀβρόχως ὀδηγήσαντι, ὥδην ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Σήμερον ἔαρ ψυχῶν· ὅτι Χριστὸς ἐκ τάφου, ὥσπερ ἥλιος ἐκλάμψας τριήμερος, τὸν ζο-

φερόν χειμῶνα ἀπήλασε τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Η βασιλὶς τῶν ὠρῶν, τῇ λαμπροφύρῳ ἡμέρᾳ, ἡμερῶν τε βασιλίδι φανότατα, δορυφοροῦσα τέρπει, τὸν ἔγκριτον τῆς Ἐκκλησίας λαόν, ἀπαύστως ἀνυμνοῦσα, τὸν ἀναστάντα Χριστόν.

Πύλαι θανάτου Χριστέ, οὐδὲ τοῦ τάφου σφραγίδες, οὐδὲ κλεῖθρα τῶν θυρῶν σοι ἀντέστησαν· ἀλλ' ἐξαναστὰς ἐπέστης, τοῖς Φίλοις σου εἰρήνην, Δέσποτα δωρούμενος, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φώτισόν με φωτὶ τοῦ προσώπου σου· οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν, ἀντὶ φθαρτῶν δὲ ἀφθάρτους, διὰ Σταυροῦ σου Χριστέ τελέσας ἡμᾶς, ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθαι, ἀξίως προσέταξας.

Εν τάφῳ περικλεισθεὶς, τῇ περιγράπτῳ σαρκὶ σου, ὁ ἀπερίγραπτος, Χριστέ ἀνέστης· θυρῶν κεκλεισμένων δὲ ἐπέστης, σὺ τοῖς Μαθηταῖς, παντοδύναμε.

Τοὺς μώλωπας σου Χριστέ, οὓς ἐκουσίως ὑπέστης, ὑπὲρ ἡμῶν τοῖς Μαθηταῖς σου φυλάξας μαρτύριον, τῆς σῆς ἔδειξας, ἐνδόξου Ἀναστάσεως.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Ως ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου Σωτήρ, τὴν εἰρήνην διδούς αὐτοῖς, ἐλθέ καὶ μεθ' ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Εἰγκαίνια τιμᾶσθαι.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Μέγα τὸ μυστήριον, τῆς σῆς Χριστέ οἰκονομίας! τοῦτο γὰρ ἄνωθεν προβλέπων, θεοπτικῶς ὁ Ἀββακούμ· Ἐξ ἡ λ θ ε ς ἐβόα σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Χολῆς μὲν ἐγεύσατο, τὴν πάλαι γεῦσιν ἰώμενος· νυνὶ δὲ σὺν κηρίῳ μέλιτος, τῇ φωτισμοῦ μεταδιδούς, Χριστὸς τῷ Προπάτορι, καὶ τῆς αὐτοῦ γλυκείας μεθέξεως.

Χαίρεις ἐρευνώμενος· διὸ φιλάνθρωπε πρὸς τοῦτο, προτρέπεις τὸν Θωμᾶν, προτείνων

διαπιστοῦντι τὴν πλευράν, τῷ κόσμῳ πιστούμενος, τὴν σὴν Χριστέ τριήμερον Ἐγερσιν.

Πλουτον ἀρυσάμενος, ἐκ Σησαυροῦ τοῦ ἀσπλήτου, τῆς θείας Εὐεργέτα, λόγχῃ διανοιγείσης σου πλευρᾶς, σοφίας καὶ γνώσεως, ἀναπμπλᾷ τὸν κόσμον ὁ Δίδυμος.

Σοῦ ἡ παμμακάριστος, ὑμνεῖται γλῶσσα ὡς Δίδυμε· πρώτη γὰρ εὐσεβῶς κηρύττει τὸν ζωοδότην Ἰησοῦν, Θεόν τε καὶ Κύριον, ἐκ τῆς ἀφ᾽ ἧς πλησθεῖσα τῆς χάριτος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

ᾠδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντες ὑμνοῦμέν σε Χριστέ, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν· τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, παράσχου φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Επιστὰς τοῖς Φίλοις ἀθυμοῦσιν ὁ Σωτὴρ, τῇ παρουσίᾳ ἅπασαν, ἀπελαύνει τὴν κατῆφειαν, καὶ σκιρτᾶν διεγείρει, τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ωτῆς ἀληθῶς ἐπαινουμένης τοῦ Θωμᾶ, φρικτῆς ἐγχειρήσεως! τολμηρῶς γὰρ ἐψηλάφησε τὴν πλευράν, τὴν τῷ θείῳ πυρὶ ἀπαστράπτουσαν.

Απιστίαν πίστεως γεννήτριαν ἡμῖν, τὴν τοῦ Θωμᾶ ἀνέδειξας· σὺ γὰρ πάντα τῇ σοφίᾳ σου, προνοεῖς συμφερόντως, Χριστέ ὡς φιλάνθρωπος.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου.

ᾠδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν Προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους Φιλάνθρωπε· καὶ μετὰ τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων, ἀνάγαγε δέομαι.

Τροπάρια.

Τὸν Θωμᾶν ὃ κατέλιπες, βαπτιζόμενον Δέσποτα, βυθῷ ἀπιστίας παλάμας, προτείνας εἰς ἔρευναν.

Ο Σωτὴρ ἡμῶν ἔλεγε· Ψηλαφῶντές με ἴδετε, ὅστέα καὶ σὰρκα φοροῦντα· ἐγὼ οὐκ ἡλλοίωμαι.

Τὴν πλευράν ἐψηλάφησε, καὶ πιστεύσας ἐπέγνωκε, Θωμᾶς μὴ παρὼν σε τῇ πρώτῃ, εἰσόδῳ Σωτῆρ ἡμῶν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν ταῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ, τὴν ζωοπάροχόν σε πλευράν, ὁ Θωμᾶς ἐξηρεύνησε Χριστέ ὁ Θεός· συγκεκλεισμένων γὰρ τῶν θυρῶν ὡς εἰσῆλθες, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις ἐβόασοι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Ὁ Οἶκος.

Τίς ἐφύλαξε τὴν τῇ Μαθητῇ παλάμην τότε ἀχώνευτον, ὅτε τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ προσῆλθε τοῦ Κυρίου; τίς ἔδωκε ταύτῃ τόλμαν, καὶ ἴσχυσε ψηλαφῆσαι φλόγρον ὅσπου; πάντως ἡ ψαλαφηθεῖσα· εἰμὴ γὰρ ἡ πλευρὰ δύναμιν ἐχορήγησε πηλίνῃ δεξιᾷ, πῶς εἶχε ψηλαφῆσαι παθήματα, σαλεύσαντα τὰ ἄνω καὶ τὰ καίτω; Αὕτη ἡ χάρις Θωμᾶ ἐδόθη, ταύτην ψηλαφῆσαι, Χριστῷ δὲ ἐκβοῆσαι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ δευτέρᾳ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὰ ἐγκαίνια ἐορτάζομεν τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, καὶ τὴν τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλάφησιν.

Στίχοι.

Εἰ νηδύος κλεῖς, ἢ τάφου μὴ κωλύει, Σὴν Σῶτερ ὁρμήν, κλεῖς θυρῶν πῶς κωλύσει;

Τὰ μὲν οὖν ἐγκαίνια, ἐθιμον ἦν ἀρχαῖον γίνεσθαι, εἰς τι τῶν ἐπισήμων· τοῦ γὰρ χρόνου ἀνακυκλοῦντος, καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καὶ τὴν τότε διεπράχθη, ἐπάγοντος, τῇ πράγματι ἐκείνου μνησὶν ἐποιεῖν ἐτήσιον, ἵνα μὴ εἰς λήθην τὰ μεγάλα τῶν ἔργων γένοιτο. Ἐντεῦθεν Ἑβραῖοι πρῶτον τὸ Πάσχα ἐν Γαλιλαίᾳ ἐποίησαν, τὴν τῆς Ἐρυθρᾶς διαβάσιν ἐγκαινίζοντες· ἐντεῦθεν ἡ Σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου αὐτοῖς ἐγκαινίζεται, καὶ πολυτελῶς· ἐντεῦθεν ἡ Βασιλεία Δαυὶδ, καὶ τᾶλλα, ἵνα μὴ καὶ ἕκαστον λέγω. Ἐπεὶ οὖν πάντων τῶν ἐν βίῳ πραγμάτων διαφερόντως μέγιστον, καὶ ὑπὲρ ἅπασαν ἔννοιαν, ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις, ἔργον, οὐ μόνον κατ' ἔτος αὐτὴν ἐορτάζομεν καὶ ἐγκαινίζομεν, ἀλλ' αἰεὶ καὶ ἐπὶ μετ' ἡμέρας ὁκτώ. Πρῶτος τοίνυν ταύτης ἐγκαινισμός, ἡ παρούσα Κυριακὴ, ἣτις λέγεται ἂν κυρίως, καὶ ὁγδόη, καὶ πρώτη· ὁγδόη μὲν, ὡς ἀπὸ τοῦ Πάσχα· πρώτη δὲ, ὡς ἀρχὴ τῶν ἄλλων. Καὶ ὁγδόη πάλιν, ὅτι εἰς εἰκόνα τάττεται τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ἡμέρας, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, ἣτις καὶ πρώτη καὶ μία ἔσται πάντως, μὴ νυκτὶ διακοπτομένη. Ταῦτα μὲν περὶ ἐγκαινίων.

Τὰ δὲ κατὰ τὸν Θωμᾶν, οὕτω γέγονε. Τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἡμέραν ἀνίστη, ὅψις τοῖς Μαθηταῖς ἐφανισθέντος, ἀπεδήμει Θωμᾶς, οὕτω μετὰ τῶν λοιπῶν συναχθεὶς, τῷ τῶν Ἰουδαίων φόβῳ. Ἐπεὶ δὲ μετ' ὀλίγον ἐπανελθὼν, καὶ μαθὼν τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν οὐ διηπίστει τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι αὐτὸν ἀναστάντα εἶδον, ἀλλ' ὅτι οὐδ' ὅλως ἀνίστη Χριστός, καὶ ταῦτα εἰς τυγχάνων τῶν δώδεκα. Ὁ δὲ εὐμήχανος Θεός, καὶ τῇ ἐνός μὲν οὕτω κηδόμενος, ἅμα δὲ καὶ οἰκονομία τινὶ μεῖζονι, ἵνα καὶ μᾶλλον ἡ Ἀνάστασις τοῖς εἰσέπειτα πιστωθείη, διαλιπὼν ἡμέρας ὁκτώ, ἵνα τὸν ἐκείνου πόθον ἄκρως διερεθίσῃ, καὶ μᾶλλον ἀπιστήσας, πᾶσι πίστιν ἀκριβεστέρην παράσχῃ τῆς Ἀναστάσεως, πάλιν ἔρχεται· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὡς πρότερον, παρόντος δὲ καὶ τοῦ Θωμᾶ, εἰσεῖσι· καὶ τὴν εἰρήνην, τὸ σύνθημα, ἀσπαζάμενος, μετέπειτα πρὸς τὸν Θωμᾶν ἀποτείνεται, καὶ φησι· «Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Ἐ-

πειδὴ γὰρ, οὐ μόνον διὰ θεωρίας πιστωθῆναι εἶχες, διὰ τὴν φαντασίαν, ἀλλὰ παχὺς ὢν, καὶ ἀφ᾽ ἧς ἐμνήσθης, (ἔδειξε δὲ διὰ τούτων, ὅτι ἡνίκα ἐκεῖνος ταῦτα ἔλεγε πρὸς τοὺς Μαθητάς, παρῆν ἀκούων·) βάλε τὴν χεῖρά σου εἰς τὴν πλευράν μου· δηλοῖ δὲ, ὅτι καὶ εὐρεῖα ἦν ἡ κατὰ τῆς πλευρᾶς πληγὴ, ὡς καὶ χεῖρα εἶσω χωρεῖν. Ὁ δὲ Θωμᾶς, ἀκριβῶς διερευνησάμενος, καὶ τὴν πίστιν λαβὼν δι' ἀφ᾽ ἧς, (συνεχωρεῖτο γὰρ ταῦτ' ὁρᾶν, καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, καὶ ἐν ἀφθάρτῳ καὶ τεθεωμένῳ ἄκρως τῷ σώματι, δι' ἀσφάλειαν) ἐκραξεν· «Ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου»· τὸ μὲν, διὰ τὴν σάρκα· τὸ δὲ, διὰ τὴν Θεότητα. Καὶ ὁ Χριστὸς πρὸς αὐτὸν λέγει· «Ὅτι ἰδὼν με ἐπίστευσας, μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες, καὶ πιστεύσαντες».

Δίδυμος δὲ λέγεται ὁ Θωμᾶς, ἢ ὅτι μετ' ἐτέρου γεγέννηται, ἢ διὰ τὸ διστάσαι τῇ Ἀναστάσει· ἢ ὅτι οὕτως ἐκ φύσεως κεκολλημένοι ἦσαν αὐτῷ οἱ δύο δάκτυλοι τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς, ὁ μέσος δηλονότι καὶ ὁ πρὸ ἐκείνου, ὁ λεγόμενος λιχανός· ἴσως ἂν τις φαίη, ὅτι διστάζειν ἔμελλε, καὶ μετ' αὐτῶν ψηλαφᾶν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅπερ καὶ ἀκριβέστερον, ὅτι τὸ, Θωμᾶς, Δίδυμος ἐρμηνεύεται. Δευτέρα μὲν αὕτη ἐμφάνεια τοῦ Χριστοῦ.

Τρίτη δὲ γέγονεν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριαδος, ἐν τῇ ἄγρα τῶν ἰχθύων, ὅτε καὶ τροφῆς μετέσχε, τῷ θεῷ πυρὶ καταναλωθείσης, ὡς οἶδεν αὐτός, βεβαιότεραν τὴν Ἀνάστασιν παριστῶν. Εἶτα εἰς Ἑμμαοὺς φαίνεται. Πέμπτον ἐν Γαλιλαίᾳ· καὶ ἐνδεκάκις, ὡς φασί, φαίνεται, ἕως οὐ ἀνελήφθη, πολλὰ καὶ ὑπερφυῆ σημεῖα ποιῶν ἐνώπιον τῶν Μαθητῶν, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν· (ὃ γὰρ τοῖς πολλοῖς ταῦτα ἐπεδείκνυτο) παρήκασι δὲ ταῦτα πάντα οἱ Εὐαγγελισταὶ ἀναγράψασθαι, διότι οὐκ ἦν δυνατόν ταῦτα τρεῖς πολλοὺς, καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἀναστρεφόμενους ἀνθρώπους, ἀκούειν, ὡς ὑπερφυῆ λίαν τυγχάνοντα.

Ταῖς τοῦ σου Ἀποστόλου Θωμᾶ πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰκόνι λατρεύειν, μουσικῆς συμφωνίας,
» συγκαλουμένης λαοὺς, ἐκ τῶν ὠδῶν
» Σιών ἄδοντες, πατρικῶς οἱ Παῖδες Δαυὶδ,
» τυράννου ἔλυσαν, τὸ παλίμνημον δόγμα, καὶ
» τὴν φλόγα εἰς δρόσον μετέβαλον, ὕμνον ἀνα-
» μέλποντες· Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων
» καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Τροπάρια.

Ὁς πρώτη ὑπάρχει, ἡμερῶν καὶ κυρία, ἡ λαμπροφόρος αὕτη, ἐν ἣ ἀγάλλεσθαι ἄξιον, τὸν καινὸν καὶ θεῖον λαόν· ἐν τρόμῳ φέρει γὰρ, καὶ αἰῶνος τὸν τύπον, ὡς ὀγδοαῖς τελέσσει τοῦ μέλλοντος. Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ μόνος τολμήσας, τῇ ἀπίστῳ τε πίστει, εὐεργετήσας ἡμᾶς, Θωμᾶς ὁ Δίδυμος, λυεῖ μὲν τὴν ζοφώδη ἄγνοιαν τοῖς πᾶσι πέρασι, τῇ πιστῇ ἀπιστίᾳ· ἐαυτῷ δὲ τὸν στέφανον πλέκει σαφῶς, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁὐ μάτην διστάσας, ὁ Θωμᾶς τῇ Ἐγέρσει σου, οὐ κατέθετο, ἀλλ' ἀναμφίλεκτον

ἔσπευδεν, ἀποδείξαι ταύτην, Χριστέ τοῖς πᾶσιν ἔθνεσιν· ὅθεν δι' ἀπιστίας πιστωσάμενος πάντας, ἐδίδαξε λέγειν· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εμφύως τὴν χεῖρα, ὁ Θωμᾶς τῇ πλευρᾷ σου, τῇ ζωφόρῳ Χριστέ, ἐνθεῖς ὑπότρομος ἦσθετο, ἐνεργείας Σῶτερ διπλῆς τῶν δύο φύσεων, τῶν ἐν σοὶ ἡνωμένων ἀσυγχύτως, καὶ πίστει ἐκραύγαζε, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν φλογὶ πυρὸς, καιομένης καμίνου,
» διαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ ἐν μορφῇ
» Ἀγγέλου συγκαταβάντα τούτοις, ὕμνεῖτε
» Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Τροπάρια.

Επιποθήσας σου, τὴν χαρμόσυνον θεάν, τοπρὶν ἠπίσται ὁ Θωμᾶς· ἀξιωθείς δὲ ταύτης, Θεὸν καὶ Κύριόν σε ἐκάλει Δέσποτα· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἀνασχόμενον, τῆς Θωμᾶ ἀπιστίας, καὶ ὑποδείξαντα πλευράν, καὶ τῇ αὐτοῦ παλάμῃ ἀκριβολογηθέντα, ὕμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοὺ τὸ περίεργον, θεσαυρὸν κεκρυμμένον, ἡμῖν ἀνέωξε Θωμᾶ· θεολογήσας γλώσσῃ γὰρ, θεοφορουμένη, ὕμνεῖτε, ἔλεγες, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὲ τὴν φαεινὴν λαμπρόδα, καὶ Μητέρα τοῦ
» Θεῦ, τὴν ἀρίζηλον δόξαν, καὶ ἀνωτέραν
» πάντων τῶν ποιημάτων, ἐν ὕμνοις μεγαλύ-
» νομεν.

Τροπάρια.

Σοὺ τὴν φαεινὴν ἡμέραν, καὶ ὑπέρλαμπρον Χριστέ, τὴν ὁλόφωτον χάριν, ἐν ἣ ὠραῖος κάλλει τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐπέσης μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν χοϊκῇ παλάμῃ, ψηλαφώμενον πλευράν, καὶ μὴ φλέξαντα ταύτην, πυρὶ τῷ τῆς αὐτοῦ θείας οὐσίας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν ὡς Θεὸν ἐκ τάφου, ἀναστάντα Χριστόν, οὐ βλεφάροις ἰδόντες, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάρια. Ἦχος γ'.

Ὁ ἕρανὸν τοῖς ἄστροις.

Εἰ μὴ μέλων χειρὶ σου, ἐξερευνήσας τὰς πληγὰς, μή μοι Θωμᾶ ἀπιστήσης, τραυματισθέντι διὰ σέ· σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρόνει, καὶ ζῶντα κήρυττε Θεόν. Δίς.

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καὶ καινὴ κτίσις χορεύει· σήμερον αἶράνται κλειῖθρα, θυρῶν καὶ τῆς ἀπιστίας, Θωμᾶ τοῦ φίλου βοῶντος· Ὁ Κύριος καὶ Θεός μου. Ἀπαξ.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτερῶντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν, ζωοδότα Ἐγερσιν, ὥσπερ σφραγιῖδας οὐκ ἔλυσας, Χριστὲ τοῦ μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων, θυρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Ἀποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτοὺς, καὶ εὐθὺς σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεῦμα, δι' ἅμετρον ἔλεος. Δίς.

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἡνίκα σὺ, τοῖς Μαθηταῖς ὥφθης Κύριε· ὅθεν ἠπίστησε, τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατιδοῦσί σε, ἐβόα· Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον, εἰς τὴν πλευράν σου, καὶ τῶν ἡλίων τὰ τυλώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον Χριστός, τῷ Θωμᾶ ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα καὶ γνῶθί με, ὅστέα ἔχοντα, καὶ γεῶδες σῶμα· καὶ μὴ γίνῃ ἀπίστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι· ὁ δὲ ἐβόησεν· Ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑπάρχεις· δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σε παρεχόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἔδειξας. Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας, καὶ τὰς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀπὸ δὲ τῆς σήμερον ἄρχονται πάλιν αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρθηκι· ὡσαύτως καὶ αἱ Κατηχήσεις τῷ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρῃ τοῦ Στουδίτου· ἐν ᾗ ψάλλομεν τὰ Ἑωθινὸν Ἰδιόμελον τῇ ἡχῇ.

Ἦχος α'.

Εἰς τὸ ὅρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπείγομένοις, διὰ τὴν χαμόθεν ἑπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος· καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν, καὶ τὴν δοθεῖσαν

ἐξουσίαν, πανταχοῦ διδασκέντες, εἰς τὴν ὑπ' ἑρανὸν ἐξαπεστέλλοντο, κηρύττειν τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀποκατάστασιν· οἷς καὶ συνδιαγωνίζετο, ὁ ἀψευδὴς ἐπηγγείλατο, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρόσχες, ὅτι αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρθηκι, πρὸ τῆς Πρώτης Ὥρας γίνονται· ἡ δὲ Κατήχησις τοῦ Στουδίτου, μετὰ τὴν Πρώτην Ὥραν λέγεται· τὰ δὲ Ἑωθινὰ ψάλλονται μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τοῦ Ὁρθρου, πρὸ τῆς Λιτῆς.

Ἰστέον, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τῶν ἐπιλαχόντων Ἀγίων ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς, ψάλλεται ἐν ταῖς Ἀποδείπνοις τῶν Κυριακῶν.

Ἡ Λειτουργία γίνεται ταχύτερον διὰ τὸν κόπον τῆς Ἀγρυπνίας. Αἱ Ὥραι ψάλλονται τρίψαλμοι, κατὰ τὸν Τύπον, ἐν τῷ Νάρθηκι· ἡ γὰρ ἢ Τριθέκτη, καὶ ἡ Ἑννάτη. Λέγεται δὲ καὶ ὁ ἐξ ἔθους ψαλμός, ἀπερχομένων ἐν τῇ τραπέζῃ· ὡσαύτως καὶ ἀνισταμένων.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀντὶ τῶν κατωτέρω διοριζομένων Τυπικῶν καὶ Μακαρισμῶν, ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, καὶ σήμερον, καὶ ἐν ὅλαις ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως· Εἰσοδικὸν δὲ λέγεται· Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Σῶσον ἡμᾶς... ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ψάλλομεν ἐκ τῆς Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὤδὴν γ' καὶ ε'. Ἀπολυτ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Κοντάκ. Τῇ φιλοπράγμονι δεξιᾷ.

Τὸ Τρισάγιον.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'. Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ. Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Στίχ. Ὅτι Θεός μέγας Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην. Ἑωθινὸν Θ'.

Οὔσης ὀφίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Κοινωνικόν.

Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.
Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν.
Θωμᾶς, ὁ καὶ Δίδυμος, οὐκ ἦν.
Ὡς θελεῖς ψηλάφησον, Χριστός.
Ζήτει ταῦτα εἰς τοὺς Αἴνους τῆς Ἑορτῆς.
Καὶ ἐκ τοῦ Μηναίου, τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἀ-
γίου Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνη-
θροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε,
Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν,
εἰρήνην δὲς ἐπλήρωσας ἅγιον Πνεύματος· προσ-
μένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμοῦ χωρίζεσθαι
ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕ-
ψους δύναμιν· διὸ βοᾶμέν σοι· Ὁ φωτισμὸς καὶ
ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.
Εἰσοδος. Τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ εἶ ὁ Θεός,
ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Εἶτα. Ἐκτενής, τὸ, Καταξίωσον, καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Ταῖς ἐσπεριναῖς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι ἅγιε
Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἁμαρ-
τιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀ-
νάστασιν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι τὸ πέλαγος πολὺ, τῶν παραπτωμάτων
μου Σωτὴρ, καὶ δεινῶς βεβύθισμαι ταῖς
πλημμελείαις μου, δός μοι χεῖρα σῶσόν με, ὡς
τῷ Πέτρῳ ὁ Θεός, καὶ ἐλέησον με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῇ πρεσβείᾳ Κυρίου, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ
τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν,
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτῶ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε,
ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐν τόπῳ ᾧ ἦσαν
συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν·

τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, ταῖς χεῖρας ὑπέδειξας,
καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· Ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα
σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον·

καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν,

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρύς.

Ε'σφραγισμένη τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου
ἀνέτειλās, Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν
κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέσης ἡ πάντων
ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων
ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως,
λέγομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Εἶτα τὸν
Εἰς ἀψαλμον· μεθ' ὃν, τὸ, Θεὸς Κύριος. Ἀπολυτί-
κιον. Ἦχος βαρύς· Ἐσφραγισμένη τοῦ μνήματος·
ὅπερ λέγεται δι' ὅλης τῆς Ἑβδομάδος· καὶ ἡ
Στιχολογία τῶν δύο Καθισμάτων τῆς Ψαλτηρίας.
Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ, στρατιῶται τηρῶντες,
νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέ-
λου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναῖξί τὴν Ἀνά-
στασιν. Σε δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαι-
ρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ
τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Κατανυκτικόν.

Εν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ
τολμῶ ἀτενίσαι, εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ·
ἀλλὰ θαρρόν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου, κρά-
ζω· Ὁ Θεός, ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ
σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Α'θλήσεως καύχημα, καὶ σεφάνων ἀξίωμα, οἱ
ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιβέβληνται σε Κύ-
ριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τῆς ἀνόμους ἐτρο-
πώσαντο· καὶ δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν
νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ἐλευθέρω-
σον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτὴρ, καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ
θεωροῦσα ἡ κτίσις ἀγάλλεται· συνέλα-
βες γὰρ ἀσπόρως, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὃν
ταξιαρχίαι Ἀγγέλων ὁρᾶν οὐ δεδύννηται· αὐ-
τὸν ὡς Θεὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

ΑΨάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μώλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φθεγγόμενος, τῷ δὲ ἡμᾶς λογχευθέντι· Σὺ μου Κύριος, καὶ σὺ Θεὸς μου ὑπάρχεις, καὶ πάθος ὑπήνεγκας. Δίς.

Εἶτα τὸ, Ἀνάσασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ γ'. Ωδῆς, Καθίσματα τοῦ Μηναίου, καὶ τῆς Ἑορτῆς· ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς· εἰς τὴν θ'. στιχολογοῦμεν, Τὴν Τιμιωτέραν. Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς, δίς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριο πάθος, καὶ δοξαζομέν σε τὴν Ἀνάσασιν. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Αλλος σε κόσμος ψυχῇ, ἀναμένει καὶ κριτῆς, τὰ σὰ μέλλων δημοσιεύειν κρυπτά καὶ δεινὰ· μὴ ἔν ἐμμείνης τοῖς ᾧδε, ἀλλὰ πρόσφθασον βοῶσα τῷ κριτῇ. Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσον με. Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμῶμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἔκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ ἀγαθὲ, ὑποδείξαι αὐτῷ τὴν ἀχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας. Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὑμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις, βροταὶ τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον σενεγείραντα.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Οφθῆς τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, ἡμῖν τὸ θεῖον Πνεῦμά σου.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱούς σου ἐν σοί.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιςευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὁγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτήρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἥλους ἐπηξάν. Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

=====

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ Τῆς β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ανασταῖς ἐκ τοῦ μνήματος, κεκλεισμένων ἐφίστασαι, τῶν θυρῶν τοῖς Φίλοις σου, παντοδύναμε· καὶ τῷ Θωμᾷ ἀπισήσαντι, τῶν ἥλων ὑπέδειξας, διατρήσεις, καὶ πλευρᾶς, τὴν ἐκ λόγχης ἐκκέντησιν, βεβαιῶν αὐτόν, καὶ πιστούμενος Λόγε, ὡς αὐτὸς εἶ, ὁ δὲ οἶκτον ὑπομείνας, σωτηριῶδη παθήματα.

Τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, καὶ δι' οἶκτον ἀμέτρητον, καθορῶν μου κένωσιν, μὴ ἀμφίβαλλε, ἀλλὰ πιστώθητι Δίδυμε, ὁ Κύριος ἔφησεν, ὡς αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ παθὼν καὶ τριήμερος, ἐκ τοῦ μνήματος, ἀναστὰς, καὶ τοῦ Ἀδὲ τὰ ταμεῖα, ἐκκενώσας καὶ ζωώσας, τῆς ἀπ' αἰῶνος τεθνήξαντας.

Εκπλαγεῖς ὡς ἐώρακεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεβόησεν, ὅπηνίκα εἶδέ σε, Παντοδύναμε· Σὺ εἶ Θεός μου καὶ Κύριος· πιστεύω φιλάνθρωπε, ὡς αὐτὸς εἶ ὁ παθὼν, καὶ τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν ψυχῶν ἡμῶν· προσκυνῶ σου τὸ κράτος, καὶ τῷ κόσμῳ, διαγγέλλω τὴν φρικτὴν σου, καὶ παντοδύναμον Ἐγερσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὀγδῇ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπηξάν· Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριος μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α΄. Ἀναστάσιμον.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι ἐννοίαις πονηραῖς, καὶ ἔργοις καταδικάσμαι Σωτὴρ, λογισμόν μοι δώρησαι ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω· Σῶσόν με Εὐεργέτα ἀγαθέ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Η ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἄγιοι, τῶν Δαιμόνων κατέπτηξε τὴν δύναμιν, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε· διὸ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἐκράζετε· Γενέσθω Κύριε ἡ Δυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου· ὅτι σὲ ποθήσαντες, κατεφρονήσαμεν τῆς προσκαιροῦ ζωῆς, φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Μετὰ τὴν Ἑγερσίαν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς· πεισθεὶς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ΄.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α΄.

Ἀναστάσιμον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνῆμα παρεγένοντο ὀρθριαί, καὶ ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεασάμεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζῶν, τὸ

θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελθῆσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἑγερσιν· Τὴν Ἀδὴν ἐσκύλευσε Χριστός, ὡς μόνος κραταῖος καὶ δυνατός· καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως λύσας φόβον, δυνάμει σταυροῦ. Κατανυκτικόν.

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σῶζεται, ἐγὼ ποῦ φανούμαι ὁ ἁμαρτωλός; τὸ βάρος καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάξασα· τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, συναρίθμησόν με, ὁ Θεός, καὶ σῶσόν με. Μαρτυρικόν.

Ος καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων μὴ πτοούμενοι Ἄγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον σταυρόν· καὶ τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς· δόξα τῷ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργούντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα. Θεοτοκίον.

Α ῥήκτον τεῖχος κεκτημένοι πιβοί, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν αὐτῇ· παρρησίαν γὰρ ἔχει πρὸς τὸν τεχθέντα ἐξ αὐτῆς, καὶ πρεσβεύειν καὶ σῶζειν, ἀπὸ ὀργῆς καὶ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτός, τύπους τῶν ἡλῶν ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δυσωπεῖ τὸν Σωτῆρα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. Εἴτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὁδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στίχ. τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α΄.

Ἀναστάσιμον.

Ο Σταυρόν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτὴρ μου, τῇ ῥαθυμίᾳ τῆς ἁμαρτίας συνεχόμενον· διέγειρόν μου τὸν λογισμόν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τοῦ

σοῦ ἀμπελῶνος ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρημένος μοι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τὸν μισθόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Οὗτοι οἱ ἑρατικῶται τῇ Βασιλείῳ τῇ μεγάλῃ, ἀντέστησαν τοῖς δόγμασι τῶν τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τῶν βασιάνων, καὶ τὴν πλάην πᾶσαν πατήσαντες, ἀξίως στεφανωθέντες, αἰτοῦνται παρὰ τοῦ Σωτῆρος, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστὰς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου· εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον, τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Υμνήσωμεν πιστοὶ, ἀπαύστως σὺν Ἀγγέλοις, Χριστὸν τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φόβος αὐτῶν.

Θωμᾶς σου τὴν πλευράν, εὐσπλαγχνε ψηλαφήσας, πρὸς πίστιν ἐπανῆλθε· καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ σε, Θεὸν λοιπὸν ἐπέγνωμεν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Νέμεῖς ὦ λυτρωτὰ, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, ἐξανασταῖς τοῦ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείρας, ἐξ Ἀδου Παντοδύναμε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς· Τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὼ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφόρησας, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ψηλάφησον λέγει τῷ Θωμᾷ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, ἐξανασταῖς ὁ φιλόανθρωπος· καὶ ἴδε χειράς μου, καὶ ποδῶν τὰς τρήσεις, καὶ πλευρᾶς τὴν πόρωσιν, καὶ γινώθι με Θεὸν ἀναλλοίωτον, γεῶδες φύραμα, κατ' οὐσίαν μορφωσάμενον, καὶ τὸ πάθος ἐν αὐτῷ δεξαμένον.

Ηπόρει τὰς τρήσεις ἐνορῶν, τῶν ποδῶν ὁ Δίδυμος, καὶ τῶν χειρῶν τὰ τυλώματα, καὶ ἦν θαμβούμενος, τὸ φρικῶδες θαῦμα, καὶ χειρὶ τὴν ἄχραντον, πλευράν καὶ ψηλαφῶν καὶ θεωόμενος, ἐξ ὧν ὑπέδειξεν, ἀναμφίβολον τοῖς ἔθνεσι, τὴν ἐκ τάφου τριήμερον Ἑγερσιν.

Λαμβάνω μεγίστην χαρμονήν, σὴν Σωτήρ μου Ἑγερσιν, βεβαιουμένην θεωόμενος, ἐξ ὧν ἡξιώται, τολμηρῶν πραγμάτων, ὁ Θωμᾶς ἐφάψασθαι· διό σε τὸν ἀπλοῦν δογματίζομεν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, ἐνεργείας δύο φέροντα, οὐσιώδεις, τῶν ἐξ ὧν συντέθειςαι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῳ τῆς Θεότητος αἵγλῃ, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας, καὶ τραυμάτων σου χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὰς ὠτειλὰς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατήφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὁν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθορᾶτε ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν. Τῷ δὲ δισταζόντι Μαθητῇ προετρέπε ψηλαφήσαι φρικτῶς, κατειπὼν· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε. Ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον (*).

Σταυρὸς κατεπάγη ἐν Κρανίῳ, καὶ ἠνθήσεν ἡμῖν ἀθανασίαν, ἐκ πηγῆς αἰωνίου, τῆς πλευρᾶς τοῦ Σωτῆρος.

(*) Σημειῶσαι, ὅτι ἐν ταῖς Τετράσι καὶ ταῖς Παρασκευαῖς, εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Καθίσματα, καὶ τὰς Αἶνες, προηγούνται τῶν Ἀναστασίμων τὰ Σταυρώσιμα Στιχηρὰ· διότι ὁ Κύριος ἡμῶν πρῶτον ἐσταυρώθη, εἰδ' οὕτως ἀνίστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξαῖζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τῆ ἐχθρῆ, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος. Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Ω τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ οὐρανούς ἐκληρονομήσατε· καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγαλλεσθε. Ὅντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα· φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἄφθαρτα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα ὁμοούσιον.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

ΑΨαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρευνήσον, καὶ γίνου μοι πιστὸς, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπολυσίς.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ τυραννὶς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὔτε γὰρ Ἀγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσας ἡμᾶς, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Ο Ἰσαὰκ ἐν τῷ βουνῷ ἀνηνέχθη, ὁ Ἰωναῖς ἐν τῷ βυθῷ κατηνέχθη, καὶ ἀμφοτέρω τὸ πάθος σου Σωτὴρ ἐξεκκονίζον· ὁ μὲν, τὰ δεσμά καὶ τὴν σφαγὴν, ὁ δὲ, τὴν ταφὴν καὶ τὴν ζωὴν, τῆς παραδόξου Ἐγέρσεώς σου· Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων, ἅς ὑπὲρ σου ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἱάσαι φιλόνηρωπε δεόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Οὐκ ἐκ τῆς σὴν προσασίαν κεκτημένοι Ἀχραντε, καὶ ταῖς σαῖς ἱεσίσαις, τῶν δεινῶν

ἐκλυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου· ἐν παντὶ φρουρούμενοι, κατὰ χρεὶος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

ΑΨάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μῶλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φθεγγόμενος, τῷ δι' ἡμᾶς λογγευθέντι· Σὺ μου Κύριος, σὺ καὶ Θεὸς μου ὑπάρχεις, καὶ πάθος ὑπήνεγκας.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὁδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Σὲ τὸν ἐν ξύλῳ προσπαγέντα, καὶ ζωὴν ἡμῖν παρεσχηκότα, ὡς Σωτὴρα καὶ Δεσπότην, ὑμνοῦμεν ἀπαύστως.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Ο τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ Ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Μαρτυρικόν.

Υμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψεις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ διωγμός, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμὸς θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάβετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν μισθὸν ἐκομίσασθε, οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε. Ἐχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν φιλόνηρον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὐ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾶ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἔκτεινόν σε τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνῃς ἄπιστος, ἀλλὰ πίσει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίγον, Στιχηρὰ προσόμοια ..

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Ω δαύματος καινοῦ! ὃ παραδόξου τρόπῳ! πῶς χόρτος οὐκ ἐφλέχθη, ἡ χεὶρ τοῦ Ἀποστόλου, πυρὶ τῷ τῆς Θεότητος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Σπεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, τὰς χεῖρας ἀγιάσαι, τῇ τῶν παθῶν ἀργείᾳ, καὶ ἔτω τῷ Δεσπότη, τῆς πλευρᾶς ἐφαψόμεθα.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Εγκαίνισον ψυχὴ, πάσας σε τὰς αἰσθήσεις, πρὸς θείαν θεωρίαν· Χριστὸς γὰρ οὕτω θέλει, τελεῖσθαι τὰ ἐγκαίνια.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ορα μοι νοητῶς, τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κόσμου, καὶ κόσμησον τὰ ἔνδον, ταῖς ἀρεταῖς ὡς φύλλοις, ψυχῇ, καὶ ὠραῖσθητι.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κόλπους μὴ λιπῶν τοὺς πατρικοὺς, ὥφθης ἐπὶ γῆς σαρκοφόρος, δι' εὐσπλαγχνίαν Χριστέ· πάθος τε καὶ θάνατον καταδεξάμενος, ἐξανέστης τριήμερος· θυρῶν κεκλεισμένων, ἔνδον εἰσεληλυθας, ὡς παντοδύναμος· ὅθεν, τὴν πλευράν σου τὴν θείαν, χαίρων ὁ Θωμᾶς ψηλαφήσας, Κύριον καὶ κτίστην σε ἐδόξασεν.

Ηλοις προσηλωθῆς τῷ Σταυρῷ, λόγῃ τὴν πλευράν ἐκεντήθης, χολῆς ἐγεύσω Χριστέ, θάνατον ὑπέμεινας, τάφῳ τεθείς ὡς νεκρός· ὡς Θεὸς δὲ συνέτριψας, δεσμοὺς τοὺς τῷ Ἄδῃ, καὶ συνεξανέστησας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς· ὅθεν, τὰς σφραγίδας μὴ λύσας, σοῦ τοῖς Μαθηταῖς ἐνεφάνης, τὴν σὴν ἐξανάστασιν πιστούμενος.

Πάσχα ἡ παροῦσα Ἑορτή· Πάσχα μουσικόν· Πάσχα θείον· Πάσχα σωτήριον· Πάσχα πρὸς ἀθάνατον, ζωὴν μετάγον ἡμᾶς· Πάσχα πᾶσαν κατήφειαν, ἐξαῖρον ἐκ μέσου· Πάσχα τὴν εὐφρόσυνον, χάριν διδόν Μαθηταῖς· ὅθεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεβόα· Κύριος Θεός μου ὑπάρχεις, ὁ σκυλεύσας Ἄδου τὰ βασίλεια.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πῶς βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπὼν γὰρ ὁ Θω-

μᾶς· Ἐὰν μὴ ἴδω, ἔ μὴ πιστεύσω· ψηλαφήσας δὲ τὴν πλευράν, ἐθεολόγει τὸν σαρκωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονθότα σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν· καὶ ἐβόησε λαμπρᾷ τῇ φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἡλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε δόξα σοι.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Η τῶν Ἀποστόλων παναρμόνιος λύρα, ἐξ ἀγίου Πνεύματος κινουμένη, ταῖς τῶν στυγερῶν Δαιμόνων τελεταῖς κατήργησε· καὶ τὸν ἕνα Κύριον κηρύξασα, ἔθνη ἐλυτρώσατο τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, καὶ προσκυνεῖν ἐδίδαξε, Τριάδα ὁμοούσιον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' οὐρανὸς ὑπεδέξατο· ὑμῖν ἠνοίγησαν, Παραδείσου πύλαι· καὶ ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε· Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τὸ πυρὸς ὁ χόρτος ἀψάμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφήσει· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης, σύ με εἰ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγερμένος, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Εν τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ ἐν νεκροῖς λογισθεὶς, ὁ ἀθά-

νατος Κύριος, ἀνέστης τριήμερος Σωτήρ, ἐγείρας τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς φθορᾶς· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἐβόων σοι ζωοδότα· Δόξα τῷ Θεῷ πάθει σου Χριστέ· δόξα τῇ Ἀναστάσει σου· δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Οἱ σοφοὶ τῆς οἰκουμένης ἀλieiς, ἐκ Θεοῦ λαβόντες τὸ συμπάθες, πρεσβεύσατε καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βωόντων· Κύριε, σῶσον τοὺς Βασιλεῖς, καὶ τὴν Πόλιν σου, καὶ τῶν συνεχόντων δεινῶν ἐλευθέρωσον, διὰ τῶν Ἀποστόλων ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, ἱκετεύσωμεν πάντες· αὐτοὶ γὰρ τὴν ἡμῶν, σωτηρίαν αἰτοῦσι· καὶ πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐτοὺς μετὰ πίστεως· οὗτοι βρύουσι, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν· οὗτοι φάλαγγας, ἀποσοβοῦσι Δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Προφῆται σε τρανῶς, προκατήγγειλαν Κόρη, Μητέρα τοῦ Θεοῦ· καὶ Ἀπόστολοι Θεῖοι, ἐν κόσμῳ ἐκήρυξαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν· ὅθεν ἅπαντες, εὐσεβοφρόνως τιμῶντες, ἀνυμνῶμέν σε, καὶ Θεοτόκον κυρίως, αἰεὶ ὀνομάζομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ιδὼν μου τὴν πλευράν, μὴ ἀπίσται μοι πλέον, ὁ Λόγος τῷ Θωμᾷ, ἀπιζοῦντι ἐβόα· δακτύλω με ψηλάφησον, καὶ χειρὶ ἐξερεύνησον, καὶ γνωρίσας με, ταῖς ὤτειλάς τῶν τραυμάτων, κόσμῳ κήρυττε, τὴν ζωηφόρον μου ταύτην, ἐκ τάφου Ἀνάστασιν.

Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ· καὶ τοῦ Μηναιῖς εἰς δ'. Ἀπὸ γ'. Ὡδῆς Κάθισμα τοῦ Μηναιίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποσειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστασίμον.

Τὴν Θεοπρεπῆσιν συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί· ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν· ἀνέστης ἐκ τῆς τάφου, ὡς ἐκ πασαίδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον· Κύριε, δόξα σοι. Δίς.

Ἀποστολικόν. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Πέτρον καὶ Παῦλον συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, Ληκᾶν, Ματθαῖον, Μάρκον, Ἰωάννην, Ἀνδρέαν, Θωμᾶν, Βαρθολομαῖον, Σίμωνα τὸν Κανανίτην, Ἰάκωβον, Φίλιππον, καὶ τὴν ὁμήγυριν πᾶσαν τῶν Μαθητῶν, ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Μαρτυρικόν.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες ἐν Κυρίῳ, ὅτι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσασθε· ἀντέστητε βασιλεῦσι, καὶ τυράννοις ἐνίκησατε· πῦρ καὶ ξίφος ἐκ ἐπτοήθητε· θηρῶν ἀγρίων κατεσθιόντων τὰ σώματα ὑμῶν, τῷ Χριστῷ μετὰ Ἀγγέλων τὴν ὑμνωδίαν ἀναπέμποντες, τοὺς ἀπ' οὐρανῶν στεφάνους ἐκομίσασθε· αἰτήσασθε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης στήθει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε, Θωμᾶς δὲ τὴν πλευράν προσψηλαφήσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐκεῖθεν φρικτῶς Θεολογίας βυθὸν ἀνέλκει· τὴν οἰκονομίαν ὁ δὲ, ἠξίωται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς· παρίστησι γὰρ ταῖς ἀποδείξεις τρανῶς, τῆς Ἐγέρσεως αὐτοῦ ἐκβοῶν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Κατήφεια παθῶν, καὶ λογισμῶν ἡ ζάλη, μακρὰν ἐξορίζεσθω, καὶ οὕτως ἐξανθήσει, τὸ ἔαρ τὸ τῆς πίστεως.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Οφθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, τὸ θεῖον Πνεῦμα σήμερον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὡφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, τοὺς τύπους ἔδειξας· Δεῦρο ψηλάφησον ταῖς χεῖρας καὶ τῆς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ, πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δικαιοσύνης ἐσθῆτα, περιβαλλόμενοι, λευκὴν ὑπὲρ χιόνα, τῇ παρουσίᾳ τοῦ Πάσχα, ἡμέρα εὐφρανθῶμεν, ἐν ᾗ ὁ Χριστὸς, δικαιοσύνης ὡς ἥλιος, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνατείλας, πάντας ἡμᾶς, ἀφθαρσίᾳ κατεφαιδρυνεν.

Η' βασιλὶς καὶ κυρία, τῶν ἐορτῶν Ἑορτῇ, ἡ νῦν ἐστὶν ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὄντως, ὁ Κύριος· ἐν ταύτῃ, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, μυστικῶς εὐφρανθῶμεν λαοί· τῶν γὰρ θυρῶν κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς, τὴν εἰρήνην ἐδωρήσατο.

Η' τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία, τὴν κοσμοσώτειραν, τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ Ἀδου κευθμῶνος, Ἐγερσιν πιστοῦται, τρῆσιν χειρῶν, καὶ ποδῶν τολμηρότερον, ἐμψηλαφῶσα, πρὸς πίστῳσιν κοσμικὴν, δεξιᾷ τῇ φιλοπραγμονί.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστὰς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου· εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· Τί μοι ἀπιστεῖς ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρὰ σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριος μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Αῖ ῥήκτον τεῖχος ἡμῖν ἐστὶν, ὁ τίμιος Σταυρὸς ὁ τοῦ Σωτῆρος· ἐν αὐτῷ γὰρ πεποιθότες, σωζόμεθα πάντες.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεςιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δειξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Αΐψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δευ-

ρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεῦνησον, καὶ γίνου μοι πιστὸς, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μηνύματος.
Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνούμεν φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παράδεισον ἡνέωξας Σωτήρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστῇ· καὶ τρυφῆς κατηξιώθῃ, ὁμολογῶν σοι· Μνήσθητί με Κύριε. Δέξαι ὥσπερ ἐκεῖνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας· Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου· μὴ ὑπερίδῃς ἡμᾶς.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς κατὰ δαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Αῖ θλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἔνδοξοι Ἀθλοφόροι περιβέβληνται σε Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτραπώσαντο, καὶ δυνάμει θείκῃ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις ἐλευθέρωσον τὴν ἀοράτῃ ἐχθρῷ Σωτήρ, καὶ σῶσόν με.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Η' ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μακάριος εἶ σὺ, τὰς πληγαῖς ψηλαφήσας, τῆς κρείττονος πλευρᾶς, τοῦ τὸ μέγιστον τραῦμα, τοῦ Ἀδάμ ἰατρεύσαντος, καὶ ἡμῖν τοῖς

πιστεύσασι, τὸν ἀνώλεθρον, μακαρισμὸν προξενήσας, μόνοις ῥήμασι, τοῖς τῶν σεπτῶν Ἀποστόλων, τὴν τούτου Ἀνάστασιν. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ· καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὠδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον.

Διὰ τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, μία ποιμνὴ γέγονεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, καὶ μία Ἐκκλησία· οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγαλλεται· Κύριε, δόξα σοι. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξαζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν αἰνναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, ὃ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾷ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἔκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ αἴψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πίστει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Σταυρωθεὶς τὸν Παραδείσον, τοῖς ἀνθρώποις ἠνέωξας, καὶ νεκροὺς συνήγειρας, ἡ ζωὴ ἡμῶν, καὶ ἐξανέστης τὸν θάνατον, ἐλὼν τῇ δυνάμει σου, καὶ συνῆψας οὐρανοῖς, ἀληθῶς τὰ ἐπίγεια, καὶ ἐπλήρωσας, θυμηδίας ἀπλέτου, Θεοῦ Λόγε, τὸν χορὸν τῶν Ἀποστόλων, τέτοις εἰρήνην φθεγγάμενος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Ηφθορὰ ἐξωστράκισται· ἀφθαρσία ἐξήνθησεν· ὁ δεσμὸς ὁ χρόνιος διαλέλυσται· οἱ οὐρανοὶ εὐφρανέσθωσαν, γῆ καὶ τὰ ἐπίγεια·

ἐξανέστη γὰρ Χριστὸς· ἐσκυλεύθη ὁ θάνατος· ἡ εὐφρόσυτος ἐπεφάνη ἡμέρα· κεκλεισμένων, τῶν θυρῶν ἐνδον εἰσῆλθεν, ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος, ἣν ἐποίησε σήμερον, ἀγαλλιασώμεθα, εὐφραινόμενοι· ὁ ζωοδότης ἐγήγερται· Ὁ Ἄδης ἐσκυλεύεται· Ἀποστόλων ὁ χορὸς, τὴν χαρὰν ἀκουτίζεται· ἐψηλάφησε, τὴν πλευρὰν τοῦ Δεσπότου, ἀπιστήσας, ὁ Θωμᾶς· καὶ ψηλαφήσας, διπλὴν οὐσίαν ἐκήρυξε.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Αἴψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τῆς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεύνησον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος· Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤφατο τοῦ Δεσπότου, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δούς ἐπλήρωσας ἀγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδ' αὐτοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσονται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν· διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν δόξα σοι.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἑγέρσεώς σου Κύριε, ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν τόπῳ οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς, Εἰρήνην ὑμῖν, τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, ταῖς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευρὰν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόᾳ σοι· Ὁ Κύριός με καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἐκ ἧν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν· Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ ἀγαθὲ, ὑποδεῖξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευρὰν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μῶλωπας· Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ

ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἴτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα· Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθηταίς. Τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὰρ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα· Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Ἦχος α'.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιζῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα. Αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανός, καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη, τὸ μεσότειχον τῆς ἐχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ βασίλειον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσείτω τοῖνον, θαρσείτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος α'.

Ταῖς ἐσπεριναῖς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεςιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἡλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ράπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκώθηκε; πῶς ἐσταυρώθηκε ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾷν σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐσφραγισμένου τοῦ μνήματος γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Οἱ δὲ Νεκρώσιμοι Κανόνες τῶν ὅλων Σαββάτων τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις τῶν Παρασκευῶν ψάλλονται.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καδίσματα Ἀναστάσιμα.

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τῇ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σε δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα· Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνήμα, παρεγένοντο ὄρθραι, καὶ ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεωσάμεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τὸ θάυμα κατέπληττεν αὐταῖς· διὰ τοῦτο ἀπελθούσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἐγερσιν. Τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε Χριστὸς, ὡς μόνος κραταῖος καὶ δυνατός, καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως φόβον, λύσας, δυνάμει σταυροῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Ὁμοιον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ· Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προσελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα, τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν
Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων,
εἰσῆλθες πρὸς αὐτοὺς ἀγαθὲ· καὶ ἔστης κε-
κλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαρο-
ποιός, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ
τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μώλωπας, λέ-
γων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χειρὰ
σου καὶ ἐρεῦνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ διὰ σέ
παθητός.

Δίς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θρασάμενοι· καὶ ὁ
Πεντηκοστός. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν
Εἰρμῶν εἰς ε'. τοῦ κατὰ τὴν μονὴν Ἀγίου εἰς
δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὠδῆς,
Κάθισμα τοῦ Μηναίου καὶ τῆς Ἑορτῆς· καὶ
ὁ Οἶκος.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα. Ἦχος α'.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος,
καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο Σταυρόν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον
καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νε-
κρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μό-
νος παντοδύναμος.

Ο τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον
ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀ-
ξίωσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ
δοξάζειν σε.

Τὴν Θεοπρεπῇ σου συγκατάβασιν δοξάζον-
τες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ· Ἐτέχθης ἐκ Παρ-
θένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί· ἔπα-
θες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας
Σταυρόν· ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστά-
δος προσελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον· Κύριε,
δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἑγέρσεώς σου Ἰη-
σοῦ Βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πα-
τρός, ὦφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων
τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ
τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἔδειξας·
Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας,
καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς
ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου,
δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν, Ζωοδότα
Ἑγερσιν, ὥσπερ σφραγίδας οὐκ ἔλυσας,

Χριστέ τοῦ μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων, θυ-
ρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Ἀ-
ποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτοὺς, καὶ εὐθὲς
σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεῦμα, δι' ἄμετρον
ἔλεος.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον.

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἡ-
νίκα σὺ, τοῖς Μαθηταῖς ὦφθης, Κύριε·
ὄθεν ἠπίστησε, τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κα-
τιδοῦσί σε, ἐβόα· Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον,
εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τυ-
λώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυ-
λῶν σου.

Ος θέλεις ψηλάφησον Χριστός, τῷ Θωμᾷ
ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα, καὶ γνῶθί με,
ὅστέα ἔχοντα, καὶ γεῶδες σῶμα, καὶ μὴ γίνε-
σθαι ἄπιστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι· ὁ
δὲ ἐβόησεν· Ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑ-
πάρχεις· δόξα τῇ Ἑγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν διασταζόντων, τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ,
ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, ὃ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ
τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀ-
πόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς
ἔπηξαν· Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πι-
στῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ
φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου,
δόξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς.
Ὡδὴν γ' καὶ ε'. Προκείμενον, καὶ Ἀλληλῳία.
τῆς Ἑορτῆς, καὶ Νεκρώσιμον· ὡσαύτως, καὶ
Κοινωνικόν.

Ἰστίον ὅτι, ὅτε οὐκ ἔστι Λειτουργία, ψάλλομεν τὴν Τρι-
δέκτην Ὄραν ἐν τῷ νάρθηκι· καὶ τότε εἰσερχόμεθα ἐν τῷ
ναῷ, καὶ ψάλλομεν τὰ Τυπικά. Ἐν δὲ τοῖς Μακαρισμοῖς,
Ὡδὴ πρώτη τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς· ὁ Ἀπόστολος εἰς
τὰς Πράξεις· τὸ Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην, καὶ τὰ λοι-
πά, κατὰ τὸ σύνθηδες. Εἰ δέ ἐστι Λειτουργία, ψάλλομεν
ταῦτα ἐν αὐτῇ.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ,
ΚΑΙ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχης δ'.

Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρός.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι.

Ζήτει ταῦτα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ πρῶτον Δογματικόν.

Ἦχος β'.

Ω τὴ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα, οὐκ ἀρνούμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμμανουὴλ, φύσεως μὲν πύλας ἤνοιξεν, ὡς φιλόανθρωπος· παρθενίας δὲ κλεῖθρα οὐ διέρρηξεν, ὡς Θεός· ἀλλ' ἔτιως ἐκ μήτρας προήλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσηλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη· ἀπαθῶς εἰσηλθεν, ἀφράστως ἐξήλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰμὴ μόνος Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον.

Ο' Κύριος ἐβασίλευσεν. Τὸ, Καταξίωσον.

Εἰς δὲ τὸν Στίχ. τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἡ Ἀνάστασίς σου, Χριστέ.

Εἶτα τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρὰ, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὀρφανῶν βοηθός, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε· σπεῦσον, δυσωποῦμεν σῶζεσθαι τοὺς δούλους σου.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ καὶ ἴδε.

Πᾶσαν ἀνομίαν ἀφειδῶς, πᾶσαν ἀκρατῶς αἵμαρτίαν, ὁ τάλας ἔπραξα· πάσης κατα-

κρίσεως, ἄξιός πέφυκα· ἀφορμαὶς μετανοίας μοι, παράσχου Παρθένη, ὅπως ἀκατάκριτος ἐκεῖ ὀφθήσομαι· σὲ γὰρ ἐπιγράφομαι πρέσβιν· σὲ ἐπικαλοῦμαι προστάτιν· μή με κατασχύνης Θεοῦ μφευτε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Αλλο καταφύγιον ἀγνή, πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ Δεσπότην, οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς, εἰμὴ σὲ Θεόνυμφε· μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς, τῇ θερμῇ προστασίᾳ σου, μηδὲ κατασχύνης, πόθῳ τοὺς προστρέχοντας ὑπὸ τὴν σκέπην σου. Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν σπεῦσον, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν δίδου, καὶ τῆς νῦν ἐργῆς ἡμᾶς διάσωσον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθραὶ γενόμεναι.

Ζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον· καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τράπεζαν βραχυφαγοῦντες.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ὡς σύνηθες· Εἶτα ὁ Προοιμιακὸς Ψαλμός, καὶ τὸ α'. Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'. Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρός γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστι, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιὰ δύναμις, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον, ὃν ἔπλασεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἀγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς γυναξί· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον· Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εν τῷ Σταυρῷ σε κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ Ἑγέρσει σε,

ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τὸτό σοι
βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Η νοίγησάν σοι Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου·
πυλωροὶ δὲ Ἄδου, ἰδόντες σε ἔπηξαν·
πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς
σιδηροῦς συνέθλασας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ
σκότους, καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμὸς
ἡμῶν διέρρηξας.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες, ἐκ στομάτων
ἀναμέλψωμεν· δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυ-
ρίου, προσπέσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλου
σταυρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς, καὶ ὢν
ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρ-
τίαις ἡμῶν.

Εἶτα τῶν Μυροφόρων, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'.

Ἦχος β'. Ανατολίου.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἀ-
ρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον
κατέλαβον· ἅπερ δὲ ἔκ ἡλπιζον εὐροῦσαι, διε-
λογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μεταθέ-
σιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν
αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ
Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβοῦς ἀσφάλεια;
Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν γυναικῶν, ἐξ
αστραπτῶν Ἀγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐ-
ταῖς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ
ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντο-
δύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ
ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός· Τοῦ Κουμουλά.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριάι κινᾶ-
τε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένω-
ται· ἴδετε τὴν φθορὰν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν·
ταῖς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑ-
πνουῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν.
Τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης
θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀπο-
στόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον,
πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν
Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρίαι γερόμεναι, καὶ τὸ μνή-
μά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐ-
πεζήτην σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραν-
τον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμα-
σιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα ταῖς Ἀ-
ποστόλοις ἐκέρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς
τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον,
τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ
τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα· Ἦχος πλ. β'. Κοσμά Μοναχοῦ.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου κα-
ταλαβοῦσαι, καὶ ταῖς σφραγίδας τοῦ μνή-
ματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον
Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέ-
γουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴ-
ληφε νεκρὸν γυμνὸν ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς
μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκροὺς ζώσας,
τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέ-
θαιπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως,
καθὼς εἶπας τριήμερος, σῶζων ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν· Ἦχος β'.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλ-
θούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο
καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ
παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στυλοῦ πυρὸς, δικαιο-
σύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσεῶς Χριστὸς,
ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στίχ. Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθε-
τε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀ-
νέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾶ ὁ Ἀγγελος.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνή-
μα, ἀρώμασι τῷ σῶμά σου μυρίσαι σπου-
δάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν
πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐ-
πέστη αὐταῖς Ἀγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ
ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ
τὸν Ἀγγέλον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμε-
νον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζη-
τεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη,
καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε·
πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν,
Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα· Ἦχος πλ. β'.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ
ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημεῖῳ· ἔ-
δει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος
πραελθεῖν· Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου,
καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις,
δόξα σοι.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον· Ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου πάντα γενε, Χρι-
στὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελ-
θὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρτας

τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διό σοι πάντα γνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶ-
μεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε
Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτη-
ρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος β'.

Η Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν
ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνεκαλέ-
σω τὸ ἴδιον πλάσμα· Παντοδύναμε Κύριε,
δόξα σοι.

Εἶτα, τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν, κτλ. μετὰ τῶν Στίχων αὐ-
τῶν. Ζήτηι, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὥσπερ ἱμά-
τιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν
Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνὸν, ἄ-
ταφον, εὐσυμπάθητον θρῆνον ἀναλαβὼν, ὀδυ-
ρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν
πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον
θεασάμενος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ
φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ κα-
ταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐ-
κουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω
Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ
δὲ προσψάυσω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ
ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ, οἰκτίρμον;
Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν τα-
φήν σου, σὺν τῇ ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε,
δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Οτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ
ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ
ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τε-
θνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶ-
σαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον·
Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθε-
λὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνη κα-
θαρὰ εἰλήσας, καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι και-
νῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης,
Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐ-
πιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Ταῦτά μύρα τοῖς
θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστὸς δὲ διαφθο-
ρᾶς εἰδείχθη ἀλλότρισ· ἀλλὰ κραυγάζατε

Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέ-
γα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸ τρισσὸν ὕμνῳ τῆς Θεαρχίας σέλας.

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

Τὴν τριττὴν καὶ μίαν ἀρχικὴν, φύσιν τῆς
Θεότητος, ἀσματοικῶς ἀνυμνήσωμεν λέγον-
τες· Τοῦ ἐλέους πέλαγος ἀνεξάντλητον, οὐσιώ-
δες ὡς ἔχυσας, τοὺς σὲ προσκυνοῦντας φρούρη-
σον, καὶ σῶσον ὡς φιλόανθρωπος.

Ο πηγὴ καὶ ρίζα πεφυκῶς, ὁ Πατὴρ ὡς
αἷτιος, τῆς ἐν Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ σε πνεύμα-
τι, συμφυοῦς Θεότητος, τὸ τρισηλίον τῇ καρδίᾳ
μου πήγασον σέλας· καὶ μεθέξει λάμπρυνον
τῆς θουουργοῦ ἐλλάμψεως.

Τριφεγγὴς Μονὰς Θεαρχικὴ, πᾶσαν διασκέ-
δασον, ἁμαρτιῶν καὶ παθῶν μου τὴν ζό-
φωσιν, φωτεινῶν ἀκτίνων σου, γλυκυτάταις ἐν
μετρουσίαις, καὶ ποιήσον, σοῦ τῆς ἀπροσίτου, δό-
ξης με ναόν, καὶ σκηνὴν ἄχραντον.

Θεοτοκίον.

Ροῦν τὸν πρὶν τῆς φύσεως ἡμῶν, πεπονθυίας
ἄτοπον, καὶ πρὸς φθορὰν ὀλισθησάσης, Ἀ-
χραντε, σαρκωθείς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ Θεὸς Λό-
γος, φιλοανθρώπως ἀνέστειλε, καὶ τὴν Θεαρ-
χίαν τρίφωτον, ἡμᾶς ἐμυσταγωγῆσεν.

ᾠδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ισότητι τῆς φύσεως Θεαρχία, ὁμότιμον δοξά-
ζω σε τοῖς προσώποις· ζωὴ γὰρ ἐκ ζωῆς σὺ
προελθοῦσα, ἀρρέυστως πέφυκας· εἰς ὁ Θεὸς
ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου, Κύριε.

Σὺ ταῖς αἰῶνας αὐτοὺς καὶ οὐρανίους, ὑπέξη-
σας, ὡς ἔσοπτρα τοῦ σοῦ καλλοῦς, Τριας
ἡ ἀδιαίρετος μοναρχία, ὑμνεῖν ἀπαύστως σε·
ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμῶν, ἐκ πηλίνου στόματος δέ-
ξει τὴν αἴνεσιν.

Στερέωσον τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρᾳ, καὶ
πλάτυνον ἀγάπης σου τῷ πελάγει, καρδί-
αν καὶ διάνοιαν τῶν σῶν δούλων, Μονὰς τρις-
ἤλιε· σὺ γὰρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ᾧ περ ἐλπίζον-
τες, μὴ αἰσχυνηθῆμεν.

Θεοτοκίον.

Ο πᾶσαν πρὶν ὑπόστασιν οὐσιώσας, τῆς
κτίσεως, ἐν μήτρᾳ σου οὐσιώθη, ἀπείρω
ἀγαθότητι Θεοτόκε· καὶ φῶς τρισηλίον πᾶσιν
ἀνέτειλε, τῆς μιᾶς Θεότητος καὶ κυριότητος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τα ἄνω ζητῶν.

Αγία Τριάς, ἐλέησον οὓς ἐπλάσας· καὶ ῥύσαι πυρός, καὶ πάσης κατακρίσεως· ὅτι πάντα δύνασαι, ὡς οἰκτίρμων Θεός καὶ πολυέλεος· διὸ προσπίπτομέν σοι κράζοντες· Ἡμάρτομεν, συγχώρησον φιλόανθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἀγνή, ἐλέησον τοὺς δούλους σε, καὶ ῥύσαι πυρός, καὶ πάσης κολάσεως, ἐν νυκτὶ κραυγάζοντας, καὶ ἡμέρα τῷ σῶ Υἱῷ ἄχραντε· Μὴ ὑπερίδῃς τὴν ποιμήνην σου, πρεσβείαις Χριστὲ τῆς τεκούσης σε.

ᾠδὴ δ'. Ὑμῶ σε· ἀκοῇ γὰρ Κύριε.

Νοεῖν σε, οὐδὲ τάξεις ἄνθρωποι, ἐξισχύουσι τῶν Ἀγγέλων, Τριάς μοναῖς ἀναρχε· ἀλλ' οὖν ἡμεῖς πηλὴν γλώσση, τὴν σὴν οὐσιώδη ἀγαθότητα, καὶ ἀνυμνοῦμεν πίστει, καὶ δοξάζομεν.

Υπάρχων πλαστουργός τῆς φύσεως, Παντοκράτωρ, τῆς τῶν ἀνθρώπων, πᾶσαν ἐμὴν βλέπεις νῦν, ὡς πανδερκὴς ἀδυναμίαν· διὸ κατοικτείρησον τὸν δοῦλόν σου, καὶ πρὸς ζωὴν βελτίστην ἐπανάγαγε.

Μοναδὸς ἀρχικῆς ἀσύγχυτα, τρία Πρόσωπα ἀνυμνοῦμεν, ὡς ἰδικῶς ἔχοντα, καὶ μεριστῶς τὰς ὑποστάσεις· ἀλλ' οὖν ἡνωμένα καὶ ἀμέριστα, ἐν τε βουλῇ, καὶ δόξῃ, καὶ Θεότητι.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε καθαρὸν καὶ ἄχραντον, ἀειπαρθένε Θεότοκε, ὁ παντουργὸς εὗρηκε, μόνην σαφῶς ἐκ τοῦ αἰῶνος, ἐν ᾧ κατοικήσας ἀνεμόρφωσε, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ὡς φιλόανθρωπος.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Ὡς ὀλικῶς, ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα τῆς σῆς προνοίας, τὰς εἰρηνοδώρους ἀπλῶν ἀκτῖνας, καὶ σωτηρίους, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φέρησόν με ἐν τῇ εἰρήνῃ σου· σὺ γὰρ εἶ ζωὴ, καὶ εἰρήνη τοῦ σύμπαντος.

Τῷ Μωϋσῇ, ἐν τῇ βᾶτῳ ὡς ὥφθης πυρός ἐν εἴδει, Ἀγγελὸς ἐκλήθης Πατὴρ ὁ Λόγος, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου προδηλῶν παρουσίαν, δι' ἧς πᾶσι σαφῶς ἀνήγγειλας, κράτος Θεαρχίας μιᾶς τρισυπόστατον.

Η φυσικὴν, συναῖδιον δόξαν προβαλλομένη, μοναρχικωτάτη Τριάς ἀγία, τοὺς ἀνυμνοῦντας ὀρθοδόξῳ σε πίστει, τῆς σῆς δόξης ἰδεῖν ἀξίωσον, ἀναρχον καὶ μίαν αὐγὴν τὴν τρισηλίον.

Θεοτοκίον.

Συνεκτικὸς, κατ' οὐσίαν ὑπάρχων ὁ Θεός Λόγος, πάντων τῶν αἰώνων ἐν τῇ γαστρὶ

σου, Παρθενομήτορ, συνεσχέθη ἀφράστως, τοὺς ἀνθρώπους ἀνακαλούμενος, πρὸς τὸ ἐνικόν τῆς μιᾶς κυριότητος.

ᾠδὴ ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Θελητὰ τοῦ ἐλέους ἐλέησον, τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας, Θεὲ τρισηλίε· καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Δίς.

Εν ἀφάτῳ πελαίγει χρηστότητος, τὴν ἀπειρινόητον τῆς σῆς ἐλλάμπειν, καὶ τριλαμποῦς Θεότητος, φωτοδοτίδα αἴγλην μοι βράβευσον.

Θεοτοκίον.

Απορρήτως, Παρθένε ὁ ὕψιστος, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, τὸν ἄνθρωπον, ὀλικῶς ἐνδυσάμενος, καὶ φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγαγε.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας.

Εὐσπλαγχνίας τὸ πελαγὸς ἡμῖν ὑφαπλώσας, ὑπόδεξαι ἡμᾶς ἐλεῆμον· βλέψον εἰς λαὸν τὸν σὲ δοξάζοντα· δέξαι τὰς ὁδὰς τῶν αἰτουμένων σε, Τριάς μοναῖς ἀναρχε· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν, τὸν τῶν ὅλων Θεόν, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας κυήσασα πηγὴν, συμπαθὴς σὺ ὑπάρχεις, ἀγαθὴ Θεότοκε· σὺ γὰρ τῶν πιστῶν μόνῃ ἀντίληψις, σὺ τῶν λυπουμενων ἢ παρακλήσις· διό σοι νῦν ἅπαντες, ἐν πίστει προσπίπτομεν, εὐρεῖν λύσιν δεινῶν, οἱ πλουτοῦντες μόνῃ σε βοήθειαν.

ᾠδὴ ζ'. Εἰκόνοιο χρυσῆς.

Ρυθμίζεις αἰεὶ, τῶν Ἀγγέλων στρατιάς πρὸς ἀτρεψίαν, μόνος ὑπάρχων ἀναλλοίωτος, ὁ τρισυπόστατος Κύριος· δεῖξον οὖν καί μοι τὴν καρδίαν, ἀπερίτρεπτον πάντοτε, πρὸς τὸ δοξάζειν σε θερμῶς, καὶ ἀνυμνεῖν εὐσεβῶς.

Δίς.

Χοροὶ νοεροὶ, τῶν αὐλῶν οὐσιῶν ταῖς σαῖς ἀκτῖσι, Θεὲ μονάρχα καὶ τρισηλίε, καταυγαζόμενοι γίνονται, θέσει δευτερεύοντα φῶτα· ὧν καί με ταῖς ἐλλάμπεισι, καὶ μετουσίαις δεῖξον φῶς, ὡς φωτουργὸς τριλαμπής.

Θεοτοκίον.

Ιθύνειν ἡμᾶς, καὶ ὑψοῦν πρὸς οὐρανοὺς μὴ διαλίπης, τοὺς σὲ φιλοῦντας, ὁ δὲ ἄφατον φιλόανθρωπιαν γενόμενος, ἄνθρωπος ἐν μήτρᾳ Παρθένου, καὶ θεώσας τὸν ἄνθρωπον, καὶ θρόνῳ δόξης τῷ Πατρὶ συγκάθεζόμενος.

ᾠδὴ η'. Ἰνδαλματος χρυσοῦ.

Απρόσιτε Τριάς, συναῖδιε, συναναρχε Θεαρχία, ἡ ἀπαράλλακτος ἐν πᾶσι, πλήν τῶν φωσφόρων ιδιοτήτων, πᾶσαν πονηρὰν κατάρ-

γησον, τῶν ἀντικειμένων βουλήν, καὶ ἐνόχλησιν
τῶν Δαιμόνων, ἀβλαβῇ τηρῶν με αἰεὶ, Κύριε
πάντων. Δίς.

Σοφῶς καὶ πανσθενῶς, ἀπερίγραπτε τρισή-
λιε μοναρχία, ἡ ὑποστήσασα τὸν κόσμον,
καὶ συντηροῦσα ἐν ἀλωθῇ τῷ τάξει παντελεῖ,
ἐνοίκησον τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν
σε ἀσιγήτως, σὺν χοροῖς Ἀγγέλων, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Σοφία τοῦ Πατρὸς ἀκατάληπτε, ἀνέκφραστε
Θεοῦ Λόγε, τὴν ἀμετάβλητόν σου φύσιν
οὐκ ἀλλοιώσας, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν συμ-
παθῶς ἀνέλαβες, καὶ τὴν ἐνιαίαν Τριάδα ἐδί-
δαξας πάντας σέβειν, ὡς κυριαρχίαν, ἀπάντων
τῶν αἰώνων.

Ὡδὴ Δ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Εκ φωτὸς ἀνάρχου, συνἀναρχος Υἱὸς, φῶς
ἐξανέτειλε, καὶ συμφυὲς φῶς Πνεῦμα ἐκ-
πεπόρευται, ἀπορρήτως, θεοπρεπῶς, ἀρρέυσθε
τῆς γεννήσεως, πιστευομένης, ἅμα δέ, καὶ τῆς
ἀφράστου ἐκπορεύσεως.

Λάμψον τὰς καρδίας, τρισήλιε Θεότης, τῶν
ὑμνούντων σε, τῷ τριλαμπεῖ φωτί σου, καὶ
δὸς σύνεσιν, τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν, καὶ πράτ-
τειν τὸ σὸν θελημα, τὸ ἀγαθὸν καὶ τέλειον, καὶ
μεγαλύνειν καὶ δοξάζειν σε.

Απειρος τῇ φύσει ὑπάρχων ὡς Θεός, ἀπει-
ρον πέλαγος τῶν οἰκτιρμῶν, ὡς ἔχων κα-
τωκτείρησας, Τριάς πρῶτην· οὕτω καὶ νῦν, οἰ-
κτείρησον τοὺς δούλους σου, καὶ τῶν πταισμά-
των λύτρωσαι, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Θεέ μου, παντοίας ἐπηρείας καὶ
κακώσεως, ὁ ἐν τρισὶ Προσώποις ἀνυμνού-
μενος, ἀνεκφράστως μοναδικῶς, Θεός καὶ παν-
τοδύναμος, καὶ τὴν σὴν ποιήνην φύλαττε, τῆς
Θεοτόκου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα
Ἀναστάσιμα. Ἦχος β'.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ
κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀνα-
στάς παρέσχες πᾶσι. Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ
κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ
πάντων κατεδέξω. Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἐννοίαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ
σα Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνείᾳ ἐσφρα-
γισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐ-
γνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐ-
τὸν ἐκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, ἕτερα.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶς γενόμενοι, καὶ τὸ μνη-
μα κενόν θεωσάμενοι, τοῖς Ἀποστόλοις
ἔλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταιός, καὶ
τοὺς ἐν Ἄδῃ ἤρπασε τῶν δεσμῶν· κηρύξατε
παύρησίᾳ· Ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, δω-
ρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κομί-
σασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνήμα παρεγέ-
νοντο ὀρθρῶς, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐ-
θάδειαν, καὶ εὐρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφά-
λειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενὴς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκη-
σεν· ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησε·
προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε,
βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ
ὀνόματός σου. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθέ-
νε, ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τῇ
Υἱοῦ σου κατεβλήθη ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θάνατος
τέθνηκε· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἡ-
ξιώθημεν· τὸν Παραδείσον ἐλάβομεν, τὴν ἀρ-
χαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολο-
γοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
καὶ μόνον πολυέλεον.

Εἴτα ὁ Ἀμωμος, τὰ Εὐλογητάρια,
καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος β'.

Μετὰ τὸ πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι,
πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ σῶμά σου αἱ Γυναῖ-
κες, Χριστέ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τά-
φῳ καὶ ἐξέστησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ αὐ-
τῶν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ
τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τὰ ὄμματα, ἐκπέμπω με τῆς
καρδίας, πρὸς σὲ Σωτήρ· σῶσόν με σὴ
ἐπιλάμψει.

Ελέησον ἡμᾶς, τοὺς πταίνοντάς σοι πολλὰ,
καθ' ἐκάστην ὥραν, ὦ Χριστέ μου, καὶ
δὸς πρὸ τέλους τρόπους, τοῦ μετανοεῖν σοι.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀ-
γιαζεῖν, τὸ κινεῖν τὴν κτίσιν· Θεός γάρ
ἐστιν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰμὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανὸς σῶος φυλαχθῆναι, ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ἅμα, καὶ ἀνδρωποκτόνου;

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ παραδῶς Σῶτερ, τὸν σὸν δοῦλον· λέοντος τρόπον κατ' ἐμοῦ κινουῦνται, καὶ γὰρ οἱ ἐχθροί μου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αἰγὼ Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτιστὰ, ὡς Θεὸς ὢν δυναμοῖ, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ, δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, εἰκόασιν ὅρει τῷ ἁγίῳ, οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τοῦ Βελίαρ.

Εν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, μὴ ἐκτεινάτωσαν οἱ θείως ζῶντες· οὐ γὰρ ἔα Χριστὸς, τῇ ράβδῳ τὸν κληρὸν αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αἰγὼ Πνεύματι, προσπηγάζει πᾶσα σοφία, ἐνθεν χάρις Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ἁθλοῖς καταξέρονται Μάρτυρες, καὶ Προφῆται ὁρῶσιν.

Προκείμενον.

Ἐξεγέρθητι Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προσταγμάτι, ᾧ ἐνετείλω, καὶ συναγωγὴ λαῶν κυκλώσει σε.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Δ'.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ τὰ λοιπὰ, ὄρα σελ. 2.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ'. τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Μυροφόρων εἰς ε'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστασεὺς ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου
» πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν, Χριστὸς
» ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπιτίκτον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν ταῖς αἰσθήσεις, καὶ ὁφόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ, τῆς Ἀναστασεως, Χριστὸν ἑξασράπτοντα, καὶ, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἐορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγγύερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος α'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὴς ἐν τοῖς πρώτοις Τροπαρίαις.

Θεοφάνους (*).

ᾠδὴ α'. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὅρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμπαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τῶν Μυροφόρων. Ἦχος δ'.

Ποίημα Ἀνδρέα Κρήτης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν Μωσέως ᾠδὴν, ἀναλαβοῦσα βόησον
» ψυχὴ· Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό
» μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δο-
» ξάσω αὐτόν.

Τροπάρια.

Εσταυρώθης σαρκὶ, ὁ ἀπαθὴς τῇ φύσει τοῦ Πατρὸς, ἐκεντήθης τὴν πλευράν, πηγᾶσας κόσμῳ αἷμα καὶ ὕδωρ. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζόμεν σε.

Τὸν Σταυρόν σου τιμῶ, καὶ τὴν Ταφὴν δοξάζω ἀγαθὲ, καὶ ὕμνῳ καὶ προσκυνῶ τὴν Ἐγερσίν σου, καὶ ἀνακράζω· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζόμεν σε.

Κἂν ἐγεύσω χολῆς, ὁ γλυκασμός τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπήγασας ἡμῖν τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζόμεν σε.

Ελογίσθης Σωτὴρ, μετὰ νεκρῶν νεκρούς ἐγείρας· ἀπεγεύσω τῆς φθορᾶς· διαφθοράν γὰρ ὅλως οὐκ ἔγνω. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζόμεν σε.

Εὐφραινέσθω Σιών, ἀγαλλιάσθω καὶ ὁ οὐρανός· ἑξανέστη Χριστός, νεκρούς ἐγείρας ὕμνολογοῦντας· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζόμεν σε.

Οθονίοις εἰλήσας, Ἰωσήφ τὸ σῶμά σου Χριστέ, ἐγὼ μνημεῖον τῷ καινῷ, κατέθετό σε τὴν σωτηρίαν· νεκρὸς δὲ ὡς Θεός ἑξανέστησας.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον, αἱ Γυναῖκες εἶδον τὸν Χριστὸν, καὶ τοῖς θείαις Μαθηταῖς, ἐβόων· Ὁντως Χριστὸς ἀνέστη· δεῦτε σὺν ἡμῖν ἀνυμνεῖτε αὐτόν.

Δόξα.

Παναγία Τριάς, μία Θεότης, ἀναρχε μοναῖς· ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα,

(*) Ἐν τισι χειρογράφοις ἀναγινώσκειται, ὅτι ταῦτα μόνον τὰ πρώτα Τροπάρια, εἰσὶ τοῦ Θεοφάνους, τὰ δὲ λοιπὰ, Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

σῶζε τὸν κόσμον. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζο-
μέν σε. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἀρχαίαν ἀράν, ἐν γαστρί σου λύσασα
Σεμνή, ἀνεβλάστησας ἡμῖν, τὴν εὐλογίαν,
βρέφος τεκοῦσα· οὗτος γὰρ Θεός, εἰ καὶ σάρ-
κα φορεῖ.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀ-
» φθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χρι-
» στοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶς, οὐρανός τε
καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω
γούν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ
ἐστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι
σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην
σοι χθές· αὐτός με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ
βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σή-
μερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ,
καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀ-
στράψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς
εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή, χό-
ρευε· καὶ τοῦτον, ὡς Θεόν, ἄχραντε μεγάλυνε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ
» Θεός, ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν,
» φυτουργὲ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Τροπάρια.

Τὰς παλάμας Ἰησοῦ, προσηλώσας ἐν Σταυρῷ,
τὰ ἔθνη πάντα, ἐκ τῆς πλάνης συλλαβὼν,
πρὸς ἐπίγνωσιν τὴν σὴν, συνεκαλέσω Σωτὴρ.

Ιουδαίων ὁ λαός, τῷ Πιλάτῳ ἐκβοᾷ· Ἀπόλυ-
σόν μοι τὸν κακοῦργον ληστήν· ἄρον, ἄρον,
σταύρωσον τὸν ἀναμάρτητον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, συνεσκότασε τὸ
φῶς, ἡ γῆ ἐσείσθη, καὶ ἐκ τάφου νεκραί,
ἐξανέστησαν πολλοί, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ,
κλαυθμῷ ἐβόα· Ποῦ πορεύῃ Υἱέ; ποῦ
ἀπέρχῃ ὁ ἀμνός, ὁ ὑπὲρ πάντων σφαγεῖς;

Προσκυνῶ σου τὸν σταυρόν, ἀνυμνῶ καὶ τὴν
ταφὴν, τιμῶ τὰ πάθη, καὶ τοὺς ἥλους
τῶν χειρῶν, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, καὶ τὴν
Ἀνάστασιν.

Εξανέστης Ἰησοῦ, ἐσκυλεύθη ὁ ἐχθρός, Ἀ-
δαὴμ ἐρρύσθη, καὶ ἡ Εὐὰ σὺν αὐτῷ, τῶν
δεσμῶν καὶ τῆς φθορᾶς, τῇ Ἀναστάσει σου.

Αναστάντος σε Χριστέ, συνετρίβησαν μοχλοί,
καὶ πύλαι Ἄδου, καὶ θανάτου τὰ δεσμά,
διελύθησαν εὐθὺς, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Θεοδόχε Ἰωσήφ, δεῦρο στῆθι μεθ' ἡμῶν, Ἀ-
νέστη κράζων, Ἰησοῦς ὁ λυτρωτής, ὁ ἐ-
γείρας τὸν Ἀδαὴμ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ.

Εὐφραινέσθω σὺν ἡμῖν, Μαθητῶν ἡ δωδεκάς,
σὺν Μυροφόροις γυναιξί, καὶ Ἰωσήφ, καὶ
τοῖς ἄλλοις Μαθηταῖς, καὶ Μαθητρίαις Χριστοῦ.

Δόξα.

Σὺν Πατρὶ καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ
εὐθές, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ καὶ ἀνυ-
μνῶ, τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῇ οὐσίᾳ
ένῳν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρία εἰ Σεμνή, ἡ ἐκ ρίζης Ἰεσσαί, ἐξ ἧς
ἡ ράβδος, καὶ τὸ ἄνθος ὁ Χριστός, κατὰ
σάρκα δι' ἡμᾶς, ἀναβλαστήσασα.

Καταβασία. Δεῦτε πῖωμεν καινόν.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι,
Γυναῖκες Σωτὴρ, Ἀγγέλου τῇ λαμπρότη-
τι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεόν σε τῶν ὁ-
λων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως
ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωὴ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορός, σὺν Μυροφόροις
γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινὴν
γὰρ ἐορτὴν σὺν αὐταῖς ἐορτάζουσιν, εἰς δόξαν
καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν
βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σε πα-
ράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγόρος Ἀβ-
» βακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύ-
» τω, φαισφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
» τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
» Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύσαν
νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτός δέ, ἀ-
μνός προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος
κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεός ἀ-
ληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν,
στέφανος χρηστός ἐκουσίως, ὑπὲρ πάν-
των τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὐ-
θις ἐκ τοῦ τάφου ὥραιος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἑ-
λαμψεν ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ πρὸ τῆς σκιῶδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν, ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σῆ, καὶ θανάτῳ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις ἀξραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο ἂν ἀπεκύησας Χριστὸν, ὡραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλὴ καὶ ἁμώμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα, δόξαζε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφήτης προβλέπων, ἀνεκήρυττε βοῶν· Τὴν ἀκοήν σου ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην· ὅτι ἀπὸ θαυμά, καὶ ἐξ ὅρης ἁγίου κατασκίου, ἐπέδημησας Χριστέ.

Τροπάρια.

Διὰ Σταυροῦ ἠχμαλώτευσας, τὴν τοῦ Ἀδου γαστέρα, καὶ συνήγειρας νεκρούς, καὶ τῆ θανάτου κατέλυσας τὴν τυραννίδα· ὅθεν οἱ ἐξ Ἀδὰμ προσκυνοῦντες, ὑμνοῦμεν τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν Ἑγερσιν Χριστέ.

Ο εὐδοκήσας Σωτὴρ ἡμῶν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, προσπαγῆναι τῷ Σταυρῷ, καὶ τῆς πατρῴας λυτρώσασθαι ἡμᾶς κατάρας, λῦσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ο ἐν Σταυρῷ προσηλώσας με, τὴν ἀρχαίαν κατάραν, καὶ πηγάσας μοι Σωτὴρ, τὴν εὐλογίαν δι' αἵματος, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου, λῦσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Α ὅς Σωτὴρ συναντήσας σοι, ἐν τοῖς κατὰ χθονίοις ἐπικράνθη, ἐνορῶν, ὅτι οὐς παλαι κατέπιεν ἰσχύσας, ἄρτι ἄκων ἀποδιδὼς ἐρευνᾶται τὰ καίτω, καὶ γυμνοῦται καὶ σκυλεύεται νεκρούς.

Εἰ καὶ ὁ λίθος ἐσφράγισται, μετὰ τῆς κουστωδίας, ὡς παράνομοι ἐχθροί, ἀλλ' ἐξανεστὴ ὁ Κύριος καθὼς προεῖπε, λύων μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύναται γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ο ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ σκυλεύσας τὸν Ἀδὴν, καὶ ζωώσας τοὺς νεκρούς, καὶ ἀφθαρσίαν πηγάσας μοι, τῇ σῇ Ἑγέρσει,

λῦσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ο ἔντως αἰσχύνητε ἄνομοι· ὁ Χριστὸς γὰρ ἀνέστη, καὶ συνήγειρε νεκρούς, κράζων· θαρσεῖτε· νενίκηκα ἐγὼ τὸν κόσμον· πείσθητε οὖν αὐτῷ, ἢ σιγήσατε πλάνοι, ἀθετοῦντες τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ.

Ο Μυροφόροις τὸ Χαίρετε, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, προσφωνήσας ἀγαθὴ, καὶ Ἀποστόλοις, Κηρύξατε τὴν Ἑγερσίν μου· λῦσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ιωσήφ τὸν εὐσχήμονα, ζηλωτὴν εὐσεβείας, βουλευτὴν καὶ μαθητὴν, σὺν Μυροφόροις τιμῶμεν καὶ Ἀποστόλοις, κράζοντες σὺν αὐτοῖς, καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦντες, τοῦ Σωτῆρος τὴν Ἀνάστασιν φαιδρῶς.

Δόξα.

Υπερουσίου Θεότητος, τὴν ἀμέριστον δόξαν, τίς ἰσχύσει ἐξεπεῖν; ἐν γὰρ τῇ φύσει ὑπάρχουσα, Τριάς ὑμνεῖται, ἀναρχος, συμφυὴς, ὡς μονὰς ἐν τριάδι ὑμνουμένη, ὑποστάσεις ἀπλάις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν γαστρί σου σκηνώσαντα, ἀλοχεύτως τεκοῦσα, Μητροπάρθενε ἀγνή, ἀκαταπαύστως ἰκέτευε, ὡς Θεοτόκος, λῦσαί μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις βοηθεῖν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ ἐ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** ῥθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη· καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζῶν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σε εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τῆς Ἀδου σειραῖς συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσελθόμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἀχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλεται, τῶν εὐσβῶν ἢ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένε, ἐν τῷ σαρκῇ· σθαι μνήματος ἢ ἔλυσας ταῖς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θρασυμένη ἠγάλλετο.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου, Σωτήρ μου δια-
» σκεδάσας, τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν σου, κα-
» ταύρασόν με ὡς μόνος, τῆς εἰρήνης Βασιλεὺς.

Τροπάρια.

Σὺ τὴν ἀρχαίαν στολὴν μου, ἦν μοι ἐξύφανεν,
οἶμοι! ὁ σπορεὺς τῆς ἀμαρτίας, ἐξέδυσάς
με Σωτήρ μου, ἐνδυσάμενος ἐμέ.

Φύλλα συκῆς ἔρράψέ μοι, ἡ ἀμαρτία μου, οἶ-
μοι! μὴ φυλάξαντι Σωτήρ μου τὴν ἀχραν-
τον ἐντολήν σου, τῇ τοῦ ὄψεως βουλῇ.

Τὴν πληγωθεῖσαν ψυχὴν μου, τοῖς ληστρικοῖς
λογισμοῖς μου, ἐπιστὰς ὁ ἐκ Μαρίας, καὶ
ἐλαιον ἐπιχύσας, ἐθεράπευσε Χριστός.

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἡ ἄμεμπτος
Θεοτόκος, μητρικῶς ἀνεκαλεῖτο· Κατέλι-
πές με τὴν μόνην, ὦ Υἱέ μου καὶ Θεέ.

Σὺ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τῷ ὀπλῷ τῷ τοῦ
Σταυροῦ σου, καθελὼν τῇ σῇ Ἐγέρσει, συν-
έτριψας τὸ κέντρον, τοῦ θανάτου Ἰησοῦ.

Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ σου Ἄδη
τὸ νῆκος; ὁ Ἀδάμ συνεκβοάτω· συντέτρι-
ψαι ζωώσιν, τοῦ ἐγείραντος νεκρούς.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸ μνήμα καταλα-
βοῦσαι, τοῦ ζωώσαντος τῆς κἀτω, φωνῆς
ἤκουον λεγούσης· Ἐξανέστη ὁ Χριστός.

Τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων, τὴν μνήμην ἐπιτε-
λοῦντες, καὶ πάντων τῶν Μαθητῶν σου, ἐν
τῇ φαιδρᾷ σου Ἐγέρσει, ἀνυμνοῦμέν σε Χριστέ.

Τὸν Εὐσχήμονα πάντες, τιμήσωμεν ἐπαξίως,
ὅς τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ξύλου
καθεῖλε, καὶ ἐκήδευσεν πιστῶς. Δόξα.

Σὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν καὶ
τὸ Πνεῦμα, προσκυνῶ τρεῖς ὑποστάσεις,
καὶ ἐν ταῖς τρία πιστεύω, οὐσιότητι μιᾷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀσπόρῳ κυήσει, γεννήσασαν ὑπὲρ φύ-
σιν, τὸν καινίσαντα τὴν φύσιν, Χριστὸν τὸν
μόνον Δεσπότην, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κα-
» τόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος,
» ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρ-
θης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου
μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας
ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδάμ, ἀνα-
σταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανά-
τῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ
σῆς ἀχράντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον,
καὶ αἰδίου ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λα-
γόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἐαυ-
τῷ τὸν Ἀδάμ, ἀνασταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Β**υθῷ ἀμαρτημάτων συνέχουμαι αἰεὶ, καὶ
» ἐν πελάγει τῆ βίῃ βυθίζομαι· ἀλλ' ὡς περ
» τὸν Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ θηρός, κἀμέ τῶν παθῶν
» ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με.

Τροπάρια.

Νεκρός ἐστιν ὁ Ἄδης, θαρσεῖτε γηγενεῖς· ὁ
γὰρ Χριστὸς ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος, ἀπέρ-
ριψε τὴν ρομφαίαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κεῖται νε-
κρός· οὓς εἶχε γὰρ ἐσκυλεύθη γυμνωθείς.

Εσκύλευται ὁ Ἄδης, θαρσεῖτε οἱ νεκροί·
καὶ τὰ μνημεῖα ἠνοίχθη, ἐγείρεσθε· βοᾶ
ὑμῖν ἐκ τοῦ Ἄδου ὁ Χριστός, ὁ πάντας ἐλθὼν
λυτρώσασθαι, ἐκ θανάτου καὶ φθορᾶς.

Νεκρούς οὓς περ ἰσχύσας, κατέπιες ποτὲ,
νῦν ἀπαιτούμενος Ἄδης, ἀπόδος μοι· βοᾶ
σοι ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, ὁ πάντας ἐλθὼν λυ-
τρώσασθαι, τῆς ἀπλήστου σου γαστροῦ.

Ο Κύριος ἀνέστη, σκυλεύσας τὸν ἐχθρόν, καὶ
τούς δεσμίους ἐκσπάσας, ἀνήγαγε πάντας,
καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, αὐτὸν ἀνιστῶν
ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ φιλάνθρωπος Θεός.

Σινδόνι σε εἰλήσας, κατέθετο Χριστέ, Ἰωσήφ
ὁ εὐσχήμων ἐν μνήματι· μυρίσας δὲ τὸν
λυθέντα σου ναόν, τοῦ σώματος, προσεκύλισε,
λίθον μέγαν τῇ σορῷ.

Γυναῖκες Μυροφόροι, τί σπεύδετε λοιπόν; τί
δὲ τὰ μύρα τῷ ζῶντι κομίζετε; ἀνέστη
καθὼς προεῖπεν ὁ Χριστός· παυσάσθω ὑμῶν
τὰ δάκρυα, μετελθόντα εἰς χαράν. Δόξα.

Τριάδα ἐν μονάδι ὑμνήσωμεν πιστοί, σὺν τῷ
Υἱῷ τὸν Πατέρα δοξαζόντες, καὶ Πνεῦμα
τὸ ὁμοούσιον Υἱῷ, καὶ ὃν ἐν Πατρὶ συνἀναρ-
χον, καὶ αἰδίου Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παστρὶ ἀγεωργήτως συνέλαβες Ἀγνή, τῆς
ἀφθαρσίας τὸν βότρυν ὡς ἄμπελος, ἐξ

οὐ τῆς ἀθανασίας οἱ κρουνοί, ὡς οἶνον ἡμῖν
πηγάζουσι, τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Τὸ Χαῖρε ταῖς Μυροφόροις φθεγξάμενος, τὸν
Σρῆνον τῆς προμήτορος Εὐας κατέπαυ-
σας, τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ ὁ Θεός· τοῖς
Ἀποστόλοις δὲ τοῖς σοῖς κηρύττειν ἐπέταξας·
Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Ὁ Οἶκος.

Επὶ τὸν τάφον σου Σωτὴρ, αἱ Μυροφόροι
πορευόμεναι, πρὸς ἑαυτὰς διηπόρουν τῶ
νοῖ, καὶ ἐφθέγγοντο· Τίς ἡμῖν τὸν λίθον ἀπο-
κυλίσει τῷ μνήματος; Καὶ ἀναβλέψασαι, ὁρῶ-
σιν ὅτι ὁ λίθος ἀποκεκυλίσται· τῇ μορφῇ δὲ
τοῦ Ἀγγέλου σὺν τῇ στολῇ ἐθαμβοῦντο, συνεί-
χοντο δὲ τρόμῳ, καὶ φεύγειν ἐνόμιζον· καὶ
πρὸς αὐτὰς ὁ νεανίσκος ἐδόκησε· Μὴ φοβεῖσθε
ὑμεῖς· ὃν ζητεῖτε, ἀνέστη· δεῦτε, ἴδετε τὸν
τόπον, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ
ταχὺ πορευθεῖσαι, ἀπαγγείλατε τοῖς Μαθηταῖς·
Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ τῆ Πάσχα,
τὴν τῶν ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἑορτὴν
ἐορτάζομεν· ἔτι δὲ μνεῖαν ποιούμεθα καὶ τοῦ
ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὃς ἦν μαθητὴς κεκρυμ-
μένος· πρὸς δὲ, καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ
Νικοδήμου.

Στίχοι.

Χριστῷ φέρουσιν αἱ Μαθήτριάι μύρα.

Εἴ γὰρ δὲ ταύταις ὕμνον, ὡς μύρον, φέρω.

Τούτων, αἱ μὲν γυναῖκες αὗται, εἰσὶ μάρτυρες ἀψευδεῖς,
καὶ πρῶται, τῆς Ἀναστάσεως. Ἰωσήφ δὲ καὶ Νικό-
δημος, τῆς ταφῆς· ἃ δὴ καὶ κυριώτατα εἰσὶ, καὶ συνε-
κτικώτατα τοῦ κατ' ἡμᾶς δόγματος. Αὐτίκα γὰρ, ὁ μὲν
Νικόδημος ἀποσυνάγωγος γέγονε, μὴ τοῖς Ἰουδαίοις αἰ-
ρούμενος συμφρονεῖν· ὁ δὲ Ἰωσήφ, μετὰ τὸ ἐνταφιάσαι
τοῦ Κυρίου τὸ σῶμα, ἐν βόθρῳ παρὰ τῶν Ἰουδαίων βάλ-
λεται, καὶ δεῖα δυνάμει ἐκεῖθεν ἀρπάζεται, καὶ εἰς Ἀρι-
μαθαίαν, τὴν ἰδίαν πατρίδα, γίνεται· καὶ ὁ Χριστὸς ἀ-
ναστὰς, αὐτῷ ἐμφανίζεται, τοῖς δεσμοῖς ἐχομένῳ, καὶ πι-
στοῖ τούτῳ πλέον τῆς Ἀναστάσεως τὸ μυστήριον. Πολλὰ
δὲ καὶ πρὸς Ἰουδαίων πάσχω, σιωπῇ τὰ τοῦ μυστηρίου
διδόναι οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ παρρησίᾳ πᾶσι τὰ γεγενη-
μένα ἐδίδασκε. Λέγεται μὲντοι, ὡς καὶ Νικόδημος εὖτος,
λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν Ἀ-
νάστασιν, συντάγμασι διεσάφησε πρῶτος πάντων, ὡς τῆς
συναγωγῆς ὦν, καὶ ἀκριδέστερον τὰς τε βουλαῖς τῶν Ἰου-
δαίων, καὶ τοὺς λόγους, καὶ ἀπλῶς τὰ πάντα εἰδώς· καὶ
διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ὡς εἵπομεν, ὅτι ἀψευδεῖς τῆς τα-
φῆς μάρτυρες, μετὰ τῶν τὴν Ἀνάστασιν θεασαμένων γυ-
ναικῶν ἐτόχθησαν, καὶ μετὰ τὴν πρώτην τοῦ Θωμᾶ πί-

στωσιν· ἐκείνη γὰρ προετάρχη, ὅτι μετ' ἡμέρας, φησὶν,
ὅκτῳ ἤλθε.

Αἱ γυναῖκες γοῶν αὗται, πρῶται τὴν Ἀνάστασιν εἶδον,
καὶ τοῖς Μαθηταῖς ταύτην εὐηγγελίσαντο· ἐχρῆν καὶ γὰρ
τὸ πρῶτον περὶ φύλον ὑπὸ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὴν ἀρὰν
κληρωσάμενον, αὐτὸ τοῦτο πρῶτον καὶ τὴν Ἀνάστασιν
κατιδεῖν· καὶ τὴν χαρὰν ἐνωτίσασθαι, τὸ πρῶτον ἀκούσαν
« Ἐν λύπαις τέξη τέκνα »· Μυροφόροι δὲ ἐκλήθησαν,
διότι, τοῦ Πάσχα ἐνισταμένου, διὰ τὴν Παρασκευὴν, ὅτι
μεγάλῃ ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ἐκείνου, ἐπεὶ ἔσπευδον θά-
ψαι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος, οἱ, κα-
τὰ τὸ Ἰουδαίων ἔθος, μύροις αὐτὸ ἤλειψαν, ἀλλ' οὐχ ὡς
ἐχρῆν· ἀλὸν γὰρ καὶ σμύρναν τὸ πλέον βαλόντες, καὶ
σινδόνι περιελεῖξαντες, τῷ τάφῳ παραδεδώκασι· τούτου
χάριν αὗται, ἀγάπην διαπύρως ἔχουσαι πρὸς Χριστὸν, ὡς
μαθήτριάι, μύρα πολυτελεῖ ὠνησάμεναι, νυκτὸς παρεγένον-
το· ἅμα μὲν καὶ διὰ τὸν τῶν Ἰουδαίων φόβον, ἅμα δὲ
καὶ, ὡς ἔθος, ὀρθριώτερον κλαῦσαι καὶ μυρίσαι αὐτό· καὶ
τὸ ἐλλείψαν διὰ τὴν ἐπειξιν τοῦ καιροῦ, τότε ἀναπληρῶ-
σαι· Ὅτε, παραγενόμεναι, διαφόρους ὀπτασίας κατεῖδον·
τούς τε ἀστράπτοντας δύο Ἀγγέλους ἐνδοθεν τοῦ μνήματος,
καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ λίθου καθήμενον ἕτερον· μετὰ δὲ ταῦτα,
Χριστὸν ὁρῶσι καὶ προσκυνοῦσιν· ἡ δὲ Μαγδαληνὴ, καὶ
ὡς κηπουρὸν αὐτὸν περὶ ἑαυτοῦ ἐπηρώτα.

Πολλὰ μὲν οὖν ἦσαν αἱ Μυροφόροι, ἀλλ' οἱ Εὐαγγελι-
σταί, τῶν ἐπισήμων μόνον ποιησάμενοι μνεῖαν, τὰς ἄλλας
παρεῖδον· Ἦσαν δὲ αὗται. Πρώτη πασῶν, ἡ Μαγδαληνὴ
Μαρία, ἀφ' ἧς καὶ δαιμόνια ἐπτά ὁ Χριστὸς ἐξέβαλεν·
ἦτις, καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς Ῥώμην
παραγενομένη, ὡς λόγος, καὶ νῦν θανάτῳ τὸν Πιλάτον καὶ
τοὺς Ἀρχιερεῖς παραδίδωσι, τὰ κατὰ τὸν Χριστὸν πρὸς
τὸν Καίσαρα Ἰδιόριον ἀνενέγκασα· ἐσύτερον δὲ ἐν Ἐφέ-
σῳ θνήσκει, καὶ παρὰ τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου θάπτεται·
ὑπὸ δὲ τοῦ σοφωτάτου Λέοντος εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν
διαβιβάζεται. Δευτέρα δὲ ἡ Σαλώμη, ἦτις, θυγάτηρ γε-
νομένη Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, τὸν Ζεβεδαῖον ἔσχεν ἄνδρα,
ἀφ' ἧς ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐγεννή-
θησαν. Τέσσαρας μὲν γὰρ υἱοὺς ἄρρενας ἐγέννησεν ὁ
Ἰωσήφ· Ἰάκωβον, τὸν λεγόμενον μικρὸν, καὶ Ἰωσὴν, καὶ
Σίμωνα, καὶ Ἰούδαν· θυγατέρας δὲ τρεῖς· τὴν Ἑσθήρ,
τὴν Θάμαρ, καὶ τὴν Σαλώμην, τὴν τοῦ Ζεβεδαίου. Ὅσες,
ὅταν ἀκούσῃς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, Μαρίαν, Ἰακώβου τοῦ
μικροῦ καὶ Ἰωσὴ μῆτέρα, τὴν Θεοτόκον νόμιζε εἶναι· ὅτι
ὡς Μήτηρ τῶν τοῦ Ἰωσήφ παίδων, ἡ Θεοτόκος κατελο-
γίζετο· ὡς συμβαίνειν ἐντεῦθεν, ἀνεψιὸν εἶναι τοῦ Χριστοῦ
τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὡς ἀδελφοπαιδα. Τρίτη δὲ
τῶν Μυροφόρων ἐστὶν Ἰωάννα, ἡ γυνὴ τοῦ Χουζᾶ, ὃς ἦν
ἐπίτροπος καὶ οἰκονόμος τῆς οἰκίας τοῦ Βασιλέως Ἡρώδου.
Τετάρτη δὲ καὶ Πέμπτη, Μαρία καὶ Μάρθα, ἀδελφαὶ τῆς
Λαζάρου. Ἑκτη, ἡ τοῦ Κλωπᾶ Μαρία. Κλωπᾶν δὲ τινες,
τὸν Κλεόπαν λέγουσιν. Ἑβδόμη, ἡ Σωσάννα. Καὶ ἄλλαι
δὲ πλείστα ἦσαν, ὡς ὁ Δεῖος Λουκᾶς ἱστορεῖ, αἵτινες ἦ-
σαν, φησὶ, διακονοῦσαι τῷ Χριστῷ, καὶ τοῖς Μαθηταῖς
αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν.

Ὅτι γοῶν αὗται τὴν Ἀνάστασιν ἐκήρυξαν, καὶ πολλὰ
τὰ κατ' ἡμᾶς δόγματα συνεβάλοντο, εἰς πίστωσιν καὶ πλη-
ροφρίαν ἀκραιφνή τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, μετὰ τὸν
Θωμᾶν, καὶ ταύτας παρέλαβεν ἐορτάζειν ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκ-
κλησία, ὡς ἰδούσας πρῶτας Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ τοῖς
πᾶσι καταγγειλᾶσας τὸ σωτήριο κήρυγμα, καὶ τὴν κατὰ
Χριστὸν πολιτείαν μετελθούσας ἀρίστως, καὶ ὡς ἐχρῆν γυ-
ναῖξί, μαθητευθεῖσαι Χριστῷ.

Ταῖς τῶν ἀγίων Μυροφόρων πρεσβείαις ὁ Θεός,
ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητόν μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς Ἑγέρσεως, οὕσα προάγγελος· ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσαν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι, Παῖδες ἐν τῇ
» καμίνῳ, ἐχόρευον βοῶντες· Εὐλογητός
» εἰ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγε,
» ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν·
» ὁ ὑπερύμνητος, καὶ δεδοξασμένος εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Σὺ ὡς φιλόανθρωπος θείων, πάντας σῶσαι ἐκ πλάνης, οὓς ἐπλάσας, ἠνέσχου, προσηλωθῆναι τῷ σταυρῷ, ἵνα τὴν συγχωσθεῖσαν εἰκόνα τοῖς πάθεσι, ταύτην τῇ σαρκί σου ἀνανώσης Σωτήρ· καὶ Ἄδην καθελὼν, συνεξάνεστησας, καὶ τοὺς θανόντας σεαυτῷ.

Εν τῷ σταυρῷ ὑψούμενος, πάντας προσεκαλέσω, πρὸς σεαυτὸν οἰκτίρμον, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὲ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ ταῦτα πάντα,

διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, παθεῖν νυδόκησας· ὅθεν καὶ τῷ Ἀηστῇ, τὰς τοῦ Παραδείσου πύλας ἠνέωξας Σωτήρ.

Σὺ τὸν ναὸν τοῦ σώματος, ἡγείρας τὸν λυθύντα, τριήμερον ἐκ τάφου, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὲ· ἵνα ἐν ἀληθείᾳ γνωρίσης τὴν δόξαν σου, ἣν ἡμῖν πηγάζεις διὰ τῆς πίστεως, δεσμίους ἀφελὼν, οὓς κατεῖχε πάλαι, Ἄδης πεπεδημένους.

Ω Ἰουδαίων ἄνοια! ὦ μανία ἀνόμων! Τί ἄπιστον ἰδόντες, οὐκ ἐπιστεύσατε Χριστῷ; ὅτι τοὺς ἀσθενοῦντας ἐν λόγῳ οὐκ ἡγείρεν; ἢ ὅτι πάντα κόσμον αὐτὸς οὐκ ἔσωσε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς καὶ οἱ στρατιῶται, οἱ ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν.

Οἱ νεκρωθέντες φύλακες, νῦν λεγέτωσαν· ὅπως ἐκλάπη ὃν οὐκ εἶδον, οἱ ἀγνώμονες παντί. Εἰ γὰρ ἐξαναστάντα οὐκ εἶδον, οὐκ ἦσθοντο, πῶς κλαπέντα οὕτω νοῆσαι εἶχον ποτέ; Πεισάτωσαν ὑμᾶς, καὶ ὁ λίθος οὗτος, καὶ τὰ ἐντάφια Χριστοῦ.

Τί ὡς νεκρὸν φυλάττετε; τί σφραγίδας τῷ λίθῳ τεθείκατε, Ἑβραῖοι, φόβον φοβούμενοι κλοπῆς; ἰδοὺ ἐν ἀληθείᾳ ὁ τάφος ἐσφραγίσται· πῶς οὖν ἐξανέστη, εἰ μὴ Θεὸς ἦν ὁ Χριστός; Πεισάτωσαν ὑμᾶς οἱ ἐξαναστάντες, καὶ ὁραθέντες τοῖς πολλοῖς. Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ δοξάζομεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, τὸ ἅγιον, βοῶντες, ἀκαταπαύσῳ τῇ φωνῇ· Τριάς μοναδικὴ εἰς, ἐλέησον, σῶσον πάντας, ἢ ἐν τρισὶ προσώποις μονάς· οἰκτείρησον ἡμᾶς, ὁ δεδοξασμένος Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου Ἄχραντε, πῶς ἐχώρησας βρέφος, ὃν τρέμουσι δυνάμεις, αἱ τῶν Ἀγγέλων ὡς Θεόν; εἰ μὴ ὡς ἠβουλήθη, ὡς οἶδεν, ἐσκήνωσε, πάντας θείων, σῶσαι τοὺς ἐξ Ἀδὰμ γηγενεῖς, λύσας τὸν Ἀδὰμ τῆς ἀρᾶς ἐκείνης, τῆς διὰ βρώσεως πικρᾶς.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδή η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν
» τῶν ἑορτῶν, καὶ πανηγυρίς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ἧ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Α ῥον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἦκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογῶντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσις, καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σὲ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἄδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν Ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο ἴον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱὸς σε Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιὸς, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν τῇ βράτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ
» θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαν·
» τα ποτὲ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Αἱ τοῦ ἡλίου αὐγαί, συνεστελλόντο φόβῳ, τῶν Χριστοῦ παθημάτων, καὶ ἀνίσταντο νεκροί, καὶ ὄρη ἐκλονεῖτο, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ, καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο.

Οἱ ἐν καμίνῳ ποτὲ, τρισμακάριοι Παῖδες, ἀνυψοῦντες τὰς χεῖρας, προετύπουν ἀγαθὴν, τὸν ἄχραντον Σταυρόν σου· δι' οὗ καθεῖλες Χριστέ, ἐχθροῦ τὴν δυναστείαν.

Ωἱ Ἰουδαῖοι τυφλοὶ, πλάνοι καὶ παραβάται, οἱ Χριστοῦ τῇ Ἐγέρσει, ἀπειθοῦντες ὡς ψευδεῖ· τί ἄπιστον ὁράτε; ὅτι ἀνέστη Χριστός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας;

Ωἱ Ἰουδαῖοι ἐχθροὶ, καὶ ἡμῖν ἀπιστεῖτε, τοὺς ὑμῶν στρατιώτας, ἐρωτήσατε ὑμεῖς· τί ἔπαθον ἐκεῖνοι; τίς ὁ κυλίσας χερσὶ, τὸν λίθον τοῦ μνημείου;

Τίς ὁ ξηράνας συκὴν; τίς δὲ τὴν ξηρανθεῖσαν, ἰασάμενος χεῖρα; τίς ὁ χορτάσας ποτὲ, τὰ πλήθη ἐν ἐρήμῳ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ φωτίσας τυφλοὺς, καὶ λεπροὺς ἐκκαθάρας, καὶ χωλοὺς ἀνορθώσας, καὶ πεζεύσας ὡς ξηρὰν, τὴν θαλάσσαν ἀβρόχως; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ ἐγείρας νεκρὸν, τεταρταῖον ἐκ τάφου, καὶ τῆς Χήρας τὸν υἱόν; τίς ὁ σφίγξας

ὡς Θεός, παράλυτον ἐν κλίνῃ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Κραίζει ὁ λίθος αὐτός, αἱ σφραγίδες βοῶσιν, ὥς ὑμεῖς ἐπιθέντες, κατεστήσατε φρουροὺς, φυλάσσοντάς τὸ μνήμα. Ὅντως ἀνέστη Χριστός, καὶ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οντως ἀνέστη Χριστός, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄδης, ἐνεκρώθη ὁ ὄφεις, ἐλυτρώθη ὁ Ἀδάμ, ἐσώθησαν οἱ κάτω. Τί ἀπιστεῖτε λοιπὸν, ἐχθροὶ καὶ παραβάται; Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξάζομεν βοῶντες· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ εἰς τὴν αἰῶνας. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου Ἀγνή, τὸν αἰείζων ἄρτον, φυραθέντα ἀφύρτως, ἐν φυράματι ἡμῶν, ἐγέννησας ἀτρέπτως, ἕνα Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζε, φωτίζε, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ· ἡ γὰρ
» δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε· Χόρευε
» νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ Ἀγνή, τέρπου
» Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοί, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύνამις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοὶ· Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμψυχε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνε, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τῆς φωτός· ὁ γὰρ δύνas ἐν τάφῳ, Ἰησοῦ ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάζας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ὑπερφυῶς σαρκὶ, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοί.
Τροπάρια.

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ Λησὴν, ἐπιγνόντα σε Θεόν, κληρονόμον εἰργάσω, νοσητοῦ Παραδείσου, τὸ Μνήστητι βοῶντα, παντοδύναμε Σωτήρ.

Εῤῥαπίσθης δι' ἡμᾶς, ἐνεπτύσθης Ἰησοῦ, ὑπὸ τῶν παρανόμων, ὁ ταῖς πλάκας τοῦ νόμου, χαράξας ἐν Σιναίῳ, τῷ θεράποντι Μωσεῖ.

Οἷος καὶ χολὴν Σωτὴρ, ἐποτίσθης δι' ἡμᾶς, ὁ δούς ἡμῖν τὸ Σῶμα, καὶ τὸ τίμιον Αἷμα, εἰς βρώσιν τε καὶ πόσιν, αἰωνίου σου ζωῆς.

Τὴν ζωοποιὸν πλευράν, λόγχῃ κεντηθεὶς Χριστέ, τὸ ἄχραντόν σου Αἷμα, καὶ τὸ τίμιον Ὑδωρ, ἐπήγασας τῷ κόσμῳ, ὡς αἰείζωον πηγὴν.

Ελογίσθης ἐν νεκροῖς, ὁ ζωώσας τοὺς νεκρούς· ἐν τάφῳ κατετέθης, ὁ κενώσας τοὺς τάφους· ἐσκύλευσας τὸν Ἄδην, ἀναστήσας τὸν Ἀδάμ.

Εξανέστης Ἰησοῦ, ἐδεσμεύθη ὁ ἐχθρὸς, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄδης, ἐγυμνώθησαν τάφοι, ἠγέρθησαν οἱ κάτω, προσκυνοῦντές σε Χριστέ.

Τίς ὁ κλέψας τὸν νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; τί πλανᾷσθε Ἑβραῖοι; ὁ Χριστὸς ἐξανέστη, καὶ λέλυνται τοῦ Ἄδου, τὰ δεσμά καὶ οἱ μοχλοί.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτὴρ, ὁ πηγάσας τὴν ζωὴν, καὶ τὸ φῶς ἀνατείλας, τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, καὶ πᾶσαν καταλαύψας, τῇ Ἐγέρσει σου τὴν γῆν.

Οἰ εὐσχήμων βελευτής, ἀνυμνεῖσθω Ἰωσήφ, μετὰ τῶν Μυροφόρων, καὶ τῶν θείων Μαθητῶν, ὡς κήρυξ ὢν καὶ οὗτος, τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ.

Ιωσήφ τὸν θαυμαστόν, εὐφημήσωμεν πιστοί, συνάμα Νικοδήμῳ, καὶ πισταῖς Μυροφόροις· Ὁ Κύριος ἀνέστη, ἐκβοῶντες ἀληθῶς.

Δόξα.

Αναρχος εἶ ὁ Πατήρ, ἀκτιστος εἶ ὁ Υἱός, σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα· ἐν ταῖς τρία τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, εἷς Θεὸς ἀληθινός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐφραινέσθω Ἰεσσαί, χορευέτω καὶ Δαυὶδ, ἰδὲ γὰρ ἡ Παρθένος, ἡ θεόφυτος ῥάβδος, ἐβλάστησε τὸ ἄνθος, τὸν αἰείζωον Χριστόν.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, γ'.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα. Ἦχος β'.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῶν Μυροφόρων, αὐτόμελον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε, φωνὴν ἀγαλλιάσεως· Τύραννον Ἄδην πατήσας, φθορᾶς ἐξήγειρα κόσμον· δράμετε Φίλοις εἶπατε, τοῖς ἐμοῖς εὐαγγελία· βούλομαι γὰρ τὸ πλάσμα μου, χαρὰν ἐκεῖθεν αὐγάσαι, ἐξ ἧς προήλθεν ἡ λύπη.

Δίς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'· καὶ Ἀνατολικά δ'.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόνητος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτρην τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἀγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτός ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλήψεως Κύριε, τῇ κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν. Ἀγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εῤῥαναν μύρα μετὰ δακρύων ἐπὶ τὸ μνήμα σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Αίνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοὶ, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ τριημερεύσαντα· καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτοῦ, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς πεφώτισται, πάντα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Εσταυρώθης, ἐτάφης Χριστέ ὡς ἡβουλήθης· ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, καὶ ἀνέστης ἐν δόξῃ, ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης, δωρούμενος τῷ κόσμῳ ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Οὕτως παράνομοι, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μείζονος ἡμᾶς θανάτου ἠξιώσατε. Ἐχουσι τὴν γνῶσιν οἱ φύλακες· σήμερον προσήλθε τοῦ μνήματος λέγοντες· πρὸς οὓς ὑμεῖς· Εἴπατε, ὅτι, ἡμῶν κοιμωμένων, ἦλθον οἱ Μαθηταί, καὶ ἔκλεψαν αὐτόν. Καὶ τίς κλέπτει νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; Αὐτὸς ἀνέστη αὐτεξούσιως ὡς Θεός, καταλιπὼν καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ. Δεῦτε ἴδετε Ἰουδαῖοι, πῶς οὐ διέρρήξε τὰς σφραγίδας, ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν δωρούμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος β'.

Μετὰ μύρων προσελθούσαις, ταῖς περὶ τὴν Μαριάμ γυναίξιν, καὶ διαπορουμέναις, πῶς ἔσται αὐταῖς τυχεῖν τοῦ ἔφετου, ὡράθη ὁ λίθος μετηρμένος, καὶ θείος νεανίας, καταστελλὼν τὸν θόρυβον αὐτῶν τῆς ψυχῆς. Ἠγέρθη γάρ φησιν, Ἰησοῦς ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε τοῖς κηρυξίν αὐτοῦ Μαθηταῖς, εἰς τὴν Γαλιλαίαν δραμεῖν, καὶ ὄψεσθαι αὐτόν, ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Περευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἀδὴς ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ σήμερον, καὶ ἐν ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς ἕως τῆς Ἀναλήψεως, εἰς μὲν τοὺς Αἵνους ψάλλονται Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'. εἶτα τὰ δ'. Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν· Πάσχα Ἱερὸν, κτλ. Δόξα, τὸ Ἑωθινόν, ἢ τὸ Ἰδιόμελον τῆς Κυριακῆς. Καὶ νῦν, Ἀναστάσεως ἡμέρα. — Εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν, ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, ὡς προσημειώθη καὶ ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωρᾶ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ'. Ἦχος β'.

Μνήσθητι εὐσπλαγχνε καὶ ἡμῶν, καθὼς ἐμνημόνευσας τοῦ Ληστοῦ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ξύλον ἐξεδίωξε τὸν Ἀδὰμ, Σταυρὸς ἀντίεισ-
Ηγάγε τὸν Ληστήν, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Τάφος ὑπεδέξατό σε Σωτὴρ, τὸν τάφους κενώσαντα, καὶ νεκροῖς, ζωὴν δωρησάμενον ὡς Θεόν.

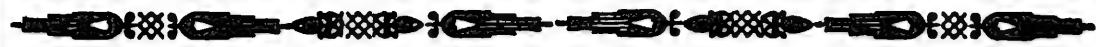
Απόστολοι ἐνδοξοὶ τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸν ἱκετεύσατε ἐκτενῶς, ἵνα τῶν κινδύνων σῶσῃ ἡμᾶς.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Μυροφόρων, Ὡδή 5'. εἰς δ'. Ὁ Ἀπόστολος τῆς ἡμέρας.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων Ἑσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ηλοις προσηλωθεὶς, τὴν αῖραν, τὴν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ ξύλου ἐξήλειψας· τεθεὶς δὲ ἐν τῷ μνημείῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς, θεικῇ δυνάμει ἐξανέστησας. Τὴν σὴν δυναστείαν μεγαλοφώνως δοξάζομεν· Πάσχα τὸ θεῖον, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα. Ὅθεν τὰ ἐπουράνια, τῇ γῇ συναγὰλλονται, ἐπικνίκους ὡδαί σοι, κκοποῖς Λόγε ἄδοντες, Χριστέ παντοκράτορ, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Αρα μετὰ νεκρῶν ἡ ζωὴ; ὑπὸ τὴν γῆν τε ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, εἰσέτι καὶ νῦν ὑπάρχει; τῶν Μυροφόρων χορὸς, θρηνηδῶν ἐβόα· Δεῦτε δρᾶμωμεν, σπουδῇ καὶ ὀψώμεθα, πρὸς τὸ μνῆμα τὸ ἅγιον. Ἐνδον δὲ τούτου, ἐξαστραπτόντα Ἀγγελαν, θεασάμεναι, ἀποροῦσαι ἐξίσταντο· ὅς τις μεταβαλὼν αὐτῶν, τὸν θρῆνον ἐβόησεν· Ὁ ζωοδότης ἀνέστη, μὴ ἐκθαμβεῖσθε φιλόσεμναι· αὐτὸς βασιλεύει, ὁ δωρήμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ορθρου ὁ τῶν γυναιῶν χορὸς, τὸν πρὸ ἡλίου ἐξεζήτησεν Ἥλιον, ἐν τάφῳ δύναντα τότε· ὁ φωταυγὴς δὲ αὐταῖς, προσεφώνει Ἀγγελος· Ἐξανέτειλε, τὸ φῶς καταυγάσαν, τοὺς ἐν τῷ σκότει καθευδοντας· τοῖς ἑωσφόροις, Μαθηταῖς ἀπαγγείλατε· τὴν κατήφειαν, εἰς χαρὰν μετατρέψατε· Πάσχα δὲ τὸ χαρμόσυνον, καὶ κόσμῳ σωτήριον, ἐν ἀδιζάντῳ καρδίᾳ, περικροτοῦσαι χορεύσατε. Χριστὸς ἐξανέστη, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾷ ὁ Ἄγγελος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Ημάρτον εἰς σέ Σωτὴρ, ὡς ὁ Ἄσωτος υἱός· δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Μαρτυρικόν.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολῖται γεγόνασιν. Κύριε, πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μετά φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνημα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπιδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν Θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόραις γυναιξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ Τῆς Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τῷ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι· Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Ως κύματα θαλάσσης ἐπ' ἐμέ, ἐπανέζησαν αἱ ἀνομίαι μου· ὡς σκάφος ἐν πελάγει ἐγὼ μόνος χειμάζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν· ἀλλ' εἰς εὐδιον λιμένα ὁδήγησόν με, Κύριε, τῇ μετανοίᾳ καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἔχοντες οἱ Ἅγιοι περιβολὴν ἐν τῷ κόσμῳ, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησαν. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, Σωτὴρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαθεῖας ἀξίωσον ἡμᾶς Θεοτόκε· βλέψον εἰς λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰετὴν τὴν δυναστείαν σου· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριὴλ, ὁ τῶν ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Μετὰ τὴν β'. Στίχ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ταῖς μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, γυναῖκες Σωτὴρ, Ἄγγελε τῇ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου, ἡ πάντων ζωὴ.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ σταυροῦ τὸν Θάνατον κατήργησας· ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν τὰ ἄτοπα, ἐπὶ τοὺς σοὺς καταφεύγω οἰκτιρμητός, Τελώνην μμούμενος, καὶ Πόρνην τὴν δακρύσασαν, καὶ τὸν Ἄσωτον υἱόν· διὸ καὶ προσπίπτω σοι ἐλεῆμον· πρίν με καταδικάσης, φείσασαί μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι Θανάτου, ὧς Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανούς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα. Ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ Θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος α΄.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἀγγελὸν εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Εξάρξατε λαοὶ ψαλμικῶς· ὑμνήσατε Χριστὸν ἐν χαρᾷ· Πάσχα μέγα, ἔξανέτειλεν ἡμῖν, ὁ ἀναστὰς ἐκ τάφου, Χριστὸς ὁ ζωοδότης, καὶ λυτρωτὴς πάσης τῆς κτίσεως.

Στιχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Τὸ Χαῖρε Μυροφόροις εἰπὼν, τῆς Εὐας τὸ κατάκριμα, διαλύεις εἰς χαράν· καὶ Μαθηταῖς, ἀναστὰς ἀποστέλλεις, κηρύξαι τὴν ἐκ τάφου, τριήμερόν σου ἔξανάστασιν.

Στιχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Πάσχα σεπτὸν καὶ ἅγιον, ἡμῖν Χριστὸς κατηύγασε. Δεῦτε πάντες, λαμπρυνθῶμεν τὰς ψυχὰς· ἰδοὺ γὰρ νῦν ἡμέρα, ἐπέλαμψεν ἐνταῦθα· ἀγαλλιάσθε καὶ εὐφραίνεσθε.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β΄.

Εῤῥάναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνήμα σου αἱ Γυναῖκες· καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχ. 5. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε, Μυροφόροι σε Χριστέ, λίαν τὸ πρωὶ ἐπεζήτουν, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, μύρα καὶ ἀρώματα, ἔχουσαι ἤρχοντο· καὶ τῷ πόθῳ δακρύουσαι, ἤκουον ἐκ τάφου, νεανίου λέγοντος· Παύσασθε κλαίους· ὅμως, τῇ ὑμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι βοήσατε πᾶσιν· Ὅτι ἐξεγήγερται ὁ Κύριος.

Ισμεν, ὦ εὐσχήμων Ἰωσήφ, σὲ χερουβικόν καθὼς ἄρμα, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὥμοις σου βαστάζοντα, σταυροῦ κατάγοντα. Μακαρίζομεν χεῖράς σου, καὶ ὄμματα θεῖα, σέβομεν παλάμας σε, δι' ὧν τὸν ἥλιον, Λόγον καὶ Θεὸν

ἐπὶ τάφου, φέρων κατατέθεικας· ὅθεν, καὶ τὴν θεῖαν μνήμην σου γεραίρομεν.

Οφθῇ ἡ πανήγυρις ἡμῖν, τῶν θεοπρεπῶν Μυροφόρων, καὶ Ἰωσήφ τῷ σεπτῷ, ἄλλος ὡς Παράδεισος, πηγὴν παρέχων ζωῆς· τὰ τῆς χάριτος ναίματα, ὀμβρίζει τῷ κόσμῳ, βρῦει τῆς Ἐγέρσεως, Χριστοῦ τὰ ρεῖθρα θερμῶς· στίφη τῶν πιστῶν ἐορτάζει, καὶ κραυγάζει· Δόξα τῷ δόντι, τὴν αὐτοῦ Ἀνάστασιν τοῖς πέρασιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶν γεγόμενοι, καὶ τὸ μνήμα σε μετὰ σπουδῆς καταλαβῆσαι, ἐπεζήτην σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον σῶμά σε· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β΄. Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Στιχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Κραῖζω σοι Χριστέ Σωτὴρ, τοῦ Τελώνου τὴν φωνήν· Ἰλάσθητί μοι, ὥσπερ ἐκείνῳ, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στιχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Τὶ τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριάι κερναίτε; ὁ λίθος κεκύλισται, ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· ταῖς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνούντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· Τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ· Δραμοῦσαι χαρᾷ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν ὑπὲρ πάντων κατεδέξω. Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Εγὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον, Κύριε, κατανύξεως καρπὸν μὴ φέρων τὸ σύνολον, καὶ τὴν ἐκκοπὴν πτοῦμαι, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο δειλῶ τὸ ἀκοίμητον· διό σε ἱκετεύω. Πρὸ ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ο φαιδρύνας τοὺς Ἀγίους σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσας τοὺς Ὁσίους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλάνθρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους λαβοῦσα τῆς φύσεως, τῷ θείῳ τόκῳ τὴν παρθενίαν συνήρμους· μόνη γὰρ ἔτεκες τὸν πρὸ σου γεννηθέντα ἀχρόνως· διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶς γενόμενοι, καὶ τὸ μνημα κενόν θρασάμενοι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταιός, καὶ τοὺς ἐν Ἀδῇ ἥρπασε τῶν δεσμῶν· Κηρύξατε παρρησίᾳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, δωρέμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος ἐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πληθεῖ τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Ταῖς ἀνομίαις μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος· μὴ με ἐξουθενώσης ἀπὸ τοῦ σου προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λαβόντες οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὅπλον ἀκαταγώνιστον, πᾶσαν τοῦ Διαβόλου τὴν ἰσχὺν κατήργησαν· καὶ λαβόντες στέφος οὐράνιον, τεῖχος ἡμῖν γεγόνασιν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὁθροῦ βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐρεῖσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι, τοῦ λίθου τὴν μετὰθεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνηματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβὴς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν Γυνακῶν, ἔξαστραπτὼν Ἀγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; Ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σέλας τὸ τρισήλιον ἐν γῇ, σήμερον φαιδρῶς ἔξαστραπτει καὶ ζόφον αἶρει παθῶν· φαίνει ἡ Ἀνάστασις, Χριστοῦ, φρουροῦσα πιστοῦς· Ἀποστόλων χορεύουσι, τὰ τάγματα πόθῳ· Ἰωσήφ εὐφραίνεται· καὶ Μυροφόρων σεπτῶν, μνήμη ἡ φαῖδρα καταστέφει, τοὺς αὐτάς πιστῶς εὐφημοῦντας, καὶ τὴν θείαν Ἐγερσιν δοξάζοντας.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε, τὴν γῆν σου.

Αρας ἐπὶ ὧμων Ἰωσήφ, τὸν ἐν δεξιᾷ τῇ πατρῴᾳ, Υἱὸν καθήμενον, μύρον τὸ ἀκένωτον, μύροις ἐκῆδευσας· τὴν τοῦ κόσμου ἀνάστασιν, προτέθεικας τάφῳ· τὸν ἀναβαλλόμενον φῶς ὡς ἱμάτιον, λίθῳ συγκαλύπτεις ἀφράδως· Ὅθεν τούτῃ μέλπωμεν ὕμνοις, τὰ φωσφόρα πάθη καὶ τὴν Ἐγερσιν.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Φρίττει τῶν Ἀγγέλων ἡ πληθὺς, σὲ ὡς Ἰωσήφ καθορώσα, Χριστὸν κηδεύοντα· κόσμος μακαρίζει σε· πιστοὶ θαυμάζομεν· τὴν σεπτὴν τε Ἀνάστασιν, τιμῶντες ἐνθέως, σὺν

ταῖς Μυροφόροις σε, θερμῶς γεραίρομεν· ὅθεν, καὶ βοῶμεν ἀπαύστως· Πρέσβευε σὺν ταύταις σωθῆναι, καὶ ἡμᾶς κινδύνων τε καὶ θλίψεων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνημα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπιδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἀγγελος καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ῥημάτων, ἐπακροώμεναι· δι' ὧν τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογισθέντος πιστούμεναι, καὶ πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνῶδουν αὐτόν, λίθον ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀνδρόν, οὗ διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Αληκτον καὶ θείαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγῆσαι τοῖς θείοις, καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὥφθησαν Μαθήτριάι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι τὸ κέλευσμα, τῷ θείῳ Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβήθησαν, τὴν λευκοφόρον στολὴν, λέγουσαι· Ἐσκυλεύεται Ἄδης, τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανέντος Ἀνακτος.

Ρεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀναστείλασαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριάι, ῥήματα χαρμόσυνα, διαπορθμεύουσι νῦν, τοῖς αὐτόπταις τῆς χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τὴν τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαρὰν· ὅθεν, τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν παραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε, προστατάτουσαν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι, καὶ ταῖς σφραγίδας τοῦ μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐρεῖσαι δὲ τὸ ἄχραντον Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέγουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληφε νεκρόν, γυμνόν, ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκρὸς

ζώσας τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέθαιπται; Ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας τριήμερος, σῶζων ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β΄. Σταυρώσιμον.

Σῶσόν με Χριστέ Σωτὴρ, τῇ δυνάμει τῷ Σταυροῦ, ὁ σῶσας Πέτρον ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστί, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιὰ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον, ὃν ἐπλασεν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις, λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις ἀναλώσῃτε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτόν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις δόξα σοι.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β΄.

Σταυρώσιμον.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ ταῖς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη, κροῖζοντα· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Ανασταῖς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμά διαρρήξας τῷ Ἄδῃ, ἔλυσας τὸ κατὰ κρῖμα τῷ θανάτῳ Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων τῷ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυτὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα· καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην σε παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

Μαρτυρικόν.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πῖαν· θείσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν· καὶ ἅγαι αἱ

σκηναί, αἱ δεξαίμεναι τὰ πνεύματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε. Αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν· ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Σταυροθεοτοκίον.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου ἡ ἀσπύργος τε-
κούσασα, καὶ μὴ φέρουσα ὄραν ἀδίκως
πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεβόα
σοι· Πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει ἀπαθής, γλυκύ-
τατε Υἱέ; Ὑμῶ σου τὴν ἀκραν ἀγαθότητα.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ἐὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Πρὸς τὸ μνήμα σου Σῶτερ, αἱ σεπταὶ Μυρο-
φόροι ἐλθοῦσαι, τὸν Δεσπότην ἀλείψασθαι
μύροις, ὡς βροτὸν σε κατηπείγοντο. Ἄγγελος
δὲ αὐταῖς χαρὰν ἐμήνυσεν· Ἀνέστη ὁ Κύριος·
διὸ κηρύξατε Ἀποστόλοις τὴν ἐκ τάφου ὄντως
φρικτὴν τούτου ἐξανάστασιν.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες
τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλά-
ριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχ. τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Ε'κουσίως πτωχεύσας, τὴν πτωχείαν τῇ Ἀ-
δαμ Χριστέ ὁ Θεός, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐκ
Παρθένου σαρκωθείς· καὶ Σταυρὸν κατεδέξω,
ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ,
Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἄγγελος ἐ-
κάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐ-
τὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσαστο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρω-
σε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ
ἀγαλλιᾶσθε. Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀγίων σου τὰ πλήθη δυσωποῦσί σε Χρι-
στέ· Ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνή-
μα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπου-
δαῖσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν
πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν. Ἀλ-
λ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Αῖρα, ἐν νεκροῖς ὁ λυτρωτής; θρήνοις Μυρο-
φόροι ἐβόων, Χριστοῦ μαθήτριά· Ἥλιος

δ' ὁ μέγιστος, μέχρι καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ἡ ἀνέστη
ὡς ἔφησε; Καὶ οὕτω κλαιούσαις, ἐκ τοῦ τάφου
Ἄγγελος, τὴν θείαν ὄντως χαρὰν, ἔφη· Ὁ Χρι-
στός ἐξανέστη· δράμετε, κηρύξατε πᾶσι, τού-
του τὴν ἐκ τάφου θείαν Ἑγερσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Μύρα, ἐτοιμάσασαι σεπτὰ, ἔτι τῆς σκοτίας
ἐνέσσης, τῇ τῶν Σαββάτων μιᾷ, ἦλθον πρὸς
τὸ μνήμα σου, αἱ Μυροφόροι Χριστέ, τῇ μυρίσαι
τὸ ἀχραντον, καὶ θείον σε Σῶμα· ὅθεν τὴν Ἀ-
νάστασιν, καταμαθοῦσαι τὴν σὴν, ἔσπευδον
μηνύσαι τοῖς Μύσταις· αἷς προῦπαντήσας ἐκ
τάφου, Χαίρετε, βοᾶς φιλανθρωπότερον.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Υψιστον Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνταφιασθέντα
ὡς νέκυν, μυρίσαι σπεύδουσι, τούτου αἱ
Μαθήτριά, δι' ἀρωμάτων σεπτῶν· καὶ ἐν τάφῳ
καθήμενον, καινὸν νεανίαν, βλέψασαι ἐξέστησαν,
ἐν ἀστραπτούσῃ μορφῇ· ὅθεν, τὴν ἐκ τάφου
τοῦ Λόγου, Ἑγερσιν τριήμερον γνοῦσαι, ταύτην
Ἀποστόλοις κατεμήνουν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὥσπερ ἱμά-
τιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν
Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνόν, ἄτα-
φον, εὐσυμπαίθητον θρήνον ἀναλαβὼν, ὀδυρό-
μενος ἔλεγεν· Οἶμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὃν πρὸ
μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θρασά-
μενος, ζόφον περιβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ
ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέ-
τασμα· ἀλλ' ἰδὲ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκυσίως
ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου;
ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσ-
ψάψω τὸ σὸν ἀκήρατον Σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα
μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ
πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφὴν σου, σὺν τῇ
Ἀναστάσει κραυγαῶν· Κύριε δόξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. γ'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ρήματα ἀκούσασαι χαρᾶς, ἐκ τῶν ἐν τῷ
τάφῳ τοῦ Λόγου, προσκαθημένων νοῶν,
δρόμον ἐπεδείξαντο, σπουδαιοτέρας ὁρμῆς· καὶ
τὴν τάξιν ἀφόμεναι, τῶν πρὶν Μυροφόρων, ὡς

εὐαγγελίστριαι ἐθεωρήθησαν, Ἐγερσιν ἐξ Ἄδου νευθμώνων, εὐαγγελιζόμεναι Μύσταις, τῇ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος.

Ορθρον προλαβοῦσαι τὸν βαθὺν, φόβῳ Μυροφόροι γυναῖκες, τάφῳ παρέστησαν, μύρα προσκομίζουσαι, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἐν νεκροῖς λογιζόμεναι, τὸν Ἄδην νεκροῦντα· ἀλλὰ θεῖος Ἄγγελος, ἐπέστη ταύταις βοῶν· Τί τὸν ζωηφόρον καὶ ζῶντα, μετὰ τῶν νεκρῶν ἐκζητεῖτε; ἅπιτε τὴν Ἐγερσιν κηρύττουσαι.

Φέρετε τὸν ἐπ' ὧμων Χερουβὶμ, ἐπαναπαύομενον Λόγον, μακαριστὲ Ἰωσήφ, ἄλλο ὥς περ ὄχημα, ἐπὶ τῶν ὧμων τῶν σῶν, σαρκωθέντα τοπρότερον, καὶ νῦν νεκρωθέντα, ὃς ἐζωοποίησε, τοὺς νεκρωθέντας ἡμᾶς· οὐ τὴν ἐξαναστασιν βλέπων, χαίρεις σὺν σεπταῖς Μυροφόροις, καὶ προεβηνέετε τούτου νέκρωσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Η ἀνάστασις σου Χριστὲ Σωτὴρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκυμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι. Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν. Ἀποστολικόν.

Εμεγάλυνας Σωτὴρ, ἐν τῇ οἰκουμένῃ τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων τὰ ὀνόματα· ἐμαθον τῶν οὐρανῶν τὰ ἄρρητα, ἔδωκαν τοῖς ἐπὶ γῆς ἰάματα, καὶ αἱ σκιαὶ αὐτῶν μόναι τὰ πάθη ἐθεράπευον· ὁ ἐξ ἀλιέων ἐθαυματουργεῖ, καὶ ὁ ἐξ Ἰουδαίων ἐθεολόγει, τῆς χάριτος τὰ δόγματα· δι' ὧν εὐσπλαγχνε, δὸς ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτῷ. Μαρτυρικόν.

Μεγάλη ἡ δόξα, ἣν ἐκτήσασθε Ἅγιοι διὰ τῆς πίστεως! οὐ μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενοῦντας θεραπεύετε ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί. Πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εῖς ῥάναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνήμα μὰ σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἀπολυτίκια τὰ συνήθη, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὀρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ Γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνήμα παρεγένοντο ὀρθριαί, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενὴς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν, ὅτι γνώμη συμπαθὴς τῷ Θεῷ εὐηρέστησε· προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Ἀποστολικόν.

Ο σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας τοὺς ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμψας ὥσπερ κήρυκας πᾶσιν τῇ γῇ, τῇ ἀφάτῳ φιланθρωπείᾳ σου, Χριστὲ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τοῖς πιστοῖς κατὰπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Απόστολοι, Μάρτυρες καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἐκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύσεως, διὰ σου Θεοτόκε ἀειπάρθενε· Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον ἔτεκες· Διὸ κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'. Ταῖς ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα Σωτὴρ, Γυναῖκες προσκομίζουσαι, ἐζήτουν σπουδῇ, μυρίσαι σε φιλάνθρωπε· ἐκ τοῦ τάφου δὲ Ἄγγελος, πρὸς αὐταῖς ἐβόα· Ἐγήγερται ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος, πατήσας τὸν Ἄδην καὶ τὸν θάνατον. Τό, Ἀνάστασις Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ τῶν Κανόνων ἡ Ἀκολουθία, ὡς προδεδηλωται.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένη ἐκόμισεν· Ἀγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· Ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· Διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Ἀποστολικόν.

Οἱ ἐξ αἰδίκων πράξεων πάντοθεν πολεμήμενοι, καὶ πρὸς σέ καταφεύγοντες, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, τὴν φωνὴν τῶν σῶν Μαθητῶν προσφερομέν σοι λέγοντες· Σῶσον ἡμᾶς, Ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα· Δείξον καὶ νῦν τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν δεόμεθα, ὅτι σκέπεις λαόν, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀποστόλων, παρορῶν ἀμαρτίας διὰ πολλὴν ἀγαθότητα· Κύριε δόξα σοι. Μαρτυρικόν.

Πᾶσα πόλις καὶ χώρα, τιμᾷ ὑμῶν τὰ λείψανα, ὧς ἀθλοφόροι Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον οὐράνιον ἐλάβετε· καὶ διὰ τοῦτο ἱερέων ἐστὲ τὸ καύχημα, βασιλέων τὸ νίκος, Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρῶς βαθείως, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἠλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Πῦθ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβοῦς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς, τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἐξαστραπτῶν Ἀγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε, ἐξανέστης ὡς Θεός, τότε χαίρειν δέδωκας Λόγε, ταῖς Μυροφόροις εἰπὼν· Οὐπω ἀναβέβηκα, πρὸς τὸν Πατέρα μου· καὶ λοιπὸν μήμου ἄπτεσθε· πορεύεσθε μόνον, εἶπατε τοῖς Φίλοις μου· Ἴδου προάγει ὑμᾶς· Ὅθεν μετὰ ταῦτα ὥραθης, καὶ δι' ἐμφυσήματος τοῦ τοῖς, δέδωκας Σωτὴρ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Ρήσεις, Μυροφόρων γυναικῶν, ταῖς ἐκ τῶν νεκρῶν κηρυττούσας, Χριστοῦ Ἀνάστασιν, Μύσαι μὴ πισεύσαντες, ἔσπρυσαν μνήμα ἰδεῖν· καὶ σινδῶν καὶ σουδάριον, ὁρᾶται τῷ τάφῳ ὁ δ' αὐτὸς ζητούμενος, οὐχὶ τεθέαται· Ὅθεν, τὴν Ἀνάστασιν γνόντες, κήρυκες ὁρῶνται ἐν κόσμῳ, ταύτην καὶ τοῖς ἔθνεσι μηνύοντες.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ωφθη, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν, λάμπων ἀπὸ τάφου ὥραϊος, Χριστὸς ὁ Κύριος· Ἄδης ἠχμαλώτισται, Σατὰν ἠφάνισται, χαίρει κόσμος τὰ πέρατα, χορεύει ἡ κτίσις, μέλπει ἑορτάζουσα, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, μνήμην Ἰωσήφ τοῦ πανσόφου, καὶ τῶν Μυροφόρων σὺν τούτῳ, γυναικῶν γεραίρει τὴν πανήγυριν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριάι κερνατε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρήσας τηλαυγῶς· ὑπνῶντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾷ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἰχνεσιν, ἀκολουθοῦσαι σεμναί, καὶ αὐτὸν θεραπεύουσαι, γνώμης προθυμότατα, Μυροφόροι εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα τοῦτον ἐλίπετε· ἀλλ' ἀπελθοῦσαι μύρα σὺν δάκρυσιν, ἀπεκομίσατε, συμπαθῶς κινούμεναι· ὅθεν ὑμῶν, μνήμην τὴν πανίερον, πανηγυρίζομεν.

Θεῶν γυναικῶν κατάλογος, βλέψαι ποθῶν τὴν ζωὴν, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι, νεκτὸς παρεγένετο, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοε· Καθὼς προέφη, Χριστὸς ἐγήγερται· σπουδῇ τοῖς τούτου Μαθηταῖς εἶπατε· καὶ τὴν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασθε, ἀντὶ κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκλάλητον, ἀναλαβόμεναι.

Σήμερον πιστοὶ χορεύσομεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ ὑμῶν, Μυροφόροι δοξάζοντες, τὸν ὑμᾶς

δοξάσαντα, ὑπεράγαθον Κύριον· ὃν δυσωπεῖτε ἀπαύστως πάνσεμνοι, αἰωνιζούσης δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων ἔχουσαι τὴν πρὸς αὐτόν, παρρήσιαν πάντοτε, θεομακάριστοι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῆσαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνημα σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτουν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σταυρωθήτω ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων αἰεὶ ἐντρυφῶντες· καὶ κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου, ἡτῶντο λαβεῖν οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σε ῥα τοὺς ὀφθαλμούς μου·

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολῖται γεγόνασι. Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτόν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστᾶδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκια τὰ συνήθη,

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σε προσκυνῶμεν ἄγαθε, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ νῦν δοκῆσας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἐπλάσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαράς τὰ πάντα ἐπλήρωσας, Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς, παρέσχες πᾶσι· Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Οτε τοῖς ἄθλοις ἠγωνίσαντο τοῦ Κυρίου οἱ Μάρτυρες, τότε τὸ θράσος ἡμαύρωται τῶν αἰσεβῶν διὰ πίστεως· ὅτε δὲ τὴν πλάην τῶν εἰδώλων ἐνθέως κατήργησαν, τότε τοὺς σεφάνους τῆς νίκης ἐδέξαντο ἄνωθεν, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Η Παρθένο καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσασε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίῃσα πικρῶς, Υἱέ μου, ἔλεγε· τί τὸ φοβερόν τῷτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναῖκες Σωτήρ, Ἀγγέλῳ τῇ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεόν σε τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωὴ. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῷ Μηναίῳ εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποσειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον, Χριστέ ὁ Θεός, ξύλον ζωῆς ἀνέδειξας ἡμῖν, ταῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· καὶ δι' αὐτοῦ καταργήσας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἐζωοποίησας ἡ-

μας, νεκρωθέντας τῇ ἀμαρτίᾳ· διὸ βοῶμέν σοι·
Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σέ δοξάζει
Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον
κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νε-
κρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόνητος.

Μαρτυρικόν.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὡς
Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε
εἰς οὐρανούς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον
ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα· ἱερεῖς καὶ
βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπα-
γαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐ-
ναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὀσίων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος α΄.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθε-
τε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀ-
νέστη ὁ Κύριος, θάρσεῖτε· βοᾷ ὁ Ἄγγελος.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ
Ἀγγέλου ῥημάτων, ἐπακροώμεναι· ὅθεν
τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογι-
σθέντος πιστούμεναι, καὶ πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ
παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνώδουν αὐτόν, λίθον
ἀναθρόνουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, ὃ
διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Αληκτον καὶ θείαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγῆσαι
τοῖς θείοις, καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὡφθησαν
Μαθήτριάι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι
τὸ κέλευσμα, τοῦ θείου Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβή-
θησαν, τὴν λευκοφόρον στολήν, λέγουσαι· Ἐσχύ-
λεται Ἄδης, τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει, τοῦ
ὑπὲρ ἡμῶν θανέντος Ἀνακτος.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ρεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀνα-
στεῖλαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριάι, ῥή-
ματα χαρμόσυνα, διαπορθεύουσι νῦν, τοῖς αὐ-
τόπταις τῆς χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τὴν
τοῦ Λόγου Ἑγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαρὰν·
ὅθεν τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν πα-
ραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε, προσ-
τάττουσαν.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος α΄.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνη-
μα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπου-
δαῖσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν

πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλ-
λ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστὸς, δωρούμενος ὑμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
καὶ Ἀπολύσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὁρθρου βαθέος, ἀ-
ρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον
κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐροῦσαι,
διελογίζοντο εὐλαβούμεναι, τῷ λίθῳ τὴν μετά-
θεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν
αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ
Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβὴς ἀσφάλεια;
Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν
ἐξαστραπτῶν Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐ-
ταῖς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ
ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύ-
ναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ
ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριάι κερναῖ-
τε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένω-
ται· ἴδετε τὴν φθορὰν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· ταῖς
σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας
δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· τὸ θνητὸν
σέσωσαι σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ· δραμοῦ-
σαι χαρὰ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώ-
σας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νε-
κρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὁρθραὶ γεγόμεναι, καὶ τὸ μνη-
μά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐ-
πεζήτησαν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραν-
τον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασι
ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστό-
λοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς
σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ
δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα· Ἦχος πλ. β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σε κατα-
λαβοῦσαι, καὶ ταῖς σφραγίδας τοῦ μνη-
ματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον
Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς, ἦλθον

λέγουσαι· Τίς ἔκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς ἀλλοφρε νεκρὸν, γυμνόν, ἐσμυρτισμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; Ὡ! πῶς ὁ νεκροὺς ζώσας τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέθαπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας, τριήμερος, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος β'.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, ἔτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ Παρθένης ἔμεινας· ἀντὶ σύλου πυρὸς, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστὸς, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος β'.

Τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνούμεν αὐτοῦ, τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιὰ δύναμις, πάλιν ἔρχεται, κρίναι κόσμον ὃν ἐπλασεν.

Στίχ. Τῷ ῥήκῳ σου πρέπει ἀγίασμα.

Η Ἀνάστασις σε Χριστέ Σωτὴρ, ἀπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοί.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνόν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον δεασάμενος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψάψω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα

ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοί. Ἀπολυτίκια. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα.

Ὅτε κατήλθες.

Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόροις γυναῖξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπολύσις.

✠✠✠✠

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμα.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως ἀναστὰς, παρέσχες πᾶσι· Κύριε, δόξα σοί.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφήν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω, Κύριε δόξα σοί.

Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδής, Θεὸν τεκῆσα ἀληθινόν. Αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν Μυροφόραις γυναῖξιν, ἀγαλλεταὶ συμφώνως· κοινήν γὰρ ἑορτὴν σὺν αὐταῖς ἑορταΐζουσιν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παρράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺ ἡμῖν· Δόξα τῷ

πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας· Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν· Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον, τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν, ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνι σε, Χριστέ ἐκήδευσεν, καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο, καρδίᾳ καὶ χεῖλει, Σῶμα τὸ ἀκήρατον σοῦ περιπτύξασθαι· ὅμως, συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόᾳ σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Οτε, ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ, ὑπὲρ τοῦ παντὸς κατετέθης, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός, Ἄδης ὁ παγγέλαστος, ἰδὼν σε ἔφριξεν· οἱ μοχλοὶ συνετρίβησαν· ἐθλάσθησαν πύλαι· μνήματα ἠνοίχθησαν· νεκροὶ ἠγείροντο· τότε, ὁ Ἀδάμ εὐχαρίστως, χαίρων ἀνεβόᾳ σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Οτε, αἱ δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἐώρων, συκοφαντούμενον, ἔφριττον τὴν ἄφατον, μακροθυμίαν σου, καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος, χερσὶ σφραγισθέντα, αἶ σου τὴν ἀκήρατον, πλευρὰν ἐλόγχευσαν· ὅμως τῇ ἡμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι ἐβόων σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημεῖῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Εἰς τὴν Δειτουργίαν.

Τὰ συνήθη, Ἀπόστολον, Εὐαγγέλιον, καὶ Κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Π Α Ρ Α Λ Υ Τ Ο Υ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ΄.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτὴρ. Περwτίσται τὰ σύμπαντα. Δοξάζω τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ. Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος γ΄.

Μέγισον θαῦμα! Παρθένος τεκοῦσα, καὶ τὸ τεχθὲν, Θεὸς πρὸ αἰώνων· προφανὴς ὁ τόκος, καὶ τὸ τελούμενον ὑπὲρ φύσιν. Ὡ μυστηρίου φρικῶδους! ὁ καὶ νοούμενον, ἄφραστον μένει, καὶ θεωρούμενον, οὐ καταλαμβάνεται. Μακαρία σύ εἶ, ἄχραντε Κόρη, Ἀδάμ τῇ γηγενεῖς θυγάτηρ, καὶ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου φανεῖσα Μητήρ· αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ.

Εἶτα τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος γ΄. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Μεγάλῃς διὰ σοῦ εὐεργεσίας Ἀχραντε, τυγχόντες σὺν Ἀγγέλοις, τὸν τόκον σου δοξαζόμεν, τὸν καταξιώσαντα, ἐν μήτρᾳ σε τεχθῆναι, δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἀναπλάσαντα, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Σὲ πάντες καταφύγιον, καὶ θείαν σκέπην αἰγνὴ, αἱμαρτωλοὶ ἐν βίῳ, κεκτῆμεθα Παρ-

Θένε· ἱκετεύομεν οὖν πάντες, σὴν εὐσπλαγχνίαν· Μὴ ἀποστῇς ἀφ' ἡμῶν δεόμεθα, ἀλλ' ἐλέει καὶ σῶζε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Τὸ Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ ἀειπάρθενα, οἱ χοῖκαί σε δῦλοι, προσφέρομεν ἀξίως, σὺν τῷ Γαβριὴλ τῷ Δείῳ ταξιάρχῃ· καὶ γὰρ χαρὰς πρόξενος, καὶ ἀγαλλίαμα, σὺ ἐγένεθ τῷ κόσμῳ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος.

Ζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὰ λοιπὰ,
καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ζ'.

Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστὲ Σωτὴρ, θανάτῳ κράτος δίδυται, καὶ Διαβολῇ ἡ πλάινη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίσει σωζόμενον, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σε Κύριε, καὶ ὁ Παραδείσος πάλιν ἠνέωκεται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Δοξαῖζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τῷ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἀγίου, ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσάν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, προσκυνοῦμεν Χριστέ, καὶ τὴν Ἀνάστασίν σε, ὕμνοῦμεν καὶ δοξαζομεν· τῷ γὰρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Υμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν Ἀδὴ καταβαῖς, Χριστὸς εὐηγγελίσαστο· Θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα· ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σε οἴκῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες· Χριστέ ὁ Θεός, ὁ φω-

τίσας τὸν κόσμον, τῇ τριημέρῳ Ἀναστάσει σε, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σε φιλάνθρωπε..

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Παραλύτου δύο.

Ἦχος α'.

Ο τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ, πλαστεργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες εὐσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ· τὸν Παραλύτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου σου ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παιῖδα ἐνοχλουμένην ἐλέησας· καὶ τὴν αἵτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρεῖδες· διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Α τῆς νεκρῆς ὑπάρχων ὁ Παραλύτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; ὃ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβαλλὼν με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσερχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καὶ γὰρ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Α νέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοᾶς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· Ἀγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν παραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην· Ἀλλ' ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σε τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος γ'.

Π ὥς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν Θεανδρικόν σε τόκον πανσεβάσμιε; πεῖραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἑκατέρας οὐσίας τὴν ἰδιότητα σώαν φυλάξαντα. Διὸ, Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τῇ Ἀγίᾳ τῆς Μονῆς.

Δόξα. Ἦχος πλ. αΐ.

Ποῖμα τοῦ Κουμουλά.

Επὶ τῇ Προβατικῇ καλυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα· "Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἰασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατάνκειμαι. Καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν. Διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σὲ σὰρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; Ἄρὸν σε τὸν κράθβατον καὶ περιπάτει· Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνησθητι, καὶ ἐλέησον Ἄγε, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε· δι' ἧς ὁ λυτρωτὴς μου, Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θείων, οὓς ἐπλάσε κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτόν κκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Ἀναστάσιμον. Ἦχος γ'.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα· πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν. Σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· καὶ μεσούσης τῆς ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς ὀκτῶ καὶ τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον· δεσποταῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρὸν σου τὴν κλίνην· ἴδε, ὑγιὲς γέγονας, μηκέτι ἀμαίρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείας Κύριε, κατὰπεμψαν ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. αΐ.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. Σελ. 5.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Εὐφραίνεσθω τὰ αὐράκια, ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι

αὐτοῦ, ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ καλίας Ἄδου ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εν τῷ Μεσονυχτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Αἰνῶ Τριάς σε, τὴν μίαν Θεαρχίαν.

Ωδὴ αΐ. Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Ακατάληπτε μόνη κυριαρχία, καὶ μία τριαδικὴ Θεαρχία, τριλαμποῦς αἴγλης με τῆς σῆς ἀξίωσον νῦν, ὅπως ἀνυμνήσω σε, τὴν ὑμνεμένην ἀπαύστως, τρισαγίοις ἄσμασιν, Ἀγγέλων στόμασιν.

Γερῶς τῶν αὐλῶν, πᾶσαι αἱ τάξεις ὑμνοῦσι, ποιητικὴν ὡς αἰτίαν, ἐνικὴν τρίφωτον ἀρχικωτάτην σαφῶς, αἷς συμφώνως μέλψωμεν, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ πλήθη, καὶ πιστῶς δοξάσωμεν, πηλίνοις στόμασι.

Νοῦν καὶ Λόγον καὶ Πνεῦμα, οἱ Θεολόγοι προσφόρως, συμβολικῶς σε καλοῦσιν, ἀπαθῆ γέννησιν, ἐξ ἀγεννήτου Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ σημαίνοντες, Θεὲ μονάρχα τῶν ὅλων, ἅμα καὶ τοῦ Πνεύματος θείαν ἐκπόρευσιν.

Θεοτοκίον.

Ως φιλάνθρωπος φύσει, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, προσειληφώς Θεοῦ Λόγε, τὸ τριστὸν ἔλαμψας μοναρχικώτατον φῶς, τῆς μιᾶς Θεότητος, δεδοξασμένην τοῖς πᾶσι, δείξας τὴν τεκοῦσάν σε Παρθένον ἄχραντον.

Ωδὴ γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα.

Τρισσεῦσαι πάλαι τὸ ὕδωρ προστεταχώς, Ἡλίας ταῖς σχίδαξι, τυπικῶς παρενέφησε, τὴν τριττὴν ὑπόστασιν, τῆς ἐνιαίας Θεοῦ κυριαρχίας.

Ρῶδης φύσις ὑμνεῖ σε τῶν γηγενῶν, τὸν ἕνα καὶ τρίφωτον, πλαστοουργὸν ἀναλλοίωτον, καὶ βοᾷ σοι· Δέσποτα, παντοδαπῆς με τροπῆς ρῦσαι καὶ σῶσόν με.

Ισηγοροῦντες τοῖς λόγοις τῶν Προφητῶν, κλεικῶν Ἀπόστολων τε, καὶ κηρύκων τῆς πίστεως,

ἰσουργὸν Τριάδα σε, δοξολογοῦμεν πιστῶς Θεῶν ὅλων.
Θεοτοκίον.

Από τοῦ θρόνου κατήλθε τῷ ὑψηλοῦ, ὁ Χριστός τὸν ἄνθρωπον ἀνυψῶν, ὡς φιλόανθρωπος, διὰ τοῦ Πανάχραντε, καὶ τὸ τρισηλίον φῶς ἔλαμψε πᾶσι.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ο ὑπερούσιος καὶ μόνος Κύριος, Χριστὸς ἀπαύγασμα, τοῦ προανάρχου Πατρὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ Δειότατον, ἐλέησον τοὺς δούλους σου· πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ τοῦ οὐκ ἀπέστημεν· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, τρισυπόστατε Κύριε· ὡς ἔχων ἐξουσίαν, τὸ πλάσμα σου, σῶσον ἐκ πάσης περιστάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος, Θεὸς καὶ Κύριος, ἐκ τοῦ σεσάρκωται, δι' ἀγαθότητα, τὸ κατ' ἡμᾶς οὐσιωθεὶς, καὶ μείνας ὅπερ πέφυκεν· ὅθεν καὶ Θεάνθρωπον, τοῦτον σέβοντες πάναγνε, σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοτόκον κηρύττομεν, δοξάζοντες τὸ μέγιστον θαῦμα, τῆς σῆς ἀσπόρου κηρύσεως.

ᾠδὴ δ'. Ἔθου πρὸς ἡμᾶς.

Στέλεχος διττὸν, ἐκ Πατρὸς ὡς ρίζης ἐβλάστησεν, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, οἱ συμφυεῖς βλαστοὶ καὶ θεόφυτοι, καὶ ἄνθη συνάναρχα, ὡς τρία εἶναι φῶτα τῆς Θεότητος. Δίς.

Στίφη νοερῶν, οὐσιῶν ἀπαύστως ὑμνοῦσί σε, τὸν ἀπερινόητον Θεόν· μετ' ὧν ἡμεῖς δοξάζομεν λέγοντες· Τριάς ὑπερούσιε, τοὺς σουσ οἰκέτας σῶσον ὡς φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον.

Εθέλξας ἡμᾶς, εἰς ἀγάπην σὴν πολυέλεε, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σωματωθεὶς ἀτρέπτως, καὶ τρίφωτον, τὴν μίαν Θεότητα, μυσταγωγήσας· ὅθεν σε δοξάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας.

Τὸν ἕνα κυριάρχην εἰκονικῶς, ὡς εἶδεν Ἡσαΐας Θεόν, ἐν τρισὶ προσώποις δοξολογούμενον, ἀχράντοις φωναῖς Σεραφίμ, ἀπεσαύλη τοῦ κηρυῖσαι παρευθὺς, τρίφωτον οὐσίαν, καὶ μονάδα τρισηλίον. Δίς.

Η πάντων ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, τὴν φύσιν ἐξ οὐκ ὄντων τοπρίν, ὑποσησαμένη μοναὶς τρισηλίε, τοὺς ἕνα Θεόν σε πισῶς, εὐφημοῦντας, ἐκ παντοίων πειρασμῶν ἐκλυτρωσαμένη, τῆς σῆς δόξης ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα φωτοφόρον καὶ καθαρὸν, Παρθένε γεγονυῖαν Θεοῦ, σὲ ὑμνοῦμεν πόθῳ καὶ

μακαρίζομεν· ἐκ σου γὰρ ἐτέχθη Χριστός, ἐν οὐσίαις καὶ θελήσεσι διτταῖς, ὁ εἷς τῆς Τριάδος, καὶ τῆς δόξης ὧν Κύριος.

ᾠδὴ ε'. Ἀβυσσος ἐσχάτη.

Μέτοικος ὑπάρχων ὁ Ἀβραάμ, κατηξιώθη τυπικῶς ὑποδέξασθαι, ἐνικὸν μὲν Κύριον, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑπερούσιον, ἀνδρικαῖς δὲ μορφώσεσιν. Δίς.

Ιθυνον καρδίας σῶν οἰκετῶν, πρὸς φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ὧ τρισηλίε Κύριε· καὶ σῆς δόξης ἔλλαμψιν, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τοῦ φαντάζεσθαι, τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Θεοτοκίον.

Ανοιξον τὰς πύλας μοι τοῦ φωτός, τοῦ κηθέντος ἐκ νηδύος σου ἄχραντε, ἵνα βλέπω τρίφωτον, ἀκτῖνα τῆς Θεότητος, καὶ δοξάζω σε τὴν ὁλόφωτον Δέσποιναν.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας φύσεως ὁμοουσίου, τὸ τρισηλίον ὑμνεῖμεν κράτος, καὶ τρισαγίαις φωναῖς ἐκδοήσωμεν· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ προάνναρχος· Ἅγιος εἶ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάνναρχος· Πνεῦμα ἅγιον, ὁ εἷς ἀμερὴς Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων ποιητής, καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαῦμα μέγιστον! πῶς συνεσχέθη, ὁ ἀχώρητος ἐν τῇ γαστρί σου, καὶ ἐσαρκώθη, καὶ ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος, μὴ ὑπομείνας φυρμόν ἢ διαίρεσιν, τῆς θεϊκῆς καὶ ἀτρέπτου Θεότητος, Κόρη πάναγνε· διὸ Θεοτόκον σε πισῶς, κηρύττομεν αἰεὶ, καὶ δοξάζομεν.

ᾠδὴ ζ'. Ὡς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς.

Ναὸν με δεῖξον τῆς σῆς, Θεότητος Δέσποτα, τῆς τριλαμποῦς ὅλον φωτεινόν, ἀμαρτητικῆς ἀμαυρώσεως δεινῆς, καὶ παθῶν ἀνώτερον, ταῖς φωτουργαῖς σε λάμψουσιν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεότητος τὴν μορφήν, μίαν καταγγέλλομεν, ἐν τρισὶν ὑποστατικαῖς, καὶ διαιρεταῖς ιδιοτήσιν, Πατρὸς καὶ Υἱὸς καὶ Πνεύματος, Εὐλογητός· εἶ, κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εφάνη τῷ Ἀβραάμ, Θεὸς τρισυπόστατος, ἐν τῇ δρυὶ πάλαι τῇ Μαμβρῇ, τῆς φιλοξενίας μισθὸν τὸν Ἰσαάκ, ἀντιδὸς δὲ ἔλεον· ὃν περ καὶ νῦν δοξάζομεν, ὡς Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Εφάνη ἐπὶ τῆς γῆς, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ παντουργὸς ἀγαθοπρεπῶς, ἐκ παρθενικῆς καὶ ἀχράντου σου γαστρὸς, καὶ ἡμᾶς ἐθέωσεν· εὐλογημένη πάναγνε, Θεοτόκε πανάχραντε.

Ὡδὴ ἡ. Ἀστέκτω πυρί.

Ανάρχῃ Πατρὸς ὡς ἐκ ρίζης, Λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα συνανάρχως πεφυκότες, ὡς βλαστοὶ τῆς ὑπερουσίᾳς Θεαρχίας, ἔδειξαν τῆς Τριάδος, δόξαν μίαν τε καὶ δύναμιν· ἣν ὑμνοῦμεν πάντες πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Δίς.

Ρυθμίζεις ταῖς σαῖς φρυκτωρίαις, τάξεις οὐρανίους ἀναμέλπειν ἀσιγήτως, τρισαγίοις ἁσμασι Θείοις, Πάτερ, Δόγε σύμμορφε, καὶ τὸ Πνεῦμα, τρίφωτον, κράτος καὶ ἰσόρροπον· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χρησιμοὶ Προφητῶν τὸν σὸν τόκον, πόρρωθεν ἰδόντες, Θεοτόκε ἀνευφήμουν, ὡς ἀσπόρως καὶ ὑπὲρ φύσιν, γεννηθέντα Δέσποινα· καὶ συμφώνως τοῦτον ὑμνοῦμεν, ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Ιδεῖν τὴν δόξαν τὴν τρισσολαμπῇ, αἱ Θεοειδεῖς τῶν ἀσωμάτων τάξεις, σαφῶς ἀνιέναι πτέρυξιν, ἐφίενται ἄνω· ἀλλ' εὐλαβοῦνται σφόδρα τὸ ἀπρόσιτον φῶς, καὶ ὕμνον ἀπαύστως ἐκβοῶσι. Ταύταις συμφώνως, μοναδικῇ Τριάδι σε δοξάζομεν. Δίς.

Απλέτω πόθῳ καὶ οἱ ἐπὶ γῆς, νοεραὶν ψυχὴν ἐκ σοῦ λαβόντες, καὶ λογικὴν, σὲ ὑμνοῦμεν Δέσποτα, Θεὲ τῶν ἀπάντων, τὴν ἐνιαίαν φύσιν ἀληθῶς, καὶ τριττὴν προσώποις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· διὸ Οἰκτίρμον, ὡς πολυέλεος ἡμᾶς οἰκτεῖρον.

Θεοτοκίον.

Ναὸν με δεῖξον τῆς μοναρχικῆς, καὶ τριφεγγεῦς σου Θεαρχίας φωτοειδῇ, καθαρῶς λατρεύειν σοι τῷ Κτίστῃ τῶν ὅλων, καὶ τῆς ἀφράστου δόξης νοερὸν θεωρὸν, πρεσβείαις τῆς μόνης Θεοτόκου· ἣν ἐπαξίως, ὡς ὑπερένδοξον μεγαλύνομεν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘῳ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ'.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν

ἐαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου, καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἥτταν ἀνακαλούμενος. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πάντα ἀνθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ἡμέτερα, οἰκειωσάμενος, προσηλωθῆναι ἐν Σταυρῷ, εὐδόκησας ποιητά μου, θάνατον ἐλόμενος, ὑπομεῖναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ θανάτου λυτρώσῃς ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστῇ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα.

Τὸ ἀκατάληπτον, τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ ἀνερμήνευτον, τὸ τῆς Ἐγέρσεως, Θεολογοῦμεν οἱ πιστοὶ, μυστήριον ἀπόρρητον· σήμερον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, γένος δὲ ἀνθρώπινον, ἀφθαρσίαν ἐνδέδυται· διὸ καὶ εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Δόξα Χριστῇ τῇ Ἀναστάσει σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ ἐπουράνια, πόθῳ ἠγάλλοντο, καὶ τὰ ἐπίγεια, τρόμῳ ἐξίσταντο, ὅτε ἡ ἄχραντος φωνή, ἐπῆλθέ σοι Θεοτόκε· μία γὰρ πανήγυρις, ἀμφοτέροις ἐπέλαμψεν· ὅτι τὸν Πρωτόπλαστον, ἐκ θανάτου ἐρρύσατο· διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἀγνὴ Παρθενομῆτορ.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἴτα ἡ Ὑπακοή· Ἦχος γ'.

Εκπλήττων τῇ ὁράσει, δροσίζων ταῖς ῥήμασιν, ὁ ἀστράπτων Ἀγγελος, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγε· Τὸν ζῶντα τί ζητεῖτε ἐν μνήματι; ἠγέρθη κενώσας τὰ μνήματα· τῆς φθορᾶς ἀλλοιωτὴν, γινώτε τὸν ἀναλλοίωτον· εἶπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερά τὰ ἔργα σου! ὅτι τὸ γένος ἔσωσας τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών, σὺ ἐξείλου ἐκ Βαβυλῶνος· καὶ ἐκ τῶν παθῶν, πρὸς ζωὴν ἔλκυσον Δόγε.

Εν τῷ νότῳ αἱ σπείροντες, δάκρυσιν ἐνθέαις, θριοῦσι σταίχους, ἐν χαρᾷ αἰσιζώας.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ἀγαθοδωρία, ὡς Πατρὶ καὶ Υἱῷ συναστράπτει, ἐν ᾧ τὰ πάντα ζῇ καὶ κινεῖται.

Ἀντίφωνον Β'.

Εὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τῶν ἀρετῶν, μάτην κοπιῶμεν· τὴν δὲ ψυχὴν σκέποντος, οὐδεὶς ἡμῶν πορθεῖται τὴν πόλιν.

Τοῦ καρποῦ τῆς γαστροῦ, τῷ Πνεύματι υἱοποιητῶς σοι τῷ Χριστῷ, ὡς Πατρὶ, οἱ Ἄγιοι πάντοτε εἰσὶν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἐνθεωρεῖται πᾶσα ἀγιότης, σοφία· οὐσιοὶ πᾶσαν γὰρ κτίσιν· αὐτῷ λατρεύσωμεν, Θεὸς γὰρ, ὡς Πατρὶ τε καὶ Δόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, μακάριοι, τρίβες βαδιοῦνται τῶν ἐντολῶν· φαγονται, ζωηράν γὰρ παγκαρπίαν.

Κύκλῳ τῆς τραπέζης σου, εὐφράνθητι καθορῶν σου ποιμενάρχα, τὰ ἔγχονα φέροντα, κλάδους ἀγαθοεργίας.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ὁ πᾶς πλοῦτος τῆς δόξης, ἐξ οὗ χάρις καὶ ζωὴ πάσῃ τῇ κτίσει· σὺν Πατρὶ γὰρ, ἀνυμνεῖται καὶ τῷ Δόγῳ.

Προκείμενον.

Εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος ἐβασίλευσε· καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Στίχ. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν.

Τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Ε'. Ἀναστάσιν Χριστοῦ θρασάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπα, ὅρα σελ 26.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν, καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς η' καὶ τοῦ Παραλύτου εἰς ζ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί·
» **Π**άσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς αὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν ταῖς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ, τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα, σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θροαρίτωτε ἁγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ἦχος γ'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς ἐν τῇ Ἑννάτῃ ᾠδῇ

Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**αυμαστός ἐνδόξως, ποιῶν τέρατα, σὺ εἶ
» Θεός, ὁ ἄβυσσον γεώσας, καὶ ἄρματα
» καλύψας, καὶ λαὸν διασώσας, ἄδοντά σοι,
» ὡς λυτρωτῇ ἡμῶν Θεῷ. Τροπάρια.

Ενεργῶν σημεῖα, ποιῶν τέρατα, μόνη Βασιλεῦ, σταυρὸν ἐθελουσίως ὑπέστης, ὡς οἰκτίρμων· καὶ θάνατον θανάτῳ θανατώσας, ἐζωοποίησας ἡμᾶς.

Τῇ Χριστοῦ Ἐγέρσει, λαοὶ σήμερον, χορεύσωμεν πιστῶς· ἐσκύλευται ὁ Ἄδης, δεσμίους οὓς κατεῖχεν, ἀπέδωκε σπουδαίως, ἀνυμνοῦντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Οδυνάμει θείᾳ, ποτὲ Παράλυτον, λόγῳ σου Χριστέ, συσφίγγας καὶ προσταξας, αὐτῷ τὴν κλίην ἄραι, χρονίως ἀσθενοῦντι, τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν, ἱάσαι δεικνῶς.

Εν τῇ κολυμβήθρᾳ, ποτὲ Ἄγγελος, τῇ Προβατικῇ, κατήρχετο, καὶ ἕνα ἱάτο κατὰ χρόνον· Βαπτίσματι δὲ θείῳ νῦν καθαίρει, ἁπείρα πλήθη ὁ Χριστός.

Αρχηγὲ Ἀγγέλων, Ἀρχιστράτηγε τῶν ἁνω λειτουργῶν, τοὺς συναθροισμένους, ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ σου, καὶ τὸν Θεὸν ἀνυμνοῦντας, σκέπε φρούρει, ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν.

Δόξα.

Εν τρισὶ προσώποις, μιᾷ φύσει δὲ, ἀναρχὸν Θεόν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως μετὰ τῶν ἁ-

σωμάτων, Πατέρα, Λόγον, Πνεῦμα, βασιλείαν ἔχουσιν, καὶ κράτος αἰμερές.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν τιμῶσαν ταύτην, Ἀγνή πόλιν σου πάντοτε πιστῶς, περίσωζε κινδύνων, αἰώσεως βαρβάρων, πολέμου ἐμφυλίου, καὶ μαχαίρας, καὶ πάσης ἄλλης ἀπειλῆς.

Καταβασίᾳ. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας, ἀγόνου τερατουργούμενον αἰλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανὸς τε, καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς, αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σῆ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θρασυμένη Ἀγνή, χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεὸν, ἄχραντε μεγαλύνε,

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τεῖρα ψυχὴ καὶ ἄγονε, κτῆσαι καρπὸν
» **Σ**εὐκλεῆ, εὐτεκνουμένη βόησον· Ἐστερεώ-
» **Σ**η ἡ καρδιά μου· οὐκ ἔστιν ἅγιος, καὶ οὐκ
» ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ορῶν σε πάλαι ἥλιος, ξυλῶ κρεμάμενον, Λόγε τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ ἅπασα· νεκροὶ ἐξανίσταντο, νεκροῦ γενομένου σου, παντοδύναμε.

Μετὰ ψυχῆς ἐλθόντος σου, ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς γῆς, ψυχὰς ἅς περ ἐκέκτητο, ἐναπεδίδου Ἀδὴς σπουδῇ, βρώσας τῷ κράτει σου, ὡδὴν χαριστήριον, μόνε Κύριε.

Τὴν ἐπὶ χρόνους πλείονας, ἐξασθενοῦσαν δεινῶς, ψυχὴν με ὑπεράγαθε, ὡς τὸν Παράλυτον πρὶν, ὑγίωσον· ὡς ἂν βηματίζω σε, ταῖς τρίβους, ἃς ἔδειξας τοῖς ποθοῦσί σε.

Μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, ἱκετηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀ-

νυμνούντων σε φρουρῶν, συντηρῶν ἡμᾶς τοῦ βίου τοῖς παῖσι περιπίπτοντας.

Δόξα.

Δόξα, Πατρὶ βοήσωμεν, Υἱῷ, καὶ Πνεύματι· εἰς γὰρ ὑπάρχει φύσει Θεός, ὃν αἱ δυνάμεις πᾶσαι τῶν οὐρανῶν, ἐν φόβῳ δοξαζοῦσι, τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, κράζουσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ασπορον ἔσχεσιν συλλήψιν, καὶ ὑπὲρ νοῦν τοκετὸν, Παρθενομήτορ ἄχραντε· ἔργον φρικῶδες, θαῦμα μέγιστον, Ἀγγέλοις τιμώμενον, βροτοῖς δοξαζόμενον, Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία· Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Καθίσματα. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Ρῆμα Παραλύτον, μόνον συνέσφιγξεν, ὡς ὁ παγκόσμιος, λόγος ἐφθέγγετο, τοῦ δὲ ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς, ὀφθέντος δι' εὐσπλαγχνίαν· ὅθεν καὶ τὸν κράββατον, ἐπιφέρων διήρχετο, καὶ οἱ Γραμματεῖς ὄραν, τὸ πραχθέν ἔχ' ὑπέφερον, κακίας κατεχόμενοι φθόνῳ, τῷ ψυχᾷ παραλύοντι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι, Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσάγαγ' ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θειότορος Ἀβ-
» **Ε**βακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύ-
» **Ε**τω, φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
» **Ε**τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
» **Ε**Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύουσιν ἀνδρῶν, πέφηνε Χριστὸς· ὡς βρωτὸς δὲ, ἁμνὸς προσηγόρευται· ἁμωμος δὲ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθὴς, τέλειος λέλεγκται.

Ως ἐνιαύσιος ἁμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιῶδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο ' διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπά-
τορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θά-
νάτῳ, τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον,
σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις
ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο 'ν ἀπεκύησας Χριστὸν, ὡραιότατως ἐκ νε-
κρῶν, λάμπαντα, Ἀγνή καθορώσα, ἡ κα-
λὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον,
εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν
χαίρουσα δόξαζε.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ κατάσκιον ὅρος, ὃ Ἀββακούμ προεώ-
» ρα, τὴν ἄχραντὸν σου μήτραν Ἀγνή.
» διὸ καὶ ἀνεκραύγαζεν· Ἀπὸ Θαιμὰν ἦξει
» ὁ Θεός, καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὅρους, κατασκίου
» δασέος.

Τροπάρια.

Τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος, φθόνῳ τηκόμενος,
ξύλῳ ἐσταύρωσέ σε Κύριε· καὶ λύσας τὸ
κατάκριμα, τὸ τοῦ θανάτου ὡς κραταῖος, ἐξε-
γήγερσαι, τὸν κόσμον σεαυτῷ συνεγείρας.

Μετὰ μύρων Γυναῖκες, τί τὸ ἀκένωτον μύ-
ρων, ζητεῖτε; ἐξεγήγερται· ταῖς Μυροφό-
ροις ἔφησεν, ὁ καθεζόμενος ἐν λευκοῖς, τὴν ὑ-
φήλιον πληρώσας, νοητῆς εὐωδίας.

Δούλου φέρων εἰκόνα, ὑπερβολῇ εὐσπλαγ-
χνίας, βαδίζων παραγέγονας, καὶ ὑγιῇ
ἀπέδειξας, τὸν ἐπὶ χρόνοις Λόγε πολλοῖς, κατα-
κείμενον, κελεύσας, καὶ τὸν κράββατον ἄραι.

Αγγελος μὲν Κυρίου, κατὰ καιρὸν καταβαί-
νων, τὸ ὕδωρ ἐν τῇ Προβατικῇ ἐτάρασσε,
τελῶν ὑγιῇ ἓνα καὶ μόνον· ὁ δὲ Χριστὸς, πλήθη
ἁπείρα, τῷ θείῳ Βαπτισμῷ διασώζει.

Αρχηγὲ τῶν Ἀγγέλων, καὶ ὁδηγὲ πλανωμέ-
νων, Κυρίε Ἀρχιεράτῃγε, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ,
μέσση ἡμῶν παραγενοῦ, καὶ τὰς προσευχαῖς
πάντων προσάγαγε, τῷ μόνῳ ποιητῇ καὶ Θε-
σπότη.

Δόξα.

Εννομένη τῇ φύσει, διαιρουμένη προσώποις,
ὑπάρχει ἡ ἁγία Τριάς· Πατὴρ ὁ ὑπερού-
σιος, ὁ συναϊδιὸς τε Υἱὸς, καὶ τὸ ἅγιον καὶ μό-
νον, παντοδύναμον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η Ἀγνή πῶς θηλάζεις; πῶς δὲ ἐγέννησας
βρέφος, τῇ Ἀδαμ ἀρχαιότερον; πῶς ἐν ἁγ-
καλαῖς φέρεις Υἱόν, τὸν ἐπὶ ὤμων χειρῶν;
ὡς ἐπίσταται, ὡς οἶδεν, ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας.
Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

ᾠδὴ ἐ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** 'ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύ-
» ρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπό-
» τη· καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον,
» πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα. Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρον σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ
Ἄδου σειραῖς συνεχόμενοι, δεδορκότες,
πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ
ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι
Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ·
καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι,
Πάσχα Θεοῦ τὸ σῶτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις, ταῖς
τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ
ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλῃται, τῶν εὐσε-
βῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρ-
κοῦσθαι· μνήματος ἐκ ἔλυσας τὰς σφρα-
γίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα
σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτὶ τῷ ἀνеспέρῳ σου Χριστέ, καταύγα-
» σον τὴν ταπεινὴν με ψυχὴν, καὶ ὁδήγη-
» σον εἰς τὸν φόβον σου· διότι φῶς τὰ προσάγ-
» ματά σου. Τροπάρια.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, καὶ κόσμον
ἅπαντα συνανύψωσας· καὶ γενόμενος ἐν
νεκροῖς ὁ Θεός, νεκρὸς ἐγείρεις τὴν ἀπ' αἰῶνος.

Ανέστη καθὼς εἶπεν ὁ Χριστὸς, κενώσας ἅ-
παντα Ἄδου τὰ βασίλεια, καὶ ὀπτάνεται
Ἀποστόλοις, χαρᾶς μεταδιδούς διαιωνιζούσης.

Λευχείμων καθωράθη γυναιξὶν, ἀσφράπτων Ἀγ-
γελος, φάσκων· Μὴ κλαίετε· ἡ ζωὴ ὑμῶν
ἐξεγήγερται, τὴν ἐν τοῖς τάφοις νεκρὸς ζωώσας.

Παράλυτον ὡς ἡγείρας Χριστέ, τὴν παρει-
μένην με ψυχὴν ὑγίωσον, παραβάσει καὶ
βαδίζειν με τὰς σὰς ὁρθὰς εὐόδωσον τρίβους.

Αγγέλων ἀρχηγέτα Μιχαήλ, τὸν ἀθροίζόμε-
νον ἐν τῷ τεμένει σου λαὸν σήμερον, καὶ
κηρύττοντα τὰ τοῦ Θεοῦ, σῶζε μεγαλεῖα.

Δόξα.

Ισότημος τρισάριθμος μονὰς, διαιρουμένη μὲν
πιστῶς ταῖς ὑποστάσεσιν, ἐννομένη δὲ φύ-
σει πέφυκε, Πατὴρ, Υἱὸς, καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄσπορον λοχείαν σε Ἀγνή, τὴν ἀκατά-
ληπτον ὕμνοῦμεν γέννησιν, μακαρίζοντες
ὡς Μητέρα σε, τῇ ποιητῇ πάντων καὶ Θεσπότη.

Καταβάσια. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

» Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατό-
» χους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς
» ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλαίξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης
τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ
λυμνηάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας ἡ-
μῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον, ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῇ τὸν Ἀδὰμ, ἀνα-
σταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Α' νῆκται τὸ πάλαι κρατῆμενον, τῷ θανάτῳ
καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς
ἀχράντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ
αἰδῖον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λα-
γόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ συνήγειρεν, ἐαυτῷ
τὸν Ἀδὰμ, ἀνασταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» Βυθός μοι τῶν παθῶν ἐπανέστη, καὶ ζάλη
» ἐναντίων ἀνέμων· ἀλλὰ προφθάσας με
» σὺ, σῶσον Σωτὴρ, καὶ ῥύσαι φθορᾶς, ὡς ἔ-
» σωσας τοῦ θνήσκοντος τὸν Προφήτην.

Τροπάρια.

Υψώθης ἐκυσίως ἐν ξύλῳ, ἐτέθης ὡς νεκρός
ἐν μνημείῳ, καὶ τὴς ἐν Ἀδὴ νεκροῦς πάν-
τας ὁμοῦ ζωώσας Χριστέ, ἀνέστησας θείκῃ
δυναστείᾳ.

Ὁ Ἀδὴς συναντήσας σοι καί τῳ, οἰκτίρμον
ἐπικράνθη, δεσμώτας, ἀποδιδούς ἐν σπυ-
δῇ, σοὺ τὴν φρικτὴν ὑμνοῦντας Σωτὴρ Ἀνάστα-
σιν, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις.

Ὁ ἱ Θεῖοι Μαθηταὶ κατιδόντες, ἐκ τάφου τὴν
ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἐγνηγεμένον Χριστόν,
πόθῳ πολλῷ, καὶ γνώμῃ εὐθεῖ, καὶ θυμηδίᾳ
ψυχῆς προσεκύνουν.

Ὁ πάλαι ἐπὶ κλίνης ὀδύνης, ἐν χρόνοις κα-
τακείμενος πλείστοις, τῇ σῇ προσταῖξει
Χριστέ, ἀρτίωθείς, δοξάζει, ὑμνῶν τὴν εὐσπλαγ-
χνίαν, τὴν σὴν ζωοδότα.

Ἀγγέλων Μιχαὴλ ἀρχηγέτα, τῷ θρόνῳ πα-
ρεστῶς τοῦ Δεσπότη, πάρεσο μέσον ἡ-
μῶν, καθοδηγῶν πρὸς τρίβους ζωῆς, τοὺς σε
προστάτην, θερμὸν κεκτημένους.

Δόξα.

Τριάδα τοῖς προσώποις σε σέβω, μονάδα τῇ
οὐσίᾳ κηρύττω, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, Πνεῦ-
μα εὐθές, Θεέ τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἁγῶν φρι-
κτῶν στρατευμάτων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ πάντα θείῳ νεύματι φέρων, κρατεῖται
Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς ταῖς
σαῖς, πάντας ἡμᾶς ἀρπάζων χειρὸς, δουλείας
τοῦ πονηροῦ, ὡς οἰκτίρμων.

Καταβάσια. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἀμαρτίαις παντοί-
αις, καὶ αἰτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλε-
λυμένην, ἔγειρον τῇ θείκῃ σου ἐπιστάσι, ὥσ-
περ καὶ τὸν Παραλύτον, ἡγείρας πάλαι, ἵνα
κράζω σεσωσμένος· Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ
τῷ κράτει σου.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ χειρὶ σου δρακί περικρατῶν τὰ πέρατα,
Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὁ τῷ Πατρὶ συνἀναρχος,
καὶ Πνεύματι ἁγίῳ συνδεσπόζων ἀπάντων,
σαρκὶ ἐφάνης, νόσους ἰώμενος, καὶ πάθη ἀπή-
λασας, τυφλοὺς ἐφώτισας, καὶ τὸν Παραλύτον
λόγῳ θείκῳ σὺ ἐξανέστησας, περιπατεῖν ἀ-
θρόως προσταῖξας, καὶ τὴν βασιλεύσαν αὐτὸν
κλίνην ἐπὶ τῶν ὤμων ἄραι· ὅθεν πάντες σὺν
τούτῳ ἀνυμνοῦμεν καὶ ἐκδοῶμεν· Οἰκτίρμον
δόξα, Χριστέ τῷ κράτει σου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπὸ τοῦ Πά-
σχα, τοῦ Παραλύτου μνηρίαν ποιούμεθα, καὶ ὡς
εἰκὸς τὸ τοιοῦτον ἐορτάζομεν θαῦμα.

Στίχοι.

Τὸ ῥῆμα Χριστοῦ σφίγμα τῷ παρειμένῳ.
Οὕτως ἴαμα τοῦτο ῥῆμα καὶ μόνον.

Τέθειται ἐνταῦθα καὶ τοῦτο, ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς
παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστῆς ὁ Χριστὸς διεπράξατο τέτοι.
Ἀναβὰς γὰρ εἰς Ἱεροσόλυμα, εἰς τὴν Ἑορτὴν, καὶ ἐν τῇ
πενταστόῳ Κολυμβήθρᾳ γενόμενος, ἦν Σολομῶν ὠκοδόμη-
σεν, ἥτις δὴ καὶ Προβατικὴ ἐπεκίκλητο, ὅτι τῶν ἐν τῷ
Γερῷ σφαζομένων εἰς θυσίαν προβάτων, ἐκεῖσε τὰ ἐντόσθια
ἐπλυνον· ἡ καὶ διὰ τὸ, τὸν πρῶτος ἐκεῖσε βαίνοντα, τῇ κα-
ὕπῳ τοῦ Ἀγγέλου εἰσάπαξ τοῦ ἔτους, τὸ ὕδωρ ἐταράττετο,
ὕγι' ἀναδείκνυσθαι. Εὕρισκει σὺν ἐκεῖ ἄνθρωπον, τριά-
κοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχοντα, καὶ, ἀπορία τοῦ εἰσβάλλοντος
αὐτὸν ἐν τῷ ὕδατι, κατακείμενον· ἐξ οὗ δὴ μαυθάνομεν,
πόσον ἡ καρτερία καὶ ἡ ὑπομονὴ ἀγαθόν· καὶ ὅτι, ἐπεὶ
τὸ Βάπτισμα δοθῆναι ἐμελλε, ρυπτικὸν ἀμαρτίας ἀπάσης,
ὠκονόμησεν ὁ Θεός, ἐν τῇ παλαιᾷ δι' ὕδατος ἐνεργεῖσθαι.

τεράστια· ἵνα ὅταν ἐκεῖνο γένῃται, εὐκόλως παραδεχθῇ. Ἐπὶ τοῦτον δὴ τὸν Παραλύτον, Ἰαρον οὕτωςίπως ὀνομαζόμενον, ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐρωτᾷ αὐτόν· ὁ δὲ, τὴν ἀπορίαν τὴν τῇ συνεργήσαντος προβάλλεται. Καὶ ὁ Χριστός, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτακῆναι τοῦτον τῇ ἀσθενείᾳ εἰδώς, λέγει· Ἄρὸν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει· καὶ αὐτίκα ὑγιὲς ἀναδείκνυται, καὶ τὴν κλίνην ἐπ' ὧμων ἀράμενος, ἵνα μὴ φαντασίᾳ τὸ πρᾶγμα δόξῃ, τὴν εἰς τὸν οἶκον ἐβάδιζε, Σαββάτου δὲ ὄντος, ἐκωλύετο παρὰ τῶν Ἰουδαίων περιπατεῖν· Ὁ δὲ τὸν ὑγιώσαντα προβάλλετο, ὡς εἰπόντα ἐν Σαββάτῳ περιπατεῖν, μὴ εἰδώς ὅποιος ἐστίν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς, φησὶν, ὅχλου ἐκεῖσε συναθροισθέντος, ἐξέκλινεν ἀποκρυβεῖς.

Μετὰ δὲ ταῦτα εὗρεν αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἴδε ὑγιὲς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν τι σοι γένῃται. Τοῦτο δὲ φασί τινες εἰπεῖν τὸν Χριστόν, οὐκ ὀρθῶς λέγοντες, ἐπειδὴ αὐτὸς ἐμελλε διδόναι τῷ Ἰησοῦ ράπισμα ὕστερον, ὅτε τῷ Ἀρχιερεὶ Καϊάφᾳ παράστατο, καὶ χεῖρου τῆς παραλύσεως πειρασμὸν ἐντεῦθεν κληρώσεσθαι τῷ αἰωνίῳ πυρὶ, ἔχι τριάκοντα ἔτη καὶ ὀκτὼ μόνον, ἀλλ' εἰς αἰὲ βασιλεύεσθαι· μᾶλλον γὰρ ἔδειξεν ὁ Κύριος ἐξ ἁμαρτιῶν αὐτῷ τὴν τῆς παραλύσεως ἐπισυμβῆναι ἀσθενείαν. Οὐ μὴν δὲ πᾶσα ἀσθένεια ἐξ ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ φυσικῆς νόσου, καὶ ἐξ ἀδυναμίας, καὶ ἀδιαφορίας, καὶ ἑτέρων πολλῶν ἐπιγίνεται. Γινούσιν μὲντοι ὁ Παραλύτος, ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ, τοῦτο τοῖς Ἰουδαίοις καθίστησι γινώριμον· οἱ δὲ εἰς ἄμυναν ἐρεθισθέντες, ἐζήτουν ἀποκτεῖναι τὸν Χριστόν, ὅτι δῆθεν τὸ Σάββατον ἔλυσεν. Ὁ δὲ αὐτοῖς πολλὰ διελέγετο, συνιστῶν, ὡς δίκαιον καὶ ἐν Σαββάτῳ εὐεργετεῖν· καὶ ὅτι αὐτὸς ἐστίν, ὁ τὸ Σάββατον εἰπὼν τηρεῖν, ὃς ἴσος ἐστὶ τῷ Πατρί· καὶ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐτι ἐργάζεται, οὕτως καὶ οὗτος.

Ἰστέον δὲ, ὡς ἕτερος οὗτος ὁ Παραλύτος, τοῦ ἐν τῷ Ματθαίῳ Παραλυτικῷ· ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐν οἰκίᾳ ἐπράχθη, καὶ ὑπηρετούντων ἐκείνῳ ἀνθρώπων, καὶ Ἀφένωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι ἀκούσαντι· τοῦτο δὲ ἐν τῇ Στοᾷ ἐτελέσθη, καὶ ἀνθρώπων οὐκ εἶχεν, ὡς λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὅτι τὸν κράββατον ἤρεν, ὡς καὶ ἐκεῖνος. Ἐορτάζεται δὲ ἀρτίως, διὰ τὸ ἐν τῇ Πεντηκοστῇ καὶ τοῦτο πραχθῆναι, ὥσπερ καὶ τὸ τῆς Σαμαρείτιδος, καὶ τὸ τοῦ Τυφλοῦ. Τὸν μὲν γὰρ Θωμᾶν, καὶ τὰς Μυροφόρους, εἰς πίστωσιν τῆς ἐκ νεκρῶν τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως ἑορτάζομεν· τὰ δὲ λοιπὰ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως, διότι αὐτὰ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστῆς διαφόρως ἐνήργησε· καὶ ὅτι τούτων ὁ Ἰωάννης σχεδὸν οὕτως ἐμνημόνευσε.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θειόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστὲ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχὴν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως, οὕσα προάγγελος, ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱὸς σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γεγόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν Θεοχαρίτω τε νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** τὴν φλόγα δροσίσας τῆς καμίνου, καὶ
» τοὺς Παῖδας ἀφλέκτους διασώσας, εὐλογητὸς εἴ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς
» τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τροπάρια.

Απλωθέντα σε ξύλῳ ὡς ἑώρα, φῶς συνέσει-
λεν ἥλιος μὴ σθένων, τῷ κόσμῳ φαίνειν, σοῦ ἐκουσίως δύναντος Παμβασίλεϋ, εἰς φαῦ-
σιν πάντων ἐθνῶν.

Εξανέστης κενώσας τὰ μνημεῖα, καὶ σκυλεύσας τὸν Ἄδην δυναστεία παντοδυναμῶ· διὸ ὑμνοῦμεν τὴν σεπτήν σου Χριστέ καὶ θείαν Ἐγερσιν.

Ως νεκρὸν τί τὸν ζῶντα ἐκζητεῖτε; ἐξηγέρ-
ση, οὐκ ἔστιν ἐν τῷ τάφῳ· ταῖς Μυροφόροις ἐβόα πάλαι, ἐξαστραπτῶν μορφῇ ὁ θείος Ἀγγελος.

Κατακείμενον χρόνοις ἐπὶ πλείστοις, τὸν Παραλύτον λόγῳ ὑγιώσας, ἐβόας· Ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ πορεύου ὑμῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Μεγαλὴ Ἀρχιστράτηγε Κυρίου, τοὺς πιστῶς ἐν τῷ θείῳ σου τεμένει, ἀθροιζομένους Θεοῦ εἰς αἶνον, ὁδῇγει, σκέπε, ἐκ παντοίων κακῶν τῇ μεσιτείᾳ σου. Δόξα.

Ως Τριάς, τοὺς πιστεῖ σε ὑμνοῦντας, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότην, ἀπὸ παντοίων κινδύνων σῶζε, καὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν μετόχους ποιήσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενεύεις τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων γεννηθέντα, ἐκ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς ἀρρέυστως· διὰ τοῦτο Ἀγνή σε μακαρίζομεν.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορ-
» τῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ἣ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς αἰμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αῖρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἡ κασί σοι, θεοφειγείς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώρας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Παῖτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑπαστάσεσι φύσις, ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρβее, εἰς σε βεβαπτίσμεθα, καὶ σε εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἀδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱὸς σε Παρθένε, ἐν τῇ αὐτῇ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιὸς, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐδέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως ἐν ὑψίστοις
» δοξαζόμενον Θεόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐ-
» ρανῶν, γῆ καὶ ὄρη καὶ βουνοὶ, βυθὸς καὶ
» πᾶν γένος ἀνθρώπων, ὕμνοις αὐτόν ὡς κτί-
» στην καὶ λυτρωτὴν εὐλογεῖτε.

Τροπάρια.

Τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη, σταυρωθέντος σε Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἀπεδίδου τοὺς νεκροὺς, οὓς κατέπιεν ὁ θάνατος· καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο, σὲ καθορῶν ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς γεγονότα.

Ποῦ σου τὸ κέντρον ἐστὶ θάνατε; ποῦ σου Ἄδης νῦν τὸ νίκος; τῷ ἀναστάντι Βασιλεῖ, ἐνεκρόθης καὶ ἀπόλωλας· οὐκ ἔτι βασιλεύεις· ὁ κραταιὸς ἀφείλετο γὰρ οὓς εἶχες δεσμίους.

Δράμετε τάχος ἀπαγγείλατε, Ἀποστόλοις τὴν Ἀνάστασιν, ταῖς Μυροφόροις, ὁ φανεὶς νεανίας ἀπεφθέγγετο· Ἀνέστη ὁ Δεσπότης, καὶ σὺν αὐτῷ οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ παραδόξως.

Εἴτεσι πλείοις κατακείμενος ὁ Παραλύτος, ἐκραύγαζεν· Ἐλέησόν με λυτρωτὰ, ἀπορία συνεχόμενον· ὁ δὲ προσάττει τούτῳ, ἄραι σπινθὴ τὸν κράββατον, καὶ ὀρθῶς βηματίζειν.

Ως τῶν αὐλῶν προηγούμενος, Ἀρχιερατάγε Δυναίμεων, σὺν ταύταις αἰτήσαι ἡμῖν τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, διόρθωσίν τε βίου, καὶ τῶν ἐκεῖ ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν αἰωνίων.

Δόξα.

Αῖτισον, ἄτμητον ἑσῖαν, τρισυπόστατον θεότητα, Πατέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ὑμνήσωμεν συμφώνως, τῶν Σεραφίμ κραυγάζοντες τὴν φρικτὴν μελωδίαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τόμον σε πάλαι ἐθεάσατο, Ἡσαΐας Ἀειπαρ-
θενε, ἐν ᾧ δακτύλῳ τοῦ Πατρὸς, Λόγος ἄχρονος ἐγέγραπτο, ἐκ πάσης ἀλογίας σώζων ἡμᾶς, τοὺς λόγοις σε ἱεροῖς ἀνυμνοῦντας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σε ἀνέτειλε. Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ Ἀγνή,
» τέρπε Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἑγέρσει τῆς τόκῃ σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φω-
νῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερματῶν αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρᾳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί·
Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμφυχε-
χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς, τῆς ἐκ
σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φω-
τός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέ-
τειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς
πιστοὺς πάντας καταυγάζας, θεοχαρίτωτε
Δέσποινα.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέν σε, ἐν τῇ βράτῃ
» Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς

» Θεότητος, δεξαμένην ἐν γαστρὶ· Δανιὴλ δέ σε
» εἶδεν, ὅρος ἀλατόμητον· ῥάβδον βλαστήσα-
» σαν, Ἡσαΐας κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυὶδ.

Τροπάρια.

Ιησοῦ ἐπὶ ξύλου ὑψούμενος, συνανύψωσας
ἡμᾶς· καὶ τεθεὶς ἐκουσίως ἐν μνήματι, ἐκ
μνημάτων τοὺς νεκροὺς, ἐξανέστησας πάντας,
ὑμνοῦντας τὸ κράτος σου, τὸ ἀκατάληπτον,
καὶ τὴν δυναστείαν τὴν σὴν τὴν ἀήττητον.

Ωραϊότατος τάφῳ ἀνέτειλας, ὡς νυμφίος ἐκ
παστοῦ, ὡραϊότατε Λόγε, καὶ ἔλυσας, τὸ
τοῦ Ἄδου αἰμείδες, καὶ δεσμώτας ἐξῆρας, συμ-
φώνως κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δόξῃ σου, δόξα
Ἰησοῦ ὁ Θεὸς τῇ Ἐγέρσει σου.

Στεναγμούς τε καὶ δάκρυα φέρουσαι, μετὰ
μύρων ἐν σπουδῇ, τὸ πανάγιον μνῆμα κα-
τέλαβον, αἱ Γυναῖκες· καὶ Χριστῷ, ἐδιδάσκοντο
πίστει τὴν ἐνδοξὸν Ἐγερσιν, ἣν ἐορτάζομεν, ἐν
ἀγαλλιάσει ψυχῆς εὐφραινόμενοι.

Ηκολούθει ἡ ῥώσις τοῦ σώματος, τῇ προσά-
ξει σου Χριστέ, καὶ ὥρᾱτο ὁ πρῶν Πα-
ράλυτος, διερχόμενος σπουδῇ, καὶ τὸν κρᾶνθα-
τον φέρων ἐφ' ὃν κατεκλίνετο, ἔτεσι πλείοσιν,
ἀνυμνολογῶν τὴν πολλὴν δυναστείαν σου.

Φωτισμὸν ἡμῖν αἴτησαι μέγιστε, Ἀρχιστρά-
τηγε, αἰεὶ τῷ μεγάλῳ φωτὶ παριστάμενος,
καὶ εἰρήνευσον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ἐπηρείαις, πᾶν-
τοτε τοῦ ὄφους, καὶ περιστάσεσι, βίου δονου-
μένην αἰεὶ ἀξιάγαστε. Δόξα.

Φῶς καὶ φῶτα ζωὴν τε δοξάζω σε, καὶ ζωᾶς
πανευσεβῶς, Πάτερ Λόγε, καὶ Πνεῦμα
τὸ ἅγιον, τρισυπόστατε μονὰς, ἀδιαίρετον κρά-
τος, Θεότης ἀσύγχυτε, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος,
βῶν, σὺν ταῖς ἄνω δυνάμεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτοφόρου προῆλθε νηδύος σου, μέγας Ἡ-
λίας Χριστὸς, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν
ἄχραντε, ἐπιλάμψεσι φαιδραῖς, καὶ τὸ σκότος
ἐξῆρε, τὸ τῆς παραβάσεως· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε,
πάντων ὡς αἰτίαν καλῶν Θεοῦ μφευτε.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τό, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, γ'.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκεὺς ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγεί-
ρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πά-
σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἐτερον τῇ Παραλύτῃ. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Επέστη ὁ φιλόνητος, καὶ πανοικτίρμων
Κύριος, Προβατικῇ κολυμβήτρᾳ, τοῦ θε-

ραπεῦσαι ταῖς νόσους· εὔρε δὲ κατακείμενον,
ἄνθρωπον πλείστοις ἔτεσι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐ-
βόησεν· Ἄρον τὸν κρᾶνθατον, ἴθι, πρὸς ταῖς ὁ-
δοὺς ταῖς εὐθείας.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στίχ. Ἀναστάσιμα. Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τῇ φρικτῇ μυ-
στηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σω-
τὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡ-
μᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· Αὐτὸν προσκυνή-
σωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλα-
κές σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς
ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐ-
τῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασιν σου, ἣν
ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστά-
σεως τὴν πείραν εἰληφότα· Μαρία γὰρ ἡ
Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνῆμα ἦλθεν, εὔρεν Ἀγγε-
λον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξ-
αστράπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν
ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ'-
ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γα-
λιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὁψόμεθα, φῶς
φιλόνητος· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν
σωτήριαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος,
ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀνα-
μάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Υμνον ἐωθινόν, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὰ
δάκρυα προσέφερον Κύριε· εὐωδίας γὰρ
ἀρώματα κατέχουσαι, τὸ μνῆμά σου κατέλα-
βον, τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, μυρίσαι σπουδαί-
ζουσαι. Ἀγγελος καθήμενος ἐπὶ τὸν λίθον, αὐ-
ταῖς εὐηγγελίσατο· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ
τῶν νεκρῶν; τὸν θάνατον γὰρ πατήσας, ἀνέ-
στη ὡς Θεός, παρέχων πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Εξαστράπτων Ἀγγελος ἐπὶ τὸ μνῆμά σου
τὸ ζωοποιόν, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγεν·
Ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ Λυτρωτὴς, ἐσκύλευσε
τὸν Ἄδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, ὡς μόνος
Θεὸς καὶ παντοδύναμος.

Εἰς τὸ μνῆμά σε ἐπεζήτησεν, ἐλθοῦσα τῇ
μαῖᾳ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ
μὴ εὐροῦσα δὲ ὠλοφύρετο, κλαυθμῷ βοῶσα·
Οἶμοι Σωτὴρ μου! πῶς ἐκλάπης πάντων Βασι-
λεῦ; Ζεῦ γος δὲ ζωοφόρων Ἀγγέλων, ἐνδοθεν τῇ
μνημείου ἐβόα· Τί κλαίεις, ὦ γύναι; Κλαίω,

φησὶν, ὅτι ἦσαν τὸν Κύριον μου τοῦ τάφου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Αὕτῃ δὲ στραφεῖσα ὀπίσω, ὡς κατεῖδέν σε, εὐθέως ἐβόα· Ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εβραῖοι συνέκλεισαν ἐν τῷ τάφῳ τὴν ζωὴν· Ληστής δὲ ἀνέωξεν ἐν τῇ γλώσσῃ τὴν τρυφὴν, κραυγάζων καὶ λέγων· Ὁ μετ' ἐμοῦ δι' ἐμὲ σταυρωθεὶς, συνεκρέματό μοι ἐπὶ τῇ ξύλῳ, καὶ ἐφαίνετό μοι ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος· αὐτὸς γάρ ἐστι Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε· καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια εἰδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπερρίψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τῇ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου δόξα σοι. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος γ'.

Τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας, τὴν τοῦ Σωτῆρος εὐαγγελιζομένης, ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ ἐμφάνειαν, διαπιστοῦντες οἱ Μαθηταί, ὡνειδίζοντο τὸ τῆς καρδίας σκληρόν· ἀλλὰ τοῖς σημείοις καθοπλισθέντες καὶ θαύμασι, πρὸς τὸ κήρυγμα ἀπεστέλλοντο. Καὶ σὺ μὲν Κύριε, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον ἀνελήφθης Πατέρα· οἱ δὲ ἐκήρυττον πανταχοῦ τὸν λόγον, τοῖς θαύμασι πιστούμενοι. Διὸ οἱ φωτισθέντες δι' αὐτῶν, δοξαζόμεν σου τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, φιλαίνθρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἦχος γ'.

Αθετήσαντα Χριστέ τὴν ἐντολὴν σου, τὸν προπάτορα Ἀδὰμ, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισας· τὸν δὲ Ληστὴν Οἰκτίρμον, ὁμολογήσαντά σε ἐν Σταυρῷ, ἐν αὐτῷ εἰσώκισας κραζόντα· Μνήσθητί μου Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, συνεξανέστησας ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε· τοῦ δὲ θανάτου πᾶσαν, τὴν δυναστείαν ὤλεσας Χριστέ· διὰ τῆτο πίστει κραυγάζομεν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῇ τριημέρῳ σου ταφῇ, τοὺς ἐν τῷ Ἄδῃ νεκρωθέντας ὡς Θεός, ζωοποιήσας συνήγει-

ρας· καὶ ἀφθαρσίαν πᾶσιν, ὡς ἀγαθὸς ἐπήγασας ἡμῖν, τοῖς ἐν πίστει κραζουσι πάντοτε· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αμαρτήσαντας ἡμᾶς, τῇ τοῦ θανάτου κατεδίκασας ἀρχῇ, ὁ Ζωοδότης καὶ Κύριος, ἐν δὲ τῷ σώματί σου, ἀναμαρτήτως Δέσποτα παθῶν, τοὺς θνητοὺς ἐζώωσας κραζόντας· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κόνονος τοῦ Παραλύτου Ὡδὴ 5'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τῆ Παραλύτης ψάλλεται ἡμέρας τρεῖς· τῇ Κυριακῇ, τῇ Δευτέρᾳ, καὶ τῇ Τρίτῃ.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκείκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ποιητὴς τοῦ παντός, σαρκιοφόρος γενόμενος, τὴν ἡμῶν ἐπτώχευσε, φύσιν θέλων ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνδιαιωμένος, θαυμαίων πλήθῃ· Ἐβραίοις δέδειχεν· ὅθεν ἰάσατο, τὸν ποτὲ Παράλυτον, εἰπὼν αὐτῷ, Ἀρόνσε τὸν κράββατον, ἐν Βηθεσδα ἐπιστάς.

Σῶτερ Θεέ μου καὶ Κύριε, τοὺς πεπτωκότας βροτούς, ἀναστήσαι βουλόμενος, ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, περιήρχου ἰώμενος, πάντων τὰς νόσους δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν· διὸ φοιτήσας, Προβατικῇ ἐν στοᾷ, σῶον ἀνέδειξας, τὸν ποτὲ Παράλυτον, λόγῳ τῷ σῷ, ὀκτῶ καὶ τριάκοντα, ἔτεσι κείμενον.

Φθόνῳ Ἐβραῖοι τηρόμενοι, εὐεργεσίας τὰς σαῖς, ὑπεράγαθε Κύριε, ἀφορμὴν ποιούμενοι, καὶ μανίας ὑπέκκαυμα, παρανομοῦντες αὐτοὶ τὸν νόμον αἰεὶ, σὲ ἐπεζήτουν, κτεῖναι τὴν ὄντως ζωὴν, διὰ τὸ Σάββατον, ὅτε ὅλον ἄνθρωπον, ἔδειξας σὺ, ὑγιῇ, παράλυτον ὄντα τὸ πρότερον.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Επὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε, ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν τα-

ραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλη με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατάνκειμαι. Καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σὲ σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρόν σε τὸν κράββατον καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον ἄγε, ὡς φιλάνθρωπος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτὴρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ Διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων, πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καὶ ἑκάστην προσφέρει. Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Ε'σπερινὸν ὕμνον προσφερόμέν σοι Χριστέ, μετὰ θυμιάματος, καὶ ὡδῶν πνευματικῶν ἐλέησον Σωτὴρ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ, καὶ ἀνέδειξεν ἐξ αἰλιῶν Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ο· τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ πλαστουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες εὖσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι, Χριστέ· τὸν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρα, διὰ τοῦ λόγου σε ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ αἷλος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἠλέησας· καὶ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρεῖδες· Διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Εὐφρανέσθω τὰ οὐράνια.

Θεοτοκίον. Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως,

καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Κατανυκτικόν.

Παροικοῦσα ἐν τῇ γῇ, ψυχὴ μου μετανόησον· χοῦς ἐν τάφῳ οὐχ ὕμνεϊ, πταισμάτων οὐ λυτροῦται· βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Καρδιογνώστα, ἡμάρτον· πρὶν καταδικάσῃς με, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεαῖκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι μακάριοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος. Ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνόμασώ σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσεταγὴν βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Τὴν ὠραιότητα.

Πάρεσιν εὐράντο, τὴν ὁλοσώματον, οἱ παράλυτοι, φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγγειν κατανοοῦντες· λέγοντες· Οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον, τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν· τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τῷ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πολλάκις τὴν ὕμνωδιαν ἐκτελῶν, εὗρέθην τὴν αἵμαρτίαν ἐκπληρῶν· τῇ μὲν γλώττῃ ἁμαρτία φθεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἁτοπα λογισ-

ζόμενος· ἀλλ' ἐκάτερα διόρθωσον, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς μετανοίας, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν· ὅτι θεάτρον γεγόμενοι, Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Α΄ταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβαλλὼν με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἱαμάτων, ἵνα καὶ γὼ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ΄. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε.

Σημείων καὶ τεράτων βλέποντες τὴν δύναμιν, οἱ φθόνῳ παρειμένοι, καὶ δυνατοὶ κακία, ἐκ ἐπίστευον, ὡς σὺ Θεοῦ Υἱὸς ὑπάρχεις, καὶ τοῦ παντὸς πρῦτανις, ὁ καὶ Παράλυτον ὑγίη δείξας λόγῳ.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου Κύριε εἰς τὸν αἰῶνα ἄσομαι.

Ιδόντες οἱ Σαββάτων φύλακες Παράλυτον, σφιγχθέντα ἐν Σαββάτῳ, τὴν ψυχὴν ἐχαινοῦντο, καὶ, Οὐκ ἔξεστιν, ἐν τῷ Σαββάτῳ θεραπεύειν, καὶ βεβηλῆν τὸ Σάββατον, τάχα ὡς νόμιμοι, Γραμματεῖς ἐπεβόων.

Στίχ. Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται.

Σαββάτων αὐτουργὸν μὴ γνόντες σε καὶ Κύριον, οἱ Σάββατα τηροῦντες, τοῦ Παραλύτου σφίγξιν, διεγόγγυζον, τὴν ἐν Σαββάτῳ γενομένην. Ὡς οὐ καλὸν, λέγοντες, αἶρειν τὸν κράββατον, ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Α΄νέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοαὶς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἀγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιῶντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν.

Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην. Ἀλλ' ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασι.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Δ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν τὰ δύο Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α΄.

Οτὴ παλαίμῃ τῇ ἀχράντῳ πλαστουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες εὐσπλαγχνῆς τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ· τὸν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ διὰ τοῦ λόγου σε ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἠλέησας· καὶ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρείδες. Διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Α΄ταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβαλλὼν με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομα τῶν ἱαμάτων, ἵνα καὶ γὼ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ΄.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Α΄νέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοαὶς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἀγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιῶντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην. Ἀλλ' ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παραδείσος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Σῶσόν με Κύριε ὁ Θεός μου· σὺ γὰρ πάντων ἡ σωτηρία· ὁ κλύδων με τῶν παθῶν ἐκταράττει, καὶ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν με βυθίζει· δός μοι χεῖρα βοηθείας, καὶ πρὸς φῶς ἀνάγαγέ με κατανύξεως, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις· ἐν μνήμασι γὰρ κεῖνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· καὶ μεσούσης τῆς ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς, ὁκτῶ καὶ τριάκοντα ἐτῶν Παραλύτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σου τὴν κλίνην· ἴδε, ὑγιὲς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον.

Τὸ Ἀναστάσιμον μετὰ τοῦ Θεοτοκίου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἥτταν ἀνακαλέμενος. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Εως πότε ψυχὴ μὲ ἐπιμένεις τοῖς πταίσμασιν; ἕως τίνος λαμβάνεις μετανοίας ὑπέρθεσιν; λάβε κατὰ νοῦν τὴν κρίσιν τὴν μέλλουσαν, καὶ βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἠμαρτον· ἀναμάρτητε Κύριε, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εκλάμπετε διὰ τῆς πίστεως, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες ἅγιοι, Θεοσεβείας ἐρασταί, Ἀσλοφόροι πανεύφημοι· τῶν τυράννων γὰρ ταῖς αἰκίσεις μὴ δειλιάσαντες, τῶν εἰδῶλων τὴν πλάνην κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήτητον, τὸν Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τοῦ κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε τοὺς δνύλους σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνῃ εὐλογημένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πάρεσιν εὗραντο, τὴν ὁλοσώματον, οἱ παραλύσει, φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγγιν κατανοοῦντες· λέγοντες· Οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον, τοῦ Σαββάτου κατὰ παυσιν, τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Τὸ, Ἀνάσασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Δηγήσαντο πάντα τὰ θαυμασία, οἱ φυλάκες σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὸν διεσπαρμένον μου νοῦν συναγάγε Κύριε, καὶ τὴν χερσωθεῖσάν με καρδίαν καθαρίσον, ὡς τῷ Πέτρῳ διδούς μοι μετάνοιαν, ὡς τῷ Τελῶνῃ στεναγμόν, καὶ ὡς τῇ Πόρνῃ δάκρυα· ἵνα μεγάλη τῇ φωνῇ κραυγάζω σοι· Ὁ Θεὸς σῶσόν με, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος, καὶ φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Βασιλέων καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπώσαντο, οἱ Χριστοῦ στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως αὐτὸν ὡμολόγησαν, τῶν ἀπάντων.

Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν, καὶ πρεσβεύουσιν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισεν· καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξύτερα ἡ ἐνέργεια ἐδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου· δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Ε'φάνη παρειμένοις μέλεσιν ὁ λόγος σου, ὡς σφίγμα ζωηφόρον, ζωοποιέ μου Λόγε· οὐ μαρτύριον, ἡ παρ' ἐλπίδα κλίνης ἄρσις, ἣν κελευσθεὶς ἔφερεν, ὁ κατακείμενος ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ πλεῖστον.

Στίχ. Τὰ ἔλεή σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἄσονται.

Πηθόμενος πληροὶ τὸ πρόσταγμα Παράλυτος, τῆς σῆς παντοδυναμίας, Δεσποτικῆς ἰσχύος, καὶ τὸν κράββατον φέρων αὐτοῦ περιεπάτει, καὶ μαρτυρῶν ἐκραύγαζεν· Ὁ ἰασάμενος, τῆτο ποιεῖν κελεύει.

Στίχ. Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται.

Ε'ν ἔτεσι πολλοῖς καὶ χρόνοις κατακείμενος, Ἐλέησόν με κράζει, ὁ παρειμένος μέλη, λυτρωτὰ Χριστέ, συνεσφίγμενος ἀπορίᾳ· καὶ ὁ Σωτὴρ κράββατον αἶρειν προσέταττε, κατασφίγγας τὰ μέλη.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Ε'πὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε, ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἰασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατὰκειμαι. Καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σὰρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρόν σου τὸν κράββατον, καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον ἄγιε, ὡς φιλόανθρωπος.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῇ Τρίτῃ τῆς Δ'. Ἑβδομάδος ἑσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἑγέρσεως, Πεντηκοστῇ δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων· καὶ λάμπει ταῖς λαμπρότητας, ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνοῦσα ταῖς δύο, καὶ παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα, τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύνεται.

Ηῆκε καὶ εὐφραίνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθείσης τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως· οἱ δὲ πιστοὶ αὐτῆς γόνιμοι ἡγαλλιάσαντο, τοῦτον θεασάμενοι, καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι (*), ῥύπον χριστοκτονίας· εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τὴν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ηῡγγικεν ἡ τῇ θείᾳ δαψιλῇ, χύσις ἐπὶ πάντας, ὡς περ γέγραπται, Πνεύματος· ἡ προθεσμία κηρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χριστὸν θάνατον, καὶ ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, παρ' αὐτῇ δεδομένης, ἀψευδοῦς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως, τὴν τοῦ Παρακλήτου δηλούσης ἐπιφάνειαν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἑορτῆς μεσούσης, τῆς σῆς Χριστὲ Ἀναστάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυματίων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴσοδος τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Μιχαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**αῦδε λέγει Κύριος· Ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλὴμ, καὶ κρινεῖ ἀναμέσον λαῶν πολλῶν, καὶ ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρά, ἕως εἰς γῆν μακράν. Ὅτι πάντες οἱ λαοὶ πορεύονται ἑκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ πορευσόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν, εἰς τὸν αἰῶνα. (Κεφ. 5'. 2.) Ταῦδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· Ἀκῆσατε βουνοὶ, καὶ φάραγγες, θιμέλια τῆς γῆς, ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ· διελεγχθήσεται γὰρ μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ, λέγων· Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί ἐλύπησά σε; ἀ-

(*) Αἰνίττεται ἰσως ἐνταῦθα ὁ ὕμνος τὸ τοῦ Ἠσαίου· «Ὅτι ἐκπλυνεῖ Κύριος τὸν ῥύπον τῶν υἱῶν καὶ τῶν θυγατέρων Σιών, καὶ τὸ αἷμα ἐκαθαριεῖ ἐκ μέσου αὐτῶν, ἐν πνεύματι κρίσεως, καὶ πνεύματι καύσεως (8. 4.).»

ποκρίθητί μοι. Διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρώσαίμην σε, καὶ ἐξαπέστειλα πρὸ προσώπου σου τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἀαρών. Λαός μου, τί ἐβουλεύσαντο κατὰ σοῦ οἱ ὑπεναντίοι; εἰ ἀνηγγέλη σοι, ἄνθρωπε, τί καλόν; καὶ τί Κύριος ἐκζητεῖ παρὰ σοῦ, ἀλλ' ἢ τοῦ ποιεῖν κρίμα, καὶ ἀγαπᾶν ἔλεος, καὶ ἔτοιμον εἶναι τοῦ πορεύεσθαι μετὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; (Κεφ. Ε'. 4.) Διότι ἐν ἰσχυρί μεγαλυνθήσεται Κύριος, καὶ ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἕως ἁκρῶν τῆς γῆς.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Οἱ διψῶντες, πονε'. 1. **Π**ρεύεσθε ἐφ' ὕδωρ· καὶ ὅσοι μὴ ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀγοράσατε· καὶ φάγεσθε, καὶ πίεσθε, ἄνευ ἀργυρίου καὶ τιμῆς, οἶνον καὶ στέαρ· ὅτι, τὰδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ ὑμῖν· Λαός μου, ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου· καὶ ἔρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, μιμνήσκεσθε, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Λαός μου, ἀκούσατέ μου, καὶ φάγεσθε ἀγαθὰ, καὶ ἐντρυφήσει ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν. Προσέχετε τοῖς ὡσὶν ὑμῶν, καὶ ἐπακολουθήσατε ταῖς ὁδοῖς μου· εἰσακούσατέ μου, καὶ ζήσεται ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν· καὶ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην αἰώνιον, καὶ ἐπικαλέσεσθε· ἡνίκα δ' ἂν ἐγγίζητέ μοι, ἀπολείπετω ὁ ἀσεβὴς ταῖς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀνὴρ ἄνομος ταῖς βουλαῖς αὐτοῦ, καὶ ἐπιστραφῇτε πρὸς με, καὶ ἐλεήσω ὑμᾶς, καὶ ἀφήσω ταῖς ἀμαρτίαις ὑμῶν. Οὐ γὰρ εἰσὶν αἱ βουλαί μου, ὥσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν· λέγει Κύριος· ἀλλ' ὥσπερ ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτως ἀπέχει ἡ ὁδός μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν, καὶ τὰ διανοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου. Ὡς γὰρ εἰάν καταβῇ ὑετός, ἢ χιὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῇ ἐκεῖθεν, ἕως ἂν μεθύσῃ τὴν γῆν, καὶ ἐκτέκῃ, καὶ βλαστήσῃ, καὶ δῶ σπέρμα τῷ σπείροντι, καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν· οὕτως ἔσται τὸ ῥῆμά μου, ὃ εἰάν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, οὐ μὴ ἀποστραφῇ πρὸς με κενόν, ἕως ἂν συντελεσθῇ πάντα ὅσα ἠθέλησα, καὶ εὐδοήσω ταῖς ὁδοῖς μου, καὶ τὰ ἐντάλματά μου. Ἐν γὰρ εὐφροσύνῃ ἐξελεύσεσθε, καὶ ἐν χαρᾷ διδασχθήσεσθε· τὰ γὰρ ὅρη καὶ οἱ βουνοὶ ἐξαλοῦνται, προσδεχόμενοι ἡμᾶς ἐν χαρᾷ· καὶ πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐπικροτήσῃ τοῖς κλάδοις αὐτῶν· καὶ ἀντὶ τῆς σο-

φῆς, ἀναθήσεται κυπάρισσος· ἀντὶ δὲ τῆς κονίζης, ἀναθήσεται μυρσίνη· καὶ ἔσται Κύριος εἰς ὄνομα, καὶ εἰς σημεῖον αἰώνιον, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Η** σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ Θ'. 1. **Η** ὑπῆρξε στύλους ἑπτὰ· ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὃς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρεσὶν εἶπεν· Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσῃτε, καὶ κατορθώσῃτε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἐλέγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδε σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γινώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι· Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βουλὴ ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γινῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς· τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσῃ χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν μεσότης, ἐν ἣ Χριστὸς, παραγυμνώσας αἰμυδρῶς θείκην δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας· καὶ θεοπρεπῶς θαυματουργῶν ἐν ὀστρακίνῳ σώματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτήσω ἀπ' ἀρχῆς.

Εν τῷ ἱερῷ ἐπέστης ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσούσης τῆς ἐορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρόν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ῥεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰώνιης. Ὡς τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν! Δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων
εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Οτε τὸ μέσον τῆς ἐορτῆς ἐπέστη, ἀνέβη ὁ
Ἰησοῦς ἐπὶ τὸ ἱερόν, καὶ ἐδίδασκε λέ-
γων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους· Ὁ διψῶν ἐρχέ-
σθω πρός με καὶ πινέτω, ὕδωρ ζωηρὸν αἰώνιον,
καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα· Ὁ πιστεύων
εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ῥεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐ-
τοῦ, καὶ ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς, διδάσκοντός σου Σω-
τῆρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε
γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ
εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον.
Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυ-
χήν, εὐσεβείας πότισον νάματα· ὅτι πᾶ-
σι Σωτῆρ ἐβόησας· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρός με
καὶ πινέτω· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστὲ ὁ Θεός,
δόξα σοι.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον, Με-
σούσης τῆς Ἑορτῆς καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολο-
γίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ο πάντων ἐπιστάμενος, τῶν καρδιῶν λογι-
σμούς, ἐν μέσῳ ἀνέκραζε τοῦ ἱεροῦ ἐστη-
κώς, τοῖς ψεύσταις λέγων ἀλήθειαν· Τί ζητεῖτε
πιάσαι, ἐμὲ τὸν ζωοδότην; ἐορτῆς μεσαζούσης,
ἐκβοῶν παρρησίᾳ· Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν
κρίνετε παράνομοι.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ο ἐορτῆς μεσαζούσης, Πεντηκοστῆς τῆς σε-
πτῆς, τοῖς Ἑβραίοις προσλαλῶν, διελέγχει τρα-
νῶς, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ, ὡς Βασιλεὺς ὢν καὶ
Θεός, τὴν τύραννον αὐτῶν τόλμαν· ἡμῖν δὲ
πᾶσι δωρεῖται, δι' εὐσπλαγχνίαν τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανό-
νες, ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ ὁ
τοῦ πλ. δ'. εἰς ε'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Μέσσην ἐορτῶν τῶν μεγίστων αἰνέσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**αλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρό-
» χοις ἔχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσ-
» ραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀ-
» μαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Τροπάρια.

Μεγάλαι τῆς ὑπὲρ νοῦν σε Δέσποτα, θείας
σαρκώσεως, εὐεργεσίαι λάμπουσιν ἡμῖν,
δωρεαί τε καὶ χάριτες, καὶ θεῖκαὶ λαμπρότη-
τες, ἀγαθοδότης ἀναβρύουσαι.

Επέστης, μαρμαρυγαῖς Θεότητος, ἐξαποσελ-
λων Χριστὲ, τῆς ἐορτῆς ἐν μέσῳ προφα-
νῶς· ἐορτὴ γὰρ χαρμόσυνος, τῶν σωζομένων
πέφυκας, καὶ σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε, καὶ ἀπολύτρωσις,
παρὰ Θεοῦ σὺ γέγονας ἡμῖν, ἀπὸ γῆς
πρὸς οὐράνιον, διαβιβαζὼν ὕψωμα, καὶ Πνεῦμα
θεῖον χαριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Η σάρξ σου διαφθορᾷ ἐν μνήματι, οὐκ εἶδε
Δέσποτα· ἀλλ' ὡς συνέστη ἀνευθεν σπο-
ρᾶς, τὴν φθορᾷ ἐκ ἐδέξατο, ἀκολυθία φύσεως,
ὑπερουσίως μὴ δουλεύσασα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. δ'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδὴ α'. Θαλάσσαν ἐπηξας.

Εἴθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνησατε· ὁ
ζωοδότης γὰρ Χριστὸς, τὰ δεσμὰ διέρρηξε
τοῦ Ἄδου, καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ νόσους
ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ· Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡ-
μῶν, ὁ δὸς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνό-
ματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετελ-
θὼν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμὸς, μεταστρέψας
Δέσποτα εἰς αἶμα· καὶ νεκροὺς ἀνέστησας,
σημεῖον τοῦτο δεύτερον τελέσας· Δόξα Σωτῆρ
τῇ ἀφάτῳ σου βουλῇ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι'
ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον, ὑπάρχων Κύριε ζωῆς ἀ-
ληθινῆς, σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θέλων
ἐκοπίασας Σωτῆρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας,
τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπείκων καὶ εἰς Σιχαρ
ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμα-
ρείτιδι πιεῖν.

Αῖον εὐλόγησας, ἰχθύας ἐπλήθυνας, ὁ ἀ-
κατάληπτος Θεός, καὶ λαοὺς ἐχόρτασας
ἀφθόνως, καὶ πηγὴν ἀένναον σοφίας, τοῖς διψῶ-

σιν ἐπηγγείλω. Σὺ εἶ, Σωτὴρ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
δὲς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ σῷ.

Δόξα.

Τρία συνάναρχα δοξάζω καὶ σύνθρονα, Πα-
τέρα ἀνάρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν συνάναρχον,
καὶ Πνεῦμα συναἰδίου Υἱῷ, τὴν μίαν τρισυπό-
στατον οὐσίαν· μίαν ἀρχὴν ὑπεράρχιον ὑμῶν,
ἀνάρχου Θεότητος καὶ οὐσιότητος τιμῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐχώρησας τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεο-
γεννήτορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας
ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἔμεινας, μηδὲν τῆς
παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἀγνή, ὡς Υἱόν
σε καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε ὑπὲρ τῆς ποι-
μνης σου αἰεὶ.

Καταβασία.

» **Θ**άλασσαν ἐπηξάς, βυθίσας σὺν ἄρματι
» τὸν ἀλαζόνα Φαραῶ, καὶ λαὸν διέσω-
» σας ἀβρόχως Κύριε, καὶ εἰσήγαγες αὐτοὺς
» εἰς ὄρος ἀγιάσματος, βοῶντας· Ἄσωμέν σοι
» τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὧδὴν ἐπινίκιον, τῷ ἐν πολέ-
» μοις κραταιῷ.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σε Χρι-
» στέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
» καὶ καταφυγὴ καὶ στερῶμα.

Τροπάρια.

Ναμάτων ζωοποιῶν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς πη-
γὰς ἤνοιξας, Εἴ τις διψᾷ, πρόθυμος, ἴτω
καὶ πινέτω, βοῶν Ἀγαθέ.

Εκ γῆς μὲν πρὸς οὐρανὸν, ἀνυψωθῆναι προ-
φανῶς ἔλεγες, ἐξ οὐρανοῦ Πνεῦμα δέ, πέμ-
πειν ἐπηγγείλω τὸ ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Ο φύσει ζωοποιός, καὶ ἐκ Παρθένου γεννη-
θεὶς Κύριος, πᾶσι πιστοῖς δεδώρηται, τὴν
ἀθανασίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἄλλος. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι,
διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη
τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσούσης τῆς νο-
μικῆς ἐορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι·
Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν, οἱ
Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον
ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι,
τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότου· τί
πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν
ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Εἰ τὸν Μεσσίαν πάντως δεῖ εἰσεῖν Ἰουδαῖοι,
Χριστὸς δὲ ἦλθε νῦν ὁ Μεσσίας, τί πλα-

νάσθε ἀθετοῦντες τὸν δίκαιον, ὃν ἔγραψεν ἐν
τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Δόξα.

Σὲ προσκυνοῦμεν Πάτερ ἀνάρχε τῇ οὐσίᾳ,
ὑμνοῦμεν ἀνάρχον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ
Πνεῦμα εὐσεβῶς τὸ πανάγιον, ὡς ἓνα τὰ Τρία
φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ὡραίης,
οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας
τῆς τεκούσης τὴν ἀφθορον γαστέρα, Θεὸς ὦν
ὅλος καὶ πῦρ.

Καταβασία.

» **Ε**'στερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώ-
» τη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη
» ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν
» σωτηρίῳ σου.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ε'στηκὼς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζέσης
ἐνθέως τῆς ἐορτῆς, Ὁ διψῶν, ἀνέκραζες,
ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ
τούτου, τοῦ Δείου μου ναύματος, ποταμὸς ἐκ
κοιλίας, ἐκρεύσει δογματῶν μου· ὅστις δὲ πι-
στεύει, εἰς ἐμέ τὸν σταλέντα, ἐκ Δείου Γεννή-
τορος, μετ' ἐμοῦ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο βοῶ-
μέν σοι· Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλου-
σίως ἐξέχεας τὰ ναύματα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας
τοῖς δούλοις σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, εἰναβρύ-
ζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτὴρ, καλεῖς
τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ ναύματα· τὸν γὰρ
Δεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ
σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς
αἰῶνας, οὐ διψήσει οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέ-
σποτα, βασιλεῦ ἐπουράνιε. Διὰ τοῦτο δοξάζο-
μεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πται-
σμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλου-
σίως τοῖς δούλοις σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'παρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ
» Σταυροῦ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
» ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζε-
» σα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ρήξας θανάτου τὰς πύλας τῇ σῇ δυνάμει,
ὁδοὺς ζωῆς ἐγνώρισας τῆς ἀθανασίας·
πύλας δὲ διήνοιξας, τοῖς πίστει κραυγάζουσι.
Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Τὴν μεσότητα τῶν ὅλων, καὶ τέλος ἔχων,
καὶ τῆς ἀρχῆς ὡς ἀνάρχος περιδεδραγμέ-

νος, ἔστης ἐν τῷ μέσῳ, βοῶν· Τῶν θείων θεόφρονες, δεῦτε δωρεῶν ἀπολαύσατε.

Ὁς Θεὸς καὶ πάντων ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ὡς δυνατὸς τὸ κράτος, καθελὼν τοῦ θανάτου, πέμπειν ἐπηγγείλω Χριστέ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἐκ Πατρὸς προερχόμενον.

Θεοτοκίον.

Νέμεις πλουσίως τὴν χάριν, τοῖς σέ ὑμνοῦσι, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα προαιώνιον Λόγον, Μητέρα ἀπειρόγαμε, πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, τούτοις αἰτουμένη πανάχραντε.

Ἄλλος. Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἐλθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστὸς ἐστὶ, παράνομοι, τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ὅτι αὐτὸς ποιεῖ. τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξεν.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφαίς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστὸς, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια· καὶ μάτην ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἦδη θυμαίσετε, ἀνέκραξε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστὸς· ὑμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησὶν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπόν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον;

Εργα ἐποίησα πολλὰ, καὶ διὰ ποῖον ἔργον λιθαζέτε με; τοῖς Ἰουδαίοις Χριστὸς, ἐλέγχων ἀνέκραγεν· ὅτι ἄνθρωπον ὑγιῇ ὅλον λόγῳ ἐποίησα; μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν ἄνθρωποι.

Εν Ἀποστόλοις ἐνεργῶν, καὶ ἐν Προφήταις αὐτὸς ἐπαναπαυόμενος, μετὰ τοῦ Πνεύματος, τὸ ἄχραντον γέννημα, τῆς πατρικῆς φύσεως Χριστέ, τὰ ἔθνη πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ἀνῆγες διὰ τῶν σημείων σου. Δόξα.

Τριάς ἀμέριστε μοναῖς, ἀναρχὲ Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἡ ἐν μονάδι Τριάς! ὁμότιμε, σύνθρονε, ζωοποιέ, ἄκτιστε Θεέ, σῶζε τὸς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ ῥύσαι κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρί σου τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα θεόνυμφε, Παρθενομῆτορ ἀγνή, μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ, ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σέ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Καταβασία.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, τοῖς νοεροῖς ὁφθαλμοῖς προσώρα Κύριε, τὴν παρουσίαν

» σου· διὸ καὶ ἀνέκραγεν· Ἀπὸ Θαιμαῖν ἦξει ὁ Θεός. Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφῶδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Τροπάρια.

Τῶν θείων ἑορτῶν, τὴν μεσότητά φθάσαντες, τὸ τέλειον τῆς ἐνθέου, ἀρετῆς ἐξασκήσαι, σπουδάζωμεν θεόφρονες.

Ὁς ὄντως ἱερά ἡ παροῦσα πανηγυρίς· μεσότητά τῶν μεγίστων, ἑορτῶν γὰρ ὀρίζει, καὶ λάμπει ἀμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον.

Νοὺς ἀρχαγγελικὸς, οὐκ ἰσχύει νοῆσαι σου, τὸν ἄφραστον ἐκ Παρθένου, καὶ πανάχραντον τόκον, Σωτὴρ μου πολυέλεε.

Ἄλλος. Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατεκόσμησας, τοὺς Ἀποστόλους σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθηταίς, ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ, δοξάσας Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ δούς αὐτοῖς τὴν βασιλείαν σου.

Απαντα κατεφώτισαν, τῆς γῆς τὰ πέρατα, θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ ποικίλοις τρόποις, τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστὸς Σωτὴρ τῆς βασιλείας σου.

Αἴνεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σου, ὕμνον σοι δὲ προσάγομεν, τῷ δὲ ἡμᾶς ἐπὶ γῆς ὁφθέντι, καὶ κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδάμ ἀνακαλέσαντι. Δόξα.

Δόξα σοι Πάτερ ἅγιε, Θεέ ἀγέννητε· δόξα σοι Λόγε ἄχρονε, μονογενές· δόξα σοι τὸ Πνεῦμα, τὸ θεῖον καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοῦσιον Πατρὶ καὶ Υἱῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου, ἁγία τράπεζα, ἔχουσα τὸν οὐράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων, οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός Θεογενῆτορ τροφεύς.

Καταβασία.

» Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν.
» Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς. Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑσώ σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύτρω· κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι.

Τροπάρια.

Μεσότης, Πεντηκοστῆς ἐφέστηκε σήμερον, ἔνθεν τοῦ Θεοῦ μὲν Πάσχα, θειοτάτῳ φέγγει καταυγασθεῖσα, ἐκείθεν δὲ, τοῦ Παρακλήτου λάμπουσα χάριτι.

Ελάλεις, ἐν τῷ ναῷ Χριστὲ παρισταίμενος, τῶν Ἰουδαίων τοῖς δήμοις, τὴν οἰκείαν δόξαν ἀποκαλύπτων· καὶ προφαίνων, τὴν συμφυῖαν πρὸς τὸν γεννήτορα.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι, προστασία καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, τῶν κοσμικῶν με σκανδαλῶν, λυτρεμένη μόνῃ Θεογεννήτορ, καὶ ταῖς θείαις, φωτοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Ἄλλος. Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνῆλθες Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ὄχλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Ανέπτυξας τὰ χεῖλη σου Δέσποτα, ἐκήρυξας τῷ κόσμῳ, τὸν ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ συγγενὲς ἀμφοτέρων, φυλάττων, καὶ μετὰ σάρκωσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔργοις ἐπιστώσω τοὺς λόγους σου, ἰάσεις τελῶν Σωτὴρ καὶ σημεῖα, Παραλύτον ἀνορθῶν, λεπροὺς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνιστῶν.

Ο ἀναρχος Υἱὸς, ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ κατ' ἡμᾶς, ἐνηθρώπησε· καὶ μέσον τῆς ἐορτῆς ἐδίδασκε λέγων· Προσδράμετε τῇ πηγῇ τῇ αἰννάῳ, ζωὴν ἀρύσασθαι. Δόξα.

Τὴν μίαν ἐν Τριάδι Θεότητα, οὐσίαν τρισυπόστατον ἀκτιστον, ἀμέριστον πάντες δοξολογοῦμεν, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὡς τρία οὐσαν καὶ ἓν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθένον καὶ Μητέρα δοξάζομεν, σὲ μόνην ἀγνὴν Θεόνυμφε Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρκώθη, ζωοποιήσας ἡμᾶς.

Καταβασία.

» **Ω**ς ὕδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τὰ κύματα τοῦ βίου χειμάζει με· διὸ, ὡς Ἰωάννης, σοὶ κραυγάζω Λόγε· Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, εὐσπλαγχνε Κύριε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητὴς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστὲ ὁ Θεός· Δεῦτε

καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, πταισμάτων ἀνομίαις, ῥοαῖς τῶν σῶν αἱμάτων κατάρδυσον, καὶ δεῖξον καρποφόρον ἀρεταῖς· σὺ γὰρ ἔφης πᾶσι, τοῦ προσέρχεσθαι πρὸς σέ, Λόγε Θεοῦ πανάγιε, καὶ ὕδωρ ἀφθαρσίας ἀρύεσθαι, ζῶν τε καὶ καθαῖρον ἀμαρτίας, τῶν ὑμνούντων τὴν ἔνδοξον καὶ θείαν σου Ἐγερσιν· παρέχων ἀγαθὲ, τὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνεχθεῖσαν ἀληθῶς τοῖς Μαθηταῖς σου, Πνεύματος ἰσχὺν, τοῖς σὲ Θεὸν γινώσκουσι· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ Τετάρτῃ τοῦ Παραλύτου, τὴν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἐορτάζομεν ἐορτήν.

Στίχοι.

Εἰς τὴν διδασκίαν τῆς ἐορτῆς ἐν μέσῳ, Χριστὸς Μεσσίας τῶν διδασκάλων μέσον.

Τὴν ἐορτὴν ταύτην ἐορτάζομεν, διὰ τὴν τιμὴν τῶν μαγάλων δύο ἐορτῶν, τοῦ Πάσχα λέγω, καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, ὡς ἐκατέρας ἐνοῦσάν τε καὶ συνδέσαν. Γέγονε δὲ αὕτη οὕτω. Μετὰ τὸ ἐνεργῆσαι τὸν Χριστὸν τὸ εἰς τὸν Παραλύτον θαῦμα ὑπερφύεις, οἱ Ἰουδαῖοι, δὴθεν ὑπὲρ τοῦ Σαββάτου σκανδαλιζόμενοι, (καὶ γὰρ ἐν Σαββάτῳ πίπραται) ἐζήτουν αὐτὸν ἀποκτεῖναι. Φεύγει τοίνυν εἰς Γαλιλαίαν, καὶ τοῖς ἐκεῖσε ὄρεσι διατρίβων, τὸ τῶν πέντε ἄρτων, καὶ τῶν δύο ἰχθύων τεράστιον ἐνεργεῖ, πεντακισχιλίους ἐκθρέψας, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων. Μετέπειτα δὲ, τῆς Σκηνοπηγίας ἐνστάσης, (μεγάλῃ δὲ καὶ αὕτῃ ἐορτῇ παρὰ Ἰουδαίους) εἰς Ἱεροσόλυμα ἀναβαίνει, καὶ περιεπάτει κρυφίως. Περί δὲ τὸ μέσον αὐτῆς, εἰς τὸ ἱερὸν ἀνιῶν, ἐδίδασκε, καὶ πάντες τῇ αὐτοῦ διδαχῇ ἐξεπλήττοντο· φθονοῦντες δὲ αὐτῷ, ἔλεγον· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; Νέος γὰρ ὢν Ἀδὰμ, οἶδε, καθὰ καὶ ὁ πρῶτος ἐκεῖνος πάσης τῆς σοφίας ἀνάμεστος, καὶ ὡς Θεὸς πάλιν. Ἐγὼ γυγύζον οὖν ἅπαντες, καὶ πρὸς φόνον ὁρμῶντες ἦσαν αὐτῷ. Ὁ δὲ Χριστὸς, ἐλέγχων πρὸς αὐτοὺς χρώμενος, ὡς ὑπὲρ τοῦ Σαββάτου δὴθεν μαχομένους, ἔλεγε· Τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι; Ὁ δὲ πάλιν πρὸς τὰ πρότερα ἀποτείνεται· Εἰ ὑπὲρ τοῦ νόμου μάχεσθε, λέγων, τί πρὸς με θυμοῦσθε; ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ἐποίησα ὑγιῆ ἐν Σαββάτῳ, τῷ Μωσέως καὶ ταῦτα νομοθετοῦντος, καταλύειν αὐτὸ, ἡνίκα χάριν τῆς περιτομῆς διαλέγεται. Πολλὰ οὖν αὐτοῖς περὶ τῆς διαλεχθείας, καὶ ἀποδείξας ἑαυτὸν δοτῆρα τῷ νόμῳ, καὶ τῷ Πατρὶ ἴσον, καὶ μάλιστα τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς, λιθάζεται παρ' αὐτῶν· ἀλλὰ λίθος αὐτῷ τὸ παράπαν ἐχ' ἥφατο· ὅτε καὶ παράγων ἐκείθεν, τὸν ἐκ γεγενης εὐρίσκει Τροφλόν, καὶ ὁρματοῖ αὐτόν.

Ἰστίον δὲ, ὡς τρεῖς ἦσαν παρὰ Ἰουδαίους μέγισται ἐορταί. Πρώτη ἡ τῷ Πάσχα, ἥτις ἐτελεῖτο ἐν τῷ πρώτῳ μηνί, ἀνάμνησιν ἔχουσα τῆς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ διαβάσεως. Δευτέρα δὲ, ἡ Πεντηκοστή, τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ διατρίβαν,

μετὰ τὴν τῆς Ἐρυθρᾶς διάβασιν ὑπομιμνήσκουσα· πεντήκοντα γὰρ ἡμέρας διήγον ἐν ἐρήμῳ, ἕως οὗ τὸν νόμον τῆς Μωσείως λάβωσιν. Ἐπὶ δὲ καὶ διὰ τὴν τῆς ἐπτά ἀριθμοῦ τιμὴν, σεβασμὶς παρ' αὐτοῖς ὄντος. Τρίτῃ δὲ αὐτῆς ἑορτῇ, ἢ τῆς Σκηνοπηγίας, εἰς ὑπόμνησιν τῆς Σκηνῆς, ἣν ἐν τῇ νεφέλῃ τῆς ὄρας ἰδὼν Μωϋσῆς, διὰ τῆς ἀρχιτέκτονος Βασιλεῖς πῆξας, ἔστησεν, ἥτις καὶ ἐν ἐπτά ἐτελείτο ἡμέραις, τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν μνείαν ἔχουσα, καὶ τῆς καταπαύσεως τῆς ἐρημικῆς. Τότε δὲ, τελουμένης ταύτης τῆς ἑορτῆς, στὰς ὁ Ἰησοῦς, μεγάλη φωνῇ ἔκραξεν· Εἴτις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω.

Ἐπεὶ ἔν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ταύτῃ, ὁ Χριστὸς Μεσσίαν εἰαυτὸν ἀπέδειξε, μεσίτης καὶ διαλλακτὴς ἡμῶν γενόμενος, καὶ τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ Πατρὸς, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν παροῦσαν ἑορτὴν ἑορτάζοντες, καὶ Μεσοπεντηκοστὴν ὀνομάζοντες, τὸν Μεσσίαν τε ἀνυμνοῦμεν Χριστὸν, καὶ τὸ τίμιον τῶν παρ' ἐκάτερα δύο μεγάλων ἑορτῶν παριστάνομεν. Τούτου δὲ οἶμαι χάριν καὶ ἡ τῆς Σαμαρείτιδος μετ' αὐτὴν ἑορτὴ ἑορτάζεται· ὅτι κακεῖνη πολλὰ περὶ τοῦ Μεσίου Χριστοῦ διέξεισι, καὶ περὶ ὕδατος καὶ δίψης, ὡς ἐν ταῦθα· ἐν γὰρ τῷ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ τὸ τοῦ Τυφλοῦ μᾶλλον τῆς Σαμαρείτιδος πρόκειται.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ
» Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον, ἢ τῇ
» φλογί, πυρπολούμενοι ἔκραύγαζον· Εὐλογη-
» μένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ισχυῖ Σῶτερ, τὴν τοῦ θανάτου λύσας δύναμιν, τρίβον τῆς ζωῆς ἐγνώρισας τοῖς θνητοῖς, εὐχαρίστως σοι κραυγάζουσιν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σάρκα φοροῦντα, τεθεαμένοι οὐκ ἐπέγνωσαν, δῆμοι τῶν Ἑβραίων Λόγε σε τοῦ Θεοῦ· ἀλλ' ἡμεῖς σοι ἀναμέλπομεν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκηνώμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμος Δέσποινα.

Ἄλλος. Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос.

Σαρικῶς ἐκοπίσας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων· ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰησοῦ ἐπαγγελιάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικὶ προσωμίλεις, διελέγχων τὴν ἀνοίαν, τῶν ἀνέμων Ἑβραίων· ἡ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν, Υἱὸν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ δὲ ἠρνήσαντο.

Υδωρ ζῶν τὸ ἀλλόμενον, ὕδωρ ἀθανασίας, ἡ πηγὴ ἡ αἰζωος, παρέχειν ἐπηγγείλω,

τοῖς πίστει τὸ Πνεῦμά σου, προσδεχομένοις Σωτῆρ, τὸ προῖόν ἐκ Πατρὸς.

Πέντε ἄρτοις ἐξέθρεψας, χιλιάδας πεινῶντων, καὶ τοῦ κόρου τὰ λείψανα, εἰς ἄλλας μυριάδας, Σωτῆρ ἐπερίσσευσας, δεικνὺς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Ο ἐσθίων τὸν ἄρτον σου, ζήσεται αἰωνίως, καὶ ὁ πίνων τὸ αἷμά σου, ἐν σοὶ μένει Σωτῆρ μου, καὶ σὺ ἐν αὐτῷ μένεις, καὶ ἀναστήσεις αὐτὸν, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ῥοπῇ.

Εθαυμάστωσας Δέσποτα, τὴν σὴν οἰκονομίαν, πιστωσάμενος θαύμασι, τὴν θεῖαν ἐξουσίαν, ταῖς νόσους ἀπήλασας, νεκροὺς ἀνέστησας, τυφλοὺς ἐφώτισας ὡς Θεός.

Τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισας, τοὺς χωλοὺς ἀνωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγξας, Αἱμόρρουν θεραπεύσας· ἐπέzeugσας πέλαγος, δεικνὺς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Δόξα.

Προσκυνοῦμέν σου Κύριε, τὸν ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἣν τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις, Θεὸς ὢν διένειμας, ἐξαποστέλλων αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν γαστρί σου ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον Λόγον, ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου τὸν τροφέα, ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν παροχέα ἡμῶν, Θεογεννήτορ ἀγνή.

Καταβασία.

» **Τ**ῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос, πυρὶ φλογίζο-
» μένη, ἐδροσίζετο πνεύματι, Θεοῦ ἐπι-
» στασία, οἱ Παῖδες ὑπέψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ
» Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λέοντων χάσμα-
» τα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν
» ἐσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας
» ἐρασταὶ Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε
» πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Ωραῖος ἐκ τάφου ἀναστὰς, τῇ τῆς Θεότητος δόξῃ κοσμούμενος, τοῖς Ἀποστόλοις σου Κύριε, ἐπεφάνης, τὴν τοῦ Πνεύματος, ἐπαγγελ-
λόμενος αὐτοῖς, πέμπειν ἐνέργειαν, τοῖς βρωσὶ·
Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νεκρώσας τὸν Ἄδην ὡς Θεός, ζωαρχικώτα-
τε, πᾶσιν ἐπήγασας, ζωὴν αἰώνιον, ἣν περ
νῦν, εἰκονίζουσι φανότατα, τῶν λαμπροφύων
ἡμερῶν, τούτων αἱ χάριτες, τοῖς βρωσὶ· Πάντα
τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Α'κτίνας ὡς ἥλιος Χριστέ, δικαιοσύνης φανείς, κόσμῳ ἀπέστειλας, τοὺς Ἀποστόλους σου φέροντας, σὲ τὸ φῶς τὸ ἀκατάληπτον, καὶ τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν ἀποδιώκοντας, καὶ βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ νῦν ἐξέλιπε σαφῶς, ἐκ τῆς Ἰουδα φυλῆς, ἄρχων ἡγούμενος· σὺ γὰρ πανάμωμε τέτοικας, τὰ αὐτῷ πρὶν ἀποκείμενα, τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν, Χριστὸν ὃ ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

"Ἄλλος." Ἀγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τὸν ἐπὶ θρόνῳ δόξης ἀνυμνούμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημούμενον· καὶ ἰδόντες ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προῤῥηθέντα.

Σὺ εἰ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἄφεσις, τῶν πατρῶν σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως ζωὴ τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσούσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν, "Ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Εν τοῖς Σάββασι Χριστὸς, καὶ ἐν ἡμέραις ὅλαις ἐπεδείκνυτο, τὰ τῶν σημείων ἔργα ἐξιώνμενος, τοὺς ἐν νόσοις ποικίλαις· ἀλλ' ὁ πλάνος λαὸς, θυμῷ ἐνεκοτεῖτο.

Τὸν Παράλυτον φησὶ, τὸν δε χρόνους πλείστοις κατακείμενον, ἐν τῷ Σαββάτῳ ἕτος ἐθεράπευσε, καὶ παρέβη τὸν νόμον, Ἰουδαῖοι Χριστῷ, πικρῶς ἐλοιδοροῦντο.

Οὐ Μωσῆς ὑμῖν φησὶ, τὸν νόμον δοὺς κελεύει περιτέμνεσθαι; καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνδρα περιτέμνετε, ἵνα μήπως ὁ νόμος τῶν πατέρων λυθῇ, Χριστὸς τοῖς Ἰουδαίοις.

Οἱ ἀγνώμονες παντὶ, οἱ ἐν ἐρήμῳ πάλαι παροικήσαντες, τὸν εὐεργέτην φθόνῳ, κατενέσκηπτον βλασφημοῦντες, κινοῦντες, ταῖς αἰδέκους γλῶσσας, κενὰ προσμελετῶντες.

Δόξα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας εἶπε, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ὑμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας ἐκ σοῦ, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Καταβασία.

» **Α**"γγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχούμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς παντὰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σε Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός, συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Νέαν καὶ καινὴν πολιτείαν, παρὰ Χριστοῦ μεμαθηκότες, ταύτην μέχρι τέλους φυλάττειν, διαφερόντως πάντες σπουδαίωμεν· ὅπως ἅγιος Πνεύματος, τὴν παρυσίαν ἀπολαύσωμεν.

Σὺ μου τὸ θνητὸν ζωοδότα, περιβολὴν ἀθανασίας, καὶ τῆς ἀφθαρσίας τὴν χάριν, ἐνδύσας Σῶτερ συνεξανέστησας, καὶ τῷ Πατρὶ προσήγαγες, τὸν χρόνιόν μου λύσας πόλεμον.

Εἰς τὴν ἐπουράνιον πάλιν, διαγωγὴν ἀνακληθέντες, τῇ τῆς μεσιτείας δυνάμει, τοῦ κενωθέντος μέχρι καὶ δούλου μορφῆς, καὶ ἡμᾶς ἀνυψώσαντος, τοῦτον ἀξίως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Ως ρίζαν, πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας σε Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ τὴν ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

"Ἄλλος." Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνῆλθες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ ἐδίδασκες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι, καὶ, Πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Γαίματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτὴς μου, πηγάζων ἐπετέλει, τέρατα καὶ σημεία, φυγαδεύων τὰς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενεῦντας· ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους ὁ λυτρωτὴς μου, ἐλέγχων ἀνεβόα· Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε· καὶ γὰρ ὁ νόμος καὶ ἐν Σαββάτῳ περιτέμνεσθαι, κελεύει πάντα ἄνθρωπον.

Τὰ μείζονα τῶν θαυμάτων τοῖς Μαθηταῖς σου, Σωτὴρ ὡς ἐπηγγείλω, παρέσχες, ἀποστείλας, εἰς τὰ ἔθνη κηρύξαι τὴν δόξαν σε· οἱ δὲ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυττόν σου τὴν Ἀνάστασιν, τὴν χάριν καὶ τὴν σάρκωσιν.

Εἰ ἄνθρωπον περιτέμνετε ἐν Σαββάτῳ, μή πως λυθῇ ὁ νόμος, νῦν ἐμοὶ τί χολᾶτε, ὅτι ἄνθρωπον ὅλον ἐποίησα ὑγιῇ λόγῳ; κατὰ τὴν σάρκα ὑμεῖς κρίνετε, φησὶ τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός.

Οὕτως τὴν ξηρὰν θεραπεύσας χεῖρα τῷ λόγῳ, τὴν ξηρανθεῖσαν παλαιὰ γῆν τῆς ἐμῆς καρδίας, ἰασάμενος Λόγε, ἀναδειξόν με καρποφόρον, ἵνα ἐργάσωμαι καὶ γὰρ Σωτὴρ, καρπούς ἐν μετανοίᾳ θερμῇ.

Λεπρῶσάν μου τὴν καρδίαν ἀποκαθάρας, καὶ τῆς ψυχῆς μου Λόγε τὰ ὄμματα φωτίσας, ἐπὶ κλίνης ὀδύνης μου, κείμενον ἀνόρθωσόν με, ὡς τὸν Παραλύτον ἀνέστησας, ἐν κλίνῃ κατακείμενον. Δόξα.

Αλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ τὸ σέβειν, τὴν ἀναρχὸν Τριάδα, Πατέρα καὶ Υἱόν τε, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀκτιστὸν παντοκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἡδραστὰι, τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουντι οἱ ἄνω θρόνοι. Αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καταβασία.

» **Α**λλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ
» ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιΐα.
» ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, ἀμφοτέρω ὡκονομήθη· διό
» σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Οὕτως κρατῆρα ἔχων, τῶν ἀκενώτων δωρεῶν, δός μοι ἀρύσασθαι ὕδωρ, εἰς ἀφῆσιν ἀμαρτιῶν· ὅτι συνέχομαι δίψῃ, εὐσπλαγχνε μόνε οἰκτίρμων. Δίς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Η σοφία καὶ δύναμις, τῷ Πατρὶ τὸ ἀπαύγασμα, Λόγος ὁ αἰδῖος, καὶ Υἱὸς τῷ Θεῷ, ἐν ἱερῷ παρεγένετο, σαρκὶ καὶ ἐδίδασκεν, Ἰουδαίων τοὺς λαοὺς, τοὺς δεινὰ καὶ ἀγνώμονας, καὶ ἐθαύμαζον, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον, ἐκβοῶντες· Πόθεν γράμματα γινώσκει, παρ' οὐδενὸς μὴ μεμαθηώς; Δίς.

Γραμματεῖς ἐπεστόμιζεν, Ἰουδαίους διήλεγχεν, ὁ Μεσσίας Κύριος, ἐκβοῶν αὐτοῖς· Μὴ τὴν κατ' ὄψιν παράνομοι, ὡς ἄδικοι κρίνετε.

ἐν Σαββάτῳ γὰρ ἐγὼ, τὸν Παραλύτον ἤγειρα· ὅθεν Κύριος, τοῦ Σαββάτου ὑπάρχων, καὶ τοῦ νόμου· τί ζητεῖτέ με φονεῦσαι, τὸν τοὺς θανάτους ἐγείραντα;

Μωϋσέα ἐλίθασαν, οἱ δεινοὶ καὶ παρὰ νόμον, Ἰουδαίων σύστημα τὸ ἀχάριστον· τὸν Ἡσαΐαν δὲ ἔπρισαν, ξυλίνῳ ἐν πρίονι· ἐν βορβόρῳ τὸν σοφόν, Ἰερεμίαν ἐνέβαλον· τὸν δὲ Κύριον, ἐν Σταυρῷ ἀνυψοῦντες, ἐπεβόων· Τὸν ναὸν ὁ καταλύων, σῶσον σαυτὸν καὶ πιστεύσομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ἀνατολίου.

Φωτισθέντες ἀδελφοί, τῇ Ἀναστάσει τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, καὶ φθάσαντες τὸ μέσον τῆς ἐορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλάττωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ· ἵνα ἄξιοι γενώμεθα, καὶ τὴν Ἀνάληψιν ἐορτάσαι, καὶ τῆς παρουσίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

✠✠✠

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὡδὴ γ'. καὶ ε'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Εἴν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, κατέφυγον οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῆς Ἑορτῆς μεσουσῆς, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ Ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε, καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες.

Κοινωνικόν.

Ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ Αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ, εἶπεν ὁ Κύριος.

Ἑορτάζεται δὲ ἡ Ἑορτὴ αὕτη, ἡμέρας ἡ.

✠✠✠

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς.

Προκαταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου, Χριστέ τῷ θανάτῳ σου, ζῶν παρέσχες βροταῖς, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἐγέρσει σου, συνεξεγείρας, γένος ἀνθρώπων τῇ καταβάσει σου. Ὅθεν χαριστήριον, αἰνὸν σοὶ ἄδομεν, τὴν ἐορτὴν ἐορτάζοντες, τῆς τριημέρου, καὶ λαμπροφόρου σου

Ἀναστάσεως, ἐν ἣ τὸ μέσον, τῶν πανσέπτων νῦν, ἡμερῶν ἡμῖν πᾶσιν ἐπέλαμψεν, Ἰησοῦ ζωοδότα, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρὸ τοῦ τιμίου σταυροῦ σου καὶ τοῦ πάθους, θαυμαμάτων τὰ ἐνδοξα, ἐπιτελῶν τοῖς λαοῖς, τῆς ἐορτῆς καθὼς γέγραπται, ἐν μέσῳ ἔστης, τῆς νομικῆς Χριστέ Παντοδύναμε, καὶ πᾶσιν ἐβόησας· Εἴ τις διψᾷ πρὸς ἐμέ, αὐτομολεῖτω, καὶ ὕδατος, τοῦ θείου πόμα, ἀπαντλήσάτω καὶ ζωῆς νάματα· ὕδωρ ζωῆς γὰρ καὶ δυνάμεως καὶ σοφίας ἐγὼ πᾶσι δίδωμι, ὅτι θέλων ἀνθρώποις, ὁμοιωθῆναι ὡς φιλάνθρωπος.

Ος ἐπὶ κλίνης με κείμενον ὁδύνης, Χριστέ πολυέλεε, τῶν ἐγκλημάτων μου, καὶ παρριμένον τοῖς μέλεσιν, ὡς διὰ μέγα, φιλάνθρωπίας πέλαγος ἄνθρωπος, θελήσει γενόμενος, νῦν ἀοράτως με, ὡς τὸν Παράλυτον ἔγειρον, καὶ τρίβους θείας, τῶν ἐντολῶν σου τρέχειν εὐόδωσον, ὁ πρὸ τοῦ πάθους, τοῖς λαοῖς Σωτήρ, τῶν Ἑβραίων θαυμάτων τοῖς πλήθεσι, παριστάμενος ὅτι, Θεὸς ὢν, βουλήσει πάσχεις σαρκί.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Οτε παρεγένου ἐν ἱερῷ Χριστέ ὁ Θεός, μεσούσης τῆς ἐορτῆς, τότε τοῖς λαοῖς ἐδίδασκες βοῶν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἂν ἀποθάνῃ ζήσεται. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο, μετὰ τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδουκαίων, καὶ Γραμματέων, λέγοντες· Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃς λαλεῖ βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεὸς ἡμῶν· δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἀναξάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος ὑμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι· εἰδῶλων πλάνην ἐλύσατε θεωγνωσίαν κηρύξαντες· οὗτος ὁ καλὸς ἀγὼν, ὑμῶν ὑπάρχει, μακάριοι· διὸ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τοῦ

σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσαν· καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Γερμανοῦ.

Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς, δοξαζόμεν τὸν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σωτηρίαν ἐργασάμενον. Μέσον μὲν δύο ληστῶν, ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέματο· καὶ τῷ μὲν βλασφημοῦντι ἐσιώπα, τῷ δὲ πιθεύοντι ἐβόα· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ. Κατήλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκύλευσε τὸν Ἄδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς.

Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος, μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς παρούσης Ἑορτῆς.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Τὴν ωραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Πάντα ἀνθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ἡμέτερα, οἰκεωσάμενος, προσηλωθῆναι ἐν σταυρῷ, ηὐδόκησας ποιητά μου· θάνατον ἐλόμενος, ὑπομεῖναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ θανάτου λυτρώσῃ ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναστάσει σου.

Ἀποστολικόν.

Τῶν Ἀποστόλων σου, τὴν μνήμην Κύριε, ὑπερεφάιδρυνας, ὡς παντοδύναμος· ὅτι ἐνίσχυσας αὐτοὺς, τὰ πάθη σου μιμήσασθαι· ἐνίκησαν ἀνδρείως γὰρ, τοῦ Βελιάρ τὴν δύναμιν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβον, ἰαμάτων χαρίσματα. Αὐτῶν ταῖς ἰεσίσαις φιλάνθρωπε, εἰρήνην παράσχου τῷ λαῷ σου.

Μαρτυρικόν.

Θωρακισάμενοι, τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι, ὅπλα τῆς πίστεως, τὰς παρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ, ἀνδρικῶς κατεβαλετε· προθύμως τῇ ἐλπίδι γὰρ, τῆς ζωῆς ὑπεμείνατε, πάσας τῶν τυράννων πρὶν, ἀπειλάς τε καὶ μάστιγας· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐδέξασθε, Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον.

Προφῆται προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ὡμολόγησαν, καὶ ἡμεῖς ἐ-

πιστεύσαμεν, Θεοτόκον σε κυρίως υπάρχουσιν·
διό και μεγαλύνομεν τὸν τόκον σου τὸν ἄ-
φραστον·

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ε'στηκὼς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζέσης
ἐνθέως τῆς Ἑορτῆς, Ὁ διψῶν, ἀνέκραζες,
ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ
τούτου, τοῦ θείου μου ναίματος, ποταμοὺς ἐκ
κοιλίας ἐκρέυσει δογμάτων μου· ὅς τις δὲ πι-
στεύει, εἰς ἐμέ τὸν σταλέντα, ἐκ θείου Γεννή-
τορος, μετ' ἐμὲ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο βοῶ-
μεν σοι· Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλεσίως
ἐξέχεας τὰ νάματα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας τοῖς
δούλοις σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Πεντηκοστός, καὶ
οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ δ'. τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν
Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντά-
κιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστασίμον.

Ε'ν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὁφόμεθα φῶς
φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν,
σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος,
ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ τὸν μόνον ἀνα-
μάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Ἀποστολικόν.

Ταῖς τοῦ Χριστοῦ παραγγελίας, ἀμέμπτως
φυλάξαντες, ἅγιοι Ἀπόστολοι δωρεὰν ἐ-
λάβετε, δωρεὰν παρέχετε, ἰατρεύοντες τὰ πάθη
τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν· διὸ ἔχον-
τες παρρησίαν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Ο'ς φωστῆρες ἐν κόσμῳ λάμπετε, καὶ μετὰ
θανάτον ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν
καλὸν ἀγωνισάμενοι· διὸ ἔχοντες παρρησίαν,
Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου σταυροῦ, τῆς
ἐορτῆς μεσούσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες,
Ἰουδαίους παρρησίᾳ διδάσκων, τὰ Μωσέως,
καὶ ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα· ἐκπλητ-
τόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον
μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς
φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα
μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες σὲ τὸν Σωτῆρα
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. Προσόμοια (*) τῆς Ἑορτῆς,
Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Μέγας εἶ βασιλεῦ, καὶ μέγα σου τὸ κράτος·
μεγάλως γὰρ πτωχεύσας, μεγάλων χα-
ρισμάτων, τὴν οἰκουμένην ἐπλησας.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ε'στης ἐν τῷ ναῷ, ἐκβλύζων σου τὰ ρεῖθρα,
τῆς ἐορτῆς μεσούσης, καὶ ἄρδων τοὺς δι-
ψῶντας, τὴν θείαν χάριν εὐσπλαγχνε.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σῶσαί με βουληθεῖς, σαρκούσαι παραδόξως,
ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, καὶ μέσον τοῦ
ναοῦ σου, τὴν χάριν μοι ἐπήγασας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ
τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἥς
διδάσκων ἀγαθὴ ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς ἀπειθοῦντας
Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς,
καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω
πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδα-
τος ζωῆς Πνεύματος θείου, ποταμοὶ ρέυσουσιν
ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. Ὡς τῆς ἀρρήτου σοφίας
τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεὸς
ἡμῶν δόξα σοι.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια
τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ο'φθη φωτοφανὴς καὶ τερπνὴ, τῆς τοῦ Σω-
τῆρος Ἀναστάσεως σήμερον, μεσότης ἡ
παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρὰ, φρυκτωροῦσα
κόσμον θείαις χάρισι· Χριστοῦ τῆς Ἐγέρσεως,
λαμπαδοχοῦσα τεράστια, τῆς ἀφθαρσίας, ἀπα-
στράπτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυσιν, τὴν
εἰς ὕψος Ἀνάληψιν· φαίνει τὴν πολυέροστον,
τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστῆς τῆς παν-
σέπτου, τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ
παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα
ἔλεος.

Δόξης ὡς θείκῃς ποταμός, τῆς ἐορτῆς νῦν
μεσαζούσης ὁ Κύριος, τὰ ρεῖθρα τῆς εὐ-
σπλαγχνίας, πᾶσι παρέχων βοᾶ· Οἱ διψῶντες
δεῦτε, καὶ ἀρύσασθε. Πηγὴ συμπαθείας γὰρ,

(*) Σημειῶσαι, ὅτι τὰ παρόντα Προσόμοια, καὶ τὰ ἐφεξῆς,
τὰ εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἵνων, μέχρι τῆς ἐρχομένης Τρίτης,
ἔχουσιν ἀκροστιχίδα, Μεσοπεντηκοστής.

καὶ ἐλέους τὸ πῆλαγος, αὐτὸς ὑπάρχων, βρῦει κόσμῳ τὴν ἄφεσιν· πλύνει πταίσματα, καὶ καθαίρει νοσήματα· σῶζει τοὺς τὴν Ἀνάστασιν, αὐτοῦ ἐορταζοντας· σκέπει τοὺς πόθῳ τιμῶντας, τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν, αὐτοῦ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ ἱεροῦ ἑστηκώς, ὁ ἀπερίγραπτος Θεὸς τε καὶ Κύριος· Θεὸς γὰρ ὑπῆρχε φύσει, καὶ δι' ἡμᾶς βροτωθεὶς, περιγεγραμμένος, ὥφθη σῶματι· τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε, τὰ ζωήρ-
ρύτα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων· Ταῖς ψυχαῖς ἐκ-
καθάρθητε, καὶ τοῦ καύσωνος, τῶν παθῶν ἀ-
ναψύξατε· μήτις ἀποστερήσοιτο, τῆς πόσεως ἀνθρώποι· Δεῖαν γὰρ χάριν δωροῦμαι τῆς ἀ-
θανάτου καὶ κρείττονος, καὶ τῆς βασιλείας, συμμεθέξει μοι ἰῶ κτίστη, καὶ δοξασθήσεται.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀνα-
στάσεως, καὶ Δείας παρουσίας τοῦ ἁγίου
σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμαμάτων σου,
ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰπεμψον ἡ-
μῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Ξύλον παρακοῆς τῷ κόσμῳ θάνατον ἐβλά-
στησε, τὸ δὲ ξύλον τοῦ Σταυροῦ ζωὴν καὶ
ἀφθαρσίαν· διὸ σε προσκυνοῦμεν, τὸν σταυρω-
θέντα Κύριον. Σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς, τὸ φῶς
τοῦ προσώπου σου, Κύριε.

Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου
κράτος λέλυται, καὶ Διαβόλου ἡ πλάνη
κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζό-
μενον, ὕμνον σοι κατ' ἐκάστην προσφέρει.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις·
ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κό-
σμῳ· καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλιέων Ἀποστόλους,
καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἐορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ
τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου, Κύριε, ἥς
διδάσκων ἀγαθὲ, ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς ἀπειθεῖς Ἰου-
δαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ
βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς

με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, ὕδατος
ζωῆς Πνεύματος Δεῖου, ποταμοὶ ρέυσουσιν ἐκ
τῆς κοιλίας αὐτοῦ· Ὡς τῆς ἀρρήτου σοφίας
τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεὸς
ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθί-
σματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Σταυρώσιμον.

Σταυρόν καὶ θάνατον, παθεῖν ἐλόμενος, μέ-
σον τῆς κτίσεως, τοῦτον κατέπηξας, ὅτε
εὐδόκησας Σωτήρ, τὸ σῶμά σου προσηλώσαι·
τότε καὶ ὁ ἥλιος, ταῖς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε· ταῦ-
τα καὶ Ληστής ὄρων, ἐν Σταυρῷ σε ἀνύμνησε·
Μνήσθητι βοῶν μου ὁ Σωτήρ· καὶ ἔλαβε πι-
στεύσας τὸν Παράδεισον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸ ἀκατάληπτον, τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ
ἀνερμήνευτον, τὸ τῆς Ἐγέρσεως, θεολο-
γοῦμεν οἱ πιστοὶ, μυστήριον ἀπόρρητον· σήμε-
ρον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ Ἄδης κατήργηται· γέ-
νος δὲ τὸ βρότειον, ἀφθαρσίαν ἐνδέδυται· διὸ
εὐχαριστοῦντες βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ
Ἐγέρσει σου.

Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ
μηχανήματα τοῦ ἀρχεκαίου ἐχθροῦ, Ἀ-
θλοφόροι πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου
κατηξιώθητε μακαριότητος· Ἀλλὰ πρεσβεύσα-
τε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ
ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν Σταυρόν
τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ κατα-
βάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, οἱ πόθῳ
σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Καθίσμ. τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβλύ-
ζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτήρ, καλεῖς
τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ
θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ
σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς
αἰῶνας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέ-
σποτα, Βασιλεῦ ἐπουράνιε· διὰ τοῦτο δοξαζο-
μεν, τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πται-

σμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλου-
σίως τοῖς δούλοις σου. Δίς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες
τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ πλ. δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν
εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ
Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Φθόνῳ τρυφῆς ἐκβέβλημαι, πτώμα πεσών
χαλεπόν· ἀλλ' οὐ παρεῖδες Δέσποτα,
ἀναλαβὼν δι' ἐμέ τὸ κατ' ἐμέ· σταυροῦσαι καὶ
σώζεις με, εἰς δόξαν εἰσάγεις με· Λυτρωτά μου,
δόξα σοι. Δίς.

Ἀναστασίμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ
μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ
Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι'
ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· Αὐτὸν προσκυνή-
σωμεν. Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε
λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν· ὅτι θεάτρον
γενόμενοι Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νί-
κης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ
πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ
ναῷ ἀνῆλθες, τοῦ ἱεροῦ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν·
καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς
παρρησίᾳ, καὶ ἔλεγες· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ
κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατή-
σει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανά-
του ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Οἶλος σὺν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχων,
ὀλλύμενόν με θέλων, ἐξᾶραι τῶν πται-
σμάτων, ἐνοῦσαί μοι φιλόνηρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Πέπαυται ἡ σκιά· ἰδοὺ γὰρ ὁ Μεσσίας, τῆς
ἑορτῆς ἐν μέσῳ, τὴν χάριν ὥσπερ ἄλλον,
φωσφόρον ἐναπήστραψεν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ερχεσθε εὐπειθῶς, οἱ τῆς ζωῆς τὸ νᾶμα, πιεῖν
ἐπιποθοῦντες, ἐβόα ὁ Σωτὴρ μου, καὶ πίε-
τε τὴν χάριν, ἐνθέως ἀγαλλόμενοι.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Καθαρθῶμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ
ψυχικὰς λαμπηδόνας διαυγάσωμεν, καὶ
τὴν ζωὴν κατίδωμεν Χριστόν, ἐν ἱερῷ ἀφικό-

μενον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρὸν
θριαμβεύσῃ, καὶ σῶσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ πά-
θους Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως· πρὸς ὃν
βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χο-
ρηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θείῳ, συναϊδὸς
Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σὰρκα λαβὼν,
καὶ γενόμενος ἀνθρώπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σο-
φίας ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἔβλυσε διδάγματα.

Τῆς ἑορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ἰουδαίων Χρι-
στὲ, τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ὁ τοῦ νόμου Δε-
σπότης, διδάσκων ἐξουσία, καὶ Γραμματεῖς,
διελέγχων, ὡς γέγραπται· καὶ καταπλήττων
σοφία λόγων τῶν σῶν, καὶ θαυμάτων ἐπι-
δείξειςιν.

Ο χορηγός τῆς σοφίας, καὶ τῶν καλῶν πα-
ροχεύς, ὁ χέων θεία ρεῖθρα, ἐκ πηγῆς ἀεν-
νάου, Δεῦτε πρὸς με, κράζει, ὕδωρ ζωῆς, αἱ δι-
ψῶντες ἀρύσασθε· καὶ ποταμοὶ ἐκ κοιλίας ὑ-
μῶν, φησὶ, χαρισμάτων θείων ρεύσουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος α'.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν με-
σότης, ἐν ἣ Χριστὸς, παραγυμνώσας ἀμυ-
δρῶς θείκην δυναστείαν, Παραλύτον συνέσφιγ-
ξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας· καὶ
θεοπρεπῶς θαυματουργῶν, ἐν ὀστρακίνῳ σώ-
ματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο, τὴν αἰώνιον
ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν Θεανδρικόν σου
τόκον πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἀνδρὸς
μὴ δεξαμένη πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν
ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννη-
θέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν,
ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν· ἀλλ' ἑκατέρας οὐσίας
τὴν ιδιότητα σῶαν φυλάξαντα· Διὸ, Μητρο-
παρθένε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι, ταῖς
ψυχαῖς τῶν ὀρθοδόξως, θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστασιμα

τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστὲ Σωτὴρ, θανάτου κρά-
τος λέλυται, καὶ Διαβολὴ ἡ πλάγιη κατήρ-

γῆται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καὶ ἑκάστην προσφέρει.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παραδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καὶ ἑκάστην προσφέρει.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου, ὕμνω τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσάν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλόνηρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Εν τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρὸν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ῥεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου. Ὡς τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν! Δόξα σοι.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Δ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ΄.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ΄.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τῆς γένεος ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ’ αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρτας τὴν ἥτταν ἀνακαλούμενος. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε·

ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεχάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόνηρωπος.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εορτῆς μεσαζούσης τῆς νομικῆς, ἥς διδάσκων Σωτὴρ με ἐν ἱερῷ· ἐλέγχων τε τὴν ἀνοίαν, τῶν ἀπίστων Ἑβραίων, καὶ βοῶν τοῖς ὄχλοις, θεία φωνὴ ὡς φιλόνηρωπος· Ὁ διψῶν ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὅθεν ἐπηγγείλω, τοῖς πιστεύουσι νέμειν, σοφίας τὰ νάματα, ἐκ πηγῆς ἀκηράτου σου. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Κατάπεμψον Χριστέ ὁ Θεός, τὸ πανάγιον Πνεῦμά σε, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὅτι μόνος ὑπάρχεις πολυέλεος.

Τὸ, Ἀνάσασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν΄. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ δ΄. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε΄. τῆς Ἀγίας τῆς Μονῆς εἰς δ΄. καὶ τῆς Μηναιῆς εἰς δ΄. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστώμεν Στίχ. δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχ. Ἀναστάσιμα. Ἦχος γ΄.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τῆ φρικτῆς μνηστῆριον τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσαυρώθη δι’ ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακές σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρώσαν δώρων τὴν δεξιάν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα· Μαρία γὰρ ἡ Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνῆμα ἦλθεν, εὗρεν Ἀγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξαστραπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ’ ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτὶ σου Δέσποτα, ὁψόμεθα φῶς φιλόνηρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Φωτισθέντες ἀδελφοί, ἐν Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλάττωμεν τὰς ἐντολὰς τῆς Θεοῦ· ἵνα ἄξιαι γενώμεθα, καὶ

τὴν Ἀνάληψιν ἑορτάσαι, καὶ τῆς παρουσίας
τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Νάουσα ἡ πηγὴ, τῆς σῆς σοφίας πόμα, πνευ-
ματικὸν πηγαίνει, οὐ πίνοντες δογματῶν,
ἐνθέων ἐμπιπλώμεθα.

Στιχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Τέτρωται τὸ δεινόν, Ἑβραίων ὄντως γένος,
ἀκουόντων σου Λόγε, διδάσκοντος τοῖς
ὄχλοις, σωτήρια διδάγματα.

Στιχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ηῆκες ὁ πλαστουργός, ἐν τῇ Σιών καὶ ἔξης,
ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου· καὶ τοῖς λαοῖς
ἐδίδως, τὴν χάριν τὴν σωτήριον.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς
ἐορτῆς μεσούσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες,
Ἰουδαίους παρρησίᾳ διδάσκων τὰ Μωσέως,
καὶ ἐν νόμῳ διὰ σὲ νομοθετηθέντα· ἐκπληττό-
μενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον
μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς
φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα,
μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοῦντες, σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Η Σ Σ Α Μ Α Ρ Ε Ι Τ Ι Δ Ο Σ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ. •

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχ. δ'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Ζήτηι ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος δ'.

Α'σπόρως συνέλαβες, καὶ ἐκύησας ἀφράδως,
τὸν καθελόντα δυνάστας ἀπὸ θρόνων,

καὶ ὑψοῦντα ταπεινοὺς, καὶ ἐγείροντα κέρας
χριστῶν αὐτοῦ, τοὺς δοξάζοντας Χριστοῦ τὸν
Σταυρόν, καὶ τὴν Ταφὴν, καὶ τὴν ἐνδοξὸν Ἀ-
νάστασιν. Διό σε Θεοτόκε, τὴν πρόξενον τῶν
τοσούτων ἀγαθῶν, ἀσιγήτοις ἐν ᾧδαῖς μακαρί-
ζομεν, ὡς πρεσβεύουσιν αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.
Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Εἶτα τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια
τῆς Θεοτόκου. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Στιχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Ο ἐξ ἀνάρχου Πατρὸς Υἱὸς ἀχρόνως, διὰ
συγκατάβασιν καὶ σωτηρίαν βροτῶν,
Θεὸς ὢν ἄνθρωπος γέγονεν, ἵνα παράσχῃ, τῷ
Πρωτοπλάστῳ νῦν τὸν Παραδείσον, αἶμα καὶ
τὴν ἅπασαν φύσιν λυτρώσῃται, ἐκ τῆς ἀπάτης
τοῦ ὄφεως, καὶ τὴν εἰκόνα, πεσοῦσαν σώσῃ ὡς
εὐδιαλλακτος· ὅθεν Μητέρα ἀπειργάσατο, νυμ-
φοτόκον ἀγνὴν τὴν ἀμόλυντον· ἦν ὡς ἄγκυραν
πάντες, τῶν ψυχῶν ἡμῶν κεκτήμεθα.

Στιχ. Ἀκουσον θύγατερ καὶ ἴδε.

Σωματωθέντα τὸν κτίστην τῶν ἀπάντων, ἔ-
σχες ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεομακάριστε, ἀνα-
μορφοῦντα τὸν ἄνθρωπον, τὸν πρὶν πεσόντα, τῇ
παραβάσει διὰ τοῦ ὄφεως· Θεὸν γὰρ γεγέννη-
κας, σαρκὶ ἀφράδως ἡμῖν· καὶ τῆς φθορᾶς ἡλευ-
θέρωσας, τὴν φύσιν πᾶσαν, παλαιωθεῖσαν διὰ
τοῦ τόκου σου· διὸ ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, σὲ
τὴν χάριν Παρθένε ἀνύμφευτε, δυσωποῦντες ῥυ-
σθῆναι, διὰ σοῦ πάσης κολάσεως.

Στιχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Ἰνα σου πᾶσι τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους, καὶ τῆς
ἀγαθότητος ἀνακαλύψῃς ἡμῖν, τὸ ἀδιόρι-
στον πέλαγος, τὰς ἀμαρτίας, τῶν οἰκετῶν σου
πάσας ἐξαλείψον· ἔσχες γὰρ πανάμωμε, ὡς
Μήτηρ οὐσα Θεοῦ, τὴν ἐξουσίαν τῆς κτίσεως,
καὶ διεξάγεις, πάντα ὡς θέλεις τῇ δυναστείᾳ
σου· καὶ γὰρ ἡ χάρις, ἡ τοῦ Πνεύματος, τοῦ
ἁγίου σαφῶς ἐνοικοῦσα ἐν σοί, συνεργεῖ σοι ἐν
πᾶσιν, αἰετῶς Παμμακάριστε.

Δόξα. Ὡς ὠφθης ἐπὶ γῆς.

Καὶ νῦν. Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς.

Τὸ φαῖδρόν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀπολυτ. Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς.

Ζήτηι καὶ ταῦτα εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετά τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'. τὸν Προοιμιακόν, κτλ.
Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. τῆς Μεσοπεν-
τηκοστῆς γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα γ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύτως προσ-
κυνοῦντες Χριστὲ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου
Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνι-
σας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν
παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανούς ἀνοδὸν κα-
τασπένδεξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάν-
θρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυ-
σας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκου-
σίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυ-
νατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεὸς διέρρη-
ξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνά-
στασιν, ἐν ἀγαλλίασει βρωῦντες· Παντοδύναμε
Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶ
θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυ-
σας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἤλευ-
θέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δω-
ρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὸν Ἀνατολικόν.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοὶ, τὴν τοῦ Σωτῆρος
τριήμερον Ἑγερσιν· δι' ἧς ἐλυτρώθημεν
τῶν τοῦ Ἄδου αἰλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν
καὶ ζωὴν, πάντες εἰλάβομεν κράζοντες· Ὁ σω-
ρωθεὶς, καὶ ταφεὶς, καὶ ἀναστὰς, σῶσον ἡμᾶς
τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦνος ὁ αὐτός.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτη-
ρίου ἀρχομένων Ἑγέρσεως, Πεντηκοστῇ
δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων· καὶ λάμπει ταῖς
λαμπρότητας ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνῆσα
ταῖς δύο· καὶ, παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα,
τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύνεται.

Ηῆκε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθει-
σης τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως· οἱ δὲ πι-
στοὶ αὐτῆς γόνιμοι ἡγαλλιάσαντο, τοῦτον θεασά-
μενοι, καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι, ρύπον χριστο-
κτονίας· εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τὴν τῶν
ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ηγγικεν ἡ τῇ θείᾳ δαψιλῆς, χύσις ἐπὶ πάν-
τας, ὡς περ γέγραπται, Πνεύματος· ἡ προ-
θεσμία κηρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χριστὸ

θανάτου, καὶ ταφῆς, καὶ Ἀνάστασιν, παρ' αὐτῇ
δεδομένης, ἀψευδὲς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως, τὴν
τοῦ Παρακλήτου δηλούσης ἐπιφάνειαν.

Καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμα-
των, ἐν τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωγρῆσαι
καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐα ἐν ταύτῃ ἐξεληλύθεν ἐκ
τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Ἦγγικεν
οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη
ὁ Σωτήρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος
ἀλλομένη ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δρα-
μῆσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς·
Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμα-
ρεῖτις ἡρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παράσχε
μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίσεως, καὶ λήψομαι τῆς κο-
λυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρω-
σιν· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο συνάναρχος καὶ συναῖδιος Υἱὸς καὶ Λό-
γος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη,
ἡ πηγὴ τῶν ἱαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμα-
ρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν
ἔφη ὁ Σωτήρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελ-
θοῦσα φώνησόν σου τὸν ἄνδρα. Ἡ δὲ, ὡς ἀν-
θρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπε-
δάζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα· καὶ ὁ Δι-
δάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας, Ὁ ὕκ
ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὄν
ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι
ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς
ὄχλοις ἐπεβόα, λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν,
ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρών ὁ Ἰησοῦς
τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς,
ὁ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν. Ὡς τῇ θαύματος!
ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ
διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν
κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὁ πηγὰς καὶ λίμνας
ὕδατων ἐκχέων, θείων ἐλκῦσαι ὄντως αὐτήν,
τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ,
καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζωῆς, τὴν φλεγομένην ἐν
τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος
καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο διὰ σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, με-
λωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ
μεγαλεῖά σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ βασίλισσα

ἐκ δεξιῶν σου· σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθεὶν ὀρειάλωτον εὐρώην, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς ὑβρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἁγίου τῆς Μοῦνης, ὡς ἔθος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Αγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ ὕβρανός καὶ ἡ γῆ· ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδάμ ἐξάρῃ τῆς κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμαστοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδαρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος. Διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλαγχνῶ βουλῇ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλεψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γενεῖ· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν. Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν, Ζήτει, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὡς ὥφθης ἐπὶ γῆς Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἁφάτον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἀντλήμα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγυσσα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτήρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἰ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον. Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος δ'.

Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι, αἱ τοῦ Κυρίου Μαθητρίαι, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον·

Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον ναίματα· ὅτι παῖσι Σωτήρ ἐβόήσας· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Ἰὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τέταρτος Ὑμνος τῷ Θεῷ, Μητροφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τριαδὰ Θεαρχικὴν δοξάζωμεν, ταῖς ὑποστάσεσι, μοναδικὴν δὲ φύσιν, τῶν τριῶν, συναΐδιον, σύνθρονον· ἣν δυσωποῦντες λέγομεν· Σῶσον τοὺς πίστει σε δοξάζοντας.

Εχρίσθῃ ὑπὸ Πατρός τῷ Πνεύματι, ἀγαλλιάσεως, Θεουργικῷ ἐλαίῳ, ὁ Υἱός, καὶ βροτὸς ἐχρημάτισε, καὶ τῆς μιᾶς Θεότητος, τὸ τρισυπόστατον ἐδίδαξε.

Τὰ καίλλος τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, μοναῖς τρισήλιε, τὰ Σεραφίμ μὴ φέροντα ὄραν, συγκαλύπτονται πτέρυξι, καὶ τρισαγίοις ἄσμασιν, ἀκαταπαύστως σε δοξάζουσι.

Θεοτοκίον.

Αφράδως τὸν ποιετὴν γεγέννηκας, τῶν ὅλων πάντα γενε, τῆς παλαιᾶς λυτρώμενον ἀράς, τῆς βροτοῦς καὶ θανάτου φθορᾶς· καὶ διὰ σὺ ἐπέγνωμεν, ἕνα Θεὸν τὸν τρισυπόστατον.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ρώμην ἐξ ὕψους, τοῖς ἀγίοις τὸ πρὶν Ἀποστόλοις σου, ὡς ἀπέστειλας Χριστὲ, παρὰ Πατρός τὸν Παράκλητον, τὴν μίαν ἐνέφηνας φύσιν τρισήλιον.

Τῷ πατριάρχῃ, Ἀβραάμ ὅτε ὥφθης ἐν σχήματι, ἀνδρικῷ, τριττῇ μονάδι, τὸ ἀπαράλλακτον ἔδειξας, τῆς σῆς ἀγαθότητος, καὶ κυριότητος.

Ο χαρακτῆρσιν, ἐν τρισὶν εἰς Θεὸς πιστευόμενος, ἀπερίγραφτος σαφῶς, ἀπερινόητος ἅπασι, ῥῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Στοιχειωθέντες τοῦ Ὑψοῦ σου σοφαῖς εἰσηγήσεσιν, ἐνικὴν καὶ τριλαμπῇ, τὴν Θεαρχίαν δοξάζομεν, καὶ σὲ μακαρίζομεν τὴν Δειπάρθενον.

Καθίσματα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τρισήλιε ἄκτιστε καὶ ὁμοούσιε, μονὰς τρισυπόστατε, καὶ ἀκατάληπτε, τοὺς δούλους σου οἴκτειρον· σῶσον ἐκ τῶν κινδύνων, ὡς Θεὸς ἐλεήμων· σὲ γὰρ Κύριε μόνον, λυτρωτὴν καὶ Δεσπότην, κεκτήμεθα βοῶντες· Γενεῖ ἡμῖν ἰλεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολλαῖς περιστάσεσι, καὶ συμφοραῖς τῶν δεινῶν, Παρθένε κυκλούμενοι, καὶ πρὸς ἀπόγνωσιν, αἰεὶ περιπίπτοντες, μόνην σε σωτηρίαν, καὶ ἐλπίδα, καὶ τεῖχος, ἔχομεν Θεοτόκε, καὶ πρὸς σὲ κατὰ χρέος, ἐν πίστει καὶ νῦν προστρέχομεν. Σῶσον τοὺς δούλους σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Υπερῆσιον Τριάδα, ἐν μοναδί Θεότητος, καὶ κυριαρχίαν, σὺν τοῖς Σεραφίμ σε δοξάζομεν, ὡς ἀδιαίρετον φύσει, ὡς ἀσύγχυτον, ὡς ἰσόρροπον, δόξῃ, Θεὲ ἀκατάληπτε.

Μεριστὴν οὐσαν ἀφράστως, τοῖς προσώποις Θεότητα, καὶ ταυτιζομένην, ἅμα τῇ μιᾷ κυριότητι, ἀπεριόριστον μόνην, ἀπερίγραπτον, ἀνυμνούμεν σε, τὸν Ποιητὴν πάσης κτίσεως.

Νοὺς ὁ ἀναρχὸς τὸν Λόγον, ἀπορρήτως γεγέννηκε, καὶ τὸ Δεῖον Πνεῦμα, τὸ ἰσοσθενὲς ἐκπεπόρευκε· καὶ διὰ τοῦτο Τριάδα ὁμοῖσιον, τὸν Δεσπότην, τῶν ὅλων Θεὸν καταγγέλλομεν.

Θεοτοκίον.

Οπτανόμενος τοῖς παλαιοῖς, τυπικῶς προκατήγγειλε, τὴν ἐκ σοῦ Παρθένε, σάρκωσιν ὁ Λόγος· ἀλλ' ὕστερον, ἐπιφανεῖς τοῖς ἀνθρώποις κατ' ἀλήθειαν, τρισυπόστατον μίαν ἀρχὴν ἐφανερώσεν.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη ταῖς σύμπαντα.

Συνέντες ἐκ πίστεως, τῆς παντουργοῦ Θεότητος, μίαν μὲν ἀπρόσιτον οὐσίαν, τρεῖς δ' ὑποστάσεις, ζωαρχικαῖς συμφυεῖς, ὑμνοῦμεν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, συναῖδιον ὑπαρξιν.

Τὸ σέλας τρισήλιε, τῆς οὐσιώδους αἴγλης σε, λάμψον ἐνιαία μοι Θεότης, ἄκτιστε φύσις, καὶ φωτουργαία πηγὴ, πάσης φωτοδότιδος αὐγῆς, ἵνα κατοπτρίζωμαι, τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Ὡς μόνον ὑπάρχοντα, δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος, καὶ συνεκτικὸν καὶ κυβερνήτην, πάνσοφον ὄντως, καὶ τῆς ζωῆς χορηγόν, γνόντες σε, βοῶμέν σοι πιστῶς· Δέσποτα τρισήλιε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε φρούρησον.

Θεοτοκίον.

Θεῶσαι βουλόμενος, τὸν πρὶν φθαρέντα ἄνθρωπον, ὁ δὲ ἀγαθότητα Παρθένης, πλάσας καὶ δείξας, εἰκόνα Δείας μορφῆς, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, καὶ μίαν τρισάριθμον, Δεαρχίαν κατήγγειλεν.

ᾠδὴ ς'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ενέφηνεν, ὁ Πατὴρ ἐκλαλῶν τὴν υἱότητα, καὶ τὸ Πνεῦμα, τῷ Χριστῷ βαπτισθέντι ὁρώμενον· διὰ τοῦτο μίαν, καὶ τριττὴν Δεαρχίαν δοξάζομεν.

Ὡς εἶδέ σε, τρισαγίαυς φωναῖς ἀνυμνούμενον, Ἡσαΐας, ὑψηλοῦ ἐπὶ θρόνου καθήμενον, τὴν τριττὴν ἐπέγνω, τῆς μιᾶς Δεαρχίας ὑπόστασιν.

Μετάρσιον, ὑψηλὲ Βασιλεῦ τρισυπόστατε, τὴν καρδίαν, καὶ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων ἀνάδειξον, ἵνα τῆς σῆς δόξης, θεωρῶμεν λαμπρῶς τὴν φαιδρότητα.

Θεοτοκίον.

Ηξίωσε, μορφωθῆναι σαφῶς τὸ ἡμέτερον, ἐκ Παρθένου, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὡς φιλάνθρωπος, καὶ τῆς Δείας δόξης, καινωνοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησε.

Καθίσματα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Πατέρα ἀγέννητον, τὸν δὲ Υἱὸν γεννητὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐκπορευτὸν ἐκ Πατρὸς, φρονούντες κηρύττομεν, ἀναρχον Βασιλείαν, καὶ Θεότητα μίαν, ἣν περ δοξολογῶντες, ὁμοφρόνως βοῶμεν· Τριάς ὁμοούσιε, σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν χρόνων ἐπέκεινα, καὶ πρὸ αἰώνων Θεὸν, ἐν χρόνῳ ἐκήσας, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Θεάνθρωπον ἄχραντε· ὅθεν σε Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, πάντες ὁμολογοῦντες, ἐκτενῶς σοι βοῶμεν· Τῆς δόξης τῆς αἰωνίου πάντας ἀξιώσον.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ταῖς τεταγμένας, ἐπουρανίους φύσεις, καὶ νοεραῖς τάξεις, ὀρθοδόξως πάντες οἱ γηγενεῖς, ἐκμιμούμενοι δοξάζομεν, μίαν Θεότητα, ἐν τρισὶν ἰσουργοῖς ὑποστάσεσιν.

Δίς.

Ρῆσεις Ἀγίων, ὑποφητῶν σε παλαιοὶ συμβολικῶς, ἕνα τῶν αἰώνων πάντων Δημιουργόν, προεδῆλωσαν ἀνέκφραστον, Θεὸν καὶ Κύριον, Δεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν.

Θεοτοκίον.

Ο κατ' οὐσίαν, ἀθεώρητος Λόγος καὶ παντουργός, ὥφθης τοῖς ἀνθρώποις ἄνθρω-

πος, ἐξ αἰγνῆς Θεομήτορος, τὸν ἄνθρωπον ἀνακαλούμενος, πρὸς μετευσίαν τῆς σῆς Θεότητος.

Ῥδὴ ἡ. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Φως μοναδικὸν καὶ τριλαμπές, οὐσία ἀναρχε, κάλλος ἀμήχανον, ἐν τῇ καρδίᾳ μου αἶκησον, καὶ ναὸν τῆς Θεότητος, φωτοειδῆ καὶ καθαρὸν, δεῖξόν με κράζοντα. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Δίς.

Απὸ τῶν ποικίλων με παθῶν, Τριάς ἀμέριστε, μοναῖς ἀσύγχυτε, καὶ τῆς ζοφώσεως λύτρωσαι, τῶν πταισμάτων καὶ καταύγασον, μαρμαρυγαῖς σου θουργαῖς, ἵνα φανταζώμαι τὴν σὴν δόξαν, καὶ ἀνυμνῶ σε τῆς δόξης τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Νοῦς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατήρ, καὶ Λόγος σύμμορφος, καὶ Πνεῦμα σύνθρονον, οὐσία δύναμις ὑπαρξίς, ὑπερούσιε ἀνέκφραστε, μεγαλουργε Τριάς μοναῖς, φρούρει τὴν ποιμνὴν σου, ταῖς πρεσβείαις, τῆς Θεοτόκου, ὡς φύσει φιλάνθρωπος.

Ῥδὴ δ'. Ἄπας γηγενής.

Ολὴν νῦν πρὸς σέ, κινῶ τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ ταῖς διαθέσεις δέ, ψυχῆς ἀπάσας, καὶ ταῖς τοῦ σώματος, τὸν πλαστοουργὸν καὶ ῥύστην μου, μονάρχα τρίφωτε, καὶ βοῶ σοι. Σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου, πειρασμῶν ἐκ παντοίων καὶ θλίψεων. Δίς.

Υψωσον ἡμῶν, καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν, πρὸς σέ τὸν Ὑψιστον· φωτίσον σαῖς λάμπεσιν, ἀχράντοις Πάτερ, Λόγε, Παράκλητε, ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, τῆς δόξης ἥλιε, φωτοκράτορ, πάντοτε δοξαῖζειν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τρισήλιον. Θεοτοκίον.

Σῶσον τοὺς εἰς σέ, πιστεύοντας Κύριε, καὶ καταγγέλλοντας, ἀναρχον, αἰδίων, οὐσίαν μίαν, τρία δὲ πρόσωπα, θεαρχικὰ καὶ σύμμορφα, σῆς κυριότητος, καὶ τῆς θείας, δόξης σου ἀξιώσον, ταῖς λιταῖς τῆς αἰγνῆς Θεομήτορος.

Τὸ, Ἀξιὸν ἐστί, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα
Τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος δ'.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόραι σὺν τράμῳ ἐξίσταντα, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παραδείσον;

Ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ παθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἀδὴ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔθραυσας ἐν ἰσχυί, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἔδειξας ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξαζόμεν, μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εκ τῶν ἄνω κατελθὼν, τῶν ὑψωμάτων Γαβριήλ, καὶ τῇ πέτρᾳ προσελθὼν, ἔνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, λευχειμονῶν ἀνεκραύγαζε ταῖς κλαιούσαις· Παύσασθε ὑμεῖς, τῆς θρηνηθῆναι κραυγῆς, ἔχουσαι αἰεὶ, τὸ εὐσυμπαθέτητον· ὃν γὰρ ζητεῖτε κλαίουςαι, θαρσεῖτε, ὡς ἀληθῶς ἐξεγήγερται· διὸ βοᾶτε, τοῖς Ἀποστόλοις, Ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα. Ὁμοιον.

Εκουσία σου βουλή, Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτήρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ, ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοὶ, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον· ὅθεν δεσμευθεὶς ὁ ἀλλότριος, θάνατος, δεινῶς ἐσκυλεύετο· καὶ οἱ ἐν Ἀδὴ ἅπαντες ἐκραύγαζον, τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σου· Χριστὸς ἀνέστη, ὁ ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε· βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον· ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἴτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος δ'.

Τὰ τῆς σῆς παραδόξου Ἐγέρσεως, προδραμοῦσαι αἱ Μυροφόραι, τοῖς Ἀποστόλοις

ἐκήρυττον Χριστέ· Ὅτι ἀνέστης ὡς Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη· ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ τριάδικῇ μονάδι ἱερακρυφίως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εκείραξά σοι Κύριε, θερμῶς ἐκ βάθους ψυχῆς με· καί μοι γενέσθω, πρὸς ὑπακοὴν τὰ θεῖά σου ὦτα.

Επὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα, πᾶς τις κεκτημένος, ὑψηλότερος ἐστὶ, πάντων πῶν λυπούντων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ῥεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Ἀντίφωνον Γ'.

Η καρδιά μου πρὸς σέ Λόγε ὑψωθήτω, καὶ οὐδὲν θέλξει με τῶν κόσμου τερπνῶν, πρὸς χαμαιζηλίαν.

Επὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἔχει τις στοργήν, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, θερμότερον φίλτρον χρεωστούμεν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, θεογνωσίας πλουῦτος, θεωρίας καὶ σοφίας· πάντα γὰρ ἐν τούτῳ, τὰ πατρῶα δόγματα, ὁ Λόγος ἐκκαλύπτει.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐν ἐκείνῳ τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὡσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν· Τὸ, Πᾶσα πνοή· Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Ζ'. καὶ τὰ λοιπά· Ὅρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες, τῇ Πάσχᾳ μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς 5'. τῆς Μεσοπεντηκοστῆς εἰς 8'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος εἰς 8'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα· Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινέκων
» ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁφόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαεράπτοντα, καὶ Χαίρετε φαίσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφρανέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἐορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου· Ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰώνιαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλαίμψαντα σήμερον, Παρθένη πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς· Ἦχος πλ. δ'.

ᾠδὴ α'. Θαλάσσαν ἔπηξας.

Εθνη προτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ ζωοδότης γὰρ Χριστός, τὰ δεσμὰ διέρρηξε τοῦ Ἄδου, καὶ νεκρὸς ἀνέστη, καὶ νόστιμος ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ· Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ δὲς ζωὴν τοῖς πιεζέουσιν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετατρέψας Δέσποτα εἰς αἷμα· καὶ νεκροὺς ἀνέστησας, σημεῖον τοῦ δευτέρου τελέσας. Δόξα Σωτῆρ τῇ ἀφάτῳ σου βουλῇ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι' ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον αἰέναν, ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ἀληθινῆς, σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θέλων ἐκοπίσας, Σωτήρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας, τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπέκων· καὶ εἰς Σιχαρ ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμαρείτιδι πιεῖν.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἐχώρησας, τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεογεννήτορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἔμεινας, μηδὲν τῆς παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἀγνή, ὡς Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου αἰεὶ.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος· Ἦχος δ'.

Ἔχων ἀκροστιχίδα ἐν τῇ 9'. ᾠδὴ.

Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**πατάξας Αἴγυπτον, καὶ Φαραὼ τὸν
» τύραννον, βυθίσας ἐν θαλάσῃ, λαὸν

» διέσωσας δουλείας, Μωσαϊκῶς ἄδοντά, ὡδὴν
» ἐπινίκιον· Ὅτι δεδοξασται.

Τροπάρια.

Ο ταφεῖς ἐγήγερται· ἐν αὐτῷ συνήγειρε τὸ
γένος τῶν ἀνθρώπων· ἀγαλλιάσθω πᾶσα
κτίσις, καὶ νοηταὶ σήμερον, ῥανάτωσαν νεφέλαι,
δικαιοσύνην σαφῶς.

Ο σταυρὸν ἐκούσιον, σαρκὶ καταδεξάμενος,
τριήμερος ἀνέστης ἐκ τῶν νεκρῶν, Ἄδου
ταμεῖα, ζωαρχικὴ Κύριε, κενώσας καὶ ἐξάξας,
πεπεδημένας ψυχάς.

Τῇ μορφῇ ἀστράπτοντα, αἱ Μυροφόροι βλέ-
ψασαί, τὸν Ἀγγελὸν ἐν φόβῳ, ἐκ τῆ μνη-
μείου ὑπεχώρουν· τὴν δὲ Χριστοῦ Ἐγερσιν μα-
δοῦσαι, μηνύσαι σπεύδουσι τοῖς Μαθηταῖς.

Ο στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα Κύριε,
ὑδωρ ζωῆς ὑπάρχων, τῇ Σαμαρείτιδι
αἰτούση, τὰ σὰ σεπτά νάματα παρέσχες, ἐπι-
γνώσῃ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου. Δόξα.

Ω Τριάς, τοὺς πίστει σε, εἰλικρινεῖ δοξάζον-
τας, Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα, ὡς ποιητῆς
τῶν ὅλων σῶζε, καὶ ἰλασμὸν δώρησαι, ἡμῖν ἀ-
μαρτημάτων ὡς ὑπεράγαθος.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνία πάγχρυ-
σε, χαῖρε φωτὸς νεφέλη, χαῖρε παλάτιον
τοῦ Λόγου, καὶ νοητὴ τράπεζα, ἄρτον ζωῆς
ἀξίως, Χριστὸν βαστάσασα.

Καταβασία· Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλ-
» λ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος
» Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός-τε
καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω
γούν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ
ἐστερεώται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρο-
μαί σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυ-
ρούμην σοι χθὲς, αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ
ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου· Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχου σή-
μερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σῆ,
καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀ-
στράψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς
εἶπεν ἐξεγειρόμενον, δεασαμένη Ἀγνή,

χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεὸν, ἄχραντε, με-
γάλυνε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι,
διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη
τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσοῦσης τῆς νο-
μικῆς ἐορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι·
Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν οἱ
Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον
ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι,
τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη· τί
πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν ἐν
τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος, ὢν, γενόμενος σὰρξ ὡραίης,
οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας
τῆς τεκούσης τὴν ἀφθορον γαστέρα, Θεὸς ὢν
ὅλως καὶ πῦρ.

Τῆς Σαμαρείτιδος· Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'στερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, τῷ δε-
» δόντι εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ· ὅτι τόξον δυ-
» νατὸν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιζώ-
» σαντο δύναμιν.

Τροπάρια.

Ε'θελουσίως ἐπὶ ξύλου ὑψώθης Ἀόγε, καὶ
ὀρώσαι ἐρρήγνυντο αἱ πέτραι, καὶ ἡ κτί-
σις ἐκλονεῖτο ἅπασα, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τά-
φων, ὡς ἐξ ὕπνου ἐξεγείροντο.

Μετὰ ψυχῆς σε πρὸς τὸν Ἄδην ἐλθόντα Ἀό-
γε, κατιδῆσαι πᾶσαι ψυχαὶ δικαίων, αἰώ-
νιων δεσμῶν ἀπελύοντο, ἀνυμνολογοῦσαι, τὴν
ὑπὲρ νοῦν δυναστείαν σου.

Τί ἐκθαμβεῖσθε; τί ἐν τάφῳ ὑμεῖς ζητεῖτε,
μετὰ μύρων Γυναῖκες τὸν Δεσπότην; ἐξη-
γέρθη, καὶ κόσμον συνήγειρεν· Ἀγγελος ἀστρά-
πτων, ταῖς Μυροφόροις ἐφθέγγετο.

Ζωὴ ὑπάρχων, καὶ πηγὴ τῆς ἀθανασίας, ἐ-
καθέσθης πρὸς τὴν πηγὴν, Οἰκτίρμον, καὶ
τῶν σῶν αἰτησαμένην, ἐπλησας, πανσόφων να-
μάτων, τὴν Σαμαρεῖτιν ὑμνοῦσάν σε.

Δόξα.

Εἰς ἐπὶ πάντων ἐν Τριάδι Θεὸς ὑμνεῖται, ὁ
Πατήρ, καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ Θεῖον Πνεῦμα, φό-
βῳ ὃν δοξάζει θρανῶν τὰ τάγματα, τρανώς ἐκ-
βοῶντα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ εἰς τῆς αἰῶνας.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Α'νερμηνεύτως συλλαβοῦσα ἐν τῇ γαστρὶ σου,
τὸν τῶν ὅλων Θεὸν Παρθενομήτορ, ὑπὲρ

ἐννοίαν καὶ λόγον τέτοκας· μείνασα παρθένος, ὡς πρὸ τοῦ τόκου Θεόνυμφε.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Κοντάκιον τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν αἰπάντων ποιητῆς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστέ ὁ Θεός· Δεῦτε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ αἰθανασίας. Ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τοὺς οἰκτιρμούς σε δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Κάθισμα τῆς Σαμαρείτιδος. Ὅμοιον.

Αγαλλιάσθω οὐρανός, χορευέτω, τὰ ἐπὶ γῆς· ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρθένου, ἐπιφανείς ὡς ἄνθρωπος ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θάύμασιν ἐκλάμψας δέ, γυναικὶ Σαμαρείτιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τὴν πηγὴν, τῶν ἱαμάτων ὡς μόνος αἰθάνατος.

Δόξα, καὶ νῦν.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὅμοιον.

Ο τῆς σοφίας χορηγός καὶ Δεσπότης, τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς ἐπιστάσης, ἐν ἱερῷ καθήμενος ἐδίδασκες, λέγων οὕτως ἅπασιν· Ἐρχεσθε οἱ διψῶντες, πίετε τοῦ ναίματος, οὗ ἐγὼ νῦν παρέχω· δι' ἃ ζωῆς ἐνθέει καὶ τρυφῆς, ἐπαπολαύσετε πάντες οἱ ἄνθρωποι.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγόρος Ἀβ-
» βακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύ-
» τω, φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
» τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
» Χριστὸς ὡς παντοδύναμος. Τροπάρια.

Αρσέν μὲν, ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτὸς δέ, αἰμὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λέλεκται.

Ος ἐνιαύσιος αἰμὸς, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, ζέ-
» φανος χρυσὸς ἐκασίως, ὑπὲρ πάντων τέθυ-
» ται· Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὐθις ἐκ τῆ τά-
» φου ὡραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἐλάμψεν Ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρὸ τῆς σκιώδους
» κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ
» Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ὁ-
» ρῶντες εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστός,
» ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπά-
» τορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ· καὶ θά-

» νάτω τῷ οἰκίῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον,
» σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις
» ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστὸν, ὡραιότατως ἐκ νε-
» κρῶν, λάμψαντα Ἀγνή καθορῶσα, ἡ καλὴ
» καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον, εἰς
» πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαί-
» ρουσα δόξαζε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἐλθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστός
» ἐστὶ παράνομος, τί ἀκριβεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ πα-
» ραγένονε, καὶ μαρτυρεῖ ὅτι αὐτὸς ποιεῖ· τὸ ὕδωρ
» οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξε.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφαῖς, πλανᾶσθε πάν-
» τες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ
» ἦλθε Χριστός, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν
» ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ μάλιστα
» ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θάυ-
» μάζετε, ἀνέκραζε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός·
» ὑμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον
» φησὶν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λαπὸν, ἐγείραντε
» λόγῳ Παράλυτον; Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρί σου τὸν Θεόν, ἀπεριγραπτῶς
» χωρήσασα Θεόνυμφε, Παρθενομήτορ Ἀγνή,
» μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ
» σοῦ ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σὲ γὰρ
» αἰεὶ καταφεύγομεν.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐ-
» φοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ
» ἐξέστην, ὅτι τῆς σῆς αἰνέσεως πλήρης ἡ γῆ.
» Τροπάρια.

Οἱ οὐρανοὶ εὐφρανέσθωσαν, ἐορταζέτω ἡ
» κτίσις πᾶσα· ἐξεγήγερται ὁ Κύριος καὶ
» ἐφάνη, πᾶσι ταῖς σοφαῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ.

Κατεπόθη σου θάνατα, ἡ δυναστεία, Χριστοῦ
» θανέντος· οἱ νεκροὶ ὡς ἐκ θάλαμνων, τῇ
» Ἐγέρσει τούτου, ἐκ τῶν τάφων προήλθοσαν.

Τί θρηνεῖτε ὦ γυναῖκα; τί μετὰ μύρων ἐπι-
» ζητεῖτε τὸν αἰθάνατον; ἐγήγερται, καθὼς
» εἶπεν ἔφη Μυροφόροις ὁ Ἀγγελος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, αἰτησαμένη παρέσχες ὕ-
» δωρ, τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ κράτους σου· ὅθεν
» εἰς αἰῶνας, οὐ διψᾷ ἀνυμνοῦσά σε.

Δόξα.

Ο Τριὰς ὑπερῆσι, Πάτερ, καὶ Λόγε, καὶ Θεῖον
» Πνεῦμα, ὁμοδύναμε, συναναρχε, σῶσον ἡ-
» μᾶς πάντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α 'κατάφλεκτον βάτον σε, ὁ νομοθέτης ἐώρα
πάλαι· Δακὴλ δὲ ὄρος ἅγιον κατενόει,
μόνη Μητροπάρθενε Δέσποινα.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύ-
» ρε τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπό-
» τη· καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον,
» πᾶσι ζῶν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ
Ἄδῃ σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς
τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ,
Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι
Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ
συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα
Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι καὶ ζωηφόροις, ταῖς
τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ Υἱοῦ σε Θεομήτορ
ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλαται, τῶν εὐσε-
βῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἦνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρ-
κοῦσθαι· μνήματος ἐκ ἔλυσας τὰς σφρα-
γίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναζάντα
σε, δεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατελάμπρυνας τοὺς Ἀποστόλους
σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθηταίς,
ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ δοξάσας Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ
δούς αὐτοῖς τὴν βασιλείαν σου.

Α 'παντα κατεφώτισαν τῆς γῆς τὰ πέρατα,
θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ
ποικίλοις τρόποις τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστὲ
Σωτὴρ τῆς βασιλείας σου.

Αἴνεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σε, ὕμνον
σοι δὲ προσάγομεν, τῷ δὲ ἡμᾶς ἐπὶ γῆς
ὀφθέντι, καὶ κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδὰμ
ἀνακαλέσαντι.

Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου ἁγία τράπεζα, ἔχουσα
τὸν οὐράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων,
οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός Θεογεν-
ῆτορ τροφεύς.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Α** νάτειλόν μοι Κύριε, τὸ φῶς τῶν προσαγ-
» μάτων σε, ὅτι πρὸς σέ Χριστέ, τὸ πνεῦμά

» με ὀρθρίζει, καὶ ὑμνεῖ σε· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν,
» καὶ πρὸς σέ κατέφυγον, τῆς εἰρήνης Βασιλεῦ.

Τροπάρια.

Τὸ μνήμά σου τὸ ἅγιον, καταλαβοῦσαι ὀρ-
θραι, αἱ Μυροφόροι, ἐξαστράπτοντα κα-
τεῖδον νεανίαν, καὶ ἐνεθαμβήθησαν, τὴν σὴν δι-
δασκόμεναι, θείαν Ἐγερσιν Χριστέ.

Ο θάνατος νενέκρωται, ὁ Ἄδῃς ἠχμαλώτι-
σται, οἱ ἐν δεσμοῖς ἠλευθερώθησαν, Χρι-
στοῦ τῇ Ἀναστάσει. Ἀγαλλιασώμεθα, καὶ χεῖ-
ρας κροτήσωμεν, ἐορτάζοντες φαιδρῶς.

Α πόστολοι σκιρτήσατε, καὶ Ἀγγελοι χορεῖ-
σατε, οἱ γηγενεῖς πάντες ἀγάλλεσθε· ὁ
Κύριος ἀνέστη, φθορὰ ἐξωστράνισται, καὶ ἡ
λύπη πέπαυται, καὶ χορεύει ὁ Ἀδὰμ.

Πηγὴ ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ὕδωρ ἀφέσεως,
καὶ ἐπιγνώσεως δεδώρησαι, γυναικὶ αἵτη-
σάσῃ, πάλαι Σαμαρείτιδι· διὸ ἀνυμνοῦμέν σου,
τοὺς ἀφάτους οἰκτιρμούς. Δόξα.

Μονάδα τρισυπόστατον, Τριάδα ὁμοούσιον,
Πατέρα, Λόγον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἀμέ-
ριστον τῇ φύσει, Θεὸν ἓνα σέβομεν, ποιητὴν καὶ
Κύριον, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ πύλιν ἀδιόδευτον, καὶ χεῖραν ἀγεώργη-
τον, καὶ κιβωτὸν τὸ μάννα φέρουσιν, καὶ
στάμνον καὶ λυχνίαν, καὶ θυμιατήριον τοῦ αὐ-
λου ἀνθρακος, ὀνομάζομεν Ἀγνή.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

ᾠδὴ ε'. Ἦχος β'.

» **Κ** ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κα-
» τόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος,
» ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρ-
θης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου,
μὴ λυμνηάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας
ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδὰμ, ἀ-
ναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Α νῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ
καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς
ἄχραντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰ-
διον ζῶν, Θεότοκε Παρθένε.

Κ ατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ
λαγός σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,

καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἑαυ-
τῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνῆλθες
Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς
ὄχλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἐορτῆς με-
σοῦσης, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔρ-
γοις ἐπιστώσω τοὺς λόγους σου, ἰάσεις
τελῶν Σωτὴρ καὶ σημεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν,
λεπροὺς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνιστῶν.

Ο ἄναρχος Υἱὸς ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ
καθ' ἡμᾶς ἐνηθρώπησε, καὶ μέσον τῆς
ἐορτῆς ἐδίδασκε, λέγων· Προσδράμετε τῇ πηγῇ
τῇ ἀεναίῳ, ζωὴν ἀρύσασθαι. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθένον
καὶ Μητέρα δοξαζόμεν, σὲ μόνην ἀγνὴν
θεόνημφε Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρ-
κώθη, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ καταποντισάτω με καταιγὶς ὕδατος,
» μὴδὲ καταπιέτω με βυθός· ἀπέρριμμαι
» γὰρ εἰς βάθη, καρδίας θαλάσσης, τῶν κακῶν
» μὴ· διό σοι κραυγάζω ὡς Ἰωνᾶς· Ἀναβήτω ἐκ
» φθορᾶς ἡ ζωή μου πρὸς σέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τροπάρια.

Σταυρῷ σε οἱ παράνομοι, Ἰησοῦ ἠλώσαν, καὶ
λόγχῃ ἐξεκέντησαν Χριστέ, καὶ Ἰωσήφ ὁ
εὐσχήμων σε κηδεύει, ἐν τῷ καινῷ μνημείῳ· ἐξ
οὗ μετὰ δόξης ἐξαναστὰς, συνανέστησας Σω-
τὴρ, πᾶσαν κτίσιν ὑμνοῦσαν τὸ κράτος σου.

Μοχλοὺς καὶ πύλας Δέσποτα, δυνατῶς ἐ-
δραυσας τοῦ Ἀδου, καὶ ἀνέστης ὡς Θεός·
καὶ ὑπαντήσας, τὸ Χαῖρε προσεῖπας ταῖς
Γυναιξί, καὶ ταύτας εἰπεῖν ἐξαπέστειλας Μα-
θηταῖς· Ἐξεγήγερται ὁ ζῶν, καὶ ὠράθη φωτί-
ζων τὰ πέρατα.

Τὴ κλαίετε; τί φέρετε ὡς θνητῶ Γύναια τὰ
μύρα; ἐξηγέρθη ὁ Χριστός, ἐβόα πάλαι
ἀστράπτων μεγάλως, ὁ φανείς νεανίας, κενὰς
ταῖς σινδόνας καταλιπὼν· ἀπελθοῦσαι ταῖς αὐ-
τοῦ, ἀπαγγείλατε φίλοις τὴν Ἐγερσιν.

Ρεῖθρον ὑπάρχων Κύριε, τῆς ζωῆς ἀφθονον,
καὶ ἄβυσσος ἐλέους ἀγαθῆ, ὁδοιπορήσας
καθεῖξη, πλησίον τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ
τῇ Σαμαρείτιδι ἐμβοᾶς· Δός μοι ὕδωρ τῆς πίειν,
ὅπως λάβης ἀφέσεως κρίματα. Δόξα.

Υμῶ Πατέρα ἄναρχον, καὶ Υἱὸν σύνηθρονον,
καὶ Πνεῦμα ὁμοούσιον πιστῶς, μίαν ἑσῖαν,

καὶ φύσιν, καὶ δόξαν, καὶ μίαν βασιλείαν,
Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὴν, συνοχέα τοῦ
παντός, μετὰ τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην τίκτουςαν, καὶ νηδὺν ἀφθο-
ρον τηρήσασαν, ὑμνοῦμέν σε Ἀγνή, θρό-
νον Κυρίου, καὶ πύλην καὶ ὄρος, καὶ νοητὴν
λυχνίαν, νυμφῶνα ὁλόφωτον τοῦ Θεοῦ, καὶ
σηκηνὴν δόξης σαφῶς, κιβωτόν τε καὶ στάμνον,
καὶ τράπεζαν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος πλ. δ'.

Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις
ἐθεάσατο, τὸ τῆς σοφίας ὕδωρ σε, ὃ πο-
τισθεῖσα δαψιλῶς, βασιλείαν τὴν ἀνωθεν ἐκλη-
ρώσατο, αἰωνίως ἡ αἰοίδιμος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν σεπτῶν μυσηρίων ἀκούσωμεν, Ἰωάννου
ἡμᾶς ἐκδιδάσκοντος, τὰ ἐν τῇ Σαμαρείᾳ
γινόμενα· πῶς γυναικὶ ὠμίλει ὁ Κύριος, ὕδωρ
αἰτήσας, ὃ τὰ ὕδατα εἰς τὰς συναγωγὰς αὐ-
τῶν συνάξας, ὁ Πατρί καὶ τῷ Πνεύματι σύν-
θρονος· ἦλθε γὰρ ἐκζητῶν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ,
αἰωνίως, ὡς αἰοίδιμος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πέμπτῃ ἀπὸ τοῦ
Πάσχα, τὴν τῆς Σαμαρείτιδος ἐορτὴν ἐορταί-
ζομεν.

Στίχοι.

Υἱὸς λαβεῖν ἐλθοῦσα τὸ φθαρτὸν γύναι,
Τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς, ὃ ρύπους ψυχῆς πλύνεις.

Επειδὴ ἐν ταύτῃ ὁ Χριστὸς Μεσσίαν ἑαυτοῦ ἀριδῆλως
ὠμολόγηι, ὃ ἐστὶ Χριστός, ἡ ἡλειμμένος, (μεσὶ γὰρ
παρ' Ἑβραίοις τὸ ἔλαιον) διὰ τοῦτο, οἶμαι, ἐν τῇ τῆς Με-
σοπεντηκοστῆς Ἑβδομάδι ἡ παροῦσα τίτακται ἐορτὴ καὶ
ὅτι, τῇ μὲν πρὸ ταύτης Κυριακῇ, ἐν τῇ κολουμένηρᾳ Σα-
ματουργεῖ· ἐν ταύτῃ δὲ, ἐπὶ τῷ τοῦ Ἰακώβ φρέατι, ὁ αὐ-
τὸς Ἰακώβ ἀνῶρυξε, καὶ ἐχαρίσατο Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ·
ἐξαίρετος γὰρ ἦν ὁ τόπος, ὅπου, καὶ πλησίον ὄντος τοῦ
ὄρους Σομῶρ, εἰ Σαμαρεῖται κατώκουν πόλεις πολλὰς. Εἰς
Σιχάρ δὲ παραγίνεται ὁ Χριστός, ὅπου, παροικῆσαντι πάλαι
τῷ Ἰακώβ, μετὰ Δείνας τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν
παίδων, Συχέμ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἑμμῶρ, ὁ Χορράϊος, ἐρασθεὶς
αὐτῆς, καὶ βιασάμενος, συνεγένετο μετ' αὐτῆς· κἀντεῦθεν οἱ
ἀδελφοὶ ταύτης, διερεθισθέντες πρὸς ζῆλον, αἵφνης εἰσάγον-
τες τὴν πόλιν, ἄρδην ἅπαντας ἀποκτείνουσι, καὶ αὐτὸν τὸν
Συχέμ, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸν Ἑμμῶρ. Κατοικεῖ οὖν
ἐκεῖ ὁ Ἰακώβ, καὶ τὸ παρὸν φρέαρ ἀνῶρυξεν.

Οὐ Σαμαρεῖται δὲ τὰ πρῶτα κατώκουν αὐτὸ τὸ ὄρος,
ἀλλ' Ἰσραηλῖται, οἱ, τῷ Θεῷ προσκεκρουκότες, Φακεὶ βασι-
λεύοντος, διὰ πρώτης συμβολῆς καὶ δευτέρας τῶν Ἀσου-
ρίων παραγενομένων, ὑποτελεῖς φόρος κατίστησαν· καὶ μετὰ
μικρὸν, Ἰσραὴ βασιλεύοντος, προσφέρονται ταῖς Αἰθίοσιν· ὁ

μαθὼν ὁ Ἀσσύριος, μεθίστησι τούτους εἰς Βαβυλῶνα, ἐν δ' ἐκείνῳ τῷ τόπῳ διάφορα κατοικεῖν ἔθνη προσέταξεν· ἀλλ' ὁ Θεὸς λείοντας τοῖς ἀλλοφύλοις ἐκείνοις ἐφίησιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀσσυρίων, τοῦτο ἀναμαθὼν, ἱερέα ἐξ Ἰουδαίων αὐτοῖς πέμπει, (ἔτι γὰρ ἐκεῖ ἦσαν αἰχμάλωτοι) ὡς ἂν καὶ τοὺς τοῦ Θεοῦ νόμους εἰσδέξωνται. Καὶ τῶν μὲν εἰδῶλων εὐθὺς ἀπεπήδησαν· μόνον δὲ τὰ Μωϋσείως βιβλία ἐδέξαντο, ἀπαναινόμενοι τοὺς Προφῆτας, καὶ τὴν λοιπὴν Γραφήν. Οὗτοι καὶ Σαμαρεῖται ἐκαλοῦντο, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρους Σομώρ· καὶ μισητοὶ ἦσαν τοῖς Ἑβραίοις, ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἄρτι ἐπανιοῦσιν, ὅτι ἐξ ἡμισείας ἰουδαῖζον· καὶ οὐ συνήθιον αὐτοῖς, βδελυκτοὺς αὐτοὺς ἡγούμενοι. Διὸ τὸν Χριστὸν πολ- λάκις Σαμαρεῖτην ἐκάλουν, ὡς τινὰ τῶν νομικῶν δῆθεν καταλύοντα, καθάπερ ἐκεῖνοι.

Ἐρχεται οὖν εἰς Σιχάρ, καὶ, κεκοπιακῶς ἀπὸ τῆς ὁδοιπο- πορίας, ἐκάθισε, περὶ ὧραν τῆς ἡμέρας ἕκτην. Γυνὴ δὲ τις ἀπὸ τῆς πόλεως ἔρχεται ἀντλήσαι ὕδωρ, τῶν Μαθητῶν πρὸς ὧν ἦν ἀπελθόντων τροφῆς. Ζητεῖ οὖν ὕδωρ ὁ Ἰησοῦς· ἡ δὲ, τὸ μὴ συγχρᾶσθαι τούτους προβάλλεται· ἔγνω γὰρ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς, καὶ ἀπὸ τῆς στελῆς. Ὁ δὲ, ἀνάγει ταύτην, τὸ πνευματικὸν ὕδωρ ἐνάγων εἰς μέσον, ὃ τὸ ἄφθονον δηλοῖ καὶ καθαρτικόν· τὸ γὰρ Πνεῦμα, ὕδατι καὶ πυρὶ αἰεὶ παρεικάζει. Ἡ δὲ γυνή, ἀσφαλῶς διακειμένη, τὸ μὴ ἔχειν ἐκεῖνον ὕδωρ τοιοῦτον, ἐκ τοῦ μὴ ἀντλημα ἐπιφέρεισθαι, καὶ τὸ φρέαρ εἶναι βαθύ, ἐπιλέγει. Εἵτα καὶ εἰς τὸν προπάτορα Ἰακώβ ἀναφέρει τὸν λόγον, ὅτι ἐκεῖνος τὸ φρέαρ ἀνώρυξε, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ ἐξ ἐκείνου ἐπιον, τὸ πλούσιον ἐντεῦθεν τῆς πηγῆς παριστάνου- σα, καὶ τὸ ἄλλως εὐχρηστον καὶ ψυχρόν. Ὁ Χριστὸς μέν- τοι οὐ μείζονα ἑαυτὸν λέγει τοῦ Ἰακώβ, ἵνα μὴ τὴν γυ- ναῖκα θροήσῃ· ἀλλὰ περὶ τοῦ ὕδατος πάλιν διαλέγεται, παριστῶν ἐντεῦθεν τὸ αὐτοῦ ὑπερφερόν· εἴπερ, ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου, διψᾷ οὐδαμῶς.

Ἀπαιτεῖ αὐτὸ ἡ γυνή· ὁ δὲ, τὸν ταύτης ἄνδρα λέγει φωνῆσαι, ὡς στερρότερας τῶν λόγων δεομένων φρονήσεως· ἡ δ' ἀπαρνέεται μὴ ἔχειν ἄνδρα. Ὁ δὲ πάντα εἰδὼς, λέγει· Καλῶς εἶπας· πάντε γὰρ ἔσχες, ὡς ὁ νόμος διακελεύεται· ὃν δὲ νῦν ἔχεις ἕκτον, ὡς παρανόμως ἐκείνῳ συγγινομένη, οὐκ ἔστι σου ἄνθρωπος.

Τινὲς μὲν οὖν πέντε ἄνδρας, τὴν Πεντάβιβλον τοῦ Μωϋ- σείως εἶναι ἐνόμισαν, ἣν περ οἱ Σαμαρεῖται ἐδέχοντο· ἕκτον δὲ, αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ, οἱ οὐκ ἦσαν ἐκείνης ἔτι· οὐπὼ γὰρ ἡ χάρις ἐξεκέχυτο. Ἄλλοι δὲ, τοὺς δοθέντας πέντε νόμους παρὰ Θεοῦ· τὸν ἐν Παραδείσῳ, τὸν μετὰ τὴν ἐξορίαν, τὸν ἐπὶ Νῶε, τὸν ἐπὶ Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἐπὶ Μω- σείως· ἕκτον δὲ, τὸ Εὐαγγέλιον, ὃν ἀκμὴν οὐκ εἶχεν. Εἰσὶ δὲ, οἱ καὶ τὰς πέντε αἰσθήσεις λέγουσιν.

Ἀποκρίνεται αὐτῷ ἡ γυνή, Προφῆτην αὐτὸν ὀνομάζουσα· εἵτα ἐρωτᾷ αὐτὸν καὶ περὶ τοῦ ὄρους, ποῦ δεῖ προσκυνεῖν, ἐν Σομώρ, ἢ ἐν Ἱεροσολύμοις; οὐ γὰρ ἐνόμιζον οἱ Σαμα- ρεῖται, ὡς ἀτελεῖς, πανταχοῦ τὸν Θεὸν εἶναι· ἀλλ' ἐκεῖσε τὸν Θεὸν διατρίβειν μόνον, ὅπου καὶ προσεκύνουν, ἐν τῷ Γαριζὶν δηλαδὴ ὄρει, διὰ τὸ ἐκεῖ δοθῆναι τὰς εὐλογίας παρὰ Θεοῦ· ἡ δὲ διότι ἐκεῖ πρῶτος ὁ Ἀβραάμ θυσιάστηριον ἐπηξεν τῷ Θεῷ. Ὡς καὶ Ἰουδαῖοι πάλιν ἔλεγον· Ἐν Ἱερο- σολύμοις δεῖ προσκυνεῖν μόνον τὸν Θεόν· διὸ καὶ οἱ ἀπαν- ταχοῦ, ἐν ταῖς ἑορταῖς ἐκεῖσε συνήγοντο. Ὁ δὲ Χριστὸς ἀποκρίνεται, ἐκ τῶν Ἰουδαίων, λέγων, τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· πλὴν, φησὶν, ὁ Θεὸς αὐλὸς ἐστὶ, καὶ οἱ προσκυ- νεῖν ἀξιοθησόμενοι, οὐκ ἐν θυσίαις, ὅσον οὐπὼ, αὐτὸν προσ- κυνήσουσιν, ἀλλ' ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· ἡ καὶ οὕτω, τὸν Θεὸν γνωρίσουσιν, οὐ μόνον, ἀλλ' ἐν Πνεύματι τῷ ἁ- γίῳ, καὶ τῷ Ἰϋ· οὗτος γὰρ ἡ ἀλήθεια. Ἡ γυνὴ πάλιν λέγει· Ἀκούομεν ἐκ τῶν Γραφῶν, ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὃς ἐστὶν ὁ Χριστός. Ὁ δὲ Ἰησοῦς φησὶν· Ἐγὼ εἰμι· τὴν εὐ-

γνωμοσύνην τῆς γυναικὸς ἔγνωκός· ᾔδεισεν δὲ καὶ οἱ Σα- μαρεῖται περὶ τοῦ Μεσίου, ἀπὸ τῶν Μωσαϊκῶν βίβλων· ἐξαιρέτως δὲ, ἀπὸ τοῦ, Προφῆτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεός· καὶ ἄλλων πολλῶν.

Συντελεσθείσης δὲ τῆς ὁμιλίας, ἔρχονται καὶ οἱ Μαθη- ταί, καὶ τὴν ἄκραν ἐκπλήττονται συγκατάβασιν, πῶς μετὰ γυναικὸς διαλέγεται· τέως γε μὴν παρεκάλουν αὐτὸν φαγεῖν, ἅμα μὲν, διὰ τὸ κεκοπιακῆναι, καὶ διὰ τὸ τοῦ καιροῦ καυ- σῶδες. Ὁ δὲ, περὶ τῆς αἰωνίου τροφῆς αὐτοῖς διαλέγεται, τῆς τῶν ἀνθρώπων δηλαδὴ σωτηρίας· καὶ ὅπως δεῖ αὐτοὺς τοὺς τῶν Προφητῶν κόπους θείσαι.

Ἀλλὰ τῆς γυναικὸς πρὸς τὴν πόλιν φθασάσης, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνεπιούσης, ἅπαντες διεγείρονται, καὶ πρὸς Χρι- στὸν ἔρχονται, πεισθέντες, ὡς οὐκ ἂν ἡ γυνὴ ἑαυτῆς κα- τηγόρησεν, εἰμὴ μέγα τι ἔγνω· καὶ δέησιν ἐκχέαντες, αὐ- τὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς, ἐφ' ἡμέραις δυοὶ πείθουσι· καὶ μεί- νας, πάμπολλα ἐνῆργησε θαύματα, ἃ διὰ τὸ πλῆθος τοῖς Εὐαγγελισταῖς οὐκ ἐγράφησαν.

Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ Σαμαρεῖτις, ἡ ἐς ὕστερον ὑπὸ Χριστοῦ Φωτεινὴ κατονομασθεῖσα, ἣτις καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου σέφα- ρον ἐπὶ Νέρωνος ἀνεδήσατο, μετὰ τῶν ἑπτὰ ταύτης υἱῶν, μετὰ πολλὴν κάκωσιν, καὶ ξεσμούς καὶ μαστῶν ἐκκοπήν, καὶ θλασμὸν χειρῶν, καὶ καλὰ μὲν λεπτῶν κατὰ τῶν ὀνύχων εἰσβολήν, καὶ μολύβδου κατάποσιν, καὶ ἄλλων βασάνων ἀ- πείρων ἐξέτασιν.

Ἰστίον δὲ, ὡς τὸ τοῦ φρέατος ἐκείνου στόμιον, ὁ Βασιλεὺς Γουστινιανὸς ἐκεῖθεν ἐντίμως μετακομισάμενος, εἰς τὸ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀνάκτορον, τὸν μέγαν, λέγω, τῆς ἁγίας Σοφίας νεῶν, ἐνέθετο ἐπὶ φρέατι· ἀλλὰ καὶ τὸν λίθον, ἐφ' ᾧ ὁ Χριστὸς καθεσθίς, τῇ Σαμαρεῖτιδι διελέγετο. Καὶ νῦν εἰς δεῦρο καὶ ἀμφοτέρω διαμένουσι πρὸ τῆς Νάρθηκος ἐξ ἀνατολῶν τῷ νεῷ εἰσιόντι, πρὸς τὰ εὐώνυμα, πᾶσαν καὶ παντοίαν νόσον ἰώμε- να· μάλιστα δὲ οἱ ἐκ πυρετῶν πάσχειν συμβαίνει, καὶ ρί- γους φλογίζοντος ἀλεξιφάρμακα γίνονται.

Ταῖς τῆς σῆς Μάρτυρος Φωτεινῆς πρεσβεΐαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενό-
» μενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέ-
» ρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου
ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ δακρύων
ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρεισαι ζῶντα Θεόν,
καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθη-
ταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδῃ τὴν κα-
θαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίης ἀπαρ-
χήν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν
μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑ-
περένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σω-
τήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφό-
ρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως, οὕσα προάγγελος,
ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶ-
σιν ἐξέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτη νηδύν· καὶ Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θρονονόμος, συνεγείρας ἡμᾶς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Τῶν Χαλδαίων ἡ καμίνος.

Σαρκικῶς ἐκοπίσας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰησοῦ ἐπαγγεिलाίμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικὶ προσωμίλεις, διελέγχων τὴν ἀνοίαν, τῶν ἀνόμων Ἑβραίων· ἡ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν Υἱὸν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ δὲ ἠρνήσαντο.

Οὐ τὸν ἄρτον ἐσθίοντες, τῆς σαρκὸς τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ αἷμα λαμβάνοντες, τῆς πλευρᾶς τοῦ Δεσπότου, καινότητι Πνεύματος πολυτευσώμεθα, ζῶντες τῇ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Εν γαστρὶ σου ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον Λόγον, ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου τὸν τροφέα, ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν ποιητὴν τοῦ παντός, Θεογεννητορ ἀγνή.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομα σου, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου
» ἀφ' ἡμῶν, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν,
» ὁ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Μετὰ ἀνόμων, Χριστὲ οἰκτίρμον, ἐκὼν κατελογίσθης, καιρῷ τοῦ θείου πάθους· καὶ ταῦτα βλέπουσα, ἐσείετο ἡ γῆ, καὶ πέτραι παντουργῶ νεύματι ἐρρήγνυντο, ἀκατάληπτε, καὶ ἀνίσταντο νεκροὶ οἱ ἀπ' αἰῶνος.

Μετὰ ψυχῆς καταβάς, εἰς μέρη κατώτερα τοῦ Ἄδου, ἐξῆγες ἐν ἀνδρείᾳ δεσμίους ἅπαντας, οὓς ἐκ τοῦ αἰῶνος θάνατος εἶχεν, ὁ πικρὸς τύραννος, ἐκβοῶντάς σοι Χριστὲ ὁ Θεός· Δόξα σου τῇ φρικτῇ οἰκονομίᾳ.

Μετὰ νεκρῶν τί ὑμεῖς ζητεῖτε, τὸν ζῶντα εἰς αἰῶνας; ἠγέρθη, καθὼς εἶπεν· ἰδοὺ ὡς βλέπετε κενὰ αἶσινδόνες, κενὸς ὁ τάφος,

ὁ φανεὶς ἔλεγε, Γυναιξὶ νεανίας· σπουδῇ ἅπιτε, εἴπατε τοῖς Ἀποστόλοις.

Υδωρ ὑπάρχεις ζωῆς, ἐβόα Χριστῷ ἡ Σαμαρεῖτις· πότισον οὖν με Λόγε διψῶσαν πάντοτε, σοῦ τὴν θείαν χάριν, ὅπως μηκέτι Ἰησοῦ Κύριε, ἀγνωσίας κρατῶμαι αὐχμῶ, ἀλλὰ κηρύττω σου τὰ μεγαλεῖα. Δόξα.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ θεῖον ὑμνολογοῦμεν Πνεῦμα, ἀμέριστον Τριάδα, φύσει ὑπάρχουσιν, μεριστὴν προσώποις, μίαν οὐσίαν συμφυῆ, ἀναρχον, ποιητὴν τοῦ παντός καὶ Θεόν, ὃν πᾶσαι οὐρανῶν ὑμνοῦσι τάξεις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ λοχείαν φρικτὴν, παρθένος ἀγνή διφυλάχτης, ἀγία Θεοτόκε· διό σε ἅπασαι, Ἀγγέλων χορεῖαι, καὶ τῶν ἀνθρώπων γενεαὶ ἅπασαι, ἀσιγήτοις ἀνυμνοῦσι φωναῖς, χωρίον καθαρὸν τοῦ ἀχωρήτου.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ, κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αῖρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκασί σοι θρονοὶ ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐφ' ὧς τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτισμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἄδου διαρρήξας, θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδώρησατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολον κατελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτῇ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιὸς, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης καθεζόμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημώμενον, καὶ ἰδόντες, ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προρρήθέντα.

Σὺ εἰ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον τῆτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἄφεσις τῶν πατρώων σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως ζωὴ, τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν, ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας εἶπες, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ἀνυμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας ἐκ σοῦ, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὰ σύμπαντα Δέσποτα, τῇ σῇ σοφίᾳ συνεστήσω· γῆς δὲ πάλιν ἠδράσας, ὡς οἶδας τὸν πυθμένα, τῇ βάσει πηξάμενος ἐπὶ ὑδάτων· διὸ πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες.
» Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Θάνατον ὑπέμεινας, μόνε ἀθάνατε βουλήσει, Ἄδην ἠχμαλώτευσας, πύλας χαλκᾶς συνέτριψας βασιλεῦ οὐράνιε, καὶ ἀφείλες δεσμίους, ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖσε χρηματίζοντας, ἀνυμνοῦντας ἀπαύστως, τὸ κράτος τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Υψώθης μακρόθυμε, ἐθελουσίως ἐπὶ ξύλου, καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ ἥλιος ἐσβέσθη, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διερράγη, καὶ ἡ γῆ ἐσαλεύθη, καὶ ἐτρόμαξεν ὁ παγγέλαστος Ἄδης, καὶ πάντας δεσμίους ἀπέλυσεν.

Επέφανες Κύριε, τοῖς ἐν τῷ σκότει κατημένοις, φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, καὶ ζωὴ τῶν ἀπάντων· διὸ σε ὡς ἐβλεψε, τῶν δικαίων ὁ δῆμος, ἀνεσκίρτησε Λόγε, καὶ ἀνεβόησεν· Ἡλθες πάντας δεσμῶν ἀπολύσαι· ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου.

Πλησίον ἐκάθισας, πηγῆς, ἐν ᾧ ῥα Σῶτερ ἐκτε, καὶ τῇ Σαμαρείτιδι ὕδωρ τὸ ζῶν παρέσχες καὶ γνώσεως νάματα, διὰ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, μεθ' ἧς πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Δόξα.

Πατέρα προάναρχον, Υἱὸν συνάναρχον ὑμνῶμεν, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Θεὸν ἓνα τὰ τρία, ἀσύγχυτον, ἄτμητον, δημιουργὸν τῶν ἀπάντων, ὁμοδύναμον κράτος αὐτεξούσιον, καὶ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανθρακι καθαίρεται, ὁ Ἡσαΐας προκηρύττων, τὸν νοητὸν ἄνθρακα, σαρκούμενον Παρθέने, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καταφλέγοντα πάντων τῶν βροτῶν, τὰ ὑλώδη ἁμαρτήματα, καὶ θεοῦντα δι' οἶκτον, τὴν φύσιν ἡμῶν παναμώμητε.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνὴ, τέρεπου Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύνამις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθέने, σὲ μακαρίζομεν πιστοὶ, Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμψυχε· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνῆλθες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ ἐδίδασκες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι, καὶ Πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Γάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτής μου, πηγάζων ἐπετέλει, τέρατα καὶ σημεῖα, φυγαδεύων τὰς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενοῦντας·

ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θανάτων αὐτοῦ.

Ο σαρκικός Ἰουδαῖος κατὰ τὴν σάρκα, νοῶν τὰ γεγραμμένα, τῷ γράμματι προσπταίει· ἀντιπίπτει δὲ πάλιν, τῷ Πνεύματι τῆς ἀληθείας· ἡμεῖς δὲ τοῦτον παρωσάμενοι, φρονῶμεν τὰ τῆς Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουνσιν οἱ ἄνω θρόνοι· αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ· κα-
» **Ε**θεῖλε γὰρ δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ
» ὑψώσε ταπεινοὺς, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν οἷς
» ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ
» κατεύθυνεν ἡμᾶς εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Τροπαρία.

Ιδοὺ καθωράθη, ἡ ζωὴ πάντων Χριστὸς, κρεμάμενος ἐν ξύλῳ ἐκουσίως· καὶ ταῦτα βλέπουσα γῆ ἐσαλεύθη, καὶ πολλὰ ἁγίων ἠγέρθη ἐμφανῶς, σώματα κοιμηθέντων, καὶ τὸ δεσμωτήριον Ἰδοὺ ἐσαλεύθη.

Ωραῖος ἐκ τάφου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, πεπόρευσαι, θανάτου καταλύσας, τὴν τυραννίδα Χριστέ, καὶ τοῦ Ἰδοὺ τοὺς μοχλούς, συντρίψας δυνάμει θεϊκῇ, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου, τῷ φωτὶ τῷ νοητῷ, καταυγάσας κόσμον.

Στησώμεθα πάντες, νῦν χοροὺς πνευματικῶν, καὶ κράξωμεν· Ὁ Κύριος ἀνέστη· ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, εὐφραινέσθω οὐρανός, νεφέλαι ῥανάτωσαν ἡμῖν, δικαιοσύνης ὄμβρους, ἐορταζουσι φαιδρῶς, καὶ Χριστὸν ὑμνοῦσιν.

Η ζωὴ τῶν ζώντων, ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ὁ Κύριος πλουσίως, ἐπιρραίνων διδασχάς, ἐκβοᾷ τῇ γυναικί· Παράσχε μοι ὕδωρ τῆς πίεϊν, ὅπως σοι δώσω ὕδωρ, τῶν ἀμαρτημάτων σου, τὰς πηγὰς ξηραῖνον.

Δόξα.

Φῶς ἐν ἀμερίστῳ, ἡ τρισήλιος μονὰς, ὁ ἄναρχος Πατήρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα, Θεότης μία, ζωὴ καὶ τῶν ὅλων ποιητής. Αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν πιστοί, μετὰ τῶν ἀσωμάτων, τρισαγίας ἁσμασιν, ἱερολογοῦντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτὸς γενομένη, οἰκητήριον Ἄγνη, καταύγασον τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, ἀμαυρωθείσας πολλαῖς, μεθοδεῖαις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ βλέψαι ἀξιώσον τρανῶς, τὸ ἀναλαίμψαν φέγγος, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καθαρᾷ καρδίᾳ.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῆς Σαμαρείτιδος.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σαμαρείαν κατέλαβες, Σωτήρ μου παντοδύναμε, καὶ γυναικὶ ὁμιλήσας, ἐζήτησε ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὁ ἐκ πέτρας ἀκροτόμου, πηγάσας ὕδωρ Ἑβραίοις, ἦν πρὸς πίστιν σὴν ἔλαβες· καὶ νῦν ζωῆς ἀπολαύει, ἐν οὐρανοῖς αἰωνίως.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁμοιον.

Μεσούσης παραγέγονας, τῆς ἐορτῆς φιλάνθρωπε, ἐν ἱερῷ καὶ ἐλάλεις· οἱ δὲ ψῆς ἔμπλεοι πρὸς με, ἔλθετε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ζωῆς καὶ ἀλλόμενον, δι' οὗ τρυφῆς καὶ χάριτος, ζωῆς τε τῆς ἀθανάτου, ἐπαπολαύσετε πάντες. Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους ἡ· καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος β'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε, Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας καταράας, ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν ἁγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωριθείς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλάνθρωπίαν, ἄνθρωπος γεγόμενος ἀτρέπτως· καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες, τῷ γενεῖ τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Θάνατον κατεδέξω σαρκί, ἡμῖν ἀθανασίαν πραγματευσάμενος Σωτήρ· καὶ ἐν τάφῳ ὤκησας, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἰδοὺ ἐλευθερώσῃς, συν-

αναστήσας σεαυτῷ, παθὼν μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀναστὰς ὡς Θεός. Διὰ τοῦτο βοῶμεν· Δόξα σοι, ζωοδότα Κύριε μόνε φιλόθρωπε.

Πέτρα ἐσχίσθησαν Σωτήρ, ὅτε ἐν τῷ Κρανίῳ ὁ Σταυρός σου ἐπάγη· ἔφριξαν Ἄδου πυλωροί, ὅτε ἐν τῷ μνημείῳ ὡς θνήσκων κατετίθη· καὶ γὰρ τοῦ θανάτου καταργήσας τὴν ἰσχὺν, τοῖς τεθνεῶσι πᾶσιν, ἀφθαρσίαν παρέσχες, τῇ Ἀναστάσει σου Σωτήρ· ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος γ'. Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε.

Αγαλλιάσθω σήμερον παιδρῶς ὁ οὐρανός, καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παγγενῆ· καὶ θυμασθῶνται θάυμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλαγχνῶ βουλῇ.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν.

Τὰδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστὰς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρείτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς μεταχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήσεσι. μάλλον πρὸς αἴτησιν τῆ αἰδίου ὕδατος· ὃ καὶ λαβοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰπούσα· Δεῦτε ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παραγεγόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ωραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος βαρὺς.

Ιδοὺ σκοτία καὶ πρωὶ· καὶ τί πρὸς τὸ μνημεῖον Μαρία ἔστηκας, πολὺ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν, ὅφ' οὗ ποῦ τίθεται ζητεῖς ὁ Ἰησοῦς; ἀλλ' ὅρα τοὺς συντρέχοντας Μαθηταίς, πῶς τοῖς ὀθονίοις, καὶ τῷ σουδαρίῳ, τὴν Ἀνάστασιν ἐτεκμήραντο, καὶ ἀνεμνήσθησαν τῆς περὶ τούτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν, καὶ δι' ὧν, καὶ

ἡμεῖς πιστεύσαντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ζωοδότην Χριστόν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.
Ἦχος δ'.

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδὰμ, Παραδείσου γέγονεν ἀποικὸς· διὰ ξύλου δὲ Σταυροῦ, ὁ Ληστής Παραδείσον ὤκησεν· ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος· ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ὡμολόγησε τὸν κρυπτόμενον, Μνήσθητί μου, βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ο σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς, ὡς δυνατὸς ἐκ τάφου τριήμερος, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ, ἐξαναστήσας μόνε ἀθάνατε, καὶ ἐμὲ εἰς μετάνοιαν, ἐπιστρέψαι Κύριε καταξιώσον, ἐξ ὅλης καρδίας μου, καὶ ἐν θερμῇ τῇ πίστει αἰεὶ κραυγάζειν σοι· Μνήσθητί μου Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Οντως ἀνέστη ὁ Χριστὸς, καὶ μαρτυρεῖ ὁ τάφος παράνομος· τὰ γὰρ ἐντάφια αὐτοῦ καταλιπὼν ἀνέστη τριήμερος· ὁ λίθος ἐσφράγιστο, καὶ πρὸ τοῦ τάφου φύλακες περιίσταντο· ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, ὁ θάνατος τέθηκε. Πιστεύσατε ἔν συν ἡμῖν τῇ Ἀναστάσει αὐτῆ.

Τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ τὸ τοῦ Ἀδου κράτος σκυλεύσαντα, καὶ ὁραθέντα γυναιξὶ, Μυροφόροις λέγοντα, Χαίρετε, περὶ δυσωπήσωμεν, ἐκ φθορᾶς λυτρώσασθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, κραυγάζοντες πάντοτε, Ληστοῦ τοῦ εὐγνώμονος τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Μεσοπεντηκοστῆς Ὡδὴ γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ὡδὴ ε'.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Σαμαρείτιδος.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Οφθῇ φωτοφανὴς καὶ τερπνὴ, τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀναστάσεως σήμερον, μεσότης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία παιδρᾶ, φρυκτωροῦσα κόσμον θείας χάρισι· Χριστοῦ τῆς Ἑγέρσεως, λαμπαδοχοῦσα τεράστια, τῆς ἀφθαρσίας, ἀπα-

στράπτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυσι, τὴν εἰς ἕψος Ἀνάληψιν· φαίνει τὴν πολυέραστον, τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστὴς τῆς πανσέπτῃ, τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς Δεϊκῆς ποταμός, τῆς ἐορτῆς νῦν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τὰ ρεῖθρα τῆς εὐσπλαγχνίας, πᾶσι παρέχων βοᾶ· Οἱ διψῶντες δεῦτε, καὶ ἀρύσασθε· πηγὴ συμπαθείας γάρ, καὶ ἐλέους τὸ πέλαγος, αὐτὸς ὑπάρχων, βρῦει κόσμῳ τὴν ἄφεσιν· πλύνει πταίσματα, καὶ καθαίρει νοσήματα· σῶζει τοὺς τὴν Ἀνάστασιν, αὐτῇ ἐορτάζοντας· σκέπει τὴν πόθῳ τιμῶντας, τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν, αὐτοῦ, καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς, ὁ ἀπερίγραπτος Θεός τε καὶ Κύριος· Θεὸς γὰρ ὑπῆρχε φύσει, καὶ δι' ἡμᾶς βροτωθεὶς, περιγεγραμμένος ὡφθη σώματι· τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε, τὰ ζωήρρυτα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων· Ταῖς ψυχαῖς ἐκκαθάρθητε, καὶ τοῦ καύσωνος, τῶν παθῶν ἀναψύξατε· μήτις ἀποστερήσοιτο, τῆς πόσεως ἄνθρωποι· Δείαν γὰρ χάριν δωροῦμαι, τῆς ἀθανάτου καὶ κρείττονος, καὶ τῆς βασιλείας, συμμεθέξει μοι τῷ κτίστη, καὶ δοξασθήσεται.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἥς διδάσκων ἀγαθὲ, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ἀπειθοῦντας Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος Δείου, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ· Ὡς τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξαζόμεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ηθέλον δάκρυσιν ἐξαλεῖψαι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Κύριε τὸ χειρόγραφον, καὶ τὸ

ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διὰ μετανοίας εὐαρεστησαί σοι· ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἀπατᾷ με, καὶ πολεμεῖ τὴν ψυχὴν μου. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με. **Μαρτυρικόν.**

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον.

Ο ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνείαις τῶν Ἀγίων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπόμενος, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἐορτῆς μεσούσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀναστάσεως, καὶ Δείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες, τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον· Μεσούσης τῆς ἐορτῆς.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου· Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παραδείσον; Ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἑγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἀδῇ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Κατανυκτικόν.

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐπίσκεψαι Κύριε, τὴν ἐν ἀμαρτίαις τὸν βίον ὅλον δαπανήσασαν· ὃν τρόπον τὴν Πόρνην, δέξαι καὶ με καὶ σῶσόν με. **Μαρτυρικόν.**

Σήμερον τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων παραγέγονε, ταῖς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καὶ τὴν οἰκυμένην τῇ χάριτι φαιδρύναι· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, ὑπάρχεις Θεοτόκε Παρθένε· πρὸς σέ γὰρ καταφεύγοντες, ἄτρωτοι διαμένομεν· καὶ πάλιν ἀμαρτάνοντες, βρωμέν σοι· Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς· Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Η Σοφία ὁ Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς, ὁ καὶ διὰ τῆς Ἀποστόλοις ῥῆμα Θεοῦ, κηρύξαι τοῖς

πέρασι, τὴν ἐν γῇ αὐτοῦ ἔλευσιν, ὑπὸ πλάνων Ἑβραίων, μανία ὑβρίζετο, δαιμονῶν καὶ πλάνος, φρικτῶς λοιδορούμενος· ὃς ἀνεξικάκως, πρὸς αὐτοὺς ἀνεβόα· Μὴ κρίνετε ἄκριτον, κατ' ἐμοῦ κρίσιν ἄνομοι. Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν κατὰπεμψον, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν ἀνείκαστον δόξαν σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ αἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνες, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀνασταῖς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομεν σου τὴν Ἀνάστασιν. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πρόβατον εἰμὶ τῆς λογικῆς σου ποιμνῆς, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω τὸν ποιμένα τὸν καλόν· ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὁρῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν ἐνίκησατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρῷ ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι. Ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς τῆς Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνῆλθες τοῦ ἱεροῦ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ στὰς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησίᾳ, καὶ ἔλεγες· Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Κλίνας τοὺς οὐρανὸς, κατῆλθες ὁ Σωτὴρ μὲ, καὶ σὰρκα ἐκ Παρθένου, δίχα τροπῆς ὑπέδυσ, πηγάζων μοι τὴν ἄφεςιν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ο ἄλλος ἐν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχων, ὀλόμενόν με θέλων, ἐξάραι τῶν πταισμάτων, ἐνοῦσαί μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Σὺ εἰ Παμβασιλεῦ, σοφία ἡ μεγάλη, δι' οὗ Πατὴρ τὸν κόσμον, πεποίηκε πανσόφως, σὺν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Καθαρθῶμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ ψυχικὰς λαμπηδόνας διαυγάσωμεν, καὶ τὴν ζωὴν κατίδωμεν Χριστὸν, ἐν ἱερῷ ἀφικόμενον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρόν θριαμβεύσῃ, καὶ σῶσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ πάθους Σταυροῦ, καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος α'.

Τῶν ἐρανίων ταγμάτων.

Ο ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χορηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θείῳ, συναΐδιος Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σὰρκα λαβὼν, καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σοφίας ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἔβλυσε διδάγματα.

Τῆς ἑορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ἰουδαίων Χριστέ, τῷ ἱερῷ ἐπέσης, ὁ τοῦ νόμου Δεσπότης, διδάσκων ἐξουσίᾳ, καὶ Γραμματεῖς, διελέγχων, ὡς γέγραπται, καὶ καταπλήττων σοφίᾳ λόγων τῶν σῶν, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξειςιν.

Ο χορηγός τῆς σοφίας, καὶ τῶν καλῶν παροχεύς, ὁ χέων θεία ρεῖθρα ἐκ πηγῆς ἀεννάου, Δεῦτε πρὸς με κράζει, ὕδωρ ζωῆς, οἱ διψῶντες ἀρύσασθε· καὶ ποταμοὶ ἐκ κοιλίας ὑμῶν, φησὶ, χαρισμάτων θείων ρεύσουσι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο τε παρεγένου ἐν ἱερῷ, Χριστέ ὁ Θεός, μεσούσης τῆς ἑορτῆς, τότε τοῖς λαοῖς ἐδίδασκες, βοῶν· Ὁ πιεῦν εἰς ἐμέ, καὶ ἀποθάνη, ζήσεται. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο, μετὰ τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδουκαίων, καὶ Γραμματέων, λέγοντες· Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃς λαλεῖ βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ ὑπάρχεις, ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεός ἡμῶν. Δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυ-

νατέ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά ὡς Θεὸς διέρρη-
ξας· διὸ προσκυνούμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀ-
νάσασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε
Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τίς χειμαζόμενος καὶ προστρέχων, τῷ λιμένι
τούτῳ, οὐ διασώζεται; ἢ τίς ὀδυνώμενος
καὶ προσπίπτων, τῷ ἰατρῷ τούτῳ, οὐ θερα-
πεύεται; Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, καὶ ἰατρὲ
τῶν νοσούντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι,
σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Ο τῶν ἁγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὴν ὑπο-
μονήν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχε τὴν ὑμνωδίαν
φιλόανθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἰκε-
σίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, δοξαζόμεν τὸν ἐν μέ-
σῳ τῆς γῆς, σωτηρίαν ἐργασάμενον· μέσον
γὰρ δύο ληστῶν, ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέματο· καὶ
τῷ μὲν βλασφημοῦντι ἐσιώπα, τῷ δὲ πιστεύοντι
ἐδόξα· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ·
Κατήλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκύλευσε τὸν Ἄδην, καὶ
ἀνέστη τριήμερος, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Μεσούσης τῆς ἑορτῆς.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῆς.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κα-
θίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναστάσιμον.

Εκείνη σου βουλή, Σταυρὸν ὑπέμεινας Σω-
τῆρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ, ἄνθρωποι ἔθεν-
το θνητοί, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συνησάμε-
νον· ὅθεν δεσμευθεῖς, ὁ ἀλλότριος, θάνατος δει-
νῶς ἐσκυλεύετο· καὶ οἱ ἐν Ἄδῃ ἅπαντες ἐκραύ-
γαζον, τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σου· Χριστὸς ἀνέστη,
ὁ ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κατανυκτικόν. Ὅμοιον.

Αναλόγισαι ψυχὴ, πῶς παραστῶμεν τῷ κρι-
τῇ· ἐπὶ βήματος φρικτοῦ, τίθενται θρόνοι
φοβεροί, καὶ τῶν ἀνθρώπων αἱ πράξεις διελέγ-
χονται. Τότε ὁ κριτὴς ἀδυσώπητος· Ἐκεῖ τὸ
πῦρ δεινῶς συμπαρίσταται, ὥσπερ ἀγρία θά-
λασσα, σὺν ἡχῷ κατακαλύψαι τοὺς πταίσαν-
τας· Ἀναλογίζε, ταῦτα ψυχὴ μου, καὶ τὰ ἔργα
σου εὐθύνον.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς
πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκ-
κλησία σε σολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χρι-
στέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου
κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι,
καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Φοβερόν τὸ μυστήριον, καὶ τὸ θαῦμα παρὰ-
δόξον! πῶς ἡ Παρθένος σέ τὸν Κτίστην
τῶν ἀπάντων ἐβάσασε, καὶ μετὰ τόκον πάλιν
σώα καὶ Παρθένος διέμεινεν; Ὁ τεχθεὶς ἐξ αὐ-
τῆς, τὴν πίσιν στήριξον, τὰ ἔθνη πράυνον, καὶ
τὸν κόσμον εἰρήνευσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσμα
τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβλύ-
ζων τῷ κόσμῳ πάντας Σωτῆρ, καλεῖς
τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ
θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ
σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἄνθρακας· ὅθεν εἰς
αἰῶνας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου
Δέσποτα, Βασιλεῦ ἐπυράνιε· διὰ τῆτο δοξαζο-
μεν, τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμά-
των ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως
τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες,
τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῇ Μη-
ναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλαίριον
τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱσώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Εν τῷ Σταυρῷ σε Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κα-
τάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θά-
νάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα,
Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου,
χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας· Διὸ βοῶμέν σοι·
Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πλύνόν με, τοῖς δάκρυσί μου Σωτῆρ, ὅτι ῥερύ-
πωμαι ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις· διὸ καὶ προσ-
πίπτω σοι, ἐλεῆμον· Ἠμαρτον, ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν.

Αγγέλων συμμέτοχοι γεγόνατε, ἅγιοι Μάρ-
τυρες, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἀνδρείως
κηρύξαντες· πάντα γὰρ τὰ ἐν κόσμῳ κατελέ-
πετε τερπνὰ, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν πίστιν δέ,

ὡς ἄγκυραν ἀσφαλῆ ἐκρατήσατε· ὅθεν καὶ τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιβοῖς ἰαμάτων χαρίσματα, ἀπαύστως πρεσβεύοντες, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς ἑορτῆς μεσούσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες, Ἰουδαίους παρρησίᾳ διδάσκων τὰ Μωσέως, καὶ ἐν νόμῳ διὰ σὲ νομοθετηθέντα· ἐκπληττόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοῦντες σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος β'.

Τέλος ὦν καὶ ἀρχή, μεσότης τε ἐν μέσῳ, τῆς ἑορτῆς ἐπέστης, τῷ ἱερῷ Χριστέ μου, πηγάζων μοι τὴν ἄφεσιν.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ηκούσεν ἡ Σιών, τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ Δεῖον κράτος Λόγε, καὶ χαίρει σὺν τοῖς τέκνοις, ὑμνοῦσά σε τὸν εὐσπλαγχνον.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σέλας τὸ ἐκ Πατρὸς, ἐξέλαμψας ὁ Λόγος· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων χρόνων, ἐφάνης ὡς βροτός μοι, πταισμάτων νέμων ἄφεσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσότης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνῆλθες τοῦ ἱεροῦ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ στὰς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησίᾳ, καὶ ἔλεγες· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς αἰθανάτου ζωῆς.

Τῇ Τρίτῃ τῆς ε'. Ἑβδομάδος Ἑσπέρας.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὄρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· ἅπερ ζῆται, σελ. 81-89.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος γ'. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Παρά τὸ φρέαρ Χριστὸς τὴν Σαμαρεῖτιν, εὐρὼν ἐξητήσατο, ὕδωρ πιεῖν ἐξ αὐτῆς, δι-

ψῶν τὴν ταύτης διόρθωσιν, καὶ σωτηρίαν, ὃ καὶ ἐγνώσθη ἔργοις πληρούμενον· ταύτην γὰρ ἀνέλκουσαν πόμα τοῦ ὕδατος, αὐτὸς ἀνέλκει, καὶ πόματος, πληροῖ τοῦ ζῶντος, τοῖς συμπολίταις διαγορεύουσιν· Ἰδοὺ ὁ πάλαι, ἐν τῷ νόμῳ ῥηδεῖς, Μεσσίας Χριστὸς ἐπεφάνη ὡς ἄνθρωπος, ἐννοιῶν κεκρυμμένων, ἐκκαλύπτων τὰ ἀπόρρητα.

Ιδοὺ Μεσσίας Χριστὸς τοῖς ἐν τῇ πόλει, ἐν γῇ πεφανέρωται, ἡ Σαμαρεῖτις φησὶν, ὁ γεγραμμένος ἐλεύσεσθαι, ἐν νόμῳ πάλαι, Προφήτης μέγας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὃς καὶ τὰ πρακτέα μοι ἐπεξηγήσατο, καὶ τὰ ἐν βάθει καρδίας μου, ἐγκεκρυμμένα, πάντα μοι εἶπεν ὡς ἐπετέλεσα. Ὅθεν ἡ πόλις συνδραμοῦσα ὄρᾳ, τοὺς λόγους αὐτῆς κατὰ πᾶν ἀληθεύοντας, καὶ τὸ πρᾶγμα θαυμάζει, καὶ πιστοῦται τῷ θαύματι.

Σὲ τὸν ἐν ἑκτῇ τῇ ὥρᾳ ὡς Δεσπότην, ποτὲ πρὸς Παράδεισον παριπατοῦντα, Θεόν, ἡ τῆς Προμήτορος ἔβλεψε, θυγάτηρ πάλιν, ἐν ὥρᾳ ἑκτῇ οὕτω καθήμενον, ἐνθα πηγὴ ὕδατος, καὶ φρέαρ ὠρυκτο, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξαιτήμενον, πιεῖν ὡς ὕδωρ, αὐτὴν ποτίσης ζωῆς ἀλλόμενον, ὃ καὶ ἐπράχθη· καὶ τοῦ ὕδατος, ζωηφόρου τοῦ σοῦ ἐκροφήσασα, τοῖς ἐν πόλει κηρύττει, τὴν τοῦ ναύματος θαψίλειαν.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ τῆς Εὐας ζωγρησάσαι καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐὰ ἐν ταύτῃ ἐξεληλύθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Ἠγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Πύλας Ἀδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶθι θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἡλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, Πνεύματι ἀγίῳ ἐφώτισας Χριστέ· καὶ ἡμῶν τὸν ρύπον

τῆς ἀμαρτίας, δι' αὐτῶν ἀπόπλυνον ὁ Θεός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. **Μαρτυρικόν.**

Στίχ. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Εχόντες παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, ἄφεσιν πταισμάτων αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἠρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παράσχε μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. **Στιχολογ.** Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οσταυρωθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς Ζωοδότα, καὶ ἀνασταὶς τριήμερος Χριστέ ὁ Θεός, ἔθραύσας δυνάμει σου, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, πάντας τῇ Ἐγέρσει σου, τῆς ἐν Ἀδῇ ζωώσας· καὶ ἀνυμνεῖντες σέβομεν τὴν σὴν, Ἐγερσιν πάντες, ἀθάνατε Κύριε.

Ἀποστολικόν. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρας εἰς τὰ πέρατα, τοὺς Μαθητάς σου Σωτῆρ, ἀνέδειξας ἐκλάμποντας, ἐν τῷ κηρύγματι, ψυχὰς καταυγάζοντας, πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, δι' αὐτῶν ἀμαυρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας καταλάμψας τῷ κόσμῳ. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν. Ὅμοιον.

Σταυρῷ ὀπλισάμενοι οἱ Ἀθλοφόροι σου, τὴν πλάνην ἐνίκησαν, τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτοὺς ὀδηγοῦντες· νέμουνσι τὰς ἰάσεις, τοῖς ἐν πίστει αἰτοῦσιν. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρθένε πανάμωμε τὸν ὑπεράγαθον, Θεὸν ἡ κυήσασα, σὺν Ἀποστόλοις αὐτόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἄφεσιν τῶν πταισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τέλους, τοῖς ἐν

πίστει καὶ πόθῳ, ὕμνοῦσί σε κατὰ χρέος, μὴ πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Σαμαρεΐτιδος. Ἦχος πλ. β'.

Ως τῇ πιστῇ Σαμαρεΐτιδι Κύριε, τῆς Θεότητος τῆς σῆς, τὴν πηγὴν ἠνέωξας, καὶ ἔβλυσας θεογνωσίαν ἐπ' αὐτήν, ἀρδεύων πόμα θεόληπτον· καὶ νῦν πᾶσιν ἡμῖν κατὰπεμψον, πταισμάτων ἱλασμόν ὑπεράγαθε.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Σαμαρεΐτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ· καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Σαμαρεΐτιδος.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωριθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀνασταὶς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος. **Δίς.**

Ἀποστολικόν.

Τοὺς ἀγγραμμάτους Μαθητάς, τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον, παιδευτὰς ἀνέδειξε Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῇ πολυφθόγῳ ἀρμονίᾳ τῶν γλωσσῶν, τὴν πλάνην κατήργησεν, ὡς παντοδύναμος. **Μαρτυρικόν.**

Πῶς ὑμῶν θαυμάσωμεν τοὺς ἀγῶνας, ἅγιοι Μάρτυρες; ὅτι σῶμα θνητὸν περικείμενοι, τοὺς ἀσώματους ἐχθροὺς ἐτροπώσασθε· οὐκ ἐφόβησαν ἡμᾶς τῶν τυράννων αἱ ἀπειλαί· οὐ κατέπτηξαν ὑμᾶς τῶν βασάνων αἱ προσβολαί· ὄντως ἀξίως παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθητε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτεῖσθε τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο συνάναρχος καὶ συναΐδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτῆρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθῆσα φώνησόν σου τὸν ἄνδρα. Ἡ δὲ, ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπουδαίψασα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας, Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, ἐκ ἐστι σου ἀνὴρ. Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις

ἐπεβόα, λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Σὺ πηγὴ ἀγαθότητος, καθυπάρχων καὶ πέλαγος, τῆς ζωῆς ταμίας τε, μόνε εὐσπλαγχνε, πῶς γυναικὶ Σαμαρείτιδι, ὁμιλῶν ἐφώνησας, Δός μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως λάβῃς τὴν ἄφεσιν; Ἀνυμνοῦμέν σου, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, δι' ἧς σῶζεις, τῶν βροτῶν ἅπαν τὸ γένος, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε.

Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς ἐξεῖπέ μοι σήμερον, τῇ πηγῇ καθήμενος, τί ἐποίησα· Προφήτης γὰρ ἀληθέστατος, ὑπάρχει καὶ μέγιστος, τὰ κρυπτὰ καὶ φανερά, ἐπιστάμενος ἅπαντα· ἀλλὰ δώρησαι, ὕδωρ ζῶν, ὃ παρέχεις τοῖς διψῶσιν, ἵνα μὴ διψήσω πάλιν, εἰς τὸν αἰῶνα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Η πηγὴ ἡ αἰένναος, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, ρεῖθρον τὸ ἀκένωτόν τε καὶ ἄφθαρτον, ὁδοιπορήσας ἐκάθητο, πλησίον τοῦ φρέατος, τοὺς οἰκείους Μαθητάς, ἀποστείλας πρὸς βρώματα· προσωμίλει δέ, γυναικὶ ἀπαντλούσῃ, ταύτην θέλων, τοῦ θηρεῦσαι καὶ φωτίσαι, τὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ὅμματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Α'γαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδάμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμασοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὃ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχυνω βουλῇ.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ιδετε ὃν προέγραψε Μωσῆς, Ἰησοῦν Μεσσίαν ἐν τῷ νόμῳ ἐλεύσεσθαι, ἐπὶ τῆς γῆς θεασθέντα, δι' εὐσπλαγχνίαν, καί μοι προσομιλήσαντα, ὡς βροτὸν ἐν τῷ φρέατι· ὅντως ἔτος ὑπάρ-

χει ὁ Χριστὸς, ὁ ἐν κόσμῳ ἐρχόμενος· τοῖς ἐν τῇ Σιχαρ Σαμαρεῖτις ὥφθη λέγουσα.

Στόματος ἐξ ἡδέος γυναικὸς, ὕδατος ποτίμε γλυκεροῦ ἀναβλύζοντος, οἱ ἐν τῇ πόλει πiónτες, καὶ πρὸς τὸ φρέαρ τὸ ῥέον τὴν दाψίλειαν, τὴν τῆ νάματος, ἔσπευδον ἀναχθῆναι τὸ τάχος, καὶ πηγὴν κατιδεῖν τὴν αἰένναον, τὴν τὰς ἐκτακείσας ψυχὰς ἐπαναψύχουσαν.

Σύμμορφον κατιδόντες τὴν, πηγὴν, καὶ ὁμοειδῆ τῆς τῶν ἀνθρώπων συστάσεως, τῇ γυναικὶ ἐπεβόων, οἱ ἐν τῇ πόλει· Οὐκ ἔτι διὰ σὴν ἡμεῖς, λαλιὰν πεπιστεύκαμεν, ἀληθῶς ἐπιγνόντες, ὅτι οὗτος ὑπάρχει ἡ λύτρωσις, καὶ ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου ἡ αἰώνιος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς, ὃ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν· Ὡς τῆ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὃ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὃ πηγὰς καὶ λίμνας ὕδατων ἐκχέων, θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν, τὴν φλεγόμενην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Σταυρώσιμον.

Πάντοτε ἔχοντες Χριστέ, τὸν Σταυρόν σου εἰς βοήθειαν, τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ, εὐχερῶς καταπατοῦμεν. Ἀναστασίμον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἀδῇ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν, καὶ σωτήριόν σε Ἐγερσιν.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Τερεῖα ἔμψυχα, ὀλοκαυτώματα λογικὰ, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γνωσκόμενα· πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίδατος· πρεσβεύσατε, καὶ ἡμᾶς συμποιμανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἦδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ

λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ἤτη-
σας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς
εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ παιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.
Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῆς.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Κα-
θίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.
Σταυρώσιμον.

Σταυρῶ σε προσήλωσαν, οἱ Ἰουδαῖοι Σωτὴρ,
δὲ ἔκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς, ἀνεκαλέσω σοργῇ,
Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἠπλώσας τὰς παλάμας,
ἐν αὐτῷ σὴ βυλήσει, λόγχῃ δὲ τὴν πλευράν σου,
κατεδέξω νυγῆναι. Τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν
σου, δόξα φιλόνηρωπε.

Ἀναστάσιμον. Ὅμοιον.

Α'νέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σω-
τὴρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυ-
ναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔθραυσας
ἐν ἰσχυί, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἔδειξας
ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δο-
ξάζομεν, μόνε φιλόνηρωπε.

Μαρτυρικόν. Ὅμοιον.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐ-
τῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο, τῆς ἀφθαρ-
σίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν
ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἔθραυσαν
καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς
ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Σταυρῶ σε ὑψέμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραν-
τος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρη-
νοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦ-
το θαῦμα ὕψος μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων, ὁμι-
λεῖς τῷ θανάτῳ; Ζωῶσαι τοὺς θανέντας, θέ-
λων ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ε'κ φρέατος νάματα, τοῦ γεηροῦ καὶ φθαρ-
τοῦ, ἐλθοῦσα ὡς σύννητες, ἡ Σαμαρεῖτις
ἀντλεῖν, τὸ ζῶν ὕδωρ ἠντλησεν, οὕτως ἐφευρη-
κυῖα, τὴν πηγὴν καθημένην, ἐνθα πηγὴ καὶ
φρέαρ, Ἰακώβ διωρύχθη, κόσμου τοὺς φλογο-
τρόφους, δροσίζουσιν καύσωνας.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες,
τῆς Σαμαρεῖτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ
τοῦ Μηναίου εἰς δ'.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Σταυρώσιμον.

Ε'δωκας σημείωσιν, τοῖς φοβουμένοις σε Κύ-
ριε, τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, ἐν ᾧ ἐ-
θριάμβευσας, τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους, καὶ τὰς
ἐξουσίας, καὶ ἐπανήγαγες ἡμᾶς, εἰς τὴν ἀρχαίαν
μακαριότητα· διό σου τὴν φιλόνηρωπον, οἰκο-
νομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σω-
τὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστὲ Σωτὴρ, ὁδήγησον ἡ-
μᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς
τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν
νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ αἵμαρ-
τίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλόνηρωπε Κύ-
ριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Μαρτυρικόν.

Τίμιος ὁ θάνατος, τῶν Ἀγίων σου Κύριε· ξί-
φεσι γὰρ καὶ πυρὶ καὶ ψύχει συντετριμ-
μένοι, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες
εἰς σέ, ἀπολαβεῖν τῆ καμάτι τὸν μισθόν· ὑπέ-
μειναν καὶ ἔλαβον, παρὰ σῶ Σῶτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Η' πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ ἡ-
μῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστὰς τοῦ Πατριάρ-
χου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς
Σαμαρεῖτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινωνήτον τῶν Ἰου-
δαίων προσηκούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς με-
τοχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήρεσι, μάλ-
λον πρὸς αἴτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λα-
βοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰποῦσα· Δεῦτε,
ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παρα-
γενόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια..

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μεθ' ὑδρίας ἀρδεύσασθαι, ἀπελθοῦσα καὶ
μφρέατι, τὴν ὑδρίαν ἀνυδρον καταλείψασα,
μόνη πρὸς πόλιν ἐπέδραμε, πηγὴν τὴν ζωήρρυ-
τον, ἐκβοῶσα ἐφευρεῖν, Σαμαρεῖτις τὴν ἀφθο-
νον· ὅθεν ἠρδευσεν, τὸ σωτήριον νᾶμα, καὶ τὴν
ταύτης, ἐπανεψύξε καρδίαν, τὴν ἐκτακεῖσαν
τοῖς πάθεσιν.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ.

Α'ληθῶς εἶπας, εἶρηκεν, ὁ Σωτὴρ Σαμαρεῖτι-
δι, ὡς οὐκ ἔχεις σήμερον, ἄνδρα νόμιμον·
πέντε γὰρ ἔσχες τοπρότερον, καὶ νῦν, ὃν περ
κέκτησαι, οὐχ ὑπάρχει σου ἀνὴρ, ἀλλὰ νόμῳ
ἀλλότριος· ἢ καὶ σπεύσασα, τοῖς ἐν πόλει ἐ-
βόα· Εἶδον ἄνδρα, ὃς ἐξεῖπέ μοι τὰ πάντα,
ὅσα κρυφίως ἐποίησα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Ρεῖθρον ἄλλο ζωήρρυτον, οὐρανίου ἐκ φρέατος, Σαμαρεῖτις ἤντλησεν ἐπὶ φρέατος, τοῦτο εὐροῦσα χεόμενον, ἐξ οὗ τὸ ἐπίκηρον, εἶχε σύνηθες ἀντλεῖν, ὕδωρ ἄλλο τὸ χθόνιον· ὃ ἀλλόμενον, ἐν τῇ ταύτης καρδίᾳ ἀνεδείχθη, ὡς πηγὴ τις ἄλλη νέα, παθῶν δροσίζουσα καύσωνας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ος ὥφθης ἐν σαρκί, Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἄφατον οἰκονομίαν, αἰκούσας ἡ Σαμαρεῖτις, τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἀντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Σαμαρεῖτιδος γ'.

Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμαμάτων, ἐν τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωγρησάει καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐὰ ἐν ταύτῃ ἐξεληλύθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφeos. Ἠγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλεῖν ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτήρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμουῖσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἡρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παράσχε μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλιάσιν καὶ λύτρωσιν· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο συνάναρχος καὶ συναἰδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἱαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλεῖν ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτήρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθοῦσα, φώνησόν σου τὸν ἄνδρα· Ἡ δὲ, ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν

ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἄνδρ· Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμουῖσα, τοῖς ὄχλοις ἐπεβόα λέγουσα· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρεῖτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς, ὃ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν. Ὡς τῷ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὃ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὃ πηγὰς καὶ λίμνας ὑδάτων ἐκχέων· θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν, τὴν φλεγόμενην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο διὰ σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυΐδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρὼν, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ· καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα
τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς ἕρανους ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ ἐκούσιως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά ὡς Θεός διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σε Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ θῷ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυ-

σας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἤλευ-
θέρωσας, ζῶν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δω-
ρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονι-
κὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελ-
θὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἡ-
λευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρήμενος τῶν ἀνθρώ-
πων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν,
τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ος ὥφθης ἐν σαρκὶ Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἄφα-
τον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις
τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ
ἀντλήμα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα
τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε ἴδετε καρδιογνώστην·
μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός,
ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαίδρον τῆς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθί-
σματα Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ
τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ
Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο λέγουσαι· Ἄ-
ρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παράδεισον·
Ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν
Ἐγερσιν· Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς
ἐν Ἄδῃ παρέχων ζῶν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σω-
τὴρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυνα-
στείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔθραυσας
ἐν ἰσχυρί, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἔδειξας ἐλεῆ-
μον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξάζο-
μεν, μόνε φιλάνθρωπε. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄ-
γνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς
ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώ-
σει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ
ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' ἧς ἀναστήσας τὸν Πρω-
τόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα

τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Αγαλλιάσθω οὐρανός, εὐφραινέσθω, τὰ ἐπὶ
γῆς, ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρθένου, ἐπιφανεῖς

ὡς ἄνθρωπος, ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀν-
θρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θάύμασιν ἐκλάμ-
ψας δὲ, γυναικὶ Σαμαρεῖτιδι, ὕδωρ αἰτῶν πα-
ρέχει τὴν πηγὴν, τῶν ἱαμάτων, ὡς μόνος ἀθά-
νατος.

Δίς.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες,
τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. τοῦ Ἀγίου
τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κον-
τάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Ο σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ
ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε
Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σε Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κα-
τάρας, ἡλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θά-
νάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα,
Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου,
χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας· διὸ βοῶμέν σοι·
Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον
ἡμᾶς, ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥῦσαι
ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστὰς ἐκ
τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἁ-
μαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε
Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σε κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μο-
νογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ
φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως·
καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ
ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν,
ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων,
ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν,
ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστὰς τοῦ Πατριάρχου
Γακῶβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σα-
μαρεῖτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινωνήτον τῶν Ἰου-
δαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς με-
τοχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήσεσι,
μᾶλλον πρὸς αἵτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ
λαβοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰπῶσα· Δεῦτε,
ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παραγε-
νόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν πηγὴν ἐν τῷ φρέατι, κατιδὼν τὴν ἀέν-
ναον, καθημένην γύναιον, φέρον καύσω-
νας, πλείστων παθῶν ἀκεσώδυνον, λαβεῖν ἐπε-
ζήτησεν, ὕδωρ ζῶν τὸ ἐξ αὐτῆς, κρουνηδὸν ἐκ-

χεόμενον· ὁ καὶ ἔλαβε, δωρεὰν ἐκ τοῦ Λόγου· καὶ οὐκέτι, πρὸς τὸ φρέαρ ἐπισπεύδει, τὸ γεηρόν καὶ ἐπίκηρον.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ.

Ιουδαίων τὰ ἔθιμα, τοῦ γυναιίου διώκοντος, καὶ τὸ σφῶν προβάλλοντος ἀκοινωνήτον, τῇ μεταλήψει τοῦ ὕδατος, Χριστὸς μετωχέτευσεν, ὁ σοφὸς δημιουργὸς, τοῖς ἡδέσι προσφθέγμασιν, ἐξαιτήσασθαι, τὸ ζωήρρυτον πόμα, θεῖον ὕδωρ, οὗ πιούσα πρὸς τὴν πόλιν, μετοχετεύει τὰ νάματα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Ούτε ἀντλημα κέκτησαι, καὶ τὸ φρέαρ βαθύτατον· πόθεν οὖν καὶ δώσεις μοι ὕδωρ ἀφθαρτον; ἡ Σαμαρεῖτις ἐβόα σοι, Χριστέ σε ὡς ἄνθρωπον, οἰομένη οὐ Θεόν, καὶ τοὺς λόγους θαυμάζουσα· ἦν προσρήμασι, γλυκυτάτοις ἀρδεύσας, σὲ Θεόν τε, καὶ Σωτῆρα τῶν ἀπάντων, ὁμολογεῖν παρεσκεύασας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ταῖδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρεῖτιδι· Εἰ ἦδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν· σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσης εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Τ Υ Φ Λ Ο Υ .

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ .

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ.

Ὁ· τὴν Ἀνάστασιν διδούς.

Μέγα θαῦμα.

Ἐσπερινὴν προσκύνησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε παράγοντός σου ἐν τῇ ὁδῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν θεοπρεπῆ καὶ σεβάσμιον Κόρην τιμήσωμεν, τὴν ὑπέρτιμον τῶν Χερουβίμ· ὁ γὰρ δημιουργὸς τῶν ὄλων, ἐνανθρωπήσας βουληθεὶς, ἐν αὐτῇ ὥκησεν ἀφράστως· ὧς ξένων πραγμάτων, καὶ παραδόξων μυστηρίων! τίς

οὐκ ἐκπλαγῇ, τοῦτο ἀκουτισθεὶς; ὅτι Θεὸς ἄνθρωπος γέγονε, καὶ τροπὴ ἐν αὐτῷ οὐχ ὑπῆρξε· καὶ τῆς παρθενίας πύλας διήλθε, καὶ μείωσις ἐν αὐτῇ οὐχ ὑπελείφθη, καθὼς ὁ Προφήτης λέγει· Ἄνθρωπος ταύτην οὐ διοδεύσει ποτέ, εἰμὴ μόνος Κύριος, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν.

Εἶτα τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Χαίροις, τῶν Προφητῶν ἡ σφραγὶς, τῶν θεηγόρων Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα· Θεὸν γὰρ τὸν ὄντως ὄντα, σεσαρκωμένον ἡμῖν, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον ἀπεκύησας· δι' οὗ τὴν ἀρχαίαν, ἀπολαβόντες εὐγένειαν, καὶ Παραδείσου, τῆς τρυφῆς ἀπολαύοντες, σὲ τὴν πρόξενον, τῆς τοιαύτης λαμπρότητος, ὕμνοις καταγεραίρομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, σὲ Παναγία πλουτοῦντες, τῆς αἰδίου ἐντεύξεως, ζωῆς τοῦ Υἱοῦ σου, διανέμοντος πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Χαίροις, ὁ λογικὸς οὐρανός, ἐν ᾧ Θεὸς σωματοθεὶς κατεσκήνωσεν· ἡ στάμνος τοῦ Θεοῦ μάννα· ἡ τοῦ Ἡλίου λαμπάς· τοῦ Θεοῦ τὸ ὄρος τὸ κατάσκιον· παστάς θεοχώρητος· ζωοπάροχε τράπεζα· χρυσὴ λυχνία· φωτοφόρε Παράδεισε· βάτε ἀφλεκτε· κιβωτὲ ἀγιάσματος· κλίμαξ ἡ ἐπουράνιος· νεφέλη ἡ ἔμψυχος· ῥάβδος ἐκ ρίζης Παρθένης, τοῦ Ἰεσοῦ ἡ βλαστήσασα· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Χαίροις, ἡ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνερμηνεύτως συλλαβοῦσα πανάμωμε, καὶ τοῦτον τεκοῦσα, σάρκα, τὴν κατ' ἡμᾶς ἀληθῶς, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων προσλαβόμενον· ψυχὴν νοεράν τε, καὶ αὐτεξούσιον ἔχοντα· ἀνελλιπῶς γὰρ, τὸν Ἀδὰμ ἐνδυσάμενος, διεσώσατο, ἀναπλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ὅθεν ἐν δύο φύσεσιν, ἡμῖν καταγγέλλεται, τῶν ἐκατέρων δεικνύων, ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐνέργειαν, Χριστός· ὃν δυσώπει, τοῖς ὕμνοῦσί σε δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός.

Ἀπολυτίκιον. Ἀναστάσιμον μετὰ τῇ Θεοτοκίᾳ.

Ζήτει καὶ ταῦτα εἰς τὸν μέγαν Ἐσπερινόν.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ. καὶ τὰ δύο Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α΄.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σε, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· Δοξαζομέν σε μονογενές.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύπτεσθε.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν, σαρκὶ παθὼν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ, ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εσπερινὴν προσκύνησιν, προσφερόμέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων, ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ σαρκὸς, λάμπαντι τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρις Ἄδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι· φωτοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Τ

Οί τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο, ὑπὸ τῶν παρὰ νόμων· Καλύψατε Χριστοῦ τὴν Ἑγερσιν, καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε, Ὅτι, ἡμῶν κοιμωμένων, ἐκ τῆ μνημεῖς ἐσυλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδε; τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ; μάλισα ἐσμυρνισμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτῷ; Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν Προφητῶν, καὶ γινώτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου καὶ παντοδύναμος.

Κύριε, ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν θανάτον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον, τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β΄.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλασουργήσαντα· ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Δίς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Παραίγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου ταῖς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Κύριε, παραίγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτήρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ, νιψάμενος, ὑγιὲς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης, εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ, Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὁ

πηρέτης τοῦ θαύματος. Τότε, τὸν βυθὸν ἐπέ-
 ζευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ, τὸν Χριστὸν
 ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ θαλάσσα,
 μετὰ τὴν πάροδον τῆς Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος·
 ἡ ἄμεμπτος, μετὰ τὴν κύσιν τοῦ Ἑμμανηὴλ,
 ἔμεινεν ἄφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανείς
 ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς
 Μονῆς.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλός, νύκτα λογιζόμε-
 νος, ἐδόκησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀναξὼν μου
 τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα με-
 τὰ πάντων καίγω, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Νεῦσον παρακλήσεις, σὼν οἴκετῶν πανάμω-
 με, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις,
 πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σέ γὰρ
 μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν,
 καὶ τὴν σὴν προσασίαν κεντήμεθα· μὴ αἰσχυν-
 θῶμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι· σπεῦ-
 σον εἰς ἱκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων·
 Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ
 σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ
 τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς
 ἁσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ Θά-
 νατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάν-
 θρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριή-
 μερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα λέγε τὸ, Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν· καὶ τὰ λοι-
 πὰ, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Ζήτηι, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἦλθε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν
 ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ
 τῆς σῆς ἀχράντου προσψάψεως, φωτίσας κα-
 τ' ἅμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐ-
 γάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πιστεῖ βοῶμέν
 σοι· Πολλή σε καὶ ἄφατος, ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγ-
 χνία· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Σελ. 5.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Αὐτόμελον.

Ἦχος πλ. α'.

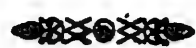
Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεῦμα-
 τι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτη-
 ρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ, καὶ προσκυ-
 νήσωμεν· ὅτι ἠυδόκησε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ

Σταυρῷ, καὶ Θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγεῖραι
 τοὺς τεθνεῶτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει
 αὐτοῦ.

Ἔτερον. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε
 τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων
 εἰς σέ· χαῖρε, ἀχέϊμαστε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγα-
 με· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σου καὶ
 Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀ-
 νυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σε.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Κανὼν ὁ πέμπτος φωτὶ τῷ τρισηλίῳ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. α'.

Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Κράτος τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισηλίου μορφῆς,
 ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Τὸν νοῦν ἡμῶν κα-
 ταύγασον, Θεὲ παντοδύναμε, καὶ πρὸς τὴν σὴν
 Δέσποτα, μετεώρισον δόξαν ἄφραστον.

Ανῶ σε τῶν Ἀγγέλων, διάκοσμοι νοεροὶ, ἀ-
 σιγήτως ὑμνοῦσιν, ἐν τρισαγίοις ἁσμασι,
 μονάδα τρισάριθμον, καὶ Τριάδα σύμμορφον,
 ὑπερούσιον παντοδύναμον.

Νέκταρ τῆς σῆς ἀγάπης, γλυκύτατον φω-
 τουργόν, τῇ ψυχῇ μου παράσχου, Τριάς
 μονὰς ἀρχίφωτε, καὶ θείαν κατάνυξιν, καθαρι-
 τικὴν Δέσποτα, πολυέλαιε πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ωσπερ ἐπὶ τὸν πόκον, κατῆλθεν ἀψοφητὶ,
 οὐρανόθεν Παρθένε, ὁ υἱὸς ἐν μήτρᾳ σε,
 ὁ θεὸς καὶ ἔσωσε, ξηρανθεῖσαν ἅπασαν, τῶν
 ἀνθρώπων τὴν φύσιν ἄχραντε.

Ὡδὴ γ'. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Νοήσας τὰς νοεραῖς οὐσίας ὑπέστησας, ὑμνω-
 δοὺς ἀπαύστους τῆς σῆς Θεότητος, τρί-
 φωτε Θεὲ καὶ παντουργέ· ἀλλὰ καὶ τῶν πη-
 λίνων καὶ γηγενῶν, δέξαι τὴν αἴνεσιν, καὶ τὴν
 ἱκεσίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Οπάσης κατὰ φύσιν τροπῆς ἀπαραδέκτος,
 τοῖς ἀλλοιούμενοις ἡμῖν καὶ μέλπουσι,
 τὴν ἀνεξιχνίαστον πηγὴν, τῆς σῆς ἀγαθωσύνης,
 πλημμελημάτων δὲ συγχώρησιν, καὶ τὴν σω-
 τηρίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ Πνεῦμα δοξάζο-
 μεν, ἐν ἀπαράλλακτῳ μορφῇ Θεότητος,
 σέ τὸν ἐνικόν καὶ τριλαμπή, Κύριον τῶν αἰώνων.

των, ὡς οἱ Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι, παρὰ σοῦ σαφῶς ἐδιδάχθησαν.

Θεοτοκίον.

Εφάνης τῷ Μωϋσῇ ἐν βάτῳ, ὡς ἄγγελος, βουλῆς τῆς μεγάλης τοῦ Παντοκράτορος, σοῦ τὴν ἐκ Παρθένου προδηλῶν, σάρκωσιν Θεῷ Λόγε, δι' ἧς ἡμᾶς μετεστοιχειώσας, καὶ πρὸς οὐρανούς ἀνεβίβασας.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ελεήμων ὑπάρχεις, Τριάς ἀμέριστε· ἐλεεῖς γὰρ τοὺς πάντας, ὡς παντοδύναμος, καὶ πανοικτίρμων συμπαθὴς καὶ πολυέλεος· διὸ προσφεύγομεν πρὸς σέ, οἱ ἁμαρτήμασι πολλοῖς, βαρούμενοι κεκραγότες· Ἰλασθήτι τοῖς σοῖς δούλοις, καὶ ῥῦσαι πάντας πάσης κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, ἡμᾶς ἐλέησον, τῆς προσφεύγοντας πίστει, πρὸς σέ τὴν εὐσπλαγχνον, καὶ αἰτουμένους τὴν θερμὴν σου νῦν ἀντίληψιν· δύνασαι γὰρ ὡς ἀγαθὴ, τοὺς πάντας σῶζειν, ὡς οὖσα, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις, αἰεὶ χρωμένη θεοχαρίτῳ.

ᾠδὴ δ'. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Μεῖται τῆς μιᾶς κυριότητος, τὸ τριφάες ὁ Δαντὴλ, Χριστὸν κριτὴν θεασάμενος, πρὸς τὸν Πατέρα ἰόντα, καὶ Πνεῦμα τὸ προφαῖνον τὴν ὄρασιν.

Δίς.

Πηλίνοις τοὺς ὑμνοῦντάς σε στόμασι, τὸν ὑπερούσιον Θεόν, τριαδικὸν ὑποστάσει, μοναδικὸν δὲ τῇ φύσει, τῆς δόξης τῶν Ἀγγέλων ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ δασὺ καὶ κατάσκιον, ὃ εἶδε πρὶν ὁ Ἀββακούμ, ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ Ἅγιος, τὸν δυσθεώρητον τόκον, ἐδήλου σῆς Παρθένου συλλήψεως.

ᾠδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Οὐδὲ ἀγαθότητα κτίσας τὸν ἄνθρωπον, κατ'εἰκόνα τὴν σὴν ποιήσας, ἐν ἐμοὶ κατοίκησον, τρίφωτε Θεέ μου, ὡς ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνος.

Σὺ με καθοδήγησον μονὰς τρισηλίου, πρὸς τρίβους θείας τῆς σωτηρίας, καὶ τῆς σῆς ἐλλάμψεως, πλήρωσον ὡς φύσει, Θεὸς ἀπειροδύναμος.

Φῶς τὸ ἀδιαίρετον τῆς μιᾶς φύσεως, μεμερισμένον τοῖς χαρακτῆρσι, τριλαμπὲς ἀνέσπερον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, ταῖς αἰγλαῖς σου καταύγασον.

Θεοτοκίον.

Οὐ κατεῖδε πάλαι σε, Ἀγνή πανάχραντε, ὁ Ὑποφῆτης, βλέπουσαν πύλην, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, εὐθύς σε ἐπέγνω, Θεοῦ κατοικητήριον.

ᾠδὴ ε'. Μαινομένην ἠλῦδωνι.

Τριφάης ὑπάρχουσα, θεαρχία ὑποστατικῶς, ἐνιαῖα πέφυκας ὡς σύμμορφος, καὶ ἰσχυρὸς, καὶ κατ' οὐσίαν καὶ βούλησιν.

Δίς.

Ικανῶς ἐδήλωσεν, ὁ Προφῆτης ἄδων τῷ Πατρί· Σὼ φωτὶ, τῷ Πνεύματι, ὀφόμεθα, φῶς τὸν Υἱὸν ἓνα Θεὸν τὸν τρισηλίον.

Θεοτοκίον.

Τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καὶ κινδύνων εὐσπλαγχνε Θεέ, ἐνικέ καὶ τρίφωτε κατὰπεμψον, σοῖς ὑμνηταῖς, πρεσβείαις τῆς θεομήτηρος.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸ τρισηλίον σέλας δοξολογήσωμεν, καὶ ἀπλὴν τὴν Τριάδα· νῦν προσκυνήσωμεν· ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς καὶ ἠλέησε, καὶ ἐρρύσατο φθορᾶς, τὸ γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, λυτρώσασα ἐκ τῆς πλάνης, εἰδώλων πάντα τὸν κόσμον, καὶ βασιλείαν ἡμῖν παρέσχετο.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απορήσας ἐκ πάντων, πρὸς σέ κατέφυγον, τὴν ἐλπίδα ἀπάντων, καὶ τὸ προσφύγιον, ἁμαρτωλῶν καὶ ταπεινῶν, κράζων τὸ, Ἡμαρτον· ἀλλ' ἐπιμένω τοῖς κακοῖς, ἀναισθητῶν ὁ ἄθλιος· Ἐλέησόν με πρὸ τέλους, ἐπίστρεψόν με καὶ ῥῦσαι, πάσης κολάσεως τὸν ἀνάξιον.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Οὐ ἐλέους ἄβυσσον, κεκτημένος Κύριε, καὶ πέλαγος ἄπειρον, οἰκτίρμον ἐλέησον, τοὺς ἓνα σε ὑμνοῦντας, τριλαμπῇ Θεὸν τῶν ὅλων.

Δίς.

Τὸν ἀπερινόητον, ἐνικὸν καὶ τρίφωτον, Θεὸν σε καὶ Κύριον, ὑμνοῦντες βρωμέν σοι· Παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις, ἱλασμόν ἁμαρτημάτων.

Θεοτοκίον.

Ράδαμνον ἐβλάστησας, τοῦ Πατρὸς συνάναρχον, ἄνθος τῆς Θεότητος, βλαστὸν συναἰδίδιον, Παρθένε τὸν διδόντα, τὴν ζωὴν πᾶσιν ἀνθρώποις.

ᾠδὴ η'. Σαὶ τῷ παντουργῷ.

Ινα τῆς μιᾶς, ἀνακαλύψης πάλαι, σαφῶς κυριότητος τριττὴν ὑπόστασιν, ὥφθης Θεέ μου, ἐν σχήματι ἀνθρώπων, Ἀβραάμ ὑμνοῦντι, σὸν κράτος ἐνιαῖον.

Δίς.

Σὺ με πρὸς ταῖς σαῖς, Θεουργικαῖς ἀκτίνας, δέρνειν καταξίωσον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ Λόγε καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῦ εὐαρεστεῖν σοι, αἰεὶ Κύριε πάντων.

Θεοτοκίον.

Ηἱ ἔγραψας ἡμῖν, τῆς τρισηλίου δόξης, τὸν ἕνα Πανύμνητε, Χριστὸν τὸν Κύριον, πάντας μυοῦντα, τὴν μίαν Θεαρχίαν, ἐν τρισὶ προσώποις, ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Δ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Λαλιαί σε βρότεια, κατ' ἀξίαν ἀναρχε μοναῖς, οὐ σθένουσιν ὑμνεῖν· πλὴν ὡς ἐφικτόν, τολμῶντες ἐκ πίστεως, Θεαρχικὴ σύνθρονε Τριάς, δόξαν προσφέρομεν, τῷ σῷ κράτει καὶ τὴν αἴνεσιν.

Δίς.

Ισορρόπῳ δόξῃ σε, τὸν μονάρχην τρίφωτον Θεόν, ὑμνοῦσι τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, ἀχράντοις ἐν στόμασι· μετ' ὧν ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, πρόσδεξαι Κύριε, τὸ σὸν κράτος μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Ως αἰγνή καὶ ἄμωμος, καὶ Παρθένος τέτοκας Υἱόν, λυτρούμενον ἡμᾶς ἀπὸ πειρασμῶν, Θεὸν ἀναλλοίωτον· ἀλλὰ καὶ νῦν ἄφεςιν ἡμῖν, τῶν παραπτώσεων, τοῦτον δοῦναι καθικέτευε. Τὸ, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες· καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀναστάσιμα.
Ἦχος πλ. α'.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν αἰγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτῆς ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλεν.

Δόξα.

Κύριε νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω ἑρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· καίτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ Θεοβαδιστον· χαῖρε ἔμψυχε βράτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μεταγούσα θνητοὺς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀ-

κήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκούσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐν μέσῳ σε προσήλωσαν, οἱ παράνομοι τῶν καταδίκων, καὶ λόγῃ τὴν πλευράν σου ἐξεκέντησαν, ὡς ἐλεῆμον· ταφὴν δὲ κατεδέξω, ὁ λύσας Ἀδου τὰς πύλας, καὶ ἀνέστης τριήμερος· ἔδραμον γυναῖκες ἰδεῖν σε, καὶ ἀπήγγειλαν Ἀποστόλοις τὴν Ἑγερσιν. Ὑπερυφούμενε Σωτὴρ, ὃν ὑμνοῦσιν Ἀγγελοι, εὐλογημένε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸ ξένον σου Σωτὴρ μου μυστήριον, τῷ νόσμῳ σωτηρία γεγένηται· ἀνασταῖς γὰρ ἐκ τάφου Θεοπρεπῶς, τοὺς φθαρέντας συνήγειρας ὡς Θεός· ἡ πάντων ζωὴ, Κύριε Δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α'πειρόγαμε νύμφη Θεογεννήτρια, ἡ τῆς Εὐας τὴν λύπην χαροποιήσασα, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμέν σε· ὅτι ἀνήγαγες ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀράς· καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, πανύμνητε Παναγία, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. α'.

Α'γγελικὴ ὁράσει τὸν νοῦν ἐκθαμβούμεναι, καὶ θεϊκὴ Ἑγέρσει τὴν ψυχὴν φωτιζόμεναι, αἱ Μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγελίζοντο· Ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνεργοῦντος τοῖς θαύμασι, καὶ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ θλίβεσθαί με, θαυμάσιως ἄδω σοι Σωτὴρ μου· Ῥῦσαί μου τὴν ψυχὴν, ἐκ γλώσσης δολίας.

Τοῖς ἐρημικοῖς, ζωὴ μακαρία ἐστὶ, θεϊκῶς ἔρωτι πτερουμένοις. Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίῳ Πνεύματι, περικρατεῖται πάντα, τὰ ὁρατὰ τε σὺν τοῖς ἀόρατοις· αὐτοκρατὲς γὰρ ὃν, τῆς Τριάδος, ἐν ἐστὶν ἀψεύστως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰς τὰ ὄρη ψυχὴ ἀρθώμεν· δεῦρο ἐκείσε, ὅθεν βοήθεια ἦκει.

Δεξιὰ σου χεὶρ καὶ μετὰ Χριστὸν ἵπταμένη, σκαωρίας πάσης περιφυλαξάτω.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίῳ Πνεύματι, Θεολογοῦντες φῶμεν Σὺ εἶ Θεός, ζωὴ, ἔρως, φῶς, νοῦς, σὺ χρηστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντίφωνον Γ'.

Ε'πί τοῖς εἰρηκόσι μοι· Εἰς τὰς αὐλὰς προσβῶμεν Κυρίου· χαρὰς πολλῆς πλησθεῖς, εὐχὰς ἀναπέμπω.

Ε'πί οἶκον Δαυὶδ, τὰ φοβερά τελεσιουργεῖται· πῦρ γὰρ ἐκεῖ φλέγον, ἅπαντα αἰσχροὺς νοῦν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίω Πνεύματι, ζωαρχικῇ ἀξία, ἐξ οὗ πᾶν ζῶον ἐμψυχοῦται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε καὶ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Η'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπά. Ὅρα σελ. 26. Οἱ Κανόνες, τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς η'. καὶ τοῦ Τυφλοῦ εἰς ς'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**'ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί.
» Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα τῷ ἀπρόσίτῳ φωτὶ, τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τραγῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιástῃ, ἐορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὡδὴ α'. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὅρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Α'ναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἁγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρὰς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος πλ. α'.

Ἐχων ἀκροστιχίδα ἐν τῇ Δ'. Ὡδὴ.

Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Γ**ῆν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν, οὐκ εἶδεν ἥλιος
» ποτέ· ἄβυσσον, ἣν οὐχ ἐώρακε γυμνῇ,
» τὸ κύτος οὐρανοῦ, Ἰσραὴλ διώδευσεν ἀβρόχως, Κύριε· καὶ εἰσήγαγες αὐτὸν εἰς ὅρος
» ἀγιάσματος σου, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ὡδὴν.

Τροπάρια.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογίαν, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ δοξαζόμεν, ἄδοντες, ψάλλοντες, ἐπινίκιον ὡδὴν.

Λάκκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε λίθον τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, μακρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ὡδὴν.

Μύρα τί κομίζετε, μετὰ δακρύων ὑμεῖς; ἔλεγε ταῖς τιμίαις Γυναῖξιν, ὁ Ἄγγελος φανείς· ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· δραμεῖσαι εἴπατε, τοῖς θεόπταις Μαθηταῖς, πενθοῦσίν τε καὶ κλαίουσιν, ὅπως σκιρτήσωσι, καὶ χορεύσωσι φαιδρῶς.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ λυτρωτής, ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλωάμ, ὅπως γνῶσῃ με Θεόν, ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν.

Δόξα.

Μίαν τρισυπόστατον, ὑσίαν σέβοντες πιστοί, δοξάζωμεν τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ποιητὴν, καὶ Κύριον, καὶ λυτρωτὴν τοῦ παντός, ἕνα ἀκτιστον Θεόν, σὺν ἀσωμάτοις κράζοντες· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ Βασιλεῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμον, τὴν σὴν κατώκησεν Ἄγνη, Κύριος διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν, σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σῶζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Καταβασία.

» **Τ**ῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν,
» ποσὶν ἀβρόχοις ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ
» πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ
» ἄσσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα· πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀ-
» φθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χρι-
» στοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε
καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω
γούν παῖσα κτίσις, τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ
ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρο-
μαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυ-
ρούμην σοι χθὲς· αὐτός με συνδόξασον Σωτὴρ,
ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ε'πὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σή-
μερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σῆ,
καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀ-
στράψαντος.

Θεὸν, ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς
εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή,
χόρευε· καὶ τῆτον ὡς Θεὸν, ἄχραντε μεγαλύνε.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**αλευομένην τὴν καρδίαν μου, Κύριε, τοῖς
» κύμασι, τοῦ βίου στερέωσον, εἰς λιμένα
» εὐδίου καθοδηγῶν, ὡς Θεός.

Τροπάρια.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐξηρίξας, τὴν γῆν
πᾶσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ
Σταυρώσει σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

Καινῶ μνημείῳ, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρ-
μον ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δὲ ἐκ νεκρῶν
τρίημερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Τί ὡς νεκρὸν ἐπιζητεῖτε τὸν Κύριον; ἀνέστη
καθὼς εἶπεν, ὁ Ἀγγελος Γυναιξὶν ἐφθέγγε-
το, ἀστράπτων θείᾳ μορφῇ.

Τυφλὸν ποτὲ ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι
ἰάσω, πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν οἰκο-
νομίαν σου, καὶ τὰ θαυμασία. Δόξα.

Θεὸν Πατέρα προσκυνούμεν προάναρχον,
Υἱὸν καὶ Πνεῦμα θεῖον, τρισάκτιστον
φύσιν τρισυπόστατον, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς ἀπεκύησας, Θεὸν
σεσαρκωμένον, ὃν αἶτησαι, Παναγία Δέ-
σποινα, κατοικτειρῆσαι ἡμᾶς.

Καταβασία.

» **Δ**υνάμει τοῦ Σταυροῦ σε Χριστέ, σερέωσόν
» μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν, καὶ
» δοξάζειν σου τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ ποιητής, παρερ-
χόμενος εὗρεν ἐν τῇ ὁδῷ, Τυφλὸν καθε-
ζόμενον, θρηνηδοῦντα καὶ λέγοντα· Οὐ κατεῖ-
δον ἐν βίῳ, τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ τὴν σε-
λήνην, τὸ φέγγος αὐγάζουσιν· ὅθεν ἐκβοῶ σοι·
Ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, φωτίσαι τὰ σύμπαντα,
φωτίσον με ὡς εὐσπλαγχνος, ἵνα κράζω προσ-
πίπτων σοι· Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, τῶν
πταισμάτων ἄφεσίν μοι δώρησαι, διὰ πλήθος
ἐλέους, μόνε φιλάνθρωπε.

Δίς.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγόρος Ἀβ-
» βακούμ, σήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω,
» φασφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα·
» Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη
» Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αῤρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύσαν
νηδὺν πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτός δέ,
ἄμνός προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος
κηλῖδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀ-
ληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἄμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν,
στέφανος χρηστὸς ἐκυσίως, ὑπὲρ πάντων
τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο, καὶ αὐθις ἐκ
τοῦ τάφου ὡραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν
Ἡΐλιος.

Ο θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους
κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ
Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν ὁρῶν-
τες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς
ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτο-
ρα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σῆ, καὶ θανάτω,
τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σή-
μερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις
ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστὸν, ὡραιότατως ἐκ νε-
κρῶν, λάμψαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ
καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμε-
ρων εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐ-
τὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**κήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σε καὶ ἐφοβή-
» θην, κατενόησα τὴν οἰκονομίαν σου,
» καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε.

ἀχράντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰ-
διον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ
λαγόσι σε Ἀγνή κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἐαυ-
τῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ω**ς τὸν Προφήτην τοῦ Διηρὸς, ἐρρύσω Κύ-
» ριε, καὶ με τοῦ βυθοῦ τῶν ἀκαθέκτων
» παθῶν, ἀνάγαγε δέομαι· ἵνα προσθήσω τοῦ
» ἐπιβλέψαι με, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου.

Τροπάρια.

Ο σταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω Δέ-
σποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθό-
ρων παθῶν, φιλανθρώπε Κύριε, πάντας τοὺς
ὑμνοῦντάς σου τὴν Σταύρωσιν, καὶ τὴν Ἐγερ-
σιν συμφώνως.

Εθεντο ἄπνουν σε νεκρὸν, Χριστέ ἐν μνήμα-
τι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν·
ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ
μνήματα, Θεϊκῇ σου δυναστείᾳ.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ, τοῖς Φίλοις ἔλε-
γες· Καθίσατε δὴ ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ, ἕως
ἂν ἐνδύσησθε, σθένος ἐξ ὕψους ἀήττητον, καὶ
βεβαίαν συμμαχίαν.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμοὺς, Τυφλοῦ ἐπέχρι-
σας, τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ
τὸ βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε, τὴν ἀχραντον
δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον. Δόξα.

Ητρισυπόστατος μονὰς, Πάτερ ἀγέννητε,
Υἱὲ γεννητὲ, καὶ Πνεῦμα ἐκπορευτὸν, τρις-
ἅγιε Κύριε, μία οὐσία καὶ δύνამις, σῶζε
πάντα τὸν λαόν σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ μεγαλεῖά σου Ἀγνή, τίς διηγήσεται;
Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί, ἔτεκες ὑπερφυῶς, κό-
σμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε,
ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας. Καταβασία.

» **Ε**κύνκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τὸ κῆ-
» τος ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σέ
» τὸν φιλανθρώπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου
» Κύριε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένος, σοὶ
Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ
γενετῆς, ἐν μετanoίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν
ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρ-
ρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἁνῶ, τὸ φῶς τῶν

ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα διη-
γήσωμαι, ἅπερ ἡ Δεῖα βίβλος ἐδίδαξε τοῦ
Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τι-
φλοῦ θαυματουργίαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς
ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμ-
βάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυ-
γάζων· Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρ-
λαμπρον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἕκτῃ ἀπὸ τοῦ Πά-
σχα, τὸ εἰς τὸν ἐκ γενετῆς Τυφλὸν ἐορτάζομεν,
τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, Θαῦμα.

Στίχοι.

Φωτὸς χορηγὸς, ἐκ φάους πέλων φάος,
Τὸν ἐκ γενετῆς ὀμματοῖς Τυφλὸν, Λόγε.

Καὶ τὸ Θαῦμα τοῦτο ἐξ ὕγρου διεπράχθη, καθὰ καὶ τὸ
τῆς Σαμαρείτιδος, καὶ τὸ τοῦ Παραλύτου· γέγονε δὲ
οὕτω. Τοῦ Χριστοῦ διαλεγόμενου τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ ἐαυτὸν
ἴσον ἀποδεικνύντος τῷ Πατρὶ, καὶ, Πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι,
ἐγὼ εἰμι, λέγοντος, ἐκεῖνοι λίθους κατ' αὐτοῦ βάλλουσιν· ὁ
δὲ, ἀναχωρῶν ἐκεῖθεν, εὐρίσκει τὸν Τυφλὸν παραπαίοντα·
τὴν δὲ οὕτω γεννηθεὶς, τὸν τύπον καὶ τὰ κοῖλα ἔχων μόνον
τῶν ὀφθαλμῶν. Εὐρὼν οὖν αὐτὸν ὁ Σωτὴρ οὕτως ἔχοντα,
ἐρωτᾶται παρὰ τῶν Μαθητῶν (ἀκηκοότων ἐν τῷ εἰς τὸν
Παραλύτον· Ἴδε ὕγιής γεγονας, μηκέτι ἀμάρτανε· καὶ ὅτι,
Ἀμαρτία γονέων ἐπὶ τέκνα)· Ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος,
ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Ἀλλως τε, καὶ
δόξα Ἐπικουρείος τις ἐκράτει, τὰς ψυχὰς προὑπάρχειν,
καὶ ἀμαρτησάσας, αὐλῶς κατάγεσθαι εἰς τὰ σώματα· ἅ-
περ ἅπαντα ἀναιρῶν ὁ Χριστὸς, ἔφησεν· Οὐ διὰ ταῦτα,
ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἦγουν ἐμοῦ· οὐ γὰρ
περὶ τοῦ Πατρὸς ὁ λόγος· τὸ δὲ, ἵνα, τῆς ἀποφάσεώς ἐσιν,
οὐ τῆς αἰτίας.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ὁ Χριστὸς, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν
ποιήσας, ἐπέχρισε τοὺς τύπους τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ
πρὸς τὴν τοῦ Σιλωάμ πηγὴν ἀπελθεῖν, καὶ νίψασθαι ἐγκε-
λεύεται· ἵνα δείξῃ, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ κατ' ἀρχὰς χεὶρ λα-
βὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ἐπεὶ δὲ
πάντων ὁ ὀφθαλμὸς τῶν ἐν τῷ σώματι κυριώτερον, τοῦτον
πλάττει μὴ ὄντα, δεικνύων, ὅτι καὶ τῇ ψυχικῇ δυνάμει
κίνησιν αὐτὸς ἐστὶν ὁ παρέχων. Οὐκ ἐχρίσατο δὲ ὕδατι,
ἀλλὰ πτύσματι, ἵνα γνώριμον εἴη, ὡς ἡ χάρις ἅπασα
ἀπὸ τοῦ ἐμπτύσαντος στόματος ἦν· καὶ ὅτι πρὸς τὸν Σι-
λωάμ αὐτὸν ἀποπέμπειν ἐμελλε. Νίψασθαι δὲ αὐτὸν προ-
τρέπει, ἵνα μή τις τῇ ἐκεῖθεν γῇ καὶ τῷ πηλῷ δώῃ τὴν
θεραπείαν. Στέλλει δὲ αὐτὸν πρὸς τὸν Σιλωάμ, ἵνα πολ-
λοὺς ἔχῃ τῆς ἰάσεως μάρτυρας· πολλοὺς γὰρ ἂν συνήντη-
σεν ἀπὸ τῶν, νεχρισμένων πηλῷ τὰ ὄμματα. Φασὶ δὲ τινες,
ὡς νιψάμενος, οὐκ ἀπεβάλλετο τὸν ἐκ τοῦ πτύσματος πη-
λόν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ πηλός, τῇ προσβολῇ τοῦ ὕγρου, πρὸς
ὀφθαλμῶν πλάσιν μετεσχηματίζετο.

Σιλωάμ δὲ, ἀπεσταλμένος ἐρμηνεύεται· ἡ γὰρ κολυμβή-
θρα αὕτη, ἐξω τῆς πόλεως Ἱερουσαλὴμ ἐτύγγανεν. Ἐπὶ
δὲ Ἐζεκιῶν, πολεμίων παρακαθισάντων τὴν πόλιν, καὶ τὸν
Σιλωάμ κατασχόντων, ἀνεχαιτίσθη τὸ ὕδωρ ἐκεῖθεν. Πρὶν
ἢ δὲ φρέατα καὶ λάκκους ὀρύξαι τοὺς ἱνδον, εἰς ὑποδοχὴν
ὑδατος, εἴτις, κελεύει τοῦ Προφήτου Ἠσαΐου, ἐστελλετο,

τὸ ὕδωρ πάλιν ἀθρόον ἐξήρχετο, καὶ ὑδρεύετο· εἶδε τις ἐξ ἑαυτοῦ, ἢ καὶ πολέμιος, ἐπείχετο ἢ τοῦ ὕδατος ἔκροια· καὶ ἐξ ἐκείνου οὕτως ἐγίνετο. Ἵνα τοίνυν δείξῃ καὶ ὁ Χριστός, ὅτι ἐκ Θεοῦ καὶ αὐτός, διὰ τοῦτο τὸν Τυφλὸν ἀποστέλλει ἐκεῖ, καὶ τὸ φῶς αὐτίκα ἐφέπεται. Τισὶ μὲντοι ἔδοξεν ἀπεσταλμένον τὸν Σιλωάμ ἐρμηνεύεσθαι, καὶ διὰ τὸν παρόντα Τυφλὸν, ἀποσταλέντα παρὰ Χριστοῦ.

Ομματοῦται τοίνυν, νιφάμενος ὁ Τυφλός, ἀρρήτῳ τινὶ δυνάμει, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ παθόντος τὸ μυστήριον ἐξειδόντος. Οἱ δὲ γειννιώντες αὐτῷ, καὶ ἄλλως γνώριμοι, κατιδόντες αὐτὸν ἐξεπίτηδες ἀναβλέψαντα, ἀμφιβάλλοντες ἦσαν· ἐκεῖνος δ' οὖν ὡμολόγει, ὁ πρῶτον εἶναι Τυφλός· καὶ τὸ αἷτιον τῆς ὁράσεως ἐρωτῶμενος, ἰατρὸν τοῦ πάθους τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυσσε. Τῶν οὖν Φαρισαίων τὸ παραδόξον ἀκηκοότων σημεῖον, πάλιν ὁ Σωτὴρ βλασφημεῖται, ὡς τὸ Σάββατον μὴ τηρῶν· ἐν Σαββάτῳ γάρ, ὡς ἔοικε, καὶ τὸ κατὰ τὸν Τυφλὸν διεπράχθη. Σχίσμα τοίνυν γίνεται τούτων μεταξὺ, τῶν μὲν λεγόντων, ἐκ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν, διὰ τὰ γενόμενα θαύματα· τῶν δὲ, μὴ ἀπὸ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ.

Οἱ οὖν ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ δόξαν ἔχοντες, τὸν Τυφλὸν ἐρωτῶσι· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ; Ὁ δὲ, Προφήτην τῆτον ἀνακηρύσσει· ὁ δὲ παρ' ἐκείνοις ἦν τιμιώτερον. Οἱ δὲ πάλιν διαπιστοῦσιν, ὅτι τυφλῷ γε ὄντι, τὴν Θεραπείαν ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο. Ἀμέλει, καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ μεταστέλλονται, μὴ τοῖς γέιτοισιν ἴσως πιστεύοντες· ὅθεν καὶ μᾶλλον αὐτὸ συσκήσασαι θέλοντες, πλείον ποιοῦσι κατάδηλον, τῶν γεννητόρων ἅπαντα διομολογούντων, καὶ διὰ τὸ μὴ ἀποσυναγάωγοι γενέσθαι, εἰς τὴν ἐκείνου ἡλικίαν τὴν πρᾶξιν ἀνάγουσιν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν πρὸς τὸν Τυφλὸν λέγουσι· Δός δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι ἐκεῖθεν ἢ ἱσσις δῆθεν, οὐχ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ· ἀμαρτωλὸς γάρ ἐστιν, ὅτι λύει τὸ Σάββατον. Ὁ δὲ, ἔργοις δηλώσας θέλων, ὅτι Θεὸς ἐστιν, Οὐκ οἶδα, φησὶν· ἐν ἐπίσταμαι, ὅτι, τυφλὸς ὢν, δὲ αὐτῷ βλέπω.

Πάλιν οὖν εἶπον αὐτῷ· Πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δ' ἀχθόμενος, οὐ κατὰ λεπτόν λέγει, ἀλλὰ συνιστᾷ, ὅτι, εἰμὴ ἀπὸ Θεοῦ ἦν, ἐκ ἂν τοιῆτο σημεῖον ἐποίησε. Καὶ πρῶτον μὲν, ὑβρίζεται παρ' ἐκείνων, ὡς ὁμολογήσας μαθητῆς εἶναι ἐκείνου· καὶ ὅτι εἶπεν· Οὐδεὶς ἀνέψεν ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου· τυφλοὺς γὰρ καὶ ἄλλοι ὡμμάτωσαν· γεγεννημένου δὲ τυφλοῦ, οὐδεὶς. Ἐμπαίζοντες τοίνυν αὐτόν, πόρρω τῆς συναγωγῆς ἔβαλον. Μετὰ δὲ ταῦτα, εὐρίσκει αὐτόν ὁ Ἰησὺς, καὶ λέγει αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ὁ δὲ, μαθὼν, ὅς τις ἐστὶν ὁ μετ' αὐτῷ λαλῶν, καὶ ὁρώμενος δὲ αὐτῷ, (ὃ γὰρ ἤδει αὐτὸν πρότερον, ὅτε τυφλὸς ὢν) προσεκύνησεν αὐτῷ, καὶ μαθητῆς αὐτῷ ἐχρημάτισε, τὴν εὐεργεσίαν ἀνακηρύττων.

Ῥηθεῖα δ' ἂν καὶ ἀναγωγικῶς. Τυφλὸς μὲν καὶ ὁ ἐξ ἐθνῶν λαός, ὃν τινα παράγων, ἀντὶ τῆς ἐν τῇ γῇ διατρίβων, ἐκ ἐν ἔρανῳ, εὗρεν ὁ Χριστός. Ἡ καὶ ὅτι, διὰ τὸν Ἐδραϊκὸν ἦλθε λαόν, παροδικῶς δὲ διέβη καὶ εἰς τὰ ἔθνη. Καὶ πύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας ἔχρισεν, ἀντὶ τῆς ἐδίδαξεν αὐτὸς πρῶτον· ὅτι ὡσεὶ σταγὼν κατέβη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐσαρκώθη ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου· εἶτα, καὶ τὸ θεῖον Βάπτισμα παραδέδωκεν, ὃ δὴ ἐστὶν ὁ Σιλωάμ. Ἐπειτα ὁ ἐξ ἐθνῶν Χριστιανικὸς λαός, ὑπὲρ Χριστοῦ πρὸς πάντας παρρησιάζεται, καὶ διώκεται, καὶ μαρτυρεῖ, καὶ ὕστερον παρ' αὐτῷ ἀνακηρύττεται καὶ δοξάζεται.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνης ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ

» διὰ πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητόν μετὰ δακρύων ἐζήτην, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστὲ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχὴν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ, καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς Ἑγέρσεως, οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν, καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**υρὸς σβεσθήκων τῶν Παίδων ἡ προσευχὴ, δροσίζουσα κάμιнос, κήρυξ τοῦ θαύματος, μὴ φλογίζουσα, μηδὲ συγκαίουσα, τοὺς ὑμνολόγους Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Αναρτηθέντος σου ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτὴρ, ἐσθέσθη ὁ ἥλιος, γῇ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο.

Εξεγερθέντος σου ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ, ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι, καὶ δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου δεσμά διελύθησαν.

Ορθρῶς μυρίσαι σε γυναῖων ἦλθε χορός· μαρτυροῦσαι δὲ Κύριε ἐξεγερθέντα σε, συνέχαιρον τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς· δι' ὧν παράσχε ἡμῖν ἰλασμόν τῶν κακῶν.

Πηλὸν ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τούτῳ προσέταξας πρὸς Σι-

λωαίμ ἀπελθεῖν· νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὑμνο-
λογῶν σε Χριστέ, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Δόξα.

Πατέρα ἀναρχον, συνἀναρχόν τε Υἱόν, καὶ
Πνεῦμα πανάγιον ὑμνολογήσωμεν· Ἅγιος,
Ἄγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός, Βασιλεῦ τοῦ παντός.
• Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν κύησιν παρθένος ὠφθης Ἀγνή·
Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα, φύ-
σεις ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει
αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καταβασία.

» **Ο** ἐν καμίνῳ πυρός, τοὺς ὑμνολόγους σώ-
» σας Παῖδας, εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν
» Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορ-
» τῶν ἑορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος,
τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡ-
μέρα τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοι-
νωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Αῖρον κῆκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ
ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκασί σοι, θεοφειγγείς ὡς
φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσ-
σης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σε, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα,
τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις,
ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα,
καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης,
Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ
Ἄδου, διαρρήξας τοῖς θνητοῖς, τὴν ἀνάστασιν
ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτόν εἰς τῆς
αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ
Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστά-
σει, ὡς Θεός κραταῖος, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ
ἐθέωσε· διὸ ἀνιμνοῦμεν, αὐτόν εἰς τῆς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**γγέλων σύστημα, ἀνθρώπων σύλλογος,
» τὸν Βασιλέα καὶ κτίστην τοῦ παντός,
» ἱερεῖς ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε λευΐται, λαὸς ὑπερ-
» υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμάμενον, σὲ
κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν
κτίσιν πᾶσαν, ἀλλαιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν
ὑμνοῦντα, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Ο Ἄδης κάτω σε, ἰδὼν ἐστέναξε, καὶ ἀπε-
δίδου σπουδαίως τοὺς νεκρούς, τοὺς ἐκ
τοῦ αἰῶνος ἐκείσε φρουρουμένους, Χριστέ ὑ-
μνολογοῦντας, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελυσίως
ὑψώθης ἐν σταυρῷ, καὶ νεκροῖς συνήφθης,
ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ πάντας ἐν ἀνδρείᾳ,
ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χρι-
στὲ, τούτῳ προσταξας πηγῇ τοῦ Σιλωαίμ,
νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι,
σαρκὶ ἐπιφανέντα, εἰς κόσμου σωτηρίαν.

Δόξα.

Τριας ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, Θεὲ τῶν
ὅλων καὶ κτίστα τοῦ παντός, τῆς ὑμνο-
λογοῦντας, καὶ πιστῶς προσκυνοῦντας, τὸ κρά-
τος σου παντοίων, πειρατηρίων σῶζε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν δυ-
σώπει Υἱὸν διαπαντός, μή με καταισχῦ-
ναι ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι,
τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις. Καταβασία.

» **Τ**ὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα
» Υἱὸν καὶ Θεὸν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν
» χρόνων, σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μητρός,
» ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλῃ Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρ-
» που Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φω-
νῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω
ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν
οἱ πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλ-
λόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ·
ὦ σοφία καὶ Λόγε, τῇ Θεοῦ καὶ δυνάμει·
δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ
ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί·
Χαῖρε πύλῃ Κυρίου· χαῖρε πόλιν ἐμψυχε·

χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σου τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς, πάντας καταυγάζας, θεοχαρίτῳτε Δέσποινα.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**τι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, παρ-
» θένον ἀναδείξας σε ἀγνὴν, μετὰ τὴν
» κύησιν, ὡς τεκοῦσαν ἀσπόρως τὸν ἑαυτῆς
» ποιητὴν· διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ικρίῳ προσεπάγης τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάσας ἐθριαμβεύσας ἐχθροῦ, ταῖς ἐναντίας ἀρχαῖς, καὶ τὴν πρῶν κατάραν Σῶ-
τερ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ως ἔβλεψέ σε Λόγε, Ἄδης καί τω μετὰ ψυχῆς, ἐστέναξε, καὶ πάντας τῆς νεκροῦς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου· μετ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Σημεῖα ἐκτελοῦντα, καὶ τεράστια φοβερά, ὁ δῆμος τῶν Ἑβραίων καθορῶν, φθόνῳ ἀπέκτεινε, τὸν σκυλεύσαντα Ἄδην τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ, καὶ πάντας ὡς δυνατὸς συνεγείραντα.

Ηγέρθης καθὼς εἶπας, Ζωοδότα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὥφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἑγερσιν, ὁ σημεῖα ποιήσας, καὶ ὁμματούσας τυφλοὺς· μετ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Φῶς τὸν Πατέρα σέβω, φῶς δοξάζω καὶ τὸν Υἱόν, φῶς ἀνυμνῶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές· ἐν φῶς ἀμέριστον, ἐν τρισὶ χαρακτῆρσι κατανοούμενον, Θεὸν Βασιλέα πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φανείσα πλατυτέρα οὐρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστακτῶ ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία.

» **Σ**ὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ,
» τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως
» κυήσας, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστη, Ἀδάμ ἐγείρας

ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμοὺς, πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωταγώγησον ἐνθεῖς, οἰκτίρμον τὴν ταπείνωσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας καθάρας με δάκρυσιν.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Παράγων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, εὗρε Τυφλὸν ἀσμάματον· πτύσας χαμαὶ καὶ ποιήσας, πηλὸν ἐπέχρισε τοῦτον· πρὸς Σιλῳάμ ἀπέστειλε, τοῦ ἀπελθεῖν καὶ νίψασθαι· ὁ δὲ νιψάμενος ἦλθε, βλέπων τὸ φῶς σου Χριστέ μου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα ζ'.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σε Ἀγγελοὶ οὐκ ἦσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρα γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυσῆριον· ὁ ἀνυμνῶσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριήμερου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σε τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνῆμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὗρον Ἀγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σώζων ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξῆλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθηταίς σου· δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτὴρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, μώλωπας ὑπήνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας· Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρά Ἀνατολικά.

Κύριε, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, καὶ ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ὁ δι' ἡμᾶς σταύρωσιν καὶ

ταφὴν σαρκὶ καταδεξάμενος, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἀδου, ἐλευθερώσῃς πάντας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Κύριε, τὰ ὑπερλάμποντά σου θαύματα τίς διηγῆσεται; ἢ τίς ἀναγγελεῖ τὰ φρικτὰ σου μυστήρια; ἐνανθρωπήσας γὰρ δι' ἡμᾶς, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, τὸ κράτος ἐφανέρωσας τῆς δυνάμεώς σου· ἐν γὰρ τῷ Σταυρῷ σου, τῷ Ληστήϊ Παράδεισον ἠνοιξας· καὶ ἐν τῇ Ταφῇ σου, τοὺς μοχλοὺς τοῦ Ἀδου συνέτριψας· καὶ ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, τὰ σύμπαντα ἐπλούτισας. Εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι λίαν πρωΐ, ἐπεζήτουν σε μυρίσαι τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, ὑπέστρεφον ἐν χαρᾷ, τοῖς Ἀποστόλοις μηνύσαι ἐμφανῶς, ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ παρέσχες τῷ κόσμῳ ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Τυφλοῦ Ἰδιόμελον ἔν.

Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Οὐδὲν σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεῖς, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνης θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, τῷ χοῖ τοῖς πλαστοουργοῖς δακτύλοις σου προσψάυσας· Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου· τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσήσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

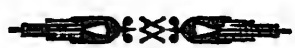
Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος πλ. δ'.

Τὰ τῆς Μαρίας δάκρυα, οὐ μάτην χεῖνται θερμῶς· ἰδοὺ γὰρ κατηξίωται, καὶ διδασκόντων Ἀγγέλων, καὶ τῆς ὀψεως τῆς σῆς, ὡς Ἰησοῦ· ἀλλ' ἐτι πρόσγεια φρονεῖ, οἷα γυνὴ ἀσθενής· διὸ καὶ ἀποπέμπεται μὴ προσψάψαι σοι Χριστέ· ἀλλ' ὅμως κήρυξ πέμπεται τοῖς σοῖς Μαθηταῖς, οἷς εὐαγγέλια ἔφησε, τὴν πρὸς

τὸν πατρῶον κλῆρον ἄνοδον ἀπαγγέλλουσα. Μεθ' ἧς ἀξιώσον καὶ ἡμᾶς τῆς ἐμφανείας σου, Δέσποτα Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ο Ληστής ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναί σε πιστεύσας Χριστέ, ὡμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τὸν ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζῶν ἀνθήσαντα τῷ γένει ἡμῶν, καὶ ξηράναντα τὴν ἐκ τοῦ ξύλου κατάραν, ὡς Σωτῆρα καὶ δημιουργόν, συμφώνως ὑμνήσωμεν.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἐν μέσῳ δύο καταδίκων ληστῶν, ὁ μὲν εἰς βλασφημιῶν σε, κατεκρίθη δικαίως· ὁ δὲ ἄλλος σὲ ὁμολογῶν, Παράδεισον ὤκησε.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, παραγενόμεναι γυναῖκες σεμναί, ἀνεβόησαν· Ὁ Χριστὸς ἀνέστη· ὡς Δεσπότην καὶ δημιουργόν, αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τοῦ Τυφλοῦ, Ὡδή ε'.

Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ομμα ὁλομελείας βροτῶν, καὶ ὀφθαλμοὺς τῆ κοσμικοῦ τούτου σώματος, ὑπάρχων Θεὸς καὶ Λόγε, καὶ τῶν ὀμμάτων καινός, δημιουργός καὶ πλάστης γνωρίζομενος, καὶ νῦν ἐκ τοῦ κράματος, τοῦ χοῦ καὶ τοῦ πτύσματος, Τυφλὸν ἀρρήτως, ὀμματοῖς ἐν δακτύλοις σοῖς, καταπλάττουσι, καὶ πηλὸν καὶ τὴν ὄρασιν· ἧς καὶ τυχὼν ὁ πρὶν, ἐν γεννητοῖς γνωρίζομενος, ἥλιον ὅλως μὴ βλέπων, σὲ τὸν γλυκὺν ὀρᾷ ἥλιον, ἰδὼν τὴν εἰκόνα, τοῦ ἡμᾶς δι' εὐσπλαγχνίαν, ἄφατον πλάσαντος.

Μέλη καὶ διαρτίαν πλετῶν, τῆς τῶν βροτῶν σωματικῆς ὁργανώσεως, ὁ πρῶν τυφλὸς ἐκ μήτρας, τῆς μητρικῆς προελθὼν, ὡς μηδὲ τὴν πλάσιν εἶναι ᾤετο, ὀμμάτων τὴν στέρησιν, εὐπορήσας ἀνόθευτον, ἐξ ἧς τοὺς πόδας, καὶ τὰ

πλείω τοῦ σώματος, τοῖς προσκρούσμασι, τοῖς τῶν λίθων ἐξήρθρωτο· ὃς διὰ σοῦ καὶ τοῦτον, τὸν πλουτισμὸν ἐπικτώμενος, βλέπει τὸ φῶς τοῦ κόσμου· καὶ τὸν τῶν φώτων σε πύ-
τανιν, Θεὸν καὶ Δεσπότην, τῶν κτισμάτων καταγγέλλει, κτίστην παγκόσμιον.

Ποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὁμματα-
θεῖς ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται, ὡς τάχα μηδὲν βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄραν, τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώ-
τειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γραμμα-
τος, ἐν οἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, σαββατούργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι· ὃς τὸ σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμ-
μα, αἶρων, τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυ-
φλοῖς ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορῶντες, τὸν τῶν φώτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔ-
λεγεν· Ἄρα ἐγὼ δι' αἰμαρτίας γονέων ἐ-
γεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ δι' ἀπιστίαν ἐ-
θνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐ-
ρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα· Οὐκ εὐτονοῦ-
σί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρήσματα·
οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰ-
κόνι τὸν ἐμὲ πλαστοουργήσαντα. Ἀλλὰ δεό-
μαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ,
καὶ ἐλέησόν με.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διὰ τοῦ
ἡσυχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς
σου, τὸ κέντρον τῆς αἰμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ
ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ Θανάτου·
Δοξαζομέν σε μονογενές. Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Κύριε, αἰμαρτάνων οὐ παύομαι· φιλανθρω-
πίας ἀξιούμενος, οὐ γινώσκω· νίκησόν
μου τὴν πώρωσιν, μόνη ἀγαθὴ, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες,
καὶ τῶν βασιάνων ἀνδρείως κατατολμή-
σαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἡστοχήσα-
τε, ἀλλ' οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγονά-
τε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρόρησίαν
πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν
εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ
μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄν-
θρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ σπλαγ-
χνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς
αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν. Ὑπαγε, νίψαι
εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δό-
ξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ,
ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρως διήνοιξεν, ἃς
οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φη-
σὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκαῖ-
νός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ ἀνέ-
βλεψα. Αὐτὸς ἐστὶν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν
τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτὸς ἐστὶν ὁ Σω-
τὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ Τῆς 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. α'.

Ἀναστάσιμον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν
Ταφὴν τὴν ἀγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ
τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συν-
ῆγειρε νεκροὺς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός,
σκυλεύσας κράτος Θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβό-
λου, καὶ τοῖς ἐν Ἀδὴ φῶς ἀνέτειλε.

Κατανυκτικόν.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστῷ ὑπαντή-
σωμεν πιστοὶ, μετὰ πλήθους ἐλαίου καὶ
λαμπάδων φαεινῶν, ὅπως τοῦ νυμφῶνος ἐνδὸν
ἀξιωθῶμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φθανόμενος,
ἀπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν· Ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου οἱ Ἀθλο-
φόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ
βίου τερπνότητα, καὶ γεγονάσι τῶν Ἀγγέλων
συμμέτοχοι· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, παρὰ-
σχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, Χριστέ ὁ
Θεός, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετὰ ἀνθρώπων
τὰ ἐπίγεια, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως Θεο-
τόκε βοῶμέν σοι· Χαῖρε πύλη τῶν οὐρανῶν
πλατυτέρα· χαῖρε μόνη τῶν γηγενῶν σωτηρία·
χαῖρε σεμνή, χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ τεκοῦσα
Θεὸν σεσωματωμένον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα

τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου οἰκτίρμον καὶ τῆς Ἐγέρσεως, παριόντι σα πηρὸς ἀπὸ γεννήσεως, ἀνεβόα σοι θερμῶς· Υἱὲ Δαυὶδ ἐλέησον· δός μοι τὸ φῶς ὀφθαλμῶν, ἵνα βλέπω σε καὶ γὰρ· ἔ τὰς κόρας ἐπιχρίσας, πηλὸν ἐκ πτύσματος Λόγε, αὐτῷ τὸ φῶς λαμπρῶς ἐχορήγησας.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνες, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης οἱ ἀσώματοί σε Ἄγγελοι· οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε ἐρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνοῦσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνῶν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Οἱμοι! τί ὁμοιωθὴν ἐγὼ τῇ ἀκάρπῳ συκῇ, καὶ πτοοῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐκκοπῇ; ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργέ, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀνάδειξον, καὶ ὡς τὸν Ἀσωτον υἱὸν δέξαι με, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένος ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γὰρ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλ' ἀγγελικὴν ἀξίαν ἐσπευδον φθᾶσαι, τῶν σωμαίων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιωθέντες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς κόρας Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καὶ γὰρ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε πατέρ.

Τύφλωσις ὥφθη, ὁ Τυφλὸς τοῖς τάχα βλέπουσι, σκοτίζων καὶ τὰς φρένας, καὶ τὰς

ψυχὰς, καὶ τὸν νοῦν, τὴν τούτου θεωροῦσιν ἄωρον βλέψιν· καὶ φωνήσαντες ἡρώτων δεινῶς· Πῶς ἄρτι ὁρᾶσαι, ὡς εἰς τῶν φῶς ὀρώντων, τυφλὸς ὑπάρχων ἐκ γενετῆς, καὶ προκαθήμενος τρίβοις, καὶ προσαιτῶν; Ὅθεν ὑπέδειξε τὸν τὸ φῶς χορηγοῦντα, καὶ πλασουργήσαντα τὰ φῶτα ἐν τῷ κόσμῳ· ἐξ ὧν κηρύττεται, Υἱὸς Θεῶ προάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Παρθένου βροτὸς φανείς, δι' οἷκτον ἐκ Θεοῦ Πνεύματος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με.

Οσπερ φορτίον, καὶ γεῶδες ἀχθοφόρημα, ὡς ῥᾶτο τοῖς ἐν κόσμῳ περιπατῶν ὁ Τυφλός, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις πόδας συντρίβων, τάχα ὡς ὁρασιν τὴν ῥάβδον πλουτῶν· ὅθεν καταφεύγει πρὸς τὸν φωτοδότην, ἐξ οὗ λαμβάνει τὸ φῶς ὁρᾶν, καὶ ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ βλέπειν τὸν ποιητὴν, τὸν κατ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ καὶ κατ' εἰκόνα, δημιουργήσαντα τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἐκ γῆς τὸ πρότερον, καὶ νῦν χοῖ καὶ πτύσματι, καταυγάσαντα τούτου τὰς κόρας, καὶ δόντα φιλανθρώπως βλέπειν τὸν ἥλιον.

Στίχ. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Σύμμορφον εἶδε, τῆς ἀνθρώπων διαπλάσεως, τὸν Λόγον τὸν πατρῶν, τὸ φῶς ἰδὼν ὁ Τυφλός· ἐξ οὗ καὶ τὸν φωσφόρον καὶ ἡμεράρχην, ἐβλεψεν ἥλιον, ὡς ἄλλοι βροτοὶ, χαίρων τῇ ὁράσει τῇ καινοπρεπεστέρα, δι' ἧς ὠραίθη εὐθυπορῶν, καὶ ἀπροσκόπως βαδίζων τὰς ἀτραπούς· καὶ τὸν φωτίσαντα Υἱὸν Θεοῦ γνωρίζων, ἐνανθρωπήσαντα δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν, καὶ ὃ ἦν μείναντα, Θεὸν βροτὸν γενόμενον, καὶ λαβόντα ὃ οὐχ ὑπῆρχεν, ἀσύγχυτόν τε τηροῦντα, τὴν τούτου ἐνωσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, ἔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμέ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος ὑγιὴς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ὅρα ἔμπροσθεν, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐν τῇ Τετάρτῃ Ἀκολουθίας, τὰ περὶ τῆς Ἀποδόσεως τῆς τε Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τῆς τοῦ Πάσχα (Σελ. 144)· καὶ ποιήσον ὡς βούλει περὶ αὐτῶν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στόματι καὶ ψυχῇ καὶ νοῖ, τὸν ἐκ χοῶς πλα-
σουργικῶς καὶ τοῦ πτύσματος, ὀμμάτων
τὰς κόρας δόντα, καὶ τὸν κοινὸν φωτισμὸν, ὁ
τοπρὶν τυφλώττων ὠμολόγησε, κτισμάτων παγ-
κόσμιον, προβολέα καὶ πρύτανιν, δι' οἴκτον μό-
νον, βροτωθέντα τῇ πλάσματος, καὶ ἐκήρυττεν,
ὡς Θεὸν παντοδύναμον· οὗ Γραμματεῖς τὸν
ζῆλον, καὶ τὴν πρὸς τούτους διάλεξιν, ὅλως μὴ
φέροντες βλέπειν, ἀποσυναίγων κρίνουσι, τυ-
φλώττοντες πλέον, τῇ ποτὲ τυφλῇ τὰς κόρας,
ψυχῇ καὶ σώματι.

Τρόπαιον ἀριστείας τυφλός, κατὰ βλέπόντων
κατὰ κράτος ἐξήρατο· τὸν Κτίστην καὶ
γὰρ τὸν τούτου, καὶ πλασουργὸν τοῦ παντός,
καὶ τυφλὸς ὑπάρχων ἐθεάσατο, ἰδὼν τὴν ὀμ-
μάτωσιν, τὴν πλασθεῖσαν ἐκ πτύσματος· καὶ
ταύτῃ μόνῃ, ἐπιγνοὺς τὸν φωτίσαντα, καὶ Υἱὸν
Θεοῦ, καὶ Δεσπότην παγκόσμιον· ὃν οἱ ὀρώ-
ντες φθόνου, κακία τυφλώττοντες, ὅλως οὐκ εἴ-
δον, καὶ ταῦτα, πολλαπλασίονα βλέποντες, ἐκ
τούτου θαυμάτων, ἐνεργείας παραδόξους, μό-
νοις τοῖς ῥήμασιν.

Υποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὀμματωθεὶς
ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται, ὡς τάχα
μηδ' ὅλως βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄρα, τοῦ
Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐ-
θέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γράμματος, ἐν
οἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, σαββα-
τούργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι· ὃς τὸ
σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα,
αἶρων τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυφλοῖς
ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορῶντες, τὸν τῶν φώ-
των παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἥλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ
τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον,
διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψεύσεως, φωτίσας
κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὀμματα, τῶν ψυχῶν

αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶ-
μέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος ἡ εἰς ἡμᾶς
εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤ-
χθη· ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τῇ Ἄδῃ, καὶ
ἐπὶ ἤρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ
Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν
δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει,
Ἀνακαλύπτεσθε.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου πτοοῦμαι, καὶ τὸ
πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι. Τίς ἐν δι-
καστηρίῳ τὸν δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰα-
θῆναι βουλούμενος, τὸν ἱατρὸν παροργίζει, ὡς
καὶ γώ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου
σπλαγχνίητι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως περιβαλλόμενοι,
καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ ἑαυτοὺς δια-
ναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως ἀ-
πηυτομόλησαν, καὶ Διαβόλου τὴν πλάνην, καὶ
τὸ θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε·
αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, ὡς παντοδύναμος Θεός,
τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατὰπεμψον, καὶ ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ο διὰ σπλάγχνα ἐλέους, σαρκωθεὶς Χριστέ
ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ
μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτων οἰκτιρμῶν, λαμ-
πηδόνης θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας,
τῷ χοῖ τοῖς πλαστουργαῖς δακτύλοις σου προσ-
ψάυσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡ-
μῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς
μόνος ἀφθονοπάροχος.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

ΤΗ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Κα-
θίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας
τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κε-

νώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τὰ-
φον ἐφύλαττον· καί τω τοῦς αἰπ' αἰῶνος νεκροῦς
ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε
Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἀγγέλων ἐσώτων,
σαλπιγγος ἡχούσης, καὶ φλογὸς καιομέ-
νης, τί ποιήσεις ψυχὴ μου, ἀπαγομένη εἰς κρί-
σιν; τότε γὰρ τὰ δεινὰ σοι παρίστανται, τὰ
κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα· διὸ πρὸ
τέλους βόησον τῷ Κριτῇ· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί
μοι καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Λάμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων·
ἔχει γὰρ οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς
τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων
τὸ γένος συνεορτάζει· διὸ πρεσβεύουσι τῷ Κυ-
ρίῳ, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεῶ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστια-
νῶν, ρῦσαι λαόν σου συνήθως, κραυγάζον-
τά σοι ἐκτενῶς· Ἀντιτάχῃτι αἰσχροῖς καὶ ἀ-
λαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ κε-
χαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Αναβλέψας ὁρᾶται Τυφλὸς τῷ πτύσματι,
τοῦ τὴν βροτῶν διαρτίαν πρὶν πλαστουρ-
γήσαντος, μὴ ὁρῶν ἐκ γενετῆς τὸν μέγαν Ἥλιον·
ὅθεν καὶ χάριτας Θεῷ, ἀναπέμπει ἐκ ψυχῆς,
τὴν τούτου ἰδὼν εἰκόνα, καὶ ὁμοίωσιν πε-
πλασμένην, τοῦ τὴν εἰκόνα πλαστουρήσαντος.
Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανό-
νες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῇ
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλά-
ριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰώνιους συντρί-
ψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος
ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρ-
τύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ
προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρού-
μενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σω-
τῆρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύ-
ριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ πάσας

ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέ-
χων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλάνθρωπος δέομαι,
καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, ταῖς τάξεις τῶν
Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς
βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα
ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπό-
λαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τὺς λαλήσει ταῖς δυναστείας σου Χριστέ· ἡ
τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ
πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὥραθης ἐπὶ γῆς δι' ἀ-
γαθότητα, διπλᾶς καὶ ταῖς ἰάσεις τοῖς νοσῶσιν
ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλ-
μοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντες,
ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμο-
λόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα
τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.

Ὅσιε Πάτερ.

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμψασαν θεώμενοι,
προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ
Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι,
γνώμη τυφλώττουσιν, ὁρῶντες σκιά, σκίασμα
μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὗ οὐκ
εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββά-
του δημιουργόν, τὸν ὁματώσαντα Τυφλὸν τῇ
ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος καινῇ πληερ-
γασίᾳ· μετ' οὗ μιγνύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατί-
δωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων, ἐλέγχοντες
ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ορθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι,
νυκτὸς ἀορασίας πολυδύνῳ Τυφλῷ, ἐν
ρείθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὁμάτων θείῳ
κελεύσματι, πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος
καινότερος ὁρᾶται, ὁμίχλην σκότῃς νυκτοποιὸν,
τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ
τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς
ἀναλάμψεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν
ἡ τυφλωσις τοῦ πρὶν σκιώδους γραμματος, ὁμ-
ματοῦται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέ-
ναις, φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Υψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτὶ
θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· καὶ

πρώην ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτοδότην γνωρίζει καὶ φωτουργόν, τὸν ἀναλάμπαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις, βροτοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τῆ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντης προσψεύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστις βρωμέν σοι. Πολλή σε καὶ ἄφατος, ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία. φιλόανθρωπε δόξα σοι.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Μετὰ τὸν Εὐλογητόν, ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως, καθὼς καὶ ἐν τῇ Διακαινησίμῳ Ἑβδομάδι. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆ Τυφλῆ.

Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστοουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Παραγών ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τὴν Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου ταῖς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτὸς ἐστὶν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτὸς ἐστὶν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς, νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου ταῖς

κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καὶ γῶ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παραγών ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἔκθαμβοι γεγνότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτῆς ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτήρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὴς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πισεύω Κύριε· καὶ προσεκύνῃ σέ σοι. Διὸ βρωμέν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψεύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστις βρωμέν σοι. Πολλή σου καὶ ἄφατος ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλόανθρωπε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ο διὰ σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου ταῖς κόρας, πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστοουργοῖς ἰδακτύλοις ἐπὶ χρίσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει ταῖς δυναστείαις σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ ταῖς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· ἢ μόνον γὰρ τῆ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ᾠσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ Θάνατον

κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν ὡς φιάνθρωπος
Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀ-
νέστης, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴτα, τὰ Στιχηρὰ τῇ Πάσχᾳ. Ἦχος πλ. α.
Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πά-
σχα καινὸν ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πά-
σχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής·
Πάσχα ἁμῶν· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πι-
στῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου
ἀνοίξαν· Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς γυναῖκες εὐαγγελίστριαι,
καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν
χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ·
τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν
Βασιλέα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος,
ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολύνται.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθεὸς, ἐπι-
σᾶσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ ζωοδότου, εὗ-
ρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐ-
τὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί
ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρη-
νεῖτε τὸν ἄφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι
κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίῳ Πάσχα·
Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πά-
σχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὦ
Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σή-
μερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς,
τὰ γύναια χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀ-
ποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ
πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα.
Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισθῶσιν ἡμᾶς· Συγ-
χωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω
βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ
θανάτον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζῶν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. τὸ, Νῦν ἀπολύεις.

Τὸ, Τρισάγιον, καὶ τὰ λοιπὰ. Εἴτα,
Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν λοιπὴν συνήθη Ἀκολουθίαν, τὸ
Θεὸς Κύριος. Τὸ Ἀναστάσιμον Τροπάριον τῆς
Ὀκτωήχου, δὶς· καὶ τὸ Θεοτοκίον.

Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀ-
κτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν
Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ
τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συν-
ήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός,
σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβό-
λου· καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας
τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κε-
νώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τά-
φον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς
ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε,
Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβαδίστον· χαῖρε
ἐμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε
ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγισσα
θνητὸς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε
Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος,
ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φι-
λανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδεδυται, καὶ τὰς
νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώ-
τισε καὶ τὰς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρώας,
ἐστερημένου φωτός.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες,
τῇ Πάσχᾳ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς 5'. τῇ Τυφλῇ
εἰς δ'. καὶ ὁ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'.

Κακῶν τοῦ Πάσχα.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» Πάσχα Κυρίῳ, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτῳ
» πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς
» ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαεράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ᾄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἐορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. α'.

Γῆν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογίαν καὶ ζωὴν, τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ δοξαζόμεν, ᾄδοντες, ψάλλοντες, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Λάκκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, λίθον μακρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ᾄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Θεῦματα παραδόξα, ἐπιτελῶν ὁ Λυτρωτής, ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλωάμ, ὅπως γνώσῃ με Θεόν, ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμον, τὴν σὴν κατώκησεν Ἀγνή, Κύριος διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν, σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σῶζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Οὗ ἡ ἀκροσιχὴς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ Δ'. Ὡδὴ, Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Αἶνον πρὸς τὸν Πατέρα, Χριστὸς ἀνέρχεται, καὶ προσάγει τὴν σάρκα, ἣν ἐξ ἡμῶν ἀνέλαθεν· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ἐν αἰνέσει σήμερον, ἐπινίκιον ὕμνον ᾄδοντες.

Βίβλοι γραφῶν ἐνθέων, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν σοφῶν Θεηγόρων, πέρας σαφῶς ἐδέξαντο· μετὰ γὰρ τὴν Ἑγερσιν, ὁ Δεσπότης ἀνέεισι, μετὰ δόξης εἰς τὰ οὐράνια.

Γῆ μυστικῶς χορεύει, καὶ τὰ οὐράνια, θυμηδίας πληροῦται, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ,

τοῦ τὰ πρὶν ἐνώσαντος, διεστῶτα χάριτι, καὶ φραγμὸν τὸν τῆς ἐχθρας λύσαντος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πῖωμεν καινὸν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατηργέμενον, ἀλλ' ἀφθαρ-
» σίας πηγῇ, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ,
» ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε, καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθές· αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τοῦ Τυφλοῦ.

Σαλευομένην τὴν καρδίαν.

Καινῷ μνημείῳ, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρμον, ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δὲ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐσήριξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ σταυρώσει σου, ἣν καθυπέστης σαρκί.

Τυφλὸν ποτὲ ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι, ἰάσω πανοικτίρμον, δοξαζόντα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ τὰ θαυμάσια.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, ἀπεκύησας Θεὸν σεσαρκωμένον, ὃν αἵτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρῆσαι ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Δεσμεύσας τῷ σῷ θανάτῳ, Λόγε τὸν θάνατον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, σαφῶς τριήμερος· καὶ πρὸς τὰ οὐράνια Σωτήρ, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, ὑμνολογούντων ἀσωμάτων σε, τὴν οἰκονομίαν τὴν ἄφατον.

Ε'πέσης τοῖς ἐπὶ γῆς, Χριστέ ἄνευ σώματος, καὶ φορέσας σάρκα, Σταυρὸν ὑπέμεινας, καὶ ἐξαναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, εἰρηνοποιήσας τὰ σύμπαντα.

Ζητήσας τὸ ἐπὶ γῆς, πλανώμενον πρόβατον, ἀπλανέσι Λόγε τοῦτο συνέταξας· καὶ ἀναληφθεὶς πρὸς οὐρανοὺς, ἐκάθισας ἐν δόξῃ, ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Γεννήτορος. Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πῖωμεν.

Κοντάκιον τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένους, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἀνω, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα ἐνισχύσω τὰ θαυμασία τὰ σὰ ὁ τάλαις διηγήσασθαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε τῇ Εὐαγγελίᾳ τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιῆσαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ωμμάτωσας Χριστέ, τὸν ἐκ μήτρας τεχθέντα, αἰόματον δεικνύς, Ἰουδαίοις Σωτήρ μου, τὴν δόξαν σε τὴν ἀρρήτον, καὶ ὡς φῶς πάντων πέφυκας· ἀλλὰ φθόνῳ σε, πεπηρωμένοι τὰς φρένας, ἐνεδρεύοντες, τὸν τῆς ζωῆς παροχέα, νεκρῶσαι ἠπείγοντο.

Δόξα, καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁμοιον.

Ετέχθης ὡς αὐτός, σὺ ἠθέλησας Σῶτερ· ἐφάνης πάλιν δέ, ὡς αὐτὸς ἡβουλήθης, καὶ ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος· ὡς Θεὸς δὲ ἀνίστασαι· ἀνεληλύθας, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ ἀνήγαγες, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, καὶ δόξῃ κατεκάλλυνας.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θειγόρος Ἀβ-
» βακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύ-
» τω, φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
» τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
» Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἀμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, σέφανος χρηστὸς ἐκυσίως, ὑπὲρ πάντων τέθιται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ τῇ τάφῳ ὡραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ο θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκωδούς κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ

Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν, ὁρῶντες εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀκήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν σου.

Τοῖς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· Ἀπιτε, κηρύξατε πανταχοῦ, τὴν ἐμὴν Ἀνάσασιν.

Τεθνήξαντα ξύλω με τεθεῖς ἐν ξύλῳ, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώωσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.

Ωμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γεγεννημένον, εἰπών· Ἀπελθε, νύψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου Ἀχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογῶμεν, μακαρίζοντες πίστει σε, πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὅλων λοχεύτριαν.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ηπρὶν τῇ ἀμαρτίᾳ κατὰ κριτος, φύσις ἡμῶν Παμβασιλεῦ, τῇ σῇ προσλήψει ἠλέηται, ὑμνολογοῦσά σε φόβῳ, τὴν Ἐγερσιν καὶ θείαν Ἀνάληψιν.

Θαμβεῖται Ἀσωμάτων τὰ τάγματα, κατανοοῦντά σε Χριστέ, βροτεῖαν φύσιν φορέσαντα, καὶ ἐπιβάντα νεφέλῃ, καὶ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἀνερχόμενον.

Ιδοῦσαι ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, τὰ σὰ Χριστέ Παμβασιλεῦ, τῇ σῇ ἀνόδῳ ἐξέστησαν, αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, καὶ φόβῳ καὶ χαρᾷ προσεκύνησαν.

Κροτήσωμεν τὰς χεῖρας· ὁ Κύριος ἐξεγερθεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν, πρὸς οὐρανοὺς ἀνεληλύθεν, ὑποταγέντων Ἀγγέλων, αὐτῷ ὡς ποιητῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύ-
» ρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπό-
» τη· καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον,
» πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα. Τροπάρια.

Τὴν ἀμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ ἁδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

Τοῦ Τυφλοῦ. Τὴν τάλαιναν ψυχὴν με.

Ετέθης ἐν μνημείῳ, ὁ ἐκουσίως γεγόμενος νεκρὸς, καὶ τὰ βασίλεια τοῦ Ἄδου, Βασιλεῦ ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκροὺς τῇ Ἀναστάσει ἐγείρας τῇ σῇ.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάντας τοὺς βροτοὺς, καὶ τὸν πολέμιον οἰκτίρμον, ὅρην ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώωσας τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, ὡς μόνος ὢν Θεὸς τοῦ παντός.

Τὰ ὄμματα ἀνοίξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς τὸ αἰσθητὸν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας, καὶ δοξάζειν ἔπεισας τοῦτον, ἐπιγνόντα σε ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν.

Θεοτοκίον.

Πῶς τέτοκας μὴ γνῆσα, Παρθενομήτορ ἀγνή, πεῖραν ἀνδρὸς θεοχαρίτωτε; πῶς τρέφεις τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπίσεται αὐτός, ὁ τοῦ παντός ποιητὴς καὶ Θεός.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Λύσας τὸ κατάκριμα τῆς ἀνθρωπότητος, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἀνελήφθη πρὸς τὰ ἐπουράνια, Πατὴρ συνεδρία, τιμήσας οὓς ἡγάπησεν.

Μετά τὴν Ἀνάστασιν, χαροποιήσας Χριστὲ τοὺς Μαθητάς σε, ἀνῆλθες ἄνω, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, οὐ οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ τὸις βροτοῖς ὠμίλησας.

Νόμου προσκιάσματα, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν θεηγόρων Χριστὲ πληρώσας, ἀνῆλθες νεφέλης σε, καθυπολαβούσης, Σωτὴρ πρὸς τὰ οὐράνια.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.
Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
» συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχης
» πεπεδημένων Χριστὲ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
» κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστὲ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμνηάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδὰμ, ἀνασταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θεοῦ.

Οσταυρωθεὶς μετὰ ληστών, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστών πονηρῶν, καὶ ψυχοφθό-

ρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σου τὴν σαύρωσιν, καὶ τὴν Ἐγερσιν συμφώνως.

Εθεντο ἄπνουν σε νεκρὸν, Χριστὲ ἐν μνήματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν· ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνήματα, Θεϊκῇ σου δυναστείᾳ.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμοὺς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε τὴν ἄφατον δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον. Θεοτοκίον.

Τὰ μεγαλεῖά σε ἀγνή, τίς διηγῆσεται; Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί, ἔτεκες ὑπερφυῶς, κόσμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας.

Τῆς Ἀναλήψεως. Μαινομένην κλυδωνι.

Ξένον ὥφθης θεάμα, τοῖς Ἀγγέλοις, βρότειον ἑμορφὴν, φέρων τῇ ἀνόδῳ σου φιλάνθρωπε, τῇ φρικώδει· ὅθεν ἐν φόβῳ ἀνύμνου σε.

Οτῶν ὅλων Κύριος, μετὰ δόξης ἄνεισι φαιδρῶς, πρὸς τὸν τούτου ἀναρχὸν Γεννήτορα· πᾶσα κτίσις, νῦν ἐορτάζει χορεύουσα.

Πᾶσα γλῶσσα σήμερον, ἐκβοάτω ἐν ἀλλαλαγμῷ, Ὁ Χριστὸς ἀνέβη, καὶ ἐν σάλπιγγος, θείᾳ φωνῇ, πρὸς οὐρανοὺς, οὐ οὐκ ἔλιπεν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητὴς, Χριστὲ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν. Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὀρθρὸν ἐκζητοῦσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβόων· Ὡ φίλοι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν Σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον· Σάρκα ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδὰμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι. Ἀγωμεν, σπεύσωμεν, ὥσπερ οἱ μάγοι· καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνεκλημένῳ· καὶ κλαύσωμεν, καὶ κραζώμεν· Ὡ Δέσποτα ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Τὸ Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός.

» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων,
» Θεὸς, καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Τυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου
ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων
ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν,
καὶ Πάσχα τὸ μυσικόν, σοῖς Χριστὲ Μαθηταῖς
εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν
καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου
ἀπαρχῆν, καὶ σχιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον,
τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ
ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σω-
τήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφό-
ρου ἡμέρας, τῆς Ἑγέρσεως, ἔσα προάγγελος, ἐν
ᾗ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν
ἐξέλαμψεν.

Τοῦ Τυφλοῦ. Πυρὸς σβεστήριον.

Εξεγερθέντος σου, ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ,
ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι,
δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου
δεσμῶν ἐλύθησαν.

Αναρτηθέντος σου, ἐπὶ ξύλου Σωτήρ, ἐσβέ-
σθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ
κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξ-
ηγείροντο.

Πηλῶ ἐπέχρισας, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῷ Τυφλῷ,
καὶ τούτῳ προσέταξας πρὸς Σιλωάμ ἀ-
πελθεῖν· νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὑμνολογῶν
σε Χριστέ, Βασιλεῦ τοῦ παντός. Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν κύησιν, Παρθένος ὥφθης ἀγνή·
Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύ-
σεις ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώ-
πει αἰεὶ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ρήξας τὸ μεσότειχον, τὸ τῆς ἔχθρας Κύριε,
σταυρῷ καὶ τῷ πάθει σου, νεφέλη ὀχού-
μενος, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀναρχον
Πατέρα.

Σύντρομοι ἐκραύγαζον, αἱ Δυνάμεις· Ἄρατε,
πύλας παραγέγονε, Χριστὸς σῶμα γῆινον,
φορῶν καὶ θείῳ πάθει, τὸν Βελίαρ θανα-
τώσας.

Τί σου τὰ ἱμάτια, ἐρυθρὰ φιλάνθρωπε; Λη-
νὸν νῦν ἐπάτησα, Χριστὸς ταῖς δυνάμεισι,
ταῖς θείαις πυθόμεναις, ἀνερχόμενος ἐβόα.

Υμνοῖς σου τὴν σταύρωσιν, Χριστέ καὶ τὴν
Ἑγερσιν, συμφώνως δοξάζομεν, λαμπρῶς

ἐορτάζοντες, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει, τῇ σεπτῇ σὺ εἰς
αἰῶνας.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορ-
» τῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος,
τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡ-
μέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοι-
νωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Αῖρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ
ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκασί σοι θεοφεγγεῖς ὡς
φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσ-
σης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογῶντα,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα,
τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις,
ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα,
καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ἀγγέλων σύστημα.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμάμενον, σὲ
κατιδόντα Χριστέ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν
κτίσιν πᾶσαν, ἀλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν
ὑμνοῦντα, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελου-
σίως ὑψώθης ἐν Σταυρῷ, καὶ νεκροῖς συν-
ήφθης, ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ πάντας ἐν
ἀνδρείᾳ ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χρι-
στὲ, τούτῳ προστάξας πηγῇ τῷ Σιλωάμ,
νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι,
σαρκὶ ἐπιφανέντα εἰς πάντων σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν θυ-
σῶπει Υἱὸν διαπαντός, μή με καταισχύνῃ
ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι ταῖς
ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Τῆς Ἀναλήψεως. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Φῶς σε ἐκ φωτός, ὑπάρχοντα νεφέλη, φω-
τεινὴ ὑπέλαθεν, ἐξ ὅρους τῶν Ἑλαιῶν,
πάντων ὁρώντων, τῶν θείων Μαθητῶν σου, καὶ
σὲ ἀνυμνοῦντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρας ψαλμεῶς, κροτήσωμεν· ἀνέστη, Χρι-
στὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἀνελήλυθεν, ὅθεν
κατήλθε, πρὸς ἡμᾶς φιλανθρώπως, εἰρηνοποιή-
σας τὰ παλαιὰ δις τῷ τῷ.

Ψάλλων ὁ Δαυΐδ, βοᾷ· Χριστὸς ἐπέβη, ἐπὶ Χερουβὶμ αὐτοῦ, καὶ ἐπετάσθη σαφῶς, ἐπὶ πτερύγων τῶν λογικῶν ταγμαίων, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωφθης Μαθηταῖς, ἐξαναστάς τοῦ τάφου, καὶ τούτους ἀνήγαγες ἐν ὄρει τῶν Ἑλαιῶν· ὅθεν νεφέλη φωτὸς ὑπολαβοῦσα, ἦρε πρὸς τὰ ἄνω, Χριστέ σε μετὰ δόξης.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ὡδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» **Φ**γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρ-
» που Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἀγγυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὅτι ἐποίησέ σοι.

Ικρίῳ προσεπάγης, τοῦ Σταυροῦ; Χριστέ ὁ Θεὸς, καὶ πάσας ἐθριάμβευσας ἐχθροῦ, ταῖς ἐναντίας ἀρχαῖς, καὶ τὴν πρῶν κατάραν Σῶτερ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ως ἐβλεψέ σε Λόγε, Ἄδης κάτω μετὰ ψυχῆς, ἐστέναξε, καὶ πάντας τοὺς νεκροὺς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου· μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Η γέρθης, καθὼς εἶπας, Ζωοδότα, ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὥφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἐγερσιν, σημεία ποιήσας, καὶ ὁμματοῦσας τυφλοὺς· μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Φανείσα πλατυτέρα ὕρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίσει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Ἦσαῖα Χόρευε.

Ιεράν πανήγυριν, πᾶσα κτίσις ἄγει ἐμφανῶς, τῇ Ἀναλήψει τῇ σῇ, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐν ἣ προσενήνοχας, τῷ Πατρί σου, ἥνπερ ἐξ ἡμῶν, φύσιν ἀνέλαβες, ὑπὲρ λόγον ἀναλλοίωτε.

Ως Θεὸς συνέτριψας, πύλας Ἄδου Σῶτερ καὶ μοχλοὺς, καὶ ἀναστὰς ἐν νεκρῶν,

πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἐνδόξως ἀνέδραμες, τῶν ταγμαίων τῶν ἀγγελικῶν, Πύλας διέρατε, ἐκβοώντων μετ' ἐκπλήξεως.

Σοῦ τὴν θείαν ἄνοδον, θαυμαζόντων θείων Μαθητῶν, ἐπέστησαν ἐμφανῶς, Ἄγγελοι αὐτοῖς, βοῶντες· Ὅν βλέπετε, ἀνιόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, οὗτος ἐλεύσεται, μετὰ δόξης κρῖναι ἅπαντας.

Ην Χριστέ δεδώρησαι, πρὸς τὰ ἄνω παῖλαι ἀνιῶν, εἰρήνην σοῖς Μαθηταῖς, ταύτην καὶ ἡμῖν, πλουσίως κατὰπεμψον, ἐν ἀγάπῃ, πάντα συγκρατῶν, ὅπως συμφώνως σε, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον ὄχημα, τοῦ Ἡλίου σὺ τοῦ νοητοῦ, γεγέννησαι ἀληθῶς, ἄχραντε Ἀγνή· δι' οὗ οἱ καθήμενοι, ἐν τῷ σκότει ἐβλεψαν τὸ φῶς, τῆς ἐπιγνώσεως, κατὰ χρέος σε δοξάζοντες.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδαμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τοῦ Τυφλοῦ. Ὁμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμοὺς, πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωταγώγησον, ἐνθείς, οἰκτίρμον τὴν ταπείνωσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας, καθάρας με δάκρυσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ δ'. καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Στιχηρὰ τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονουσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστοουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου ταῖς κόρας διήνοιξεν, ἃς

οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκείνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ, Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καὶ γῶ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παραίγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῷ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι· Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὲς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι· Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα· Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἁμῶμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοιξάν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θείας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θρασυμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νιμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὖρον ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρη-

νεῖτε τὸν ἄφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυσσόμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γυναικα χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυσσόμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς εἰς τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Δοξολογία μεγάλη. Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικὰ· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα Ὡδὴ γ' καὶ ε'. Ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῆς αἰγίας καὶ ζωηφόρου τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως.

Εἰς τὴν Τράπεζαν γίνεται τοῖς Ἀδελφοῖς Παράκλησις μεγάλη, δι' ἰχθύος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις καὶ τάξις περὶ τῆς Ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα, συνηνωμένως μετὰ τῆς Ἑορτῆς τοῦ τυφλοῦ, ἀπαντᾶται εἰς πάντα τὰ τετυπωμένα Πεντηκοστάρια, εἰτι δὲ καὶ εἰς τινὰ τῶν χειρογράφων· ἀλλ' ἐπειδὴ χειρόγραφα καὶ ἑτέρα καὶ Πεντηκοστάρια καὶ Τυπικὰ, ὡς καὶ τὸ τετυπωμένον Τυπικὸν τῆς αἰγίας τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας, τάττουσιν ἰδίως μὲν, κατὰ τὴν προλαβάναν Τρίτην, τὴν Ἀπόδοσιν τῆς Ἑορτῆς τῆς τυφλῆς, μετὰ καὶ τῆς Ἀναστασίμου Ἀκολουθίας τοῦ πλ. α'. Ἦχος, ἰδίως δὲ τὴν τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν σήμερον, μεμονωμένην, καὶ πάσης ἄλλης Ἀκολουθίας ἀνεπίμικτον, (ὅπερ καὶ τακτικώτερον καὶ εὐλογώτερον δοκεῖ, ὡς σύμφωνον ταῖς Ἀποδόσεσιν ἀπασῶν τῶν λοιπῶν Δεσποτικῶν τε καὶ Θεομητορικῶν τῶν ἐνιαυτοῦ Ἑορτῶν)· διὰ τοῦτο καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ἐξυπαρχῆς, τὰ τῆς Ἀποδόσεως τῶν δύο τῶν Ἑορτῶν, ἀνατυπῶντες καὶ αὐτὴς διηρημένως καὶ ἀσυγχύτως τὰ εἰς ἑκάστην αὐτῶν ἰδιάζοντα, ἵνα ἔχη ὁ βουλούμενος πρόχειρα καὶ τὰ τῆς τάξεως ταύτης.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΛΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5.
καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ
ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἁμαρτίας γονέων
ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν
ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ
ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί
μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα·
οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰ-
κόνι τὸν ἐμέ πλαστοουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί
σου, Χριστέ ὁ Θεός· ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ
ἐλέησόν με. Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄν-
θρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγ-
χνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς
αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι
εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δό-
ξαν ἀναπέμπων Θεῷ· Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ,
ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς
οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φη-
σὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖ-
νός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ
ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς
ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ
Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος δ'.

Ο ἄνθρωπον τὸν βίον ὁ Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος,
ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς
κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ
πάντων καὶ γῶ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε παράγων ἐν τῇ εὐδῳ, εὔρες ἄνθρωπον
Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγο-
νότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Δι-
δάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ,
ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας
αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς
αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ
ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμ-
ψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ
ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιή-
σας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας
πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν
κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὴς ἐγένετο,
καὶ ἐβόα πρὸς σέ Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύ-
νησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου
νύμφης, εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ, Μωϋ-
σῆς διαιρέτης τῆ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὑπη-
ρέτης τῆ θαύματος. Τότε, τὸν βυθὸν ἐπέzeugεν
ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ, τὸν Χριστὸν ἐγέννη-
σεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ θαλάσσα, μετὰ
τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ
ἄμεμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ,
ἔμεινεν ἀφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανείς
ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχ., Στιχ. Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβο-
λον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς
σου, τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ
ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· δο-
ξαζόμεν σε Μονογενές.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη·
ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐ-
πήρησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ
Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, λέγων τοῖς ἐν
δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει,
Ἀνακαλύψετε.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, διὰ
φιλανθρωπίαν, σαρκὶ παθὼν, ἀνέστη ὁ
ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον
προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ,
ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν,
ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ
τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁ-
σμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνα-
τον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάνθρω-
πος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος
ἀνέστης, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἠλὶε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ
τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον,
διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψάψεως, φωτίσας
κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν
αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶ-
μέν σοι· Πολλή σου καὶ ἀφατος ἡ εἰς ἡμᾶς εὐ-
σπλαγχνία· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε, πύλη Κυρίου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα Ἀναστάσιμα. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτῆς ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβόλου· καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε. Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω βρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· καί τω τοῦ ἀπ' αἰῶνος νεκροῦ ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος, καὶ θεοβαδιστον· χαῖρε ἔμψυχε βάτε, καὶ ἀκατάφλεκτη· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μεταγίγασα θνητοῦς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρωπῶς τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδεδυται, καὶ τὰς νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώτισε καὶ τὰς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρῶας, ἐστερημένου φωτός.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Τυφλοῦ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον μετὰ τοῦ Ὄκτου, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ.

Εἰς τοὺς Αἵνους, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι· οὐκ ᾔσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνῶσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διάρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὔρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξῆλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητάς σου, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτὴρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, μώλωπας ὑπήνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας. Μέγα σε τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἡ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὥραθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις. Οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὠμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἵνων, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Λάμπιν φωσφόρον, κατὰ λάμπασαν θεώμενοι, προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώττουσιν, ὁρῶντες σκιᾶ, σκίασμα μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὗ οὐκ εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὁματώσαντα Τυφλὸν τῇ ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος καινῇ πληεργασίᾳ· μεθ' οὗ μιγνύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατίδωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων ἐλέγχοντες ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ορθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι, νυκτὸς ἀορασίας πολυδύνῳ Τυφλῷ, ἐν ῥεῖθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὀμμάτων θείῳ

κελεύσματος, πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὁράται, ὁμίχλην σκότους νυκτοποιόν, τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς ἀναλάμψεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν ἡ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιώδους γράμματος, ὁμματοῦται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέναις, φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον.

Υψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιθάσεως, φωτὶ Θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· καὶ πρῶν ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτοδότην γνωρίζει καὶ φωτουργόν, τὸν ἀναλάμψαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις, βροτοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οὐ διασπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μητρὸς σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστουργοῖς δακτυλοῖς ἐπὶ χρίσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τοῦ Τυφλοῦ.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ ἙΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ταύτης ἕως αὐρίου ἑσπέρας, σχολάζει τῇ Ψαλτηρίῳ ἡ Στιχολογία. Αἱ δὲ Ὄραι, τὸ Ἀπόδειπνον, καὶ τὸ Μισοφυτικὸν ἀναγινώσκονται, ὡς ἐν τῇ Διακαινησίμῳ ἐβδομάδι· ἐτι δὲ καὶ ἡ Δ'. τῆς παρούσης ἑσπέρας. Ὁ δὲ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως Κανὼν καταλειμπάνεται, ἢ ψάλλεται ὅταν βούληται ὁ Προεστώς.

Ἀντὶ τοῦ συνήθους Εὐλογητῆ, λέγεται· Δόξα τῇ ἀγίᾳ, καὶ ὁμοσίῳ, κτλ., καὶ ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως, καθὼς καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσ. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'.

Ταῖς ἑσπεριναῖς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι Ἄγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν ἄφεσιν αἱμα-

τιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξαῖζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν κόσμον λυτρωσάμενος. Ἀνατολικά.

Εὐφράνθητε οὐρανοί, σαλπίζατε τὰ θμεῖλια τῆς γῆς, βοήσατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην· ἰδοὺ γὰρ ὁ Ἐμμανουὴλ, ταῖς αἱμαρτίας ἡμῶν τῷ Σταυρῷ προσήλωσε, καὶ ζωὴν ὁ διδούς, θάνατον ἐνέκρωσε, τὸν Ἀδὰμ ἀναστήσας, ὡς φιλάνθρωπος.

Τὸν σαρκὶ ἐκουσίως σταυρωθέντα δι' ἡμᾶς, παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Στήριξον ὀρθοδοξίαν τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, καὶ ἀρνήνυσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Τῷ ζωοδότῳ σου τάφῳ, παρεστῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνίᾳ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὅτι Σταυρὸν κατεδέξα, καὶ θάνατον ἀναμαίρτητε, ἵνα τῷ κόσμῳ δωρήσῃ τὴν Ἀνάστασιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συναἰδιον Λόγον, τὸν ἐκ παρθενικῆς νηδύος προελθόντα ἀφράστως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον δι' ἡμᾶς ἐκουσίως καταδεξάμενον, καὶ ἀναστάντα ἐν δόξῃ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδέχθη οὐρανὸς καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μεσότειχον τῆς ἐχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ βασίλειον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοίνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἴσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρὸν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Εἴτα. Εἴπωμεν πάντες τὸ, Καταξίωσον τὸ, Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν, κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α΄.

Τῷ πάθει σου, Χριστέ, παθὼν ἠλευθερώθην, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθην. Κύριε δόξα σοι.

Εἴτα τὰ Στιχηρὰ τῇ Πάσχᾳ μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ἦχος πλ. α΄.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἁμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θέας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγαλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θρασυμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθείος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὗρον Ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγζάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθῆσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γύναια χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα. Εἴπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν ταῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Τό, Χριστὸς ἀνέστη γ'. καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ 5'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Ζήτει τὰ τῇ Πάσχᾳ, ἀπαρallάκτως τὰ πάντα καὶ ἀνελλιπῶς, πλὴν τοῦ Συναξαρίου. — Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Κοινωνικόν, Σῶμα Χριστοῦ κτλ.

Η Α Ν Α Λ Η Ψ Ι Σ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ 5'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει.

Ἐν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας.

Ἀπόστιχα. Ἦχος α'.

Ἀνελθὼν εἰς οὐρανοῦς, ὅθεν καὶ κατήλθες.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ἀνῆλθες Χριστέ πρὸς τὸν ἄναρχον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Οἱ Ἄγγελοί σου Κύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ἐτέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας.

Ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ζήτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προαιμακόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ε'. δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β'.

Ο Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ. Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον

ὁρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναῖδιον. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτῷ· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστὸς, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Δίς.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβὶμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· δόξα σοι.

Δίς.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τῷ Πατρὶ, ἀνυμνοῦμέν σε τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε, ἐν νεφέλαις ἐπαιρόμενον, ἐδυρμοῖς δακρύων, ζωδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον· Δέσποτα, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, οὓς δὲ οἶκτον ἠγάπησας δούλους σου, ὡς εὐσπλαγχνος· ἀλλ' ἀπόσειλον, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σούς Μαθητάς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδὼς, τὸ σερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες. Ὁ δὲ ἐμὲ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καὶ ἀναβάς, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὄρους τῶν Ἐλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας. Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν ἁσμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θαμβεῖ· καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν ἐμεγάλυνον. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σε συγκατάβασιν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογῶντες, ἱκετεύομεν λέγοντες· Ὁ τοὺς Μαθητάς καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρὰς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἴσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 2. **Τ**αῦδε λέγει Κύριος· Ἐσθαι ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ἐμφανὲς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἁκρων τῶν ὀρέων· καὶ ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν· καὶ ἥξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ πορεύσονται λαοὶ πολλοὶ, καὶ ἐρῶσι· Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ· καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΞΒ'. 10. **Τ**αῦδε λέγει Κύριος· Πορεύεσθε, περὶ ἐλθετε διὰ τῶν πυλῶν μου· σκευάσατε τὴν ὁδὸν μου, καὶ ὁδοποιήσατε τῷ λαῷ μου, καὶ τοὺς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαρρίψατε· ἐξαίρατε σύσσημον εἰς τὰ ἔθνη. Ἰδοὺ γὰρ ὁ Κύριος ἐποίησεν ἀκουστόν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Ἰδοὺ ὁ Σωτὴρ σου παραγέγονεν, ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν μεθ' αὐτῷ, καὶ τὸ ἔργον αὐτῷ πρὸ προσώπου αὐτοῦ. Καὶ καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπὸ Κυρίου· σὺ δὲ κληθήσῃ, Ἐπιζητούμενη πόλις, καὶ οὐκ ἐγκαταλελειμμένη. (Κεφ. ΞΓ'. 1.) Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδῶμ; ἐρύθημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βασὸρ, οὕτως ὡραῖος ἐν στολῇ αὐτοῦ; βοᾷ μετὰ ἰσχύος πολλῆς· Ἐγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν σωτηρίου. Διὰ τί σου ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ; Πλήρης καταπεπατημένης· ληνὸν ἐπάτησα μονώτατος, καὶ τῶν ἐθνῶν οὐκ ἔστιν ἀνὴρ μετ' ἐμοῦ. Τὸν ἔλεον Κυρίου ἐμνήσθην, ταῖς ἀρεταῖς Κυρίου ἀναμνήσω, τὴν αἴνεσιν Κυρίου ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἡμῖν ἀνταποδίδωσι. Κύριος, κριτὴς ἀγαθὸς τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ· ἐπάγει ἡμῖν κατὰ ἔλεον αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν· Οὐχὶ λαός μου ἐστέ; τέκνα, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσωσι· καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν ἐκ πάσης θλίψεως αὐτῶν. Οὐ πρέσβυς, οὐδὲ Ἀγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν αὐτούς, διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ φείδεσθαι αὐτῶν. Αὐτὸς ἐλυτρώσατο αὐτούς, καὶ ἀνέλαβεν αὐτούς, καὶ ὑπερύψωσεν αὐτούς, πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΔ'. 4. **Τ**αῦδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ ἡμέρα ἔρχεται Κυρίου, καὶ στήσονται οἱ πόδες αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν

Ἐλαιῶν, τὸ κατέναντι Ἱερουσαλήμ, ἐξ ἀνατολῶν ἡλίου. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐξελεύσεται ὕδωρ ζῶν ἐξ Ἱερουσαλήμ, τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην, καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην· ἐν θερεί, καὶ ἐν ἔαρι ἔσται οὕτω. Καὶ ἔσται Κύριος εἰς Βασιλέα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Κύριος εἰς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν, κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ τὴν ἔρημον ἀπὸ Γαβαᾶ ἕως Ῥεμμὼν, κατὰ νότον Ἱερουσαλήμ· καὶ ὑψωθήσεται, καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου μενεΐ, ἀπὸ τῆς πύλης Βενιαμίν, ἕως τοῦ τόπου τῆς πύλης τῆς πρώτης, ἕως τῆς πύλης τοῦ Γομόρ, καὶ ἕως τοῦ πύργου Ἀναμεῆλ, καὶ ἕως τοῦ πύργου τῶν γωνιῶν, καὶ ἕως τῶν ὑποληνίων τοῦ Βασιλέως. Κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀνάθεμα οὐκέτι ἔσται, καὶ κατοικήσει Ἱερουσαλήμ πεποιθότως.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος α΄.

Ανελθὼν εἰς οὐρανούς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς Κύριε· ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλόανθρωπε.

Ὁ αὐτός.

Ανῆλθες Χριστέ, πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεῖς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἕνα Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, ἐγνώρισάν σε Κύριε, μονογενῇ τῷ Πατρί. Ἐν πλήθει σῶν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὁ αὐτός.

Οἱ Ἀγγελοὶ σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ἐστὶ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν, πορευόμενον εἰς οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Ἦχος δ΄.

Οτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ, τῶν Ἐλαιῶν, Πατὴρ ἐπιτελέσαι τὴν εὐδοκίαν, ἐξέστησαν οἱ ἑράνιοι Ἀγγελοι, καὶ ἔφριξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ χαρᾶς ἔντρομοι, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς· ὡς θρόνος δὲ ἡτοίμαστο ἐξ ἐναντίας νεφέλη προσμένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτῆρας ἀνακαλύπτει, Ἀδὰμ τὴν κατάθασιν ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αὐθις ἀνάθασιν. Ἀλλ' ἔχνη μὲν

ὑψοῦτο, ὡς ὑπὸ χειρός· στόμα δὲ μεγάλα ὑλόγει, ὡς ἠκούετο· νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο. Ἔργον τοῦτο Κυρίου εἰργάσω, μέγα καὶ παράδοξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ὁ αὐτός.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδὰμ, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς ὁ Θεός, καινοποιήσας σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἀνήγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γὰρ, συνεκάθισας· ὡς συμπαθήσας δὲ, ἥνωσας σεαυτῷ· ὡς ἐνώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθὴς παθὼν δὲ, συνεδόξασας. Ἀλλ' οἱ Ἀσώματοι, Τίς ἐστὶν οὗτος, ἔλεγον, ὁ ὡραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' οὐκ ἄνθρωπος μόνον, Θεὸς δὲ καὶ ἄνθρωπος, τὸ συναμφοτέρον τὸ φαινόμενον. Ὅθεν ἔξαλλοι Ἀγγελοι, ἐν στολαῖς περιϊπτάμενοι, τοὺς Μαθητάς, Ἄνδρες, ἐβόων, Γαλιλαῖοι, ὅς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἄνθρωπος Θεός, Θεάνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωρούμενος ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Οτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ νεφέλαι ὑπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήρθησαν αἱ οὐράνιαι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει· αἱ ἀνώτεραι δυνάμεις ἔκραζον, λέγουσαι· Ἀρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Οἱ δὲ Μαθηταί, ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθῇς ἡμῶν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ Πνεῦμά σου τὸ πανάγιον, τὸ ὁδηγοῦν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε τὸ μυστήριον, τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἦλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραλγίσασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς οὐρανούς ἀνόδῳ σου, Δέσποτα, τὸ μέγα σε ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονὸς δοξάζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος β΄.

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκί, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πλη-

ρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα Θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Αναλαμβανομένου σου Χριστέ, ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν, αἱ δυνάμεις ὀρώσαι, ἑτέρα τῇ ἑτέρα ἐβόων· Τίς ἐστὶν οὗτος; καὶ φησὶ πρὸς αὐτάς· Οὗτός ἐστιν ὁ κραταῖος καὶ δυνάστης, οὗτός ἐστιν ὁ δυνατός ἐν πολέμῳ, ὅτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Καὶ ἵνα τί αὐτοῦ ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια; Ἐκ Βοσὸρ ἦκει, ὅπερ ἐστὶ, τῆς σαρκός. Αὐτός δὲ ὡς Θεός, ἐν δεξιᾷ καθίσας τῆς μεγαλωσύνης, ἀπέστειλας ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἵνα ὁδηγήσῃ, καὶ σῶσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἐκ τῆ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν, Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἀπέστειλας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ ῥιζον, καὶ ἁγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἁγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθηταίς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τῆς ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Ἐκ γ'.

Τὸ αὐτὸ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν ἐρανῶν ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνητος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο προαιώνιος, Θεὸς καὶ ἀναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας

μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. Ἀγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυν, τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ δὲ προσκυνήσαντες ἔλεγον· Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνἀναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν εἰς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἄδου φρουρᾷ, συνανασησας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, εἰς οὐρανοὺς ἀναγαγὼν, τῷ θρόνῳ τῷ πατρικῶς σου, συγκαθέδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόνητος. Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τῆ δ'.

Ἦχος. Εἴτα.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Γ'. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις, κτλ.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, κτλ.

Εἴτα ψαλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κτλ.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς, αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσai τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἀνοδὸν, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγεγνημένος; Βλέπουσai δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, ταῖς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκелеύοντο. Μετ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκείθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ Ἦχου πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ ὁ τοῦ Ἦχου δ'. εἰς ε'.

Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. α'.

Ποῖημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν, » ποσὶν ἀβρόχοις ὁδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ » πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ » ἄσωμεν, ὅτι δεδοξασται. Τροπάρια.

Ασώμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὧμων Χερυθὶμ ἀναληφθέντι μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδοξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Χριστὸν, χοροὶ Ἀγγέλων θαυμάζοντες, μετὰ σαρκὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελπον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ νόμον δόντι τῷ Θεόπτη Μωσεῖ, τῶν Ἑλαιοῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσπασιν, ὅτι δεδοξασται. Θεοτοκίον.

Αἴχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων ταῦ γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'.

Οὐ ἡ ἀκροσιχίς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ ἡ. καὶ δ'. Ὡδῇ, Ὡ δὴ Ἰωσὴφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ανέστης τριήμερος, ὁ κατὰ φύσιν ἀθάνατος, καὶ ὥφθης τοῖς ἑνδεκα, καὶ πᾶσι τοῖς Μαθηταῖς, καὶ ἀνέδραμες, Χριστὲ πρὸς τὸν Πατέρα, νεφέλη ὀχούμενος, ὁ τοῦ παντός ποιητής.

Βοᾷ ἐμφανέστατα, ψάλλον Δαυΐδ ὁ Θεόπνευστος· Ἀνέβη ὁ Κύριος, πρὸς τὰ οὐράνια, ἐν ἀλαλαγμῷ, καὶ σάλπιγγος ἡχήσει, καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα ἔφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοῖς ἀμαρτήμασι, καινίσας τῷ πάθει σου, καὶ τῇ ἐγέρσει σου, ἀνελήλυθας, ὀχούμενος νεφέλῃ, πρὸς τὰ ἐπουράνια· δόξα τῇ δόξῃ σου. Θεοτοκίον.

Δεσπότην ἐκύησας, πάντων πανάμωμε Δέσποινα, τὸν πάθος ἐκούσιον καταδεξάμενον, καὶ ἀνελθόντα, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα· ὃν περ οὐ κατέλιπε, καὶ σάρκα εἴληφε.

Καταβασία.

Θεὸν καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνώφω, Ἐρρητόρευσε τὸν Θεόγραφον νόμον·

Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὀμμάτων νόου,

Ὅρᾳ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος

Γνώσιν, γεραίρων ἐνθεοῖς τοῖς ἄσμασιν.

Ὡδῇ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Δ**υναμίει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, φερέσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου, τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Τροπάρια.

Ανῆλθες ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλόκωπος, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτείαν φύσιν θαυμάζοντες, συνανιῶσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροὶ, Χριστέ ὁρῶντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνουν, τὴν ἀγίαν σου Ἀνάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, φθορᾷ πεσοῦσαν ἐξανέστησας, καὶ τῇ ἀνοδίᾳ σου ὑψώσας, καὶ σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Θεοτοκίον.

Ικέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης Διαβόλου, τῆς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Επάρατε πύλας οὐρανόους, ἰδοὺ παραγέγονε Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, σῶμα φορέσας γῆινον, ταῖς ἀνωτέραις ἔλεγον, δυναμέσιν αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τὸν πλανηθέντα, ἀπάτη τοῦ ὄφεως Ἀδὰμ, ὡς τοῦτον ἐνδυσάμενος, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, Πατρός, ὑμνοῦντων Ἀγγέλων σε.

Η γῆ ἐορτάζει καὶ χορεύει, ἀγαλλεται καὶ ὁ ἔβρανός, τῇ Ἀναλήψει σήμερον, τῇ Ποιητοῦ τῆς κτίσεως, τοῦ προφανῶς ἐνώσαντος, τὰ διεστῶτα βουλήματι. Θεοτοκίον.

Θανάτου τεκοῦσα καθαιρέτην, τὸν μόνον ἀθάνατον Θεόν, Παρθενομήτορ πάναγνε, τοῦτον αἰεὶ ἰκέτευε, τὰ θανατοῦντα πάθη με, ἀπονεκρῶσαι καὶ σῶσαί με.

Καταβασία.

Ερρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας, Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχὴ τῆς προφητίδος πάλαι, Ἀννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Επιθαῖς ἐν νεφέλαις τῶν ἑβρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τῷ Θεῷ, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὥφθης, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ὡδῇ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυναθείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἡνοίγη δι' αὐτῆς, καὶ ἐδόθησα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

τῶν Ἰουδαίων παρεμβολῆς· ἐξῆν γὰρ ἐκεῖσε καὶ ἐν Σαββάτῳ ἀπιέναι τινὰς προσκυνήσοντας, καὶ μὴ πλέον τὴν πορείαν ἐκτείνειν· διὰ τοῦτο ἐκλήθη καὶ Σαββάτου ὁδός. Δοκεῖ δέ τισιν ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ ἡ τῆς Χριστοῦ Ἀνάληψις ἐν Σαββάτῳ ἐγένετο· ὅπερ τέως ἀπίθανον.

ὑποστρέψαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι, ἀνέβησαν ἐν τῷ ὑπερώῳ, ἐν ᾧ ἦσαν καταμίνοντες, σὺν ταῖς Μυροφόροις γυναῖξιν, καὶ τῇ τοῦ Λόγου Μητρὶ, νηστεία, καὶ προσευχῇ, καὶ δεήσει σχολάζοντες, καὶ τῶν ἐπιφοίτησιν τῆς παναγίης Πνεύματος ἐκδεχόμενοι, ὡς ἡ ὑπόσχεσις.

Ὁ ἀναληφθεὶς ἐν δόξῃ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ ἐν καμίνῳ πυρὸς, τοὺς ὑμνολόγους σώσας Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ὁ ἐν νεφέλῃ φωτὸς, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπὶ τῶν ὤμων Χριστὲ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ὁ ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τῇ ἀμαρτίᾳ φύσιν ἄρας, τῷ σῷ ἰδίῳ Πατρὶ Σῶτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Φώτεινή σε, φῶς ὑπάρχοντα ὑπέλαβε, νεφέλῃ Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ νῦν, ἀναλαμβανόμενον· καὶ ἐπουράνιοι, δῆμοι ἦνεσαν, σὺν Ἀποστόλοις λέγοντες· Ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Χεῖρας ἅπαντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, καὶ ἀλαλάξωμεν· Ἀνέβη ὁ Κύριος, ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καὶ ἐκάθισεν, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, τοῦ Πατρὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψάλλων πάλαι Μωϋσῆς ὁ μέγας ἔκραζε· Προσκυνησάτωσαν ἀνερχομένῳ Χριστῷ, οὐράνιοι Ἄγγελοι, ὡς τοῦ παντὸς Βασιλεῖ. Ὡς κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὡς θαυμάτων παραδόξων! πῶς ἐχώρησας Θεὸν ἀχώρητον, Θεοχαρίτωτε, τὸν σάρκα πτωχεύσαντα, καὶ μετὰ δόξης πολλῆς, εἰς οὐράνια, ἀναληφθέντα σήμερον, καὶ ζώσαντα ἀνθρώπους;

Καταβασία.

Σύμφωνον ἐθρόνησεν ὀργάνων μέλος, ὁ ὢν ἐβειν τὸ χρυσοτέκτον ἀψυχὸν βρέτας. Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις, Σεβασμιάζει τῇ βοᾷ· Τριάς μόνη, Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, ἀναπτάντα Ζωοδότῃν Χριστὸν, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης, καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδῶλων λυτρωσάμενον, καὶ παραστήσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτὴρ ὑμῶμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουδὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε ἀγνή, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις, ἐποχούμενον βασιτάσασα· ὃν σὺν ἀσωματοῖς, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὡς φθῆσαν οἱ νόες Ἀποστόλοις, ἐν τῇ Ἀναλήψει καὶ ἐφθέγγοντο· Τί ἐνατενίζοντες, ἴσασθε θαμβούμενοι; οὗτος ὁ ἀνερχόμενος εἰς τὰ οὐράνια, ἐλεύσεται καὶ πάλιν τοῦ κρῖναι, τὸς ἐν γῇ ἀνθρώπους, κριτὴς ὑπάρχων μόνος.

Δῶμεν τῷ Θεῷ μεγαλωσύνην, αἰνέσεως συμφωνίᾳ ἀλαλάξωμεν, ᾄσωμεν, χορεύσωμεν, χεῖράς τε κροτήσωμεν· Ἀνέβη ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς οὐρανούς ἀπὸ γῆς, Ἀγγέλων, Ἀρχαγγέλων ὑμνούντων, τοῦτον ὡς Δεσπότην, καὶ ποιετὴν τῶν ὅλων.

Ἡ ῥθῃ ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων, ἡ φύσις ἡμῶν ἡ πάλαι ἔκπτωτος, καὶ θρόνῳ ἐνίδρυται, θείῳ ὑπὲρ ἔννοιαν. Δεῦτε πανηγυρίσωμεν, καὶ ἀνακραύξωμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ ὁ Υἱὸς σου Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρῷ αὐτοῦ τὸν θάνατον, ἀνέστη τριήμερος, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐμφανισθεὶς ἀνέδραμε,

πρὸς τὰ οὐράκια· μεθ' οὗ σε προσκυνοῦντες ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
Ὁ τρισσοφεγγής τῆς Θεαρχίας τύπος·
Ἵμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον
Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σέ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Μητέρα Θεῶ,
» τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον, ἀφράστως
» κηῖσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Σέ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου Χριστὸν τὸν
Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψέ-
μενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγαλύνον.

Σοῦ τὴν Θεωθεῖσαν σάρκα ὁρῶντες Χριστέ,
ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἀγγελοι, ἀλλήλοις διένευον·
Ἀληθῶς οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σέ τῶν ἀσωμάτων τάξεις Χριστέ ὁ Θεός, ἐν
νεφέλαις αἱρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον·
Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ πύλας ἄρατε.

Σέ τὸν καταβάιντα ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, καὶ
τὸν ἄνθρωπον σώσαντα, καὶ τῇ ἀναβάσει
σου ἀνυψώσαντα, τοῦτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε Μητὴρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ·
ὃν ἐκύησας, σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον,
σὺν Ἀγγέλοις ὁρῶσα ἐμεγαλύνες.

Ἄλλος· Ἄπας γηγενής.

Μεγαλυνάριον.

Αγγελοι, τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότη, ὁρῶντες
ἐξεπλήττοντο· πῶς μετὰ δόξης ἐπήρθη, ἀπὸ
τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ω τῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν! ὦ μυ-
στηρίου φρικτοῦ! πάντων ὁ δεσπότης
γάρ, ἐκ γῆς ἀπαίρων πρὸς τὰ οὐράνια, τοῖς
Μαθηταῖς ἀπέστειλε, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φω-
τίσαν τούτων τὴν διάνοιαν, καὶ πυρίνους τελέ-
σαν ἐν χάριτι.

Ἀγγελοι τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότη.

Στίφει Μαθητῶν, ὁ Κύριος ἔφησεν· Ὑμεῖς
καθίσαιτε, εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ γὰρ ἐκπέμψω
ὑμῖν Παράκλητον, ἄλλον, Πατρί τὸν σύνθρονον,
καί μοι ὁμότιμον, ὃν ὁρᾶτε, ἀναλαμβάνομενον,
καὶ νεφέλῃ φωτὸς ἐποχοῦμεν.

Ἀγγελοι τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότη.

Ηρῆθη ἐμφανῶς, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἀνῶθεν
τῶν οὐρανῶν, τοῦ σαρκὶ πτωχεύσαντος,

καὶ συνεδρία Πατρός τετίμηται, φύσις ἡμῶν ἡ
ἐκπτώτος. Πανηγυρίσωμεν, καὶ συμφώνως πάν-
τες ἀλαλάζωμεν, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας γη-
θόμενοι.

Θεοτοκίον.

Φῶς τὸ ἐκ φωτός, ἐκλάμψαν πανάμωμε, ἐκ
σοῦ ἀνέτειλε, καὶ τὴν ἀμαυρότητα, τῆς
ἀθείας πᾶσαν διέλυσε, καὶ τοὺς νυκτὶ καθεύ-
δοντας ἐφωταγώγησε· διὰ τοῦτο πάντες κατὰ
χρέος σε, εἰς αἰῶνας αἰεὶ μακαρίζομεν.

Καταβασία.

Χαίροις Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος·
Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
Ρῆτρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως.
Ἰλιγγιᾷ δὲ νοῦς ἅπας σοῦ τὸν τόκον.
Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξαζόμεν.

Ἐξαποστειλάριον Αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν ὁρῶντων σε ἀνελήφθης, Χρι-
στὲ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων. Ἀγ-
γελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας
ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχί-
φωτον δόξαν.

Ἐκ γ'.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγματίων.

Αγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ, πανηγυρίσωμεν,
τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχουμένῳ,
κραυγάζοντες τὸν ὕμνον· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ
οὐράνιος· ὁ συναϊδὸς Λόγος, Ἅγιος εἶ· καὶ
τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων, κατανοοῦντες
Σωτῆρ, τὸ τῆς ἀνόδου ξένον, διηπόρουν
ἀλλήλοις· Τίς ἡ Θεὰ αὕτη; ἄνθρωπος μὲν, τῇ
μορφῇ ὁ ὁρώμενος· ὡς δὲ Θεός, ὑπεράνω τῶν
οὐρανῶν, μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ὁρῶντες, ἀναληφθέντα σε, ἀπὸ
τοῦ Ἑλαιῶνος, μετὰ σώματος Λόγε, ἤ-
κουον Ἀγγέλων, βοώντων αὐτοῖς· Τί ἐστήκατε
βλέποντες; οὗτος ἐλεύσεται πάλιν μετὰ σαρ-
κός, καθ' ὃν τρόπον ἐθεάσασθε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς
αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκί, ὁ Θεός
ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνα-
τον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πλη-
ρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα Θεῖον, τοῦ
ἀνυμνεῖν καὶ δοξαζεῖν σου τὴν Θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. α'. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. β'. Ὅτι Κύριος ὕψιστος, φοβερός, Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. γ'. Ὑπέταξας λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'. Ὁ αὐτός.

Στίχ. α'. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλουῖα.

Στίχ. β'. Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκειται.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ'. Ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος δ'.

Στίχ. α'. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. β'. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ'. Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀνοίξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημά μου.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Εἰσοδικόν.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν...

Τὸ Τρισάγιον, καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Προκαίμενον. Ἦχος βαρὺς.

Υψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδιά μου, ὁ Θεός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην...

Ἀλληλουῖα. Ἦχος β'.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ...

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν ε'. ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς...

Κοινωνικόν.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος. Ἀλληλουῖα.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμ. τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'.

Α'νελθὼν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανοὺς Κύριε· ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλάνθρωπε.**Α**'νῆλθες Χριστέ πρὸς τὸν ἀναρχὸν Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγραπτῶν αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεὶς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἕνα Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν ἐγνώρισάν σε Κύριε, μονογενῇ τοῦ Πατρός. Ἐν πλήθει σῶν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.**Ο**ἱ Ἄγγελοί σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστι Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν, πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ε'τέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκὶ ὁ Θεός ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θείον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν. Προκείμε. Ἦχος βαρὺς. Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ· πάντα ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ, ἐξ Αἰγύπτου,

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα ὅτι ἔφυγες, καὶ σὺ Ἰορδάνη ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Λέγει ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, πρὸς τοὺς Μαθητὰς ἐν τῷ ὄρει, τῶν Ἑλαιῶν ἀνελθὼν· Ἠγγικεν ὡ φίλοι μου, ὁ τῆς ἀνόδου καιρός· πορευθέντες διδάξατε, τὰ ἔθνη τὸν λόγον, ὃν περ ἀκηκόατε, ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐμῆς. Τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, ὥσπερ ἐπ' ὀχήματος· ὅθεν, τρόμῳ οἱ Ἀπόστολοι ἐξίσταντο.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Οτε τῇ Μητρὶ σὺν Μαθηταῖς, συνοδοιποροῦσιν ἀλλήλοις, εἰς Βηθανίαν Χριστέ, ὕψωσας τὰς χεῖράς σου, εἰς εὐλογίαν αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὴς, νεφέλῃ φωτός σε, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, εὐθὺς ἀνέλαβε· τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, καὶ δεξιοκάθεδρος ὄντως, ὡφθῆς τῷ Πατρὶ συμπροσκυνούμενος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Δεῦτε συνανέλθωμεν πιστοί, ἐπὶ τὸ μετέωρον ὄρος, τῶν Ἑλαιῶν, καὶ ἐκεῖ, ὥσπερ οἱ Ἀπόστολοι, συνανερχόμενοι, καὶ εἰς ὕψος ἐπάραντες, καρδίας καὶ φρένας, ἴδωμεν τὸν Κύριον, νῦν ἐποχούμενον· ὅθεν, καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως, χαίροντες βοήσωμεν· Δόξα, τῇ σῇ Ἀναλήψει Πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Εν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτεινὴν δὴ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σε τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξὴν Ἀνάληψιν δοξάζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἀνελήφθη ἐν δόξῃ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ 5'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Επὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἑλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς, αὐτόθεν ἤρθη· φωτεινὴ γὰρ νεφέλῃ ἐκ γῆς σε ὑπέλαβεν, ὁρῶντων τῶν Μαθητῶν σου θάυμα φρικτὸν, βρώντων τῶν Ἀσωμάτων ἐν ἕρανοῖς· Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε, ταῖς ἀνωτέραις στρατιαῖς· μεθ' ὧν σε Βασιλέα ὕμνεϊ, πᾶσα κτίσις, τὸν πάντων Θεόν. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Επιβὰς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὡφθῆς, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τῇ Ἦχῃ πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἵνων, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Θαῦμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις, εἰς οὐρανούς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγῳ, Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ελαμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα, τῆς τοῦ Δεσπότης θείας, εἰς οὐρανούς ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ὡσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέστειλας ἐξ ὕψους, τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου πέμψον, Χριστέ Σωτήρ τὴν χάριν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἀναλαμβανομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις δυνάμεσιν· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης· ὁ γὰρ θρόνος ὁ χερουβικός ἀνέλαβέ σε μετὰ σὰρκός· Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ 5'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Επαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· καὶ ἀνέστης τριήμερος, σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς φθαρέντας· καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, ἐπαγγελιάμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παρ-

κλητον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Υμεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οἱ ὀρώμενοι Ἄγγελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς τοῦ Λόγου Μύσταις· οὗτος, ὃν ὀρᾷτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρίναι τὸν κόσμον, ὡς ἔφησε· πορευθέντες ἕν ἅπαντα, τὰ ῥηθέντα τελέσατε.

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ κατάληψιν Ἑγερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβὼν ἕως ἡγάπησας, ἕως Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε· καὶ πρὸς τὸ ὄρος γεγωνῶς, τοῦ Ἐλαιῶνος, τούτους ὑψόγησας· καὶ οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θαυμάζουσαι, τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἀνοδὸν, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγεγνημένος; Βλέπουσιν δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, ταῖς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκελεύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκείδεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Πληρώσας ἀγαθὴ, Πατὴρ τὴν εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς κάτω, ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ανῆλθες πρὸς τὸν σὸν, Γενητόρα οἰκτίρμον, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὑψώσας τὴν κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαβεν εἰς ὕψος, καὶ Ἄγγελοι ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ θείῳ σου κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρύς.

Εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἦλθες ὁ ἐλεῶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· καὶ νεφέλη ὑπέλαβέ σε, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Μαθητῶν σε, τρεμόντων μὲν διὰ τὴν ὀπτασίαν, χαιρόντων δὲ διὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἐν ᾧ στηρίξας Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Ε΄. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ΄.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνοδοῦ τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτὴρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δίς.

Μετά τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Ἄδου σκυλευθέντος, ὑπὸ σοῦ ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτισθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτὴρ, ὁ πάντα περιέχων τῇ χειρί· διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις, δοξολογοῦμέν σε, παντοκράτορ Κύριε· Δόξα τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἦχου δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Οὐ λείψω ὀρφανούς, οὓς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω, ὑμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Αγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐδόων Ἀποστόλοις· ὧς ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὃν τρόπον καθορᾷτε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατῆλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἐλαιῶνος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνοῦντες, τὴν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανούς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ Πατὴρ ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος· ὅθεν αἱ οὐράνιαι δυνάμεις ὀρώσαι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔμφοβοι ἔλεγον· Τίτι ἀτενίζετε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; ἔτος, ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι ἐκάςω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξασα.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΗΝ. ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχ. Ἀναστάς., δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ.

Σήμερον ὁ Χριστός.

Σὲ Κύριε τὸν ὄντα.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὰ μυσικάς σήμερον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Αἴτιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον· τὴν σὴν γὰρ ἄχραντον ὑποδὺς γαστέρα, ὁ πάντων δημιουργός, ἐγένετο σάρξ, οὐ τραπείς τὴν φύσιν, οὐδὲ φαντάσας τὴν οἰκονομίαν· ἀλλὰ τῇ ἐκ σοῦ ληφθείσῃ λογικῶς ἐμψυχωμένη σαρκί, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ εἶναι λαβούσῃ, ἐνώθεις καὶ ὑπόστασιν· ὅθεν εὐσεβῶς, ἐν δύο φύσεσιν ἐπιδηλουμέναις, τὴν διαφορὰν ποιούμεθα. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παναγία, καταπέμψαι ἡμῖν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον, Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ. Εἶτα τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Ορῶ ὡς ὑπέσχετο, τῷ σῷ Προπάτορι παλαι, Θεὸς ὁ ὑπέρχρονος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων τετελείωκε, προελθὼν ἄχραντε, ἐκ γαστροῦ σε θείας· καὶ γὰρ ὄντως ἐξανέτειλεν, ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ δρακί συνέχων τὰ πέρατα· ὄνπερ καί μοι εὐῖλατον, ποίησον ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, Παρθένε Μαρία, αὐτοῦ τῆς βασιλείας με τυχεῖν, δι' ἀρετῶν ἀνυψώσεως, καὶ παθῶν νεκρώσεως.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ καὶ ἴδε.

Νοὸς καθαρότητι, ὁ Ἡσαΐας Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τῆς κτίσεως τε-ξομένην σε, ὡς σεμνὴ πάλαι· σὺ γὰρ ὥφθης μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος· διό σε δέομαι, τὴν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον, καὶ λάμψεως, θείας κοινωνόν με ἀνάδειξον, Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς,

ὅταν καθήσῃ ὡς γέγραπται, κρῖναι κόσμον ἅπαντα.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Θανάτου κατάλυσις, διὰ τοῦ τόκου σε ὥφθη· σὺ γὰρ Κόρη πέφυκας, τῆς ζωῆς ἀφθάρτου ἐνδιαίτημα· διό σου δέομαι, ἐν σοροῖς τοῦ Ἀδου, τῶν παθῶν μου κατακείμενον, σὺ ἐξανάστησον, καὶ πρὸς εὐφροσύνην καὶ ζώωσιν, Παρθένε χειραγώγησον, πρὸς τὴν μακαρίαν ἀντίδοσιν, καὶ τῆς ἀνωλήθρου, καὶ θείας καταξίωσον χαρᾶς, ἐνθα τρυφὴ ἢ αἶδιος, ἐνθα φῶς ἀνέσπερον.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὴν αἰτήσιον μνήμην σήμερον.

Ὅρα εἰς τὸν μέγαν Ἐσπερινόν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, οἶον βούλει.

Ἀπολυτίκιον. Ἀναστάσιμον, καὶ τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ἰ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. τῆς Ἀναλήψεως γ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων δ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἀδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες· ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους, συναναστήσῃς σεαυτῷ, ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος. Ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ οἰκείου φωτός, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, καὶ θῶς εἶπεν ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασεν τῷ κόσμῳ ἐδωρήσατο· ἵνα πάντες κραυγάζοντες, τὸν ὕμνον οὕτως εἴπωμεν· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὲ Κύριε τὸν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἀμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς· ἐν τῷ Ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον· εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σὲ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἱκετεύομεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι τὴν ἐπίθασιν αὐτοῦ· Ἄγγελοι θαυμάζουσιν,

ἄνθρωπον ὁρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν· Ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναϊδίον. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτῷ· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν· πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστὸς, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβὶμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξαζόμεν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου. Δόξα σοι.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτεινὴν τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἔνδοξον Ἀνάληψιν δοξαζόντες. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Εκ γαστρὸς ἐτέχθης πρὸ ἑωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ἄν' Ἀρειος κτίσμα σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξαζῇ, τόλμη συνάπτων σε τὸν κτίστην, τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ἑαυτῷ θησαυρίζων· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Τί σου τὸν χιτῶνα Σῶτερ διεῖλεν; Ἀρειος, σὺ ἔφης, ὁ τῆς Τριάδος, τεμὼν τὴν ὁμοτιμον ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μὴ λέγειν· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῷ περιπίπτει τὰς ἀμαρτίας, Ἀρειος, ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θείῳ σπαράττεται, ἀγνίστῳ τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ἰουδας χρηματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Αρειος ὁ ἄφρων, τῆς παναγίας, τέτμηκε Τριάδος τὴν μοναρχίαν, εἰς τρεῖς ἀνομοίους τε καὶ ἐκφυλοὺς οὐσίας· ὅθεν Πατέρες θεοφόροι, συνελθόντες προθύμως, ζήλῳ πυρούμενοι, καθάπερ, ὁ Θεσβίτης Ἡλίας, τῷ τῷ Πνεύματος τέμνουσι ξίφει, τὸν τῆς αἰσχύνης δογματίσαντα βλάσφημον, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἀπεφώνητο.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ταῖς μυστικαῖς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευ-

φημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ θεότητα· τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων προμάχους, τῆς πρεσβεύοντος πάντοτε Κυρίου, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε παναγία Παρθένα; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλαίψας Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀνάγνωσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α' 14. **Α**κούσας Ἀβραμ, ὅτι ἠχημαλώτευσεν Ἰδ. 14. **Α**ταὶ Δωτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακασίους δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ κατεδύωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν· καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ. καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς, ἕως Χοβαῖ, ἧ ἔστιν ἐν ἀριζερᾷ Δαμασκοῦ. Καὶ ἀπέσρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Δωτ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ, μετὰ τὸ ἀποστρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολογόμορ, καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· τοῦτο ἦν πεδῖον βασιλείας. Καὶ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον· ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἀβραμ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν· καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ὑψίστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α' 8. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἰδετε, παραδέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες, κατακληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὥμοσα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῷ Ἰσαὰκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐ-

τούς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς· Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, προσθεῖν ὑμῖν, ὡς ἐστέ, χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογῆσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετοὺς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως ἀναμέσον ἀνδρῶς, καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀναμέσον προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσεσθε πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν μικρὸν, καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρίνεῖς· οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· **Γ**. 14. Ἰδοὺ, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανὸς, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ· πλήν, τοὺς πατέρας ἡμῶν προεῖλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς, ὑμᾶς, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς, καὶ φοβερός· ὅς τις οὐ θαυμαίνει πρόσωπον, οὐδὲ μὴ λάβῃ δῶρον· ποκῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσηλύτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεός σου· ὅς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Αποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγονότες, ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἀγίας Ἰριάδος τὸ ὁμοῦσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον, συνοδικῶς κατεβάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μακεδόνην, πνευματομάχον ἀπε-

λέξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε καὶ Σεβήρον τὸν ἀκέφαλον· ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σου Μαθηταίς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδοὺ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες. Ὁ δὲ ἐμὲ πτωχεύσας κατ' ἐμὲ, καὶ ἀναβάς ὅθεν ἐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόσειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, Ἀγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξιώσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Πύλας συντρίψας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς τοῦ Ἄδου συνθλάσας, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὑμνοῦντες βοῶμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Ρεύσεως ἡμᾶς τῆς πάλαι Χριστὸς, ἐπανορθῶσαι θέλων, Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τάφῳ τίθεται· ὃν Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ δακρύων ζητοῦσαι, θρηνοῦσαι ἔλεγον· Οἴμοι, Σωτήρ τῶν ἀπάντων; πῶς κατεδέξω τάφῳ οἰκῆσαι; οἰκήσας δὲ θέλων, πῶς ἐκλάπης; πῶς μετετέθης; ποῖος δὲ τόπος τὸ σὸν ζωηφόρον κατέκρυψε Σῶμα; Ἀλλὰ Δέσποτα, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, ἐμφάνηθι, καὶ παῦσον ἀφ' ἡμῶν τὸν ὄδυρμόν τῶν δακρύων. Θρηνοῦσαις δὲ αὐταῖς, Ἀγγελος πρὸς αὐταῖς ἀπεβόησε· Τὸν θρῆνον παυσάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις εἶπατε· ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρωθεὶς ὡς ἡβουλήθης Χριστέ, καὶ τὸν θάνατον τῇ ταφῇ σου σκυλεύσας, τριήμερος ἀνέστης, ὡς Θεὸς μετὰ δόξης, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες

πιστῶς ἐορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ συναῖδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, τὸ μυστήριον τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἦλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραλγῆσασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἥς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς ἕρανὸς ἀνόδῳ σε Δέσποτα, τὸ μέγα σε ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονὸς δοξαζόμεν.

Απολυτίκιον Ἀναστασιμον. Ἦχος πλ. β'.

Αγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμά σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν· καὶ Ἰσατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα· ἐσκύλευσας τὸν Ἄδην, μὴ πειρασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Ὁ ἀνασταῖς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. δ'.

Υπερδεδοξασμένος εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας· πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῳ.

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸν ἕκτον ὕμνον προσφέρω σοι, Θειότης.

Ὤδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Τρεῖς ὑποστάσεις ὕμνοῦμεν θεαρχικαῖς, ἐνιαίας φύσεως ἀπαράλλακτον μορφήν, ἀγαθὸν φιλάνθρωπον Θεόν, τῶν πταισμάτων ἱλασμόν ἡμῖν δωρούμενον.

Ο ὑπερούσιος μόνος καὶ τριλαμπής, χαρὰ κτῆρσι Κύριος, ἐν Θεότητι μιᾷ, πεφυκώς, συνέτισον ἡμᾶς, καὶ ἀξίωσον τῆς σῆς θείας ἐλλάμψεως.

Νυμφοστολήσας ὁ Παῦλος τὴν ἐξ ἐθνῶν, Ἐκκλησίαν, ἔνασε, τρισυπόστατον Θεόν, προσκυνεῖν ἐδίδαξεν, ἐξ οὗ, καὶ δι' οὗπερ, καὶ ἐν ᾧ τὰ πάντα γέγονεν.

Θεοτοκίον.

Εκ τῆς γαστροῦ σου προῆλθεν ὁ νοητός, Θεοτόκε Ἥλιος, καὶ κατηύγασεν ἡμᾶς, τριφαοῦς Θεότητος αὐγαῖς· ὃν ὕμνούντες εὐσεβῶς σε μακαρίζομεν.

Ὤδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Κοσμήσας τρίφωτε Θεέ, τάξεις τὰς οὐρανίους, κατεσκεύασας μέλπειν, τρισαγίοις σε φωναῖς· δέξαι μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, ἀνυμνοῦντας, σὺ τὴν ἀγαθότητα.

Τὴν μόνην ἄτρεπτον τριττὴν, σύμμορφον ἐνιαίαν, Θεαρχίαν ὕμνοῦντες, λιτάζομέν σε θερμῶς, ἀμαρτημάτων πολλῶν, καταπέμψαι, νῦν ἡμῖν συγχώρησιν.

Ο νοῦς ὁ ἀναρχος Πατήρ, σύμμορφε Θεοῦ Λόγε, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θεῖον, τὸ ἀγαθόν καὶ εὐθές, τοὺς ἀνυμνοῦντας πιστῶς, τὸ σὸν κράτος, φρούρησον ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Νομὴν ἀνέστειλε φθορᾶς, ἄνθρωπος κατ' οὐσίαν, γεγονώς ὁ Θεός μου, ἐν τῇ μήτρᾳ σε Ἀγνή, καὶ τοὺς γενάρχας τῆς πρίν, καταδίκης, μόνος ἡλευθέρωσεν.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δέσποτα Θεέ, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν, ἴδε τὴν ἡμῶν ταπείνωσιν ὡς οἰκτιρμῶν, καὶ σπλαγχνίσθητι φιλάνθρωπε πανάγαθε· οὐδ' ἀμόθεν γὰρ ἐλπίζομεν συγχωρήσεως τεύξασθαι τῶν κακῶν ὧν ἡμάρτομεν· διὸ γενοῦ μεθ' ἡμῶν, καὶ οὐδεὶς κατ' ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα ἀγνή, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν, ἴδε τῶν ἡμῶν τραυμάτων τὰς ἀλγηδόνας, καὶ σπλαγχνίσθητι πανάχραντε, καὶ ἴασαι τοῦ συνειδότος τὸν καύσωνα, τῷ σῷ ἐλέει δροσίζουσα, καὶ βοῶσα τοῖς δούλοις σου· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

ᾠδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Υψοῦ διάνοιαν, μονὰς ἢ τρίφωτος, καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν σῶν ὑμνητῶν, θᾶττον ἀναβίβασον, καὶ τῆς ἐλλάμψεως τῆς σῆς, καὶ λαμπρότητος ἀξιώσον.

Μετασχημάτισον, καὶ μεταμόρφωσον, ἐκ κακίας με πάσης πρὸς ἀρετὴν, μόνη ἀσχημάτιστε, καὶ ἀναλλοίωτε Τριάς, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς καταλάμπρυνον.

Νοήσας πρότερον, σοφῶς ὑπέστησας, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις λειτουργικὰς, σοῦ τῆς ἀγαθότητος, ὁ τρισυπόστατος Θεός· μεθ' ὧν δέξαι μου τὴν αἴνεσιν.

Θεοτοκίον.

Οφύσει ἄκτιστος, Θεὸς αἰῶδιος, τὴν κτιστὴν τῶν ἀνθρώπων προσειληφώς, φύσιν ἀνεμόρφωσεν, ἐν τῇ ἀγίᾳ σου γαστρὶ, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Νοοῦντες φύσιν θεαρχικὴν, προνοητικὴν καὶ σωστικὴν, πάντων ὑπάρχουσαν Δέσποτα, τρίφωτόν τε μίαν, πρὸς σέ ὀρθρίζομεν, συγχώρησιν αἰτοῦντες τῶν παραπτώσεων.

Πατήρ ὁ ἀναρχος καὶ Θεός, καὶ ὁ συναἰδιος Υἱός, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, στήριξον, μοναρχικωτάτῃ Τριάς, τοὺς σοὺς ὑμνηταῖς πάσης ἐπηρεΐας ρῦσαι καὶ θλίψεως.

Ρυθμίζων λάμψεσι θεουργοῖς, καὶ πρὸς εὐαρέστησιν τῆς σῆς, τρισυποστάτου Θεότητος, Ἦλιε τῆς δόξης καθοδηγῶν με αἰεὶ, τῆς θείας βασιλείας μέτοχον ποίησον.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα φέρων καὶ συντηρῶν, τῇ παντοδυνάμῳ σου χειρὶ, Λόγε Θεοῦ ἀναλλοιώτε, φρούρει καὶ συντήρει τοὺς σέ δοξαζοντας, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε Θεομήτορος.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σοφίαν καὶ σύνεσιν, Θεαρχία τριφαῆς, τοῖς ὑμνηταῖς σου δώρησαι, καὶ τοῦ κάλλους ἀκτῖσι τοῦ φωτουργοῦ, τῆς σῆς ἀγαθότητος, καταλάμπεσθαι πάντας καταξιώσον. Δίς.

Φῶς τὸ αἰδιαίρετον, κατ' οὐσίαν τριλαμπές, παντοκρατὴς ἀπρόσιτον, τὰς καρδίας

καταύγασον τῶν πιστῶς, αἰνούντων τὸ κράτος σου, καὶ πρὸς θείαν ἀγάπην ἀναπτέρωσον.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ κατεσκήνωσεν, Ἀειπάρθενε σαφῶς, ὁ συνοχεὺς καὶ Κύριος, τῶν ἀπάντων, καὶ μίαν τρισσολαμπῇ, μορφὴν τῆς Θεότητος, προσκυνεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰσηγήσατο.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν.

Πάτερ καὶ Υἱὲ σὺν Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, βλέψον εἰς ἡμᾶς τοὺς πίστει σε προσκυνούντας, καὶ δοξαζοντας τὸ κράτος σου εὐσπλαγχνε, σὺν ταῖς πυρίνοῖς οἱ πῆλινοι· ἄλλον γὰρ πλὴν σου οὐκ οἶδαμεν· καὶ βόησιν τοῖς ὑμνοῦσι σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Βλέψον εἰς ἡμᾶς πανύμνητε Θεοτόκε· λάμψον φωτισμὸν καρδίαις ἐσκοτισμέναις, καὶ καταύγασον τὴν ποιμνὴν σου πανάχραντε· ὅσα γὰρ θέλεις, καὶ δύνασαι, ὡς Μήτηρ οὔσα τοῦ Κτίστου σου· καὶ βόησον τοῖς αἰτοῦσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ρωμαλέαν μοι διάνοιαν πρυτάνευσον, τρίφωτε χαρακτῆρσι Μονὰς τοῦ φυλάττειν σε, καὶ τηρεῖν τὰς θείας ἐντολαῖς, καὶ πάντοτε ψάλλειν σοὶ πιστῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ταυτότητι τῆς φύσεως ὑμνούμενος, ἀφράστως ἐνιαῖος Θεός, τοῖς προσώποις δέ, τῆς Τριάδος φέρων ἀριθμὸν, συντήρησον ἅπαντας ἡμᾶς, ἀπὸ ποικίλων πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Συμφυῇ καὶ συναἰδιον δοξαζομεν, ἕνα σε κατ' οὐσίαν Θεόν, ιδιότησιν ἀσυγχύτοις ὑποστατικαῖς, Τριάς τὸ διάφορον ἀπλῶς, προβαλλομένην ἐν μορφῇ, ἀπαραλλάκτω σαφῶς.

Θεοτοκίον.

Ο Θεὸς ὁ ὑπερούσιος προσεὶληφεν, ἄχραντε, ἐκ γαστροῦ σου ἀγνή, τὸ ἡμέτερον φιλανθρώπως φύραμα σαφῶς, καὶ πάντας ἐδίδαξε βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Γλασμόν τῶν πταισμάτων θᾶττον παράσχῃ μοι, καὶ παθῶν πολυτρόπων τὴν ἀπολύτρωσιν, σύμμορφε Τριάς, καὶ Μονὰς τρισυπόστατε, ἵνα σε δοξαζῶ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θελητῆς τοῦ ἐλέους καταγγελλόμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων πάντας ἐλέησον, τρίφωτε

μονάς καὶ Τριάς ὑπεράγαθε, τοὺς δοξολογοῦν-
τας, τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

Εκ φωτὸς αἰδίου φῶς συναΐδιον, τῷ Πατρὸς
γεννηθέντα Λόγον σὺν Πνεύματι, τῷ ἐκ-
πορευτῷ φωτὶ, πίστει δοξάζομεν, καὶ ὑπερυ-
ψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πατρὸν τοῖς ἀνθρώποις Ἀχραντε τέτοκας,
παντοδύναμον Λόγον, Χριστὸν τὸν Κύριον,
τῆς προγονικῆς πληγῆς, πάντας ἰώμενον, τοὺς
ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Οῦραν αἱ τάξεις Χερουβὶμ Δέσποτα, κάλ-
λους τοῦ σου τὴν δόξαν οὐ δυνάμεναι,
πτέρυξι, κατακαλυπτόμεναι, ἀπαύσως τριττὸν,
ὕμνον ἀναβοῶσι, τὸ τρισυπόστατον, τῆς σῆς
Θεαρχίας ἐνικὸν κράτος δοξάζουσαι.

Τὰς σὰς ἐλλάμψεις ἄδυτε Ἥλιε, σὼν οἴκε-
τῶν παράσχου ταῖς καρδίαις, καὶ φώτι-
σον τὰς ψυχὰς, καὶ λύτρωσαι πταισμάτων
πολλῶν, μόνε παντελεῆμον καὶ τρισυπόστατε,
καὶ τῆς ἀκηράτου σου ζωῆς ἡμᾶς ἀξιώσον.

Ηφῶς ὁμότιμον καὶ τρισήλιον, καὶ φωτουρ-
γόν, Θεότης πεφυκυῖα καταύγασον, τοὺς
πιστῶς σε μέλποντας, καὶ τῆς ζοφεράς, ῥῦσαι
κακοπραγίας, καὶ καταξιώσον, τῶν φωτεινο-
τάτων σε σκηνῶν, ὡς ὑπεράγαθος. Θεοτοκίον.

Σοφῶς τὸν ἄνθρωπον πρὶν διέπλασεν, ὁ σὸς
Υἱὸς Παρθέने, καὶ φθαρέντα ἀνέπλασε,
διὰ τοῦ πανύμνητε, καὶ θείου φωτὸς, αἰγλης
τῆς ἀνεσπέρου, πάντας ἐπλήρωσε, τοὺς σέ Θεο-
τόκον ἀληθῶς πίστει δοξάζοντας.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες· καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ τάφου ἀνεωγμένου, τοῦ Ἀδου ὀδυρομέ-
νου, ἡ Μαρία ἐβόα πρὸς τοὺς κεκρυμμέ-
νους Ἀποστόλους. Ἐξέλθετε οἱ τοῦ ἀμπελῶ-
νος ἐργάται, κηρύξατε τὸν τῆς Ἀναστάσεως
λόγον· ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ
τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Κύριε, παρίστατο τῷ τάφῳ σου Μαρία ἡ
Μαγδαληνή, καὶ ἔκλαιε βοῶσα, καὶ κη-
πουρόν σε νομίζουσα, ἔλεγε· Ποῦ ἔθηκας τὴν
αἰώνιον ζωὴν; ποῦ ἔκρυψας, τὸν ἐπὶ θρόνου
Χερουβὶμ; οἱ γὰρ τοῦτον φυλάσσοντες, ἀπὸ
τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν· ἢ τὸν Κύριόν μου

δότεμοι, ἢ σὺν ἐμοὶ κραυγάσατε· Ὁ ἐν νεκροῖς,
καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναστήσας, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα,
ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσίᾳ βουλῇ, λάμ-
ψας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀ-
δάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχάρητέ μοι, ὅτι
εὑρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμή. Ὁ πάντα σοφῶς
οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ηζωὴ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καὶ σφραγίς
ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο· ὡς βασιλέα ὑπνῶν-
τα στρατιῶται ἐφύλαττον Χριστὸν· καὶ τοὺς
ἐχθροὺς αὐτοῦ ἀορασίᾳ πατάξας, ἀνέστη ὁ
Κύριος.

Δόξα.

Τῷ ἐκουσίῳ θανάτῳ σου, ζωὴν ἀθάνατον
εὗρομεν, παντοδύναμε καὶ μόνε τῶν ὅλων
Σωτήρ· σὺ γὰρ ἐν τῇ σεπτῇ σου Ἐγέρσει, πάν-
τας ἀνεκαλέσω, ὁ λύσας Ἀδου τὸ νῆκος, καὶ
θανάτου τὸ κέντρον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθέने, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν
ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ
ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, ὁ Ἀμωμος· τὰ Εὐλογητάρια·

καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Τῷ ἐκουσίῳ καὶ ζωοποιῷ σου θανάτῳ Χρι-
στὲ, πύλας τοῦ Ἀδου συντρίψας ὡς Θεός,
ἠνοιξας ἡμῖν τὸν πάλαι Παράδεισον· καὶ ἀνα-
σταῖς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐρρύσω ἐκ φθοράς τὴν
ζωὴν ἡμῶν.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἶρω,
πρὸς σέ Λόγε· οἶκτειρόν με, ἵνα ζῶ σοι.

Ελέησον ἡμᾶς τοὺς ἐξουθενημένους, καταρ-
τίζων εὐχρηστα, σκεύη σου Λόγε.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, πανσωστικῇ αἰτία· εἴτινι
τοῦτο κατ' ἀξίαν πνεύση, τάχει ἐξαίρει
τῶν τῆς γῆς, πτεροῖ, αὖξει, τάττει ἄνω.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, οὐδεὶς ἡμῶν
ἀντισχεῖν ἠδύνατο, ἐχθροῦ παλαίσμα· οἱ
νικῶντες γὰρ ἔνθεν ὑψοῦνται.

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μή μου ληφθῆτω ἡ ψυχὴ
ὡς στρουθίον, Λόγε· οἶμοι! πῶς μέλλω
τῶν ἐχθρῶν ῥυσθῆναι, φιλαμαρτημῶν ὑπάρχων;

Δόξα, καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς πᾶσιν, εὐδοκία, σύνεσις, εἰρήνη, καὶ ἡ εὐλογία· ἰσχυρὸν γὰρ τῷ Πατρὶ ἐστὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιοῦτες ἐπὶ Κύριον, ἐχθροῖς φοβεροὶ, καὶ πᾶσι θαυμαστικοί· ἄνω γὰρ ὀρώσιν.

Εν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, ὁ τῶν δικαίων κληρὸς, ἐπικουρόν σε ἔχων, Σῶτερ οὐκ ἐκτείνει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, τὸ κράτος ἐπὶ πάντων, ὅπερ αἱ ἄνω στρατηγίαι προσκυνοῦσι, σὺν πάσῃ πνοῇ τῶν κάτω.

Προκείμενον.

Κύριε, ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου, καὶ ἐλθέ εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες. Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Γ'. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ο' Ν'. καὶ τὰ λοιπὰ. Ὅρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ'. τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'. καὶ τῶν Πατέρων εἰς ε'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος. Ἦχος πλ. β'.

Ὤδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ω**ς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἁβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, κα-
» θορῶν ποντούμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν,
» ἐβόα, ἄσωμεν. Τροπάρια.

Εκτεταμέναις παλάμαις ἐπὶ Σταυροῦ, πα-
τρικῆς ἐπλήρωσας, εὐδοκίας ἀγαθῆς, Ἰη-
σοῦ τὰ σύμπαντα· διὸ, ἐπινίκιον ᾠδὴν σοὶ
πάντες ἄσωμεν.

Φόβῳ σοὶ ὡς θαναταίνης ἡ τελευτὴ, προσ-
αχθεῖσα πρόσεισι, τῷ Δεσπότῃ τῆς ζωῆς,
δι' αὐτῆς βραβεύοντι ἡμῖν, ἀτελεύτητον ζωὴν,
καὶ τὴν ἀνάστασιν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη δημιουργόν, ὡς αὐτὸς
ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ
νοῦν σαρκούμενον ἀγνὴ, τῶν κτισμάτων ἀλη-
θῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος πλ. α'.

Ὤδὴ α'. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Α ἄσωμεν πάντες λαοὶ, τῷ ἐπὶ ὤμων Χερου-
βὶμ ἀναληφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ
συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, Ὤδὴν
ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ
νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσῇ, τῶν Ἑ-

λαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ
μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων Χριστόν,
χοροὶ Ἀγγέλων θαυμάζοντες, μετὰ σαρ-
κὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ
ἀνέμελλον, ὕμνον ἐπινίκιον. Θεοτοκίον.

Α ἄχραντε Μητὲρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ
σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος,
μὴ ἐκφοιτήσαντα, Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε,
ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πατέρων. Ἦχος πλ. β'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸν πρῶτον ὕμνῳ σύλλογον τῶν Ποιμένων.

Ὤδὴ α'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων ἀνευφημῶν, πανα-
γίαν Σύνοδον, τὸ πανάγιον αὐτῆς, ἐν ἐ-
μοί χρησμῳδῆμα βοῶν, ἱκετεύω σε Χριστέ δια-
φυλάττεσθαι.

Οἱ θεοφόροι Πατέρες ὡς ἀστραπαὶ, συνελ-
θόντες σήμερον, σὲ Χριστέ μονογενῇ, τῷ
Πατρὶ συνἀναρχον Υἱόν, ὡμολόγησαν τρανῶς
καὶ ὁμοούσιον.

Νύμφης σου τῆς Ἐκκλησίας οἱ εὐκλεεῖς, νυμ-
φοστόλοι Δέσποτα, τὸν τῆς πίστεως σα-
φῶς, ὀρισμὸν ἐκθέμενοι, χρυσοῦν, ὥσπερ κόσμον
εὐπρεπῇ, ταύτην ἐκόσμησαν. Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη τῇ δόξῃ τῇ θείῃ, ἡ σεπτὴ
Βασίλισσα, τῷ Υἱῷ τῷ ἑαυτῆς, καὶ Θεῷ
παρίσταται ἡμῖν, σωτηρίαν ψυχικὴν καθικε-
τεύουσα. Καταβασία.

Θεῷ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνόφῳ,
Ἐρρητόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον·
Γλῶν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματός νοῦ,
Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ὤδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθῆς, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ
» τῆς ὁμολογίας σου. Τροπάρια.

Θεὸν σταυρούμενον σαρκί, καθορῶσα ἡ κτί-
σις, διελύετο φόβῳ· ἀλλὰ τῇ συνεκτικῇ,
παλάμῃ τοῦ δι' ἡμᾶς, σταυρωθέντος, κραταιῶς
συνείχετο.

Θανάτῳ θάνατος λυθεὶς, κεῖται δαίλιος
ἀπνους· τῆς ζωῆς γὰρ μὴ φέρων, τὴν ἐνθεον
προσβολὴν, νεκροῦται ὁ ἰσχυρὸς, καὶ δωρεῖται
πᾶσιν ἡ ἀνάστασις. Θεοτοκίον.

Τοῦ θείου τόκου σου Ἀγνὴ, πᾶσαν φύσεως
τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ

ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα, μένεις αἰεπάρθενος.

Τῆς Ἀναλήψεως. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου.

Ανέπτῃς ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλόανθρωπε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτὴρ, βροτείαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιοῦσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροί, Χριστέ ὁρῶντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνουν, τὴν ἀγίαν σου Ἀνάληψιν.

Θεοτοκίον.

Ικέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης Διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Τῶν Πατέρων. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ροὴν καὶ πάθος καὶ τομὴν, Ἄρειος ὁ παράφρων, τῇ γεννήσει τῇ θείᾳ, δυσσεβῶς ὁ ἀσεβὴς, προσάπτων τῷ τμητικῷ, τῶν Πατέρων ξίφει ἀποτέμνεται.

Ως πάλαι θεῖος Ἀβραάμ, στρατευόμενοι πάντες, οἱ σεπτοὶ θεηγόροι, τοὺς ἐχθροὺς σου ἀγαθὲ, τοὺς μανιώδεις τῇ σῇ, δυναστεία κραταιῶς ἀπώλεσαν.

Τὸ πρῶτον ἄθροισμα τῶν σῶν, κροτηθὲν Ἱερέων, ὁμοούσιον Σῶτερ, σὲ τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ ποιητῇ τοῦ παντός, γεννηθέντα εὐσεβῶς ἐκήρυξαν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σθένει λόγος σε βροτῶν, οὐδὲ γλῶσσα Παρθένε, εὐφημεῖν σε ἀξίως· ἐκ σοῦ γὰρ ἄνευ σποράς, ὁ ζωοδότης Χριστὸς, σαρκωθῆναι Πάναγνε ηὑδόκησεν.

Καταβασία.

Εὐρῆξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας, ὕβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι, Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κοντάκιον τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμῶς χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἰμι μετ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς κατ' ὑμῶν.

Καθίσματα τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Ταχύ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας Χριστοῦ, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, Πιτέρες μακάριοι, τήξαντες τὰς αἰρέσεις, τῶν

δυσφήμων γλωσσαιῶν· σθέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν βλασφημῶν συγχύσεις· διὸ ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τῶν αὐτῶν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὐψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν Νικαέων ἡ λαμπρὰ πόλις σήμερον, ἐκ πάσης γῆς πρὸς ἑαυτὴν συνεκάλεσε, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τοῦ λαλήσαντος, βλασφημίαν Ἀρείου, καὶ κατασμικρύναντος, τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, Υἱὸν καὶ Λόγον ὄντα τοῦ Θεοῦ· ὃν καθελόντες, τὴν Πίστιν ἐκράτυναν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἀναλήψεως. Ὅμοιον.

Ο ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ συγκαθίσας τῷ Πατρὶ δεξιόθεν, οὐ οὐδαμῶς κεχώρισαι, φιλόανθρωπε Χριστέ, Πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον, τοῖς σοφοῖς Μαθηταῖς σθ, πέμψειν ὑποσχόμενος, καὶ ἡμῶν καταυγάσας, τὰς διανοίας δίδου φωτισμόν, ὡς ἂν ἀπαύστως ὑμνῶμέν σε Δέσποτα.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος· ἡ
• σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
• ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
• ρίῳ ἑορτάζουσα. Τροπάρια.

Τὸ ξύλον ἦνθησε, Χριστέ τῆς ὄντως ζωῆς, ὁ Σταυρὸς γὰρ ἐπάγη, καὶ ἀρδευθεὶς, αἷματι καὶ ὕδατι, ἐξ ἀκηράτου σου πλευρᾶς, τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησεν.

Οὐκ ἔτι ὄφεις μοι ψευδῶς, τὴν θέωσιν ὑποβάλλει· Χριστὸς γὰρ ὁ θεουργὸς τῆς ἀνθρώπων φύσεως, νῦν ἀκωλύτως τὴν τρίβον, τῆς ζωῆς μοι ἀνεπέτασεν.

Θεοτοκίον.

Ως ὄντως ἀφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφικε κηρύσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, αἰεπάρθενε μυστήρια.

Τῆς Ἀναλήψεως. Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστεῖλαι· διὸ βοῶμεν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Ως ἀνῆλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτὸν, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων· Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ· ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Η Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω· ἄλλοι Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινεν· ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε, κραυγαῖζομεν.

Τῶν Πατέρων. Χριστὸς μου δύναμις.

Νοθεύσας Ἄρειος, φρενὶ ἀγνώμονι, τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ταῖς πατρικαῖς, ψήφοις ἐξωστράκισται, τῆς Ἐκκλησίας σεσηπὸς, ὥσπερ μέλος ὁ δυσώνυμος.

Υπὲρ σοῦ Δέσποτα, ἀγωνιζόμενος, ὁ χορὸς τῶν Πατέρων, σοῦ τοὺς ἐχθροὺς, ἄγαν ἐτροπώσατο· καὶ συμφυῆσε τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι ἐδόξασε.

Μεσίτης γέγονας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· ὅθεν Χριστέ, δύο σε ταῖς φύσεσιν, ἓνα γνωρίζοντες Υἱόν, οἱ Θεόφρονες ἐκήρυξαν. Θεοτοκίον.

Νεκρόν με ἔδειξε, φυτῷ ἀπόγευσις· τῆς ζωῆς γὰρ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησεν. Καταβασία.

Ανάξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος προελθὼν Πατρὸς ἐξ ἀναιτίου, Ἰσοσθενὲς σοῦ Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις, Ἡμερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης, Ἀΐδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῷ Δεῖῳ φέγγει σου ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρ-
» **Τ**ριζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον,
» δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως
» Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακα-
» λούμενον. Τροπάρια.

Υπαχωρεῖ μοι τὰ Χερουβὶμ, νῦν, καὶ ἡ φλογὶν ῥομφαία, Δέσποτα, νῶτά μοι δίδωσι, σὲ ἰδόντα Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, Ληστὴν ὁδοποιήσαντα τὸν Παράδεισον.

Ουκέτι δέδοικα τὴν εἰς γῆν, Δέσποτα Χριστέ, ὑποστροφὴν· σὺ γὰρ ἐκ γῆς με ἀνήγαγες, ἐπιλελησμένον, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας τῇ Ἀναστάσει σε. Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθὴ, ἐμολογοῦντας διάσωσον· σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτῆμεθα τῶν ὄντως Θεογεννητρίαν.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἔλεῃ-
μον, ταῖς ἄνω δυνάμεσι, μετὰ σαρκὸς ἐπληθύνθησας.

Αγγέλων αἱ δυνάμεις αἰρόμενον, σὲ ἰδοῦσαι, Τὰς πύλας, ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Απόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον, τὸν Σωτῆρα, ἐν τρόμῳ ἐκραύγαζον· Τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τῶν Πατέρων. Τῷ Δεῖῳ φέγγει σου.

Ωραῖοι πόδες ὡς ἀληθῶς, σὲ τῶν κηρυττόντων τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσιν, πάντων τῶν Ἀγγέλων, καὶ τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, καὶ πληθεῖ τῆς εἰρήνης κόσμον συνάπτουσιν.

Σοφίαν δύναμιν τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἐνυπόστατον Χριστέ, σὲ συνελθόντες ἐκήρυξαν, οἱ τῆς παναγίας ἱερωσύνης σεπτῶς, τῷ νόμῳ σφραγισθέντες Δεῖοι Διδάσκαλοι.

Υδάτων νάματα καθαρὰ, τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν ποτίσαντες, ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς ἀναπαύσεως νῦν, τρυφᾶτε δι' αἰῶνος ἀγαλλιώμενοι. Θεοτοκίον.

Λυχνίαν πάναγνε φαεινὴν, πᾶσιν ἀπαυγά-
ζουσιν Χριστὸν, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, σὲ εἰδότες, μόνη Θεογεννητορ ἀγνή, τὴν σὴν νῦν προστασίαν ἐπικαλούμεθα.

Καταβασία.

Λυτήριον καθαρσὶν ἀμπλακημάτων,
Πυρίπνσον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ὡς τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.

Νῦν ἐκ Σιὼν γὰρ ἐξεληλύθε νόμος,

Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθα-
» **Τ**ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Τροπάρια.

Σταυρούμενος Δέσποτα, τοῖς μὲν ἡλοῖς τὴν ἄραν, τὴν κατ' ἡμῶν ἐξήλειψας· τῇ δὲ λόγχῃ νυττόμενος τὴν πλευράν, Ἀδὰμ τὸ χειρόγραφον, διαρρήξας, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας.

Αδὰμ κατενῆενται, δι' ἀπάτης πτερινισθεῖς, πρὸς τὸ τοῦ Ἄδου βάραθρον· ἀλλ' ὁ φύσει Θεὸς τε καὶ συμπαθὴς, κατῆλθες πρὸς ἑρευναν, καὶ ἐπ' ὧμων βαστάσας συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Ηπάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βρο-
τοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν

μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάρραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Εσκίρτησαν Ἀπόστολοι, ὁρῶντες μετάρσιον σήμερον, τὸν κτίστην αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἔκραζον· Δόξα τῇ ἀνόδῳ σου.

Επέστησαν οἱ Ἄγγελοι, βοῶντες Χριστὲ τοῖς Μαθηταῖς σου· Ὁν τρόπον κατείδετε, Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δίκαιος πάντων κριτῆς.

Ως εἰδὼν σε Σωτὴρ ἡμῶν, δυνάμεις αἱ οὐράνιαι, εἰς ὕψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἔκραυγάζον λέγουσαι· Μεγάλη Δέσποτα, ἡ φιλανδρωπία σου. Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὅρος καὶ κλίμακα ἔμφυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Τῶν Πατέρων. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Λαθεῖν οὐ δεδύνηται, ζηζανίων ὁ σπορεὺς, τὸ τῆς προνοίας ἄφατον, τῆς μανίας ἐπώλυμος ὁ κληθεὶς· Ἰουδαὺν ζηλώσας γὰρ, ὡς ἐκεῖνος ἐρράγη ὁ παμπόνηρος.

Ο θεῖος κατάλογος, τῶν Πατέρων ὁ σεπτὸς, μονογενὲς ἀπαύγασμα, τῆς ἐσίας ἐκλάμψαν τῆς Πατρικῆς, κηρύττει σε Δέσποτα, καὶ πρὸ πάντων αἰώνων γεννηθέντα Υἱόν.

Γαστήρ διαρρήγνυται, κατὰ λόγον ἡ πηγὴν, τὴν θολεράν καὶ ἄποτον, αἰρέσεων πηγάσασα δυσσεβῶν, ἀρότρῳ δεήσεως, ἱερέων ἐνθέων προμηθέστατα.

Θεοτοκίον.

Ο μέγας προέγραψεν, ἐν Προφήταις Μωϋσῆς, σέκιθωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν, καὶ στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρκωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου Μητροπάρθενε.

Καταβασία.

Γλασμός ἡμῖν Χριστὲ καὶ σωτηρία,
Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου,
Ἦν ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου,
Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάσης,
Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῇ πεπτωκότα.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τὴν πίστιν ἐκράτυνεν· ἡ καὶ χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τὸν ὑφαντὸν ἐκ τῆς ἁνῶ θρολογίας, ὀρθοτομεῖ καὶ δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Ὁ Οἶκος.

Εν ὑψηλῷ κηρύγματι τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἀκούσωμεν βοῶσης· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω καὶ πινέτω· ὁ κρατὴρ, ὃν φέρω, κρατὴρ ἐστὶ τῆς σοφίας· τούτου τὸ πόμα ἀληθείας λόγῳ κεκέρακα, ὕδωρ οὐ προχέων ἀντιλογίας, ἀλλ' ὁμολογίας· ἧς πίνων ὁ νῦν Ἰσραὴλ, Θεὸν ὁρᾷ φθεγγόμενον· Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἡλλοίωμαι, ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, ἐγὼ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ πλην ἐμοῦ ἄλλος οὐκ ἔστιν ὅλως. Ἐντεῦθεν οἱ μετέχοντες πλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐορτάζομεν, τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων.

Στίχοι.

Πόλου νοητοῦ ἀστέρες σελασφόροι,
Ἀκτίσιν ὑμῶν φωτίσαιτέ μοι φρένας.

Κατὰ Ἀρεῖν.

Ξένον τὸν Υἱὸν Πατρὸς οὐσίας λέγων
Ἀρειος, ἦτω τῆς Θεοῦ δόξης ξένος.

Τὴν παροῦσαν ἐορτὴν ἐορτάζομεν, δι' αἰτίαν τοιαύτην· Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, τὴν κατ' ἡμᾶς φορέσας σάρκα, τὴν οἰκονομίαν ἅπασαν ἀρρήτως ἐνήργησε, καὶ πρὸς τὸν πατρῶον ἀποκατέστη θρόνον, θέλοντες δεῖξαι οἱ Ἅγιοι, ὅτι ἀληθῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγένετο ἄνθρωπος, καὶ τέλειος ἄνθρωπος Θεὸς ἀνελήφθη, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς, καὶ ὅτι ἡ Σύνοδος αὕτη τῶν ἁγίων Πατέρων οὕτως αὐτὸν ἀνεκήρυξε, καὶ ἀνωμολόγησεν ὁμοούσιον καὶ ὁμότιμον τῷ Πατρί· τῷ τῷ λόγῳ, μετὰ τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν, τὴν παροῦσαν ἐθέσπισαν ἑορτὴν, ὡσανεὶ τὸν σύλλογον τῶν τοσούτων Πατέρων προβιβάζοντες, τοῦτον δὴ, τὸν ἐν σαρκὶ ἀναληφθέντα, Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ἐν σαρκὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀνακηρυττόντων.

Ἡ δὲ Σύνοδος αὕτη γέγονεν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Τοῦ γὰρ διωγμοῦ παυσάμενος, ὅτος ἐν Ῥώμῃ πρότερον ἄρχε· μετέπειτα δὲ, καὶ τὴν πανευδαίμονα πόλιν, τὴν ἑαυτῷ ἐπώνυμον, κτίζει, ἔτει ἀπὸ κτίσεως κόσμου πεντακισχιλιοσῶ ὀκτακοσιοσῶ τριακοσῶ ὁγδῶ· τότε δὴ καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἀρειὸν ἤρξατο. Ὁς ὥρμητο μὲν ἐκ Λιβύης· εἰς Ἀλεξάνδρειαν δὲ γεγωνὺς, καὶ Διάκονος ὑπὸ τῷ ἁγίῳ ἱερομάρτυρος Πέτρου Ἀλεξανδρείας χειροτονηθεὶς, ἐπειδὴ βλασφημεῖν κατὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἤρξατο, κτίσμα τοῦτον ἀνακηρύττων, ἐξ οὐκ ὄντων τε γενέσθαι, καὶ πόρρω ὄντα τῆς θεϊκῆς ἀξίας, καταχρηστικῶς δὲ Σοφίαν καὶ Λόγον Θεοῦ λέγεσθαι, ὡς δὴθεν ἀντικαθιστάμενος Σαβελλίῳ τῷ δυσσεβεῖ, μονοπρόσωπον καὶ μονοὑπόστατον λέγουσι τὴν Θεότητα, καὶ ποτὲ μὲν Πατέρα γίνεσθαι, ποτὲ δὲ Υἱόν, ποτὲ δὲ Πνεῦμα ἅγιον. Ταῦτα δὴ τὸν Ἀρειὸν βλασφημοῦντα, ὁ μέγας Πέτρος τῆς ἱερωσύνης ἀφίστησι, τὸν Χριστὸν ὡς βεῖφος ἐπὶ τοῦ ἁγίου Θυσιαστηρίου ἰδὼν,

διεπρώγος ἀναβεβλημένον ἱμάτιον, καὶ λέγοντα, τὸν Ἀρειον διαρρήξαι αὐτό.

Ἀχιλλᾶς δὲ, ὁ μετὰ Πέτρον ἀρχιερατεύσας τῆς Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ ὑποσχέσει, λύει πάλιν τὸν Ἀρειον· πρὸς δὲ, καὶ Πρεσβύτερον χειροτονεῖ, καὶ τοῦ κατ' Ἀλεξάνδρειαν διδασκαλείου πρόστασις. Τοῦ δὲ Ἀχιλλᾶ τελευτήσαντος, Ἀλέξανδρος γίνεται· ὃς τὸν Ἀρειον πάλιν τὰ αὐτὰ καὶ χείρονα βλασφημῶντα εὐρών, τῆς Ἐκκλησίας ἐξέωσε, διὰ Συνόδου αὐτὸν καθελών. Ὡς δὲ φησι Θεοδώρητος, ὅτι καὶ τρεπτῆς φύσεως τὸν Χριστὸν ἐδογματίζε, καὶ τὸ, ἄνουν καὶ ἄψυχον ἀνελιφέναι σάρκα τὸν Κύριον, πρῶτος οὗτος ἠρεύξατο. Ὁ μὲντοι Ἀρειος πολλοὺς τῇ αὐτοῦ δυσσεβείᾳ ὑπαγαγὼν, γράφει, καὶ οἰκειοῦται τὸν Νικομηδείας Εὐσέβιον, τὸν Τύρου Παυλῖνον, Εὐσείδιόν τε τὸν Καισαρείας, καὶ ἄλλους, καὶ κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου χωρεῖ. Ὁ δ' Ἀλέξανδρος, ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης τὰς βλασφημίας ἐκείνου καὶ τὴν καθαίρεισιν πέμψας, πολλοὺς πρὸς ἄμυναν ἤγειρε.

Τῆς οὖν Ἐκκλησίας ταραττομένης, καὶ μηδεμιᾶς θεραπείας εἰς τὴν περὶ τοῦ δόγματος φιλονεικίαν φαινομένης, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ἀπανταχόθεν τῆς οἰκουμένης, δημοσίοις ὁχήμασι, τοὺς παρόντας Πατέρας συναγαγὼν ἐν Νικαίᾳ, ἐκείσε καὶ αὐτὸς παραγίνεται. Καὶ δὴ, τῶν Πατέρων πάντων καθισάντων, προτραπεῖς καὶ αὐτὸς ἐκάθισεν, οὐκ ἐν βασιλικῷ θρόνῳ, ἀλλ' ἐν ὑφειμένῳ τῆς ἀξίας καθίσματι· καὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀρειον λαληθέντων, ἀναθέματι μὲν ἐκείνος, καὶ οἱ ἐκείνῳ συμφρονοῦντες ἅπαντες ὑποβάλλονται. Ὁ δὲ τῷ Θεῷ Λόγος παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ὁμοούσιος, καὶ ὁμότιμος, καὶ συνάναρχος ἀνακηρύττεται τῷ Πατρί. Ἐκτιθέασι δὲ οὗτοι, καὶ τὸ τῆς πίστεως ἅγιον Σύμβολον, ἀγαγόντες αὐτὸ μέχρι τοῦ, Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· τὰ γὰρ ἐξῆς, ἡ δευτέρα ἀνεπλήρωσε Σύνοδος. Ἐκύρωσε δὲ πρὸς τῆς ἡρώτης Συνόδου καὶ τὴν τοῦ Πάσχα Ἑορτήν, πότε, καὶ πῶς δεῖ ἡμᾶς αὐτὴν ἐκτελεῖν, καὶ μὴ μετὰ Ἰουδαίων, ὡς περ ἦν πρότερον ἔθιμον. Ἐκτιθέασι δὲ καὶ Κανόνας περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως εἰκοσι. Τὸ δὲ ἅγιον τῆς πίστεως Σύμβολον, ὁ μέγας καὶ ἰσαπόστολος Κωνσταντῖνος, ὕστερος πάντων, ἐρυθροῖς ἐπεκύρωσε γράμμασιν.

Ἦσαν δὲ Ἀρχιερεῖς μὲν τῶν ἁγίων τούτων Πατέρων, διακόσιοι τριακοντα καὶ δύο· Ἱερεῖς δὲ, καὶ Διάκονοι, πρὸς δὲ καὶ Μονάζοντες, ὀγδοήκοντα καὶ ἑξ· οἱ συμπρόντες δὲ, τριακόσιοι δέκα καὶ ὀκτώ. Οἱ δ' ἐπιστημότεροι ἦσαν οὗτοι· Σίλβεστρος ὁ τῆς Ῥώμης Ἀρχιερεὺς, Μητροφάνης Κωνσταντινουπόλεως ἀσθενῶν· οὗτοι δὲ παρῆσαν διὰ τοποτηρητῶν. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀλεξανδρείας, σὺν Ἀθανασίῳ τῷ μεγάλῳ, Ἀρχιδιακόνῳ τότε ὑπάρχοντι· Εὐστάθιος ὁ Ἀντιοχείας, καὶ Μακάριος Ἱεροσολύμων· ὁ ὁσιος Κουδρούβης Ἐπίσκοπος· Παφνούτιος ὁ ὁμολογητῆς· ὁ μυροβλύτης Νικόλαος, καὶ Σπυρίδων ὁ Τριφυλιῶν, ὃς τὸν ἐκεῖσε φιλόσοφον καταβαλὼν, ἐβάπτισε, τὸ τρισήλιον αὐτῷ ὑποδείξας. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τῆς Συνόδου, δύο πρὸς Θεὸν μεταστάντων Πατέρων Ἀρχιερέων, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, τοῖς αὐτῶν κεινωμένοις τὸν ὅρον τῆς ἁγίας Συνόδου ἐνθέμενος, καὶ ἀσφαλῶς περικλείσας, εὗρεν ἐκείνον καὶ παρ' αὐτῶν κυρωθέντα τε καὶ ὑπογραφέντα, ἀρρήτοις λόγοις Θεοῦ.

Τελεσθείσης δὲ τῆς Συνόδου, ἐπεὶ καὶ ἡ Πόλις ἤδη ἀνοικοδομηθεῖσα πεπλήρωτο, μετακαλεῖται Κωνσταντῖνος ὁ μέγας τὰς ἁγίους ἐκείνους ἅπαντας ἄνδρας· οἱ καὶ περιελθόντες σύμπαντες, καὶ εὐξάμενοι, ταύτην ἀρκούντως Βασιλεύσαν ἐῖναι τῶν Πόλεων προσκυρεῖν, καὶ τῇ Μητρὶ τῷ Λόγῳ ταύτην ἀνέθεντο, τῷ Βασιλείῳ κελεύσαντος· καὶ οὕτως οἱ ἅγιοι ἕκαστος οἰκαδὲ ἀνεχώρησαν.

Ἀλλὰ μήπω τοῦ μεγάλου πρὸς Θεὸν ἐκδημήσαντος

Κωνσταντίνου, σὺν τῷ Υἱῷ δὲ αὐτοῦ Κωνσταντίῳ τὰ σκήπτρα διέποντες, ὁ Ἀρειος τῷ Βασιλεῖ πρόσεισι, λέγων καταλιπεῖν ἅπαντα, καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνωθῆναι Θεοῦ. Γράψας τοίνυν τὰς αὐτοῦ βλασφημίας, ἀπηώρησε τοῦ τραχήλου· καὶ ὡς δὴ λθεν τῇ Συνόδῳ πειθόμενος, ἐκείνα χειρὶ περικρούων, τούτοις ἔλεγε πείθεσθαι. Ἀμέλει καὶ ὁ Βασιλεὺς, δέξασθαι εἰς κοινωνίαν τὸν Ἀρειον τῷ Πατριάρχῃ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐνεκελεύετο. Ἦν δὲ τότε μετὰ Μητροφάνην, Ἀλέξανδρος· ὃς, τὸ δύστροπον εἰδὼς τοῦ ἀνδρός, ἀμφισβᾶλλον ἦν, καὶ δεόμενος τῷ Θεῷ δεῖξαι αὐτῷ, εἰ κατὰ γνώμην αὐτοῦ κοινωνήσῃ Ἀρείῳ. Ἐπεὶ δ' ὁ καιρὸς ἐπέστη, καὶ ὃν ἔδει συλλειτουργῆσαι αὐτῷ, θερμότερος γίνεται τῆς προσευχῆς. Ὁ δὲ Ἀρειος, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐρχόμενος, περίπου τὸν κίονα τοῦ φόρου, νυξάσης αὐτὸν τῆς γαστροῦ, εἰς δημόσιον ἀπόπατον εἰσεσι· καὶ κεῖσε διαρράγει, σύμπασαν τὴν ἐνδοθεν πλάσιν κάτωθεν ἐξερεύγεται, τὴν τοῦ Ἰουδα ῥῆξιν ὑποστάς ἐπὶ ἴση προδοσίᾳ τοῦ Λόγου· καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τῆς Πατρικῆς εὐαγγελίας ἀπορρήγνυς, αὐτὸς διαρρήγνυται, νεκρὸς εὐρεθεῖς· καὶ οὕτως ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τῆς ἐκείνου λύμης ἀπῆλλακται.

Ταῖς τῶν ἁγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
» Ἀγγελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἐπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ὁδυρόμενος τῷ πάθει σου ὁ ἥλιος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἐπὶ πᾶσαν Δέσποτα τὴν γῆν, τὸ φῶς συνεσκότασε βοῶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡμφιάσατο Χριστὲ τῇ καταβάσει σου, φέγγος τὰ καταχθόνια· ὁ Προπάτωρ δὲ θυμηδίας ἔμπλεως ὄφθεις, χορεύων ἐσκίρτησε, βοῶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ Μητερ Παρθένε φῶς ἀνέτειλε, πάση τῇ οἰκουμένην φαιδρὸν· τὸν γὰρ κτίστην σὺ τῶν ἀπάντων τέτοκας Θεόν· ὃν αἴτησαι Πάναγνε ἡμῖν, καταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Ὁ ἐν νεφέλῃ φωτὸς, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπὶ τῶν ὥμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ὁ ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου τεχθείς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Πατέρων. Δροσοβόλον μὲν τὴν καίμινον.

Νενικήκατε μανίας τὸν ἐπώνυμον, Ἄρειον, τὸν μανέντα δεινῶς, καὶ λαλήσαντα εἰς τὸ ὕψος ἄδικα Θεῷ· Ὡς γὰρ ἠρνήσατο βοᾶν· Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν Υἱὸν βροντῆς μιμούμενοι θρασυέσιοι, Λόγον Πατρὶ συνάναρχον, καὶ ὁμόθρονον, πυριμόρφοις στόμασιν ὑμῶν, τοὺς πάντας διδάσκετε βοᾶν· Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ὑπόπτεροι τῷ Λόγῳ βοηθήσαντες, ἦκατε θεομακάριστοι· οἰκουμένης γὰρ ἐκ περάτων ἠθροισεν ὑμᾶς, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον βοᾶν· Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἡ καίμινος ἐκ ἐφλεξε, γέννησιν προτυπῆσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σε μὴ φλέξαν, ὥκησεν ἐν σοὶ, καὶ πάντας ἐφώτισε βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Καταβασία.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας.
Η τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη, Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητός εἰ.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
 » καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλέξας· ἅ-
 » παντα γὰρ δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι·
 » ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ιουδαίων τὸν πάλαι προφητοκτόνον λαόν, θεοκτόνον ὁ φθόνος νῦν ἀπειργάσατο, σὲ ἐπὶ Σταυροῦ ἀναρτήσαντα Λόγε Θεῷ, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐρανίους ἀψίδας ἢ καταλέλοιπας, καὶ εἰς Ἄδου φοιτήσας, ὅλον συνήγειρας, κείμενον Χριστέ, ἐν σαπρίᾳ τὸν ἄνθρωπον, σὲ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Εκ φωτὸς φωτοδότῃν Λόγον συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον δεδοξασαι· Πνεῦμα γὰρ ἐν σοὶ, Κόρη θεῖον ἐσκήνωσεν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἀναλήψεως. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς ἐστίαις, ἀναπτάντα ζωοδότην Χριστὸν, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ

Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδώλων λυτρώσαντα, καὶ παραστήσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτὴρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις, ἐποχούμενον βαστάσασα· ὃν σὺν Ἀσωμάτοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Πατέρων. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Πυρσωθέντες ἀκτίσι τῆς σῆς Θεότητος, οἱ χρηστοὶ σου Ποιμένες σὲ ὡμολόγησαν, γενεσιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο χορὸς τῶν Ποιμένων ὁ παναοίδιμος, ἀθροισθεὶς θεοφρόνως Τριάδα ἄκτιστον, νῦν θεολογῶν, πάντας διδάσκει βοᾶν· Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιεράρχαι ποιμένες οἱ ἀξιάγαστοι, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καταφωτίζουνσιν, ἄλλοι ἄλλαχῆ ταύτην καταφαιδρύναντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυστικῶς ἐν εἰκόσι προεθεάσαντο, οἱ Προφῆται σε πάντες Λόγον κυήσασαν· σάρκα γὰρ ἐκ σοῦ λαβὼν οὗτος προῆλθε διπλοῦς, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα, Ὁ τρισσοφεγγὴς τῆς θραυχίας τύπος. Ὑμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον, Σωτῆρα καὶ παντουργὸν ὡς εὐεργέτην, Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν ἔτολμα Ἄγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
 » διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὥράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Παθῶν ἀμέτοχος σὺ διέμεινας, Λόγε Θεοῦ, σαρκὶ προσομιλήσας τοῖς πάθεσιν· ἀλλὰ λύεις τῶν παθῶν τὸν ἄνθρωπον, πάθεσι χρη-

ματίσας, πάθος, Σωτὴρ ἡμῶν· μόνος γὰρ ὑπάρχεις ἀπαθὴς καὶ παντοδύναμος.

Φθορὰν θανάτου καταδεξάμενος, διαφθορᾶς ἐτήρησας τὸ σῶμά σου ἄγευστον· ἡ δὲ σὴ ζωοποιὸς καὶ θεία ψυχὴ, Δέσποτα ἐν τῷ Ἀδῇ οὐ καταλείπεται· ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἀναστὰς, ἡμᾶς συνήγειρας.

Τριαδικόν.

Θεὸν Πατέρα, Υἱὸν συνάναρχον, πάντες βροτοὶ, ἐν χεῖλεσιν ἀγνοῖς μὲν δοξαζόμεν, τὴν δὲ ἀρρήτον καὶ ὑπερένδοξον, Πνεύματος παναγίου, δύναμιν σέβομεν· μόνη γὰρ ὑπάρχει πανσθενὴς Τριάς ἀχώριστος.

Τῆς Ἀναλήψεως. Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψούμενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγάλυνον.

Σοὺ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα, ὁρῶντες Χριστέ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγελοι, ἀλλήλοις διένευον· Ἀληθῶς οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὲ τῶν Ἀσωμάτων τάξεις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον· Τῷ τῆς δόξης βασιλεῖ, πύλας ἄρατε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκύησας σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις ὁρῶσα ἐμεγάλυνες.

Τῶν Πατέρων. Θεὸν ἀνθρώποις.

Εὐρὼν συμμαχοὺς ὑμᾶς συνήθροισε, τῇ κραταιᾷ δυνάμει καθοπλίσας τοῦ Πνεύματος, ὁ Πατὴρ συνάναρχος καὶ σύμβροτος, Λόγος ὁ πρὸ αἰώνων· ὃν νῦν Πανίεροί, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς αἰεὶ δοξαζετε.

Νομὴν Ἀρείου δεινῆς αἰρέσεως, ὡς ἰατροὶ ψυχῶν τε καὶ σωμάτων ἐστήσατε, ἱερῶς τῆς πίστεως τὸ Σύμβολον, πᾶσιν ἐκτεθεικότες· ὃ νῦν κατέχοντες, μνήμην τὴν ὑμῶν, Ἱεουργοί, αἰεὶ δοξαζόμεν.

Ως φῶς ὑπάρχων, Χριστέ, πανάχραντον, τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος τὴν ψυχὴν μου ἐκλύτρωσαι, ταῖς πρεσβείαις Δέσποτα τῶν σῶν λειτουργῶν, τῶν νῦν σε κηρυζάντων, ἀναρχον, ἀκτιστον, κτίστην τε τῶν ὅλων, καὶ Θεόν, Πατὴρ συνάναρχον.

Θεοτοκίον.

Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδώρηται, διὰ τῆς σῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου κηρύσεως, Θεοτόκε Δέσποινα· ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σὰρκα περικειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου ἀμειδὲς σαφῶς διέλυσεν.

Καταβασία.

Χαίροις Ἀνασσα, μητροπαίρθενον κλέος· Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα, ῥήτρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως· Ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς, ἅπας σου τὸν τόκον Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξαζόμεν. Τὸ, Ἅγιος Κύριος, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάριον Ἀναστασίμον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τιβεριάδος θάλασσα, σὺν παισὶ Ζεβεδαίου, Ναθαναὴλ, τῷ Πέτρῳ τε, σὺν δυσὶν ἄλλοις πάλαι, καὶ Θωμᾶν εἶχε πρὸς ἄγραν· οἱ, Χριστοῦ τῇ προσταξεί, ἐν δεξιοῖς χαλάσαντες, πλῆθος εἰλκον ἰχθύων· ὃν Πέτρος γνοὺς, πρὸς αὐτὸν ἐνήχετο· οἷς τὸ τρίτον φανείς, καὶ ἄρτον ἔδειξε, καὶ ἰχθὺν ἐπ' ἀνθρώπων.

Ἔτερον τῶν Πατέρων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρων θείων σήμερον, τὴν μνήμην ἐορτάζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα πανοικτίρμον· Πάσης βλάβης αἰρέσεων, ῥῦσαι λαόν σου Κύριε, καὶ πάντας καταξίωσον, Πατέρα, Λόγον δοξαζέιν, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ἔτερον τῆς Ἀναλήψεως.

Τῶν Μαθητῶν ὁρῶντων σε ἀνελήφθης, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων· Ἄγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας, ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχίφωτον δόξαν.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων δ'.

Τὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις, ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Η ταφή σου Δέσποτα, Παραδείσον ἡνοιξε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις, ἡμῶν καὶ ἀνάστασις. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξαζεῖ, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῶν Πατέρων Προσόμοια. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο ἤλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ Δεῖῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, Θεογράφως διεχάραξαν ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοῖσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδασκαίς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ Θεόφρονες.

Δίς.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο ἤλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστατον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, Θεοπνεύστως ἀπεφθέγγξαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογματῶν οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὅρον Θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὀσίους αὐτῆ.

Ο ἤλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικιώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ Δεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθεοῦ κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσε καὶ φύσιν, καὶ τὸ μυστήριον τῆς Θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ· ὅς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὡς Δεῖα παρεμβολή, Δεηγόροι ὀπλῖται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολὺφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρεται πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα· οἰκουμένης ἀγλαΐσμα· ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν πρώτην Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος πλ. β'.

Μετὰ τὴν εἰς Ἄδου κάθοδον, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, ἀθυμοῦντες, ὡς εἰκός, ἐπὶ τῷ χωρισμῷ σου, Χριστέ, οἱ Μαθηταί, πρὸς ἐργασίαν ἐτράπησαν· καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα, καὶ ἄγρα οὐδαμοῦ. Ἀλλὰ σὺ Σῶτερ ἐμφανισθεῖς, ὡς Δεσπότης πάντων, δεξιοῖς τὰ δίκτυα κελεύεις βαλεῖν. Καὶ ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐθύς· καὶ πλῆθος τῶν ἰχθύων πολὺ, καὶ δειπνον ζένον ἑτοιμον ἐν γῇ· ὃ μετασχόντων τότε σου τῶν Μαθητῶν, καὶ ἡμᾶς νῦν νοητῶς καταζίωσον ἐντροφῆσαι, φιλάνθρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ εἰς ιβ'.

Τῆς Ὀκτωήχου εἰς δ'. Ἦχος πλ. β'.

Μνήσθητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ σῶσόν με, ὡς ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Διὰ ξύλου, τὸν Ἀδὰμ ἀπατηθέντα, διὰ ξύλου Σταυροῦ πάλιν ἔσωσας, Ληστὴν βοῶντα· Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αἴτου πύλας, καὶ μοχλοὺς συντρίψας, ζωοδότα, ἀνέστησας ἅπαντας, Σωτὴρ βοῶντας· Δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Μνήσθητί μου, ὁ τὸν θάνατον σκυλεύσας, τῇ ταφῇ σου· καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, χαρὰς τὰ πάντα, πληρώσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Ἀναλήψεως ἡ γ'. Ὡδὴ εἰς δ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡ ε'. Ὡδὴ εἰς δ'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικά. { Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ
Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῇ Κυριακῇ τῶν ἁγίων Πατέρων
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῶν Πατέρων γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Εἴκ γαστρός ἐτέχθης πρὸ ἐωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ἄν Ἀρειος κτίσμα σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξάζει, τόλμη συνάπτων σε τὸν κτίστην, τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ἐαυτῷ θησαυρίζων· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Τίς σου τὸν χιτῶνα Σῶτερ διεῖλεν; Ἀρειος σὺ ἔφης ὁ τῆς Τριάδος, τεμὼν τὴν ὁμάτι-

μον, ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μὴ λέγειν· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεῷ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῶ περιπίπτει τῆς αἰμαρτίας, Ἄρειος ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θείῳ σπαράττεται, ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ἰουδας χρηματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ταῖς μυστικαῖς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς Θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον Θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαραλλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα· τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου ταῖς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἔνδοξον Ἀνάληψιν δοξαῖζοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ολὴν συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, Θεογράφως διεχάραξαν ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκῃσι, καὶ παναληθῶς ὁμοῦσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδασχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλθιοι, ὧντως καὶ Θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ολὴν εἰσδεξάμενοι, τὴν νοσητὴν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστατον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, Θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἀ-

νωθεν λαβόντες, τὴν τέτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὅρον Θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ.

Ολὴν συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Αποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγονότες, ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἁγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον, συνοδικῶς κατεβάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μακεδόنيον, πνευματομάχον ἀπελέγγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα, καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιόν τε, καὶ Σεβήρον τὸν ἀκέφαλον· ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι, δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἁγιαῖσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Περδεδοξασμένος εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν Θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε δόξα σοι.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθηταίς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἰ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Καὶ ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῶν ἁγίων Πατέρων.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,

Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρι-

κτόν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τῆ-
το αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοῶ-
σαι· Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ
βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φι-
λάνθρωπε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα ὁμοιον.

Τοῦ Ἄδου σκυλευθέντος ὑπὸ σοῦ Ζωοδότα,
καὶ κόσμου φωτισθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀνα-
στάσει, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτήρ, ὁ πάντα
περιέχων τῇ χειρί· διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις σε
καὶ ἡμεῖς, δοξάζομεν, βοῶντες· Δόξα τῇ Ἀνα-
λήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα
τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς· ὁ τοῦ δ'. με-
τὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'.
Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Λόγου τοῖς Μαθηταῖς, πιστοὶ συνεπαρθῶμεν,
τῶν ἀρετῶν εἰς ὅρη, ὡς ἂν Χριστοῦ τὴν
δόξαν, ἰδεῖν ἀξιωθείμεν.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ησχυναν ἐμφανῶς, τὴν Μανιχαίων λésχην, οἱ
νόες οἷς ἠπόρουν, Χριστοῦ σαφῶς δηλοῦν-
τες, σύσσωμον τὴν ἀνέλευσιν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανάκρουσον Δαυὶδ, γηθόμενος τὴν λύραν·
ἀναληφθεὶς Χριστὸς γάρ, τοῖς πράγμασι
τοὺς λόγους, κυροῖ τῆς Προφητείας σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἐκ τῆς ὁρῆς τῶν Ἐλαιῶν,
Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθη-
τῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ
σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἀπέστει-
λας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ
στηρίζον, καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Επαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι·
καὶ ἀνέστης τριήμερος, σκυλεύσας τὸν
θάνατον, καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς φθα-
ρέντας· καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ, πρὸς τὸν Πα-
τέρα, ἐπαγγελιάμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παράκλη-

τον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου, Ἰησοῦ παντο-
δύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Υμεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζον-
τες; οἱ ὁρώμενοι Ἀγγελοι, ὡς ἄνθρωποι
ἔλεγον, τοῖς τοῦ Λόγου Μύσταις· οὗτος, ὃν ὁ-
ράτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐ-
τὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρῖναι τὸν
κόσμον, ὡς ἔφησε· πορευθέντες ἐν ἅπαντα, τὰ
ῥηθέντα πληρώσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ κατάληψιν Ἐ-
γερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβὼν οὓς
ἠγάπησας, ἕως Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε, καὶ
πρὸς τὸ ὄρος γεγονῶς, τοῦ Ἐλαιῶνος, τούτους
ἠυλόγησας· καὶ οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέν-
των Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σω-
τήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ, τῶν
Ἐλαιῶν, Πατὴρ ἐπιτελέσαι τὴν εὐδο-
κίαν, ἐξέστησαν οἱ οὐράνιοι Ἀγγελοι, καὶ ἔφρι-
ξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθη-
ταὶ μετὰ χαρᾶς ἔντρομοι, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς·
ὡς θρόνος δὲ ἠτοίμασθαι ἐξεναντίας νεφέλη προσ-
μένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας,
τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτῆρας
ἀνακαλύπτει, Ἀδὰμ τὴν κατάβασιν ὡς γνω-
σθῆναι, καὶ τὴν αὐθις ἀνάβασιν· Ἀλλ' ἵχνη μὲν
ὑψοῦτο, ὡς ὑπὸ χειρός· στόμα δὲ μεγάλα ἠυ-
λόγει ὡς ἠκούετο· νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ
οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο. Ἔργον τῆτο Κύ-
ριε εἰργάσω, μέγα καὶ παράδοξον, εἰς σωτηρίαν
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Πληρώσας ἀγαθῇ, Πατὴρ τὴν εὐδοκίαν, ἐ-
νώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς κάτω, ἀνελήφθης,
ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ανῆλθες πρὸς τὸν σὸν, Γεννήτορα οἰκτίρμον,
ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὕψωσας τὴν κά-
τω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαθεν εἰς ὕψος, καὶ
Ἀγγελοι ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ
θεῷ σου κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδὰμ, εἰς τὰ κα-
τώτερα μέρη τῆς γῆς, ὁ Θεός, καινοποιήσας
σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας

αἰνέγατες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γὰρ, συνεκάθισας· ὡς συμπαθήσας, δὲ ἠνώσας σεαυτῷ· ὡς ἐνώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθὴς παθὼν δέ, συνεδόξασας. Ἀλλ' οἱ Ἀσώματοι, Τίς ἐστὶν ἕτος, ἔλεγον, ὁ ὡραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' ἕκ ἄνθρωπος μόνον, Θεὸς δὲ καὶ ἄνθρωπος, τὸ συναμφοτέρον τὸ φαινόμενον. Ὅθεν ἔξαλλοι Ἀγγελοι, ἐν βολαῖς περιπτάμενοι τῆς Μαθηταῖς, Ἄνδρες, ἐβόων, Γαλιλαῖοι, ὅς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἄνθρωπος Θεός, Θεάνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωρούμενος, ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Υπόθεν εἰς γῆν, Χριστέ καταβέβηκας· καὶ αὐθις ἐκ γῆς, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, Μαθητῶν ὁρώντων σε τὴν ἀνοδὸν· σὺν αὐτοῖς οὖν ἑορτάζοντες, ὑμνοῦμέν σου Σῶτερ τὴν Ἀνάληψιν. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ο προαιώνιος, Λόγος καὶ ἄναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. Ἀγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυσαν, τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ δὲ προσκυνήσαντες, ἔλεγον. Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι. Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἵνων, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Οὐ λείψω ὀρφανούς, οὓς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω, ὑμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Αγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐβόων Ἀποστόλοις· Ὁ ἄνθρωπος Γαλιλαῖοι, ὃν τρόπον καθοράτε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατήλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἐλακῶνος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνοῦντες, τὴν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ νεφέλαι ὑπελάβανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήρθησαν αἱ οὐράνιαι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει· αἱ ἀνώτεροι δυνάμεις ἔκραζον, λέγουσαι· Ἀρατὲ πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Οἱ δὲ Μαθηταὶ ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθῆς ἡμῶν ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ Πνεῦμά σου τὸ πανάγιον, τὸ ὁδηγοῦν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Καθορώντων τῶν θείων σου, Μαθητῶν ἀνελήλυθας, εἰς τὰ ἐπουράνια καὶ ἐκάθισας, ἐν δεξιᾷ τοῦ Γεννήτορος, ὁ τούτου ἀχώριστος, ὑπερούσιε Υἱέ· καὶ ὡς εἶπας ἀπέστειλας, τὸν Παράκλητον, οὐρανούς ἐπιγείους ἐκτελοῦντα, τοὺς σοφοὺς καὶ θεωγούρους, καὶ ἱεροὺς Ἀποστόλους σου.

Εσαρκώθης δι' ἄφατον, Ἰησοῦ ἀγαθότητα, καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον, ὁ ἀθάνατος, ἐθελουσίως ὑπέμεινας· καὶ αὐθις τριήμερος, ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, μεθ' ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἀνελήλυθας, ὅθεν πρῶην κατήλθες, εἰρηνεύσας, τὰ ἐπίγεια καὶ πάντα, προσαγαγὼν τῷ Γεννήτορι.

Εν νεφέλαις ὡς εἰδόν σε, ἐπαιρόμενον Κύριε, οἱ σοφοὶ Ἀπόστολοι, ὁδυρόμενοι, καὶ κατηφείας πληρούμενοι, ἐβόων σὺν δάκρυσι· Μὴ εἰσῆς ὀρφανούς, οὓς δι' εἶκτον ἠγάπησας, ἀλλ' ἀπόσειλον, ἐφ' ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου, πανοικτίρμον, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, τοὺς νόας μυηθέντες τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἀληκτον ὕμνον εἰπώμεν, ἐπὶ τοῦ Ἐλαιῶνος, ὡς οἱ Ἀπόστολοι, μετὰ Δαυὶδ βοήσωμεν· Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, ἵνα ῥύσῃται τὰς φυλὰς τῶν βροτῶν, ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ αἰλάστορος, καὶ φωτίσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος β'.
Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Θαῦμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις,
εἰς οὐρανούς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγῳ,
Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ελάμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα
τῆς Δείας τοῦ Δεσπότου, εἰς οὐρανούς
ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ωσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέσειλας ἐξ ὕψους,
τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου
πέμψον, Χριστέ Σωτὴρ τὴν χάριν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἀναλαμβανομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχω-
ρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ
πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐβόων,
ταῖς ἀνωτέrais δυνάμεσιν. Ἄρατε πύλας οἱ
ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς
τῆς δόξης· ὁ γὰρ θρόνος ὁ χερυθικός, ἀνέλαβέ
σε μετὰ σαρκός· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα παλινδρομήσας, παν-
τουργε τοὺς δούλους σου, μὴ καταλίπης
ὀρφανούς· οἱ Μαθηταὶ ὡς κατεῖδόν σε, ἀνα-
ληφθέντα, ἐβόων, φιλάνθρωπε. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα ὁμοιον.

Οἱ κλεινοὶ διάκοσμοι τῶν Δείων νόων, τὸν
τῆς δόξης Κύριον, ἀναληφθέντα ἐμφανῶς,
μετὰ σαρκός Θεασάμενοι, Πύλας ἐβόων ἀλ-
λήλοις ἐπάρατε. Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἦ-
χου δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μη-
ναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον
τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Δὶ ἄκραν εὐσπλαγχνίαν Χριστέ, ἐτέχθης ἐκ
Παρθένου σαρκί· ἐκουσίως, ὑπομείνας δὲ
Σταυρόν, τριήμερος ἀνέστης, ἐκ τάφου πανοικτίρ-
μον, συναναστήσας καὶ ζωώσας ἡμᾶς.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ορώντων σε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Δείων Μα-
θητῶν ἐμφανῶς, ἀνελήφθης, ἀπὸ γῆς πρὸς
οὐρανόν, καὶ τούτοις ἐπηγγείλω, ἐκπέμψειν
Ζωοδότα, ἐκ τοῦ Πατρὸς Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ξενίζεται Ἀγγέλων πληθὺς, τὸ ξένον τῆς ἀ-
νόδου σου, καὶ φρικῶδες, Ἰησοῦ παμβασι-
λεῦ, καὶ πύλας οὐρανίους, διαίρειν ἐπεβόων,
ταῖς ἀνωτέrais νῦν δυνάμεσι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν κόλπων τῶν Πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς,
γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς
ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὅρους
τῶν Ἑλαιῶν, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πε-
σοῦσαν φύσιν ἡμῶν, συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ
Πατρὶ συνεκάθισας. Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν Ἀ-
σωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι,
ἐξίσαντο θαμβεῖ· καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν
σὴν φιλανθρωπίαν ἐμεγαλύνον. Μεθ' ὧν καὶ ἡ-
μεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατά-
βασιν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογῶν-
τες, ἱκετεύομεν λέγοντες· Ὁ τοὺς Μαθηταῖς καὶ
τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρᾶς ἀπείρη πλή-
σας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον τῶν
ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ
μέγα σου ἔλεος.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τὴν ὑπὲρ πάντων τελέσας σωτηρίαν, τὸ ὄρος
κατέλαβες τοῦ Ἑλαιῶνος Χριστέ, ὅθεν
ἀνέπτῃς ἐνώπιον, τῶν Μαθητῶν σου, εἰς οὐρα-
νοὺς ἐν δόξῃ φερόμενος· διὸ τὸ μυστήριον κα-
ταπληττόμεναι, ταῖς ἀνωτέrais ἐκραύγαζον, αἱ
κάτω τάξεις· Ἄρατε πύλας καὶ εἰσελεύσεται,
ὅθεν ἐξῆλθε, τῶν ἀπάντων, ὁ βασιλεύων Θεός,
ὡς νῦν δόκησε, παραδόξως τῷ κόσμῳ, σωτηρίαν
ἐργασάμενος.

Τῶν Μαθητῶν ὁ χορὸς σε, ὡς ἐώρα, ἀναλαμ-
βανόμενον, ἔλεγε Δέσποτα· Ποῦ νῦν ἀ-
παίρεις τῶν δούλων σου; καὶ ποῦ πορεύῃ, ὁ ἐν
χερσὶ συνέχων τὰ πέρατα; ἡμεῖς καταλείψαν-
τες, ἅπαντα σοὶ τῷ Θεῷ, ἠκολουθήσαμεν χαί-
ροντες, εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺν σοὶ ἐλπίδας ἔχον-
τες ἔσεσθαι· μὴ καταλίπης ὀρφανούς ἡμᾶς, ὡς

ὑπέσχου, Πατήρ ἡμῶν εὐσπλαγγνε· τὸν Παράκλητον πέμψον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τελεωτάτην παρέχων εὐλογίαν, τοῖς φίλοις σου Δέσποτα, ἐμυσταγώγεις αὐτούς· Ὁρᾷτε φίλοι πορεύομαι, πρὸς τὸν Πατέρα, ὑμῖν δὲ πέμψω ἄλλον Παράκλητον· οὐ καταλείψω γὰρ πρόβατα, ἅπερ συνῆξα· οὐκ ἐπιλήσομαι οὐς ἠγάπησα· θείαν ἐξ ὑψους ἐνδυσάμενοι, δυναστείαν, πορεύεσθε λέγοντες, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, σωτηρίας εὐαγγέλια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σαλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποσεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ἰνα τὸν εἰς γῆν, ἀνυψώσης με πεσόντα, ἤλθες ἐπὶ γῆς· προσλαβὼν δέ με συνάγεις, καὶ τεῦθεν συνδοξάζεις, συνεδρία τῇ φύσαντος, πάσας τὰς ἐπάρσεις καταρράξας, τοῦ πάλαι με καταβαλόντος· ὕμνῳ Δέσποτα, τὸν ἀκατάληπτον βυθόν, τῆς φιланθρωπίας σου.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Σκίρτησον Ἀδάμ, συνευφραίνου καὶ ἡ Εὐα· οὐς γὰρ τῇ φθορᾷ, ἐνεδύσασθε χιτῶνας, ἐν Παραδείσῳ πάλαι, ἀφθαρσίαν ἐλπίσαντες, προσλαβὼν ὁ πλάσας ἀπορρήτως, μετέβαλεν εἰς ἀφθαρσίαν, καὶ συνύψωσε, καὶ συνεδρία πατρικῇ, τετίμηκε σήμερον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Τύραννον ἐχθρόν, ἀποστάτην συμπατήσας, σθένει θεικῷ, ὁ φορέσας μοι τὴν φύσιν, ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἀμερίστως ἀνέδραμεν, αὐθις σὺν αὐτῇ πρὸς τὸν Πατέρα· οἰχέσθω τῶν αἰρετιζόντων φληναφήματα· εὐσεβοφρόνως δ' οἱ πιστοί, αὐτὸν μεγαλύνωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσιν τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγεγνόμενος; Βλέπουσιν δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκелеύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὕμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῃ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν πρὸς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν καίτω κειμένην ἐν τῇ τῇ Ἀδμ φρενᾷ, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, ἀνήγαγες εἰς οὐρανούς, καὶ θρόνῳ τῷ Πατρικῷ σου, συγκάθεδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιάνθρωπος. Δίς. Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Επὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἑλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς αὐτόθεν ἦρθης, φωτεινῆς σε νεφέλης καθυπολαβούσης, ὁρῶντων τῶν Μαθητῶν σου ἀπὸ τῆς γῆς, βοῶντων καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς· Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε· καὶ γὰρ ὁ μόνος κραταιός, νικήσας τὸν αἰάστορα, πρὸς ἡμᾶς ἐπεδήμησε. Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τῇ Ἦχῃ πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ολον με Χριστέ, προσλαβόμενος ἀφράδως, ὦλῳ μοι τῇ σῇ συνεκράθης θείᾳ φύσει, φυρμόν οὐχ ὑπομείνας, ἢ τροπὴν, οὐ διαίρεσιν. Δόξα τῇ φρικτῇ σου καταβάσει, τῷ πάθει καὶ τῇ ἀναστάσει, τῇ ἀναβάσει τε· δι' ὧν ἡ πρὶν χαμαιρρίφης, ἀνύψωται φύσις ἡμῶν.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἰμεῖς ἵνα τί, βλεφαρίδας ἀνυψοῦτε, καὶ θαμβητικῶς τὸν ἀόρατον ὁρᾷτε; οἱ Ἀγγελοὶ σου Σῶτερ ἀνεβόων τοῖς Μύσταις σου· οὗτος ὁ ἐν δόξῃ ἀναβαίνων, ὡσαύτως ἦξει σαρκοφόρος, πνοὴν ἅπασαν, κρῖναι δικαίοις ἐν ζυγοῖς, Θεὸς ὢν καὶ ἄνθρωπος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Θρήνη καὶ χαρὰς, ὁ χορὸς τῶν Μαθητῶν σε, ἐπὶ τῇ σεπτῇ Ἀναλήψει σου Σωτήρ μου, ἐστὼς ἐν μεταίχμιῳ, ἐν τῷ ὄρει φιάνθρωπε, Δέσποτα μὴ λίπης, ἀνεβόων, ὠρφανισμένους σου οἰκέτας· ἀλλ' ἀπόσειλον, Πνεῦμα τὸ θεῖον, τὰς ψυχὰς φωτίζον τῶν δούλων σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανούς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ

Πατὴρ ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος· ὅθεν αἱ οὐράνιαι δυνάμεις ὀρώσαι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔμφοβοι ἔλεγον· Τί νι ἀτενίζετε, βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; ἔτος, ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Ζ'. Ἑβδομάδος.

Ἀποδίδεται ἡ τῆς Ἀναλήψεως ἑορτή, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς ἀπαραλλάκτως (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυελλίου, καὶ τῶν Ἀντιφώνων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· τὰ δὲ τοῦ Μηναίου ψάλλονται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ἡτοι,

Τῷ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Μαρτυρικά τῆς Ὀκτωήχης γ'.
Ἦχος πλ. β'.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες διὰ σέ Χριστέ, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν· πρεσβείαις Κύριε, καὶ εὐχαῖς αὐτῶν, πάντας ἡμᾶς διαφυλάξον.

Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολῖται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν, καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν σέφανον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τῶν Κεκοιμημένων γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ ἐν Ἑδέμ Παραδείσος.

Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ πίστεως ζησάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἀνυμνήσωμεν, αἰτοῦντες ἐκτενῶς, τούτους ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ἀπολογίαν ἀγαθὴν, δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως τυχόντας ἐν χαρᾷ, ἐν μερίδι Δικαίων,

καὶ ἐν Ἀγίων κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι, τῆς οὐρανίου βασιλείας αὐτοῦ.

Ο τῷ οἰκίῳ αἵματι Σωτῆρ, βροτοὺς ἐκπριάμενος, καὶ θανάτῳ σου θανάτου τῆ πικροῦ, ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, παρασχὼν τῇ Ἀναστάσει σου ἡμῖν, πάντας ἀνάπαυσον Κύριε, τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν παντὶ τόπῳ, βασιλεῖς τε, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, μονασταὶ καὶ μιγάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγγενεῖ· καὶ ἀξιώσον τούτους, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Τῇ ἐκ νεκρῶν Ἑγέρσει σου Χριστέ, οὐκέτι ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς· διὸ αἰτοῦμεν ἐκτενῶς, τοὺς σου δούλους ἀνάπαυσον, ἐν αὐλαῖς σου, καὶ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ Ἀδαμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφούς ἡμῶν, φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς· ἅπαντα ἄνθρωπον, τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντα πιστῶς, καὶ πρὸς σέ μεταστάντα, πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ὁ Θεός, καὶ ἀξιώσον τυχεῖν, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην, τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὡραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος. Ὁ τοῦ θαύματος! τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Ὀντως Θεὸς προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος ταῖς μεταστάσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. β'.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχῇς ἡμῶν.

Τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Ἀντὶ δὲ τοῦ Προκειμένου, ψάλλομεν εἰς Ἦχον πλ. δ'. τὸ,

Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελθού Κυρίου.

Ἀλληλουῖα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Ἀλληλουϊα, γ'.

Εἶτα τὸ, Καταξίωσον, κτλ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτυρικόν.

Ο Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον· ἐβλεπον γὰρ τὸν προκείμενον θάνατον, καὶ προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σὲ ἐνεδυναμοῦντο· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Νεκρώσιμον.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθῆσονται.

Ετίμησας εἰκόνι σε, τὸ τῶν χειρῶν σου Σῶτερ πλαστούργημα, ζωγραφήσας ἐν ὑλικῇ μορφῇ, τῆς νοεραῖς οὐσίας τὸ ὁμοίωμα· ἧς καὶ κοινωνόν με κατέστησας, θέμενος τῶν ἐπὶ γῆς κατάρχειν με τῷ αὐτεξουσίῳ, Λόγε· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον. Ἔτερον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Ινα μοι τὸ ἀξίωμα τῆς τῶν λοιπῶν ζωῆς διακρίνηται, κῆπον ἐν τῇ Ἑδέμ, παντοίοις ὠραισμένοιν φυτοῖς ἐφύτευσας, λύπης καὶ μερίμνης ἐλεύθερον, μέτοχον θείας ζωῆς, ἰσαγγελον ἐπὶ γῆς μικτόν με τάξας· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αρχὴ μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστοουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουλευθεὶς γὰρ ἐξ αἰοράτου τε, καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας· δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θείᾳ σου καὶ ζωοποιῷ ἐμπνεύσει· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο βᾶθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων, μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία· Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΝΥΧΙΑΔΟΣ.

Πατήσαντος τῷ Ἱερέως Εὐλογητόν, λέγομεν τὸν 4. Ψαλμόν, Ὁ κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου. καὶ μετ' αὐτόν, τὸ Ἀλληλουϊα, γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε. Ἀλληλουϊα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Ἀλληλουϊα, γ'.

Εἶτα τὰ Τροπάρια. Ὁ βᾶθει σοφίας.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν, Σὲ καὶ τεῖχος.

Τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια. Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς κατὰ τὸ σύνθημα, λέγων καὶ τὴν Εὐχὴν, Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων. Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, ὁ Ν. καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὸν παρόντα Νεκρώσιμον Κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Ἔτερον προσαυδῶ τοῖς ἀπελθοῦσιν μέλος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Εν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, δυσωποῦσί σε Χριστέ· οὓς ἐκ γῆς μετέστησας πιστοὺς, αἰωνίων ἀγαθῶν τυχεῖν ἀξίωσον.

Κατακοσμήσας τὰ πάντα, ζῶον μικτόν, μέσον με τὸν ἄνθρωπον, ταπεινότητος ὁμοῦ, καὶ μεγέθους ἐπλάσας· διὸ, ταῖς τῶν δούλων σου ψυχαῖς, Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Τῷ Παραδείσῳ πολίτην καὶ γεωργόν, κατ' ἀρχάς με ἔταξας· παραβαίντα δὲ τὴν σὴν ἐντολὴν ἐξώρισας· διὸ, ταῖς τῶν δούλων σου ψυχαῖς, Σῶτερ ἀνάπαυσον. Θεοτοκίον.

Ο ἐκ πλευραῖς διαπλάσας Εὐὰν τοπρίν, τὴν ἡμῶν προμήτορα, ἐξ ἀχράντου σου γαστρός, σάρκα περιβάλλεται· δι' ἧς, τοῦ θανάτου τὴν ἰσχὺν Ἀγνὴ διέλυσεν.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Νομίμως ἠθλήσαν οἱ σοὶ, Μάρτυρες ζωοδότα, καὶ στεφάνῳ τῆς νίκης κοσμηθέντες παρὰ σοῦ, τοῖς μεταστᾶσι πιστοῖς, αἰωνίαν λύτρωσιν βραβεύουσι.

Παιδεύσας πρότερον πολλοῖς, τέρασι καὶ σημείοις, ἐμὲ τὸν πλανηθέντα, ἐπ' ἐσχάτων

σεαυτὸν, κενώσας ὡς συμπαθὴς, καὶ ζητήσας, εὖρες καὶ διέσωσας.

Ρέοντων ἄστατον φθοράν, τοὺς πρὸς σὲ δια-
βάντας, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις, κατοικεῖν χαρ-
μονικῶς, ἀξιώσον ἀγαθὲ, δικαιώσας πίστει τε
καὶ χάριτι. Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος ὡς σὺ, πάναγνε Θεο-
μῆτορ· μόνη γὰρ ἐξ αἰῶνος, τὸν Θεὸν τὸν
ἀληθῆ, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τοῦ θανάτου λύ-
σαντα τὴν δύναμιν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ πέτρᾳ
» τῆς ὁμολογίας σου.

Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Εἴτα Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Αληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος
σκιαὶ καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταράτ-
τεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε τὸν
κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν,
ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί· διὸ Χριστέ ὁ
Θεὸς τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φι-
λάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου
μὴ ἐγκαταλίπης με· ἀνθρωπίνῃ προστα-
σία μὴ καταπιστεύσης με· ἀλλ' αὐτὴ ἀντιλα-
βοῦ, καὶ ἐλέησόν με.

Ῥδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Σοφίας μείζονος, δεικνύων γνώρισμα, καὶ
τῆς περὶ τὰ δῶρα πολυτελοῦς, Δέσποτα
χρηστότητος, τὰς τῶν Μαρτύρων χορείας, τοῖς
Ἀγγέλοις συνηρίθμησας.

Αφράστου δόξης σου, τυχεῖν ἀξιώσον, τοὺς
πρὸς σὲ μεταστάντας, ἔνθα Χριστέ, τῶν
εὐφραينوμένων ἐστὶν ἡ κατοικία, καὶ φωνή, κα-
θαρὰς ἀγαλλιάσεως.

Υμνοῦντας πρόσδεξαι, τὸ θείον κράτος σου,
οὓς ἐκ γῆς προσελάβου, τέκνα φωτός, τέ-
τους ἐργαζόμενος, τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀχλὺν, ἐκ-
καθαίρων πολυέλεε. Θεοτοκίον.

Δοχεῖον ἄχραντον, ναὸν πανάμωμον, κιθω-
τὸν παναγίαν, παρθενικόν, τόπον ἀγιά-
σματος, σὲ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, ὁ Δεσπότης
ἐξελέξατο.

Ῥδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ος ὁλοκάρπως ἱερά, καὶ ὡς ἀπαρχὴ τῆς
ἀνθρωπίνης οἱ Μάρτυρες φύσεως, τῷ δε-
δοξασμένῳ προσενεχθέντες Θεῷ, ἡμῖν τὴν σω-
τηρίαν, αἰεὶ βραβεύουσι.

Τῆς οὐρανίου διαγωγῆς, τῆς διανομῆς τῶν
χαρισμάτων, ἀξιώσον Δέσποτα, τῆς προ-
κοιμηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σου, παρέχων τῶν
πταισμάτων, τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ομόνος φύσει ζωοποιός, τὸ τῆς ἀγαθότη-
τος ὄντως ἀνεξιχνίαστον πέλαγος, τοὺς
τελειωθέντας τῆς βασιλείας τῆς σῆς, ἀξιώσον
οἰκτίρμον, μόνε ἀθάνατε.

Θεοτοκίον.

Ισχύς καὶ ὕμνησις ὁ ἐκ σοῦ, Δέσποινα τοῦ
κόσμου γεννηθεῖς, καὶ σωτηρία ἐγένετο, τοῖς
ἀπολλυμένοις, ἐκ τῶν τοῦ Ἄδου πυλῶν, ρύόμε-
νος τοὺς πίστει σὲ μακαρίζοντας.

Ῥδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σταυρῷ προσηλούμενος, τῶν Μαρτύρων τοὺς
χοροὺς, πρὸς σεαυτὸν συνήγαγες, μιμουμέ-
νους τὸ πάθος σου Ἀγαθὲ· διὸ σου δεόμεθα,
τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας διανάπαυσον.

Αφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ἔλθῃς φοβερός,
κρίναι τὸν κόσμον ἅπαντα, ἐν νεφέλαις
εὐδόκησον λυτρωτὰ, παιδρῶς ὑπαντῆσαί σοι,
οὓς ἐκ γῆς προσελάβου πιστοὺς δούλους σου.

Πηγὴ ζωῆς πέφυκας, ἐν ἀνδρείᾳ θείκῃ, πε-
πεδημένους Δέσποτα, ὁ ἐξάγων· τῆς δού-
λους σου τοὺς πρὸς σὲ, πιστῶς ἐκδημήσαντας,
ἐν τρυφῇ Παραδείσου κατασκήνωσον.

Θεοτοκίον.

Εἰς γῆν ἀπεστράφημεν, παραβάντες τοῦ
Θεοῦ, τὴν ἐντολὴν τὴν ἐνθεον· διὰ σοῦ δὲ
Παρθένε πρὸς ἕρανόν, ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν
φθοράν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο-
» ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδωνί, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς
ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι
πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀ-
τελεύτητος.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας
καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ
οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν
αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλά-
σας με καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν
ἀπελεύσῃ· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα,
ἐπιτάφιον θῆνον ποιοῦντες ὥδῃ, τὰ Ἀλ-
ληλουῖα.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν καμίνον.

Αυτρωθέντες τῷ σῶ αἵματι οἱ Μάρτυρες, τῆς πρώτης παραβάσεως, ῥαντισθέντες δὲ τῷ ἰδίῳ αἵματι, τὴν σὴν, σαφῶς εἰκονίζουσι σφαγὴν. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θρασυνόμενον τὸν θάνατον ἐνέκρωσας, Λόγε ζωαρχικώτατε· τοὺς ἐν πίστει δὲ κοιμηθέντας, πρόσδεξαι ταυῦν, ὑμνοῦντας καὶ λέγοντας Χριστέ· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οψυχώσας με τὸν ἄνθρωπον φυσημάτι, θείῳ, θαρραλυνώτατε, τοὺς μεταστάντας βασιλείας Δέσποτα τῆς σῆς, ἀξιώσον ψάλλειν σοι Σωτήρ· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα πάσης κτίσεως πανάμωμε, γέγονας, συλλαβοῦσα Θεόν, τὸν συντρίψαντα τοῦ θανάτου πύλας, καὶ μοχλοὺς συνθλάσαντα· ὅθεν σε Ἀγνή, ὑμνολογοῦμεν οἱ πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Σταθερῶς τῆς ἀγῶνας ἐπιδειξάμενοι, τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ κατεκοσμήθητε, Μάρτυρες Χριστοῦ ἀθλοφόροι, κραυγαῖζοντες· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιερῶς τοὺς τὸν βίον ἀπολιπόντας πιστοὺς, καὶ πρὸς σὲ τὸν Δεσπότην μεταχωρήσαντας, δέξαι προσηνῶς, ἀναπαύων ὡς εὖσπλαγχνος, σὲ ὑπερυψῶντας, Χριστέ εἰς τῆς αἰῶνας.

Νῦν ἐν γῇ τῶν πραέων πάντας αὐλίζεσθαι, τοὺς προκεκοιμημένους Σῶτερ, εὐδόκησον, πίστει τῇ εἰς σὲ δικαιοῦσας καὶ χάριτι, σὲ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν πάντες σὲ παμμακάριστε, τὴν τὸν Λόγον τὸν ὄντως ὄντα μακάριον, σάρκα δι' ἡμᾶς γεγονότα γεννήσασαν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλέξας· ἅ-
» παντα γὰρ δρᾶς, Χριστέ, μόνῳ τῷ βύλεσθαι·
» σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἄνθρωποις ἰδεῖν.

Ελπίς Μαρτύρων χορὴς ἐνεύρωσε, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην διαπύρως ἐπτέρωσε, τῶν μελλόντων τούτοις προτυπώσασα, τὴν μὴ σαλευομένην ὄντως ἀνάπαυσιν, ἧς τοὺς μεταστάντας ἀγαθὲ τυχεῖν ἀξιώσον.

Αμπραῖς καὶ θείας τυχεῖν ἐλλάμψεως, τῆς σῆς Χριστέ τοὺς πίστει μεταστάντας εὐδόκησον, τὴν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν, μόνος ὡς ἐλεήμων, τέτοις δωρούμενος, καὶ τῆς αἰωνίου ἀξίων μακαριότητος.

Οὖν τῇ φύσει χρηστὸς καὶ εὖσπλαγχνος, καὶ θελήτης ἐλέους εὖσπλαγχνίας ἡ ἄβυσσος, ἧς ἐκ τόπῃ τέτῃ τῆς κακώσεως, καὶ σκιάς τοῦ θανάτου Σῶτερ μετέστησας, ἐνθα καταλάμπει σου τὸ φῶς, τούτους κατὰ ταξον.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴν ἁγίαν Ἀγνή γινώσκουμεν, καὶ κιβωτὸν καὶ πλάκα σὲ τοῦ νόμου τῆς χάριτος· διὰ σοῦ γὰρ ἄφεσις δεδωρήται, τοῖς δεικναιωμένοις διὰ τοῦ αἵματος, τοῦ σωματωθέντος ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἄνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν ἔτλη-
» μα Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τέγμετα·
» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὥραθη βροτοῖς, Λόγος
» σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μεγαλύνουμεν.

Τὸ Τρισάγιον. Εἰθ' οὕτω τὰ Τροπάρια.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Καὶ μνημονεύσαντος τοῦ ἱερέως συνήθως, γίνεται Ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον ψάλλομεν εἰς Ἦχον πλ. δ'. τὸ, Ἀλληλουῖα, ἐκ γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόνυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Εἴτα ἡ συνήθης Στιχολογία, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου. Ἐν δὲ ταῖς Συναπταῖς πάσαις τῆς Στιχολογίας καὶ τοῦ Κανόνος, μνημονεύονται πάντες οἱ προαπελθόντες πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν.

Εἰς τὴν α'. Στιχολογίαν, λέγομεν Καθίσματα Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Αθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκαίματι, τυραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας· καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν τυράννους

καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν Βελίαν
ὁμολογίᾳ Χριστοῦ. Ὁ ἐνισχύσας αὐτοὺς Κύριε,
δόξα σοι.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Αθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι,
καὶ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομι-
σάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρα-
νόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι'
αὐτῶν ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυ-
μάστωσεν ὁ Κύριος.

Τῶν Ἀγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη
ὡς Παραδείσος ὁ ἐν Ἑδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ
ἀγαλλεται πᾶσα ἡ κτίσις· καὶ παράσχου ἡ-
μῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέ-
γα ἔλεος.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Εν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ἐν χώρᾳ
τῶν ζώντων, οὓς προσελάβου Ἰησοῦ εὐ-
σεβῶς κοιμηθέντας, κατὰταξον, ὡς εὐδιαλλα-
κτος Θεός, καὶ ἔμπλησον τοῦ ἀνεσπέρου σου
φωτὸς, καὶ τῆς ἐπουρανίου σε χαρᾶς ἀξιώσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οτὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα,
ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκείνη βουλῇ, λάμ-
ψας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀ-
δάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχάρητέ μοι, ὅτι
εὐρέθη ἡ ἀπολωμένη δραχμή. Ὁ πάντα σοφῶς
οἰκονομήσας Θεός, δόξα σοι.

Εἶτα τὸν Ἀμωμον, εἰς εἰσέσεις β'. καὶ μνημονεύει
ὁ Ἱερεὺς μετὰ τὴν α'. στάσιν· εἰς δὲ τὴν συμ-
πλήρωσιν τῆς β'. τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια.
Εἶτα Συναπτή, καὶ μνημονεύει πάλιν. Μετὰ δὲ
τὴν Ἑκφώνησιν,

Καθίσματα. Ἦχος πλ. α'.

Ανάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τῆς
δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον
ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρο-
ρῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ
ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν
ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει, φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ κόσμῳ Χρι-
στὲ ὁ Θεός, υἱὸς φωτὸς δι' αὐτῆς ἀνα-
δείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες. Τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. καὶ ὁ παρὼν εἰς ἡ. οὐ
ἢ ἀκροστιχίς, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων τῆς γ'. ε. ε'.
καὶ ζ'. Ὡδῆς.

Ψυχᾶς ἀπάσαις αἶνος ἐξ Ἀρσενίου.

Ὡδῆ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Ψυχῶν πασῶν ὁ Δεσπότης καὶ ποιητής,
καὶ κριτὴς καὶ Κύριος, οὐπὲρ πάντων
τῶν ἐν γῇ, ἐν χειρὶ τὰ πέρχτα, αὐτὸς, οὓς με-
τέστησας πιστοὺς ἐν σοὶ ἀνάπαυσον.

Υπὲρ παντὸς κοιμηθέντων γένους βροτῶν,
ἡλικίας Δέσποτα, ἀξιώματος ὁμοῦ, καὶ
μεγέθους, ἅπαντες θερμῶς, δυσωποῦμεν, ὅπως
σώσης οὓς μετέστησας.

Χειρὶ ἀχράντῳ σου Λόγε ὁ ἀπὸ γῆς, πλα-
στουργήσας μόνος με, καὶ ψυχώσας ὡς
Θεός, ζωηρᾷ ἐμπνεύσει σε, αὐτὸς, οὓς ἐντεῦθεν
προσελάβου σῶσον εὐσπλαγχνε.

Θεοτοκίον.

Αγνή Παρθένε τοῦ κόσμου καταφυγή, καὶ
στερρὰ ὑπέρμαχε, ἱκεσίαις σου θερμαῖς,
ὑπὲρ πάντων πρέσβευε τῶν σε, κεκτημένων ἐν
ἀνάγκαις τεῖχος ἀρρήκτον.

Καταβασία.

» **Ω**ς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν αἰβύσ-
» σω ἔχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθο-
» ρῶν ποντῶμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ὥδην, ἐβόα,
» ἄσωμεν.

Ὡδῆ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Ισχύει δόξης Θεϊκῆς, ὁ τῆς γῆς ἐξ ἐσχάτων,
ὡς νεφέλαις ἀνάγων, τῶν πιγῶν πρὸς σὲ
ψυχᾶς, οὓς ἐκ περάτων Χριστὲ, προσελάβου
δούλους σου ἀνάπαυσον.

Σὺ μόνος εἶ ὁ καθιστῶν, βασιλεῖς καὶ δυνά-
» στας, καὶ κριτὰς σὺν τοπαρχαῖς· ὅθεν
πάντων ὡς Θεός, αὐτὸς ἐν κρίσει τῇ σῇ, ρύσαι
τούτους Σῶτερ τῆς κολάσεως.

Απάσης γῆς ὁ ποιητής, σὺν πρεσβύταις παρ-
» θένοις, καὶ σὺν νέαις ἐφήβοις, οὓς προσε-
λάβου Χριστὲ, τῆς αἰωνίου χαρᾶς, καὶ τρυφῆς
σου τούτους καταξιώσον.

Θεοτοκίον.

Ελπίς τοῦ κόσμου κραταιά, Δέσποινα Θεο-
» τόκε, μὴ ἀπώσῃ τοὺς πόθῳ, σοὶ προσρέ-
χοντας αἰεὶ· ἀλλ' ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, πάσης ρύ-
» σαι ζάλης τοὺς τιμῶντάς σε.

Καταβασία.

» **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιγῶν σου αἰ-
» γαθὲ, καὶ σερεώσας αὐτῆς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς
» ὁμολογίας σου.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο τὰ πάντα ποιήσας νεύματι σῶ, τοὺς ἐν
πίσει θανέντας Χριστιανούς, πατέρας προ-

πάτορας, πάππους δὲ καὶ προπάππους τε, ἀδελφούς καὶ φίλους, πλουσίους καὶ πένητας, βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ὁμοῦ καὶ μονάζοντας, ὅπου τῶν Δικαίων καὶ Ἀγίων σου πλήθη, ἀπάντων ἡ οἰκῆσις, δυσωποῦμεν ἀνάπαυσον, ὡς Θεὸς εὐδιαλλάκτος· Δέσποτα Χριστέ Βασιλεῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν παρέχων αὐτοῖς, ὧν ἐξήμαρτον πάντες οἱ δοῦλοί σου.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Χαρισηρίον αἶνον χρεωσικῶς, ὡς ἡ Χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὠφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, αἰεὶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσης, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

ᾠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ποιμαίνων Δέσποτα, ἐν τόπῳ χλῆνης Σωτήρ, καὶ μετάγων ἐφ' ὕδωρ πάντας πισούς, τὸ τῆς ἀναπαύσεως, μὴ ἀποπέμψης τῆς ἐκεῖ, εὐφροσύνης τοὺς οἰκέτας σου.

Αγγέλων τάγμασιν, αὐτὸς κατὰταξον, μοναζῶν σου χορείας ἱεραρχῶν, λειτουργῶν ἀπάντων σου· σοὶ γὰρ ἀνέθεντο ψυχάς, σὺν τοῖς σώμασι φιλάνθρωπε.

Σὺ μόνος ἔγνωκας, ὡς πάντων Κύριος, τὰς θανάτου ἐφόδους, μέτρα ζωῆς, καὶ τὸ πέρας πάντων βροτῶν· διὸ οἰκτεῖρησον καὶ νῦν, τῆς σῆς δούλης ὑπεράγαθε. Θεοτοκίον.

Αγίων Ἁγίων, Θεὸν κηύσασα, Παναγία Παρθένε θείαις λιταῖς, τοῦτον νῦν δυσώπησον, σκηναῖς Ἀγίων ἐν τρυφῇ, κατατάξαι οὓς μετέστησεν. Καταβασία.

» **Χ**ριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ
» **Σ**επτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
» ἀνακραζούσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἐορταζούσα.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ιδοὺ Μαρτύρων θεῖοι χοροὶ, τάξεις Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ τῶν Δικαίων συστήματα, Σῶτερ σὲ ὑμνοῦντες καθικετεύοισι, τοῦ σῶσαι ἕς περ κόσμου, πάντας προσεῖληφας.

Στερρᾶς σου σάλπιγξ τῇ φωνῇ, ὅταν ἐξα-
νοίγωνται τάφοι, νεκρῶν, καὶ γῆ τρέμει
φρίττουσα, τότε σὺν προβάτοις ἐκ δεξιῶν σου
Χριστέ, κατὰταξον σοὺς δούλους, οὓς περ μετέ-
στησας.

Ανδρῶν τὰ εἶφη σὺν γυναίξιν, παίδων γη-
ραιῶν ὁμοῦ, πενήτων δούλων πλεσίῳν τε,
τῶν πισῶς ἐντεῦθεν μετατεθέντων πρὸς σέ, ἀ-
νάπαυσον, καὶ σῶσον ὡς εὐδιαλλάκτος.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες Ἀχραντε βοηθόν, ζῶντες καὶ θα-
νόντες εὐσεβῶς, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι κε-
κτῆμεθα· ὅθεν τῆς ἐκεῖσε τυχεῖν ἀνέσεως, αἰ-
τούμεθα πρεσβείαις σου ταῖς πρὸς Κύριον.

Καταβασία.

» **Τ**ῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθὲ, ταῖς τῶν ὁρ-
» θιζόντων σοι ψυχᾶς, πόθῳ καταύγα-
» σον, δέομαι, σὲ εἶδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄν-
» τως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνα-
» καλούμενον.

ᾠδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θαλάσσαν.

Ιλάσθητι Δέσποτα, παρακλήθητι Σωτήρ, καὶ
δείξόν σου τὸ ἔλεος, δείξον σπλάγχνα, καὶ
σῶσον ὡς ἀγαθός, τῆς γῆς πάσης ἅπαντας, ἕς
πρὸς σὲ μετηγάγου ὡς φιλάνθρωπος.

Ναμάτων ἐν κλύσμασι, καὶ ἐν ρείθροις πο-
ταμῶν, καὶ τοὺς ἐξαίφνης θνήξαντας, τῆς
ἐν νάπαις, καὶ ὄρεσι, καὶ ὁπάϊς, τὸν βίον τελέ-
σαντας, μὴ παρίδης, ὡς μόνος εὐδιαλλάκτος.

Οβλέπων ὡς Κύριος, ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐν
γῇ, τοὺς ἐν ἀδήλῳ θνήξαντας, τοὺς πο-
λέμοις καὶ μάχαις καὶ ἐν πληγαῖς, δεινῶς τε-
λευτήσαντας, πάντας οἰκτεῖρον Σῶτερ, ὡς φι-
λάνθρωπος. Θεοτοκίον.

Ηπάναντος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βρο-
τοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν
μου τὸν ἄσχατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάρα-
χον, καὶ γαλήνην παραίσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Καταβασία.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θαλάσσαν, ὑψημένην καθο-
» ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τοὺς μεταστάντας ἀφ' ἡμῶν ἐκ τῶν προσκαί-
ρων, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν κα-
τασκήνωσον, καὶ μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον,
Σῶτερ ἀθάνατε· εἰ γὰρ ὡς ἄνθρωποι ἡμαρτον
ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ σὺ ὡς ἀναμάρτητος Κύριος,
ἄφες αὐτοῖς τὰ ἐκούσια πταίσματα, καὶ τὰ
ἀκούσια, μεσιτευούσης τῆς τεκούσης σε Θεο-
τόκου, ἵνα συμφώνως βοήσωμεν ὑπὲρ αὐτῶν·
Ἀλληλουῖα. Ο Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας
καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν

ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με, καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θῆνον ποιοῦντες ὡδὴν τὴν, Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον τοῦ Μηναιῖ.

Ὡδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν καίμινον.

Σὺν Ἀγγέλοις ἐπὶ θρόνου Σῶτερ δόξης σου, ὅταν ἐλεύσῃ κρῖναι τὴν γῆν, ψυχὰς δούλων σου, τῆς σῆς πλησον θείας χαρμονῆς, τοῦ ψάλλειν ἀπαύστως καὶ βοᾶν· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εν σπαράγμασι θηρῶν Χριστὲ τοὺς θνήξαντας, καὶ οὓς ἰχθύς ἐμέλισεν, οὓς κατέχωσε συσσεισμός, καὶ βόθρος καὶ κρημνός, τοὺς πάντας ἐλέησον Σωτὴρ, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀπειλῆς, ῥῦσαι ὡς εὐσπλαγχνός.

Εἴφη, μάχαιρα καὶ πῦρ, δεινῶν ἐπίτασις, καὶ λίθων ἡ καταλύσις, οὓς ἀνάλωσε σὺν λησταῖς, λιμός τε καὶ λοιμός, τῇ σῇ μετουσίᾳ καὶ χαρᾷ, σῶσον ὑμνεῖν σε εὐσεβῶς, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Μόνη πέφυκας ἀγνή τοῦ κόσμου γέφυρα, μετάγουσα βροτοὺς πρὸς Θεόν· τοὺς τὸν βίον οὖν, τῇ πρὸς σέ ἐλπίδι καὶ στοργῇ, τελέσαντας, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, πάσης ἀνάγκης καὶ φθορᾶς, σῶζε πρεσβείαις σου.

Καταβασία.

Δροσοβόλον μὲν τὴν καίμινον εἰργάσατο, Ἀγγελος τοῖς ὁσίοις Παισὶ· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεῷ, τὸν τύραννον ἐπέισε βοᾶν· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η'. Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ.

Απαντας Δέσποτα βροτοὺς, παντοῖς τάγματος, οὓς μετέστησας Σωτὴρ, πιστοὺς σου βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ἐθνάρχας γῆς καὶ κριτὰς, λαῶν τε καὶ φυλῶν τοὺς προστατάς, ἐλέησον οἰκτίρμον, καὶ ἀνάπαυσον μόνος, ὅπως σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρῦσαι πυρός τοῦ φοβεροῦ, δούλους φιλάνθρωπε, Ἐκκλησίας σου σεπτῆς, καὶ σῶσον μοναστῶν συστήματα, ἱερωμένων πληθύν, χορείας λειτουργῶν σου ἐνθέων, καὶ πάντας τῆς ἐκεῖσε, καταξιώσον δόξης, ὅπως σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σῶσον ὦ Δέσποτα Χριστέ, σῶσον ἐλέησον, καὶ ἀνάπαυσον ψυχὰς, λαούς σου τοὺς πιστῶς τελέσαντας, τρόπῳ παντὶ τὴν ζωὴν, ἐν

τόπῳ, καὶ ἐν χώρᾳ παντοῖα, καὶ ῥῦσαι τῆς γεέννης καὶ πικρίας βασάνων, ὅπως σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ελυσας μόνη τὴν ἀράν, Παρθένε ἄχραντε, τὴν τῆς Εὐας ἀληθῶς, ζωὴν δὲ τοῖς ἐν γῇ ἐπήγασας· διὸ πρεσβείαις ταῖς σαῖς, τῆς βίης τοῦ προσκαίρου λυθέντας, ζωῆς τῆς αἰωνίου, καταξιώσον πάντας, ὅπως σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

» **Ε**κστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὃν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Νὺν ἐλεῆμον στίφη, δυσωπεῖ σε Ἀγγέλων, σὺν Χερουβὶμ τε, θεία Σεραφίμ καθικετεύει, Ἐξουσίαι, Θρόνοι καὶ Ἀρχαί, καὶ Δυνάμεις τε σὺν Ἀρχαγγέλοις, καὶ Κυριότητές σε αἰτοῦσι κραταιέ, ὅπως ψυχὰς ἀπάσας οἰκτείρης, ἃς περ μετέστησας.

Ιδοὺ οἱ δῆμοι, σὲ τῶν Προφητῶν ἐξαιτοῦνται, τῶν Ἀποστόλων δέονται χοροί, σὺν Πατριάρχαις, στίφη τε Μαρτύρων, σὺν Ὀσίων πλήθεσιν εὐπαρακλητῶς, ἀναβοῶσι· Σῶσον φιλάνθρωπε ψυχὰς, πάντων τῶν ἐπὶ γῆς τεθνεώτων, εὐσεβῶν δούλων σου.

Οἶδας τὰ πάντα βλέπεις, καθορᾶς καὶ γινώσκεις, βροτῶν τὰ πλήθη, καὶ τὸ τῆς ζωῆς ἐκάστου πέρας· πᾶσι δίδου τὴν τῶν ἐγκλημάτων λύτρωσιν, καὶ Παραδείσου τῆς καλλονῆς ἀξίωσον πάντας ὡς Θεός, μόνε, οὓς ἐξελέξω οἰκτίρμον, πιστοὺς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Υπεραγία Δέσποινα, τοῦ κόσμου Παρθένε, σὺ πάντων σκέπη, ζώντων καὶ θανόντων χρηματίζεις, καὶ γαλήνη, δόξα καὶ τρυφή, καὶ ἄνεσις τῶν σὲ προστατίν, καὶ βοηθόν, καὶ ῥύστην πλουτούντων ἀγαθή· ὅθεν αὐτοὺς διάσωσον, πάντας ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καταβασία.

» **Α**πορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἁλίαν· ἱλιγγιᾷ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμῖν σε Θεότοκε· ὁμως, ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας τὸν ἐνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προστατίς· σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μνήμην τελοῦντες πάντων, τῶν κοιμηθέντων ἐν Χριστῷ, καὶ τελευταίας ἡμέρας, μνήμην ποιήσωμεν πιστοί, ὑπὲρ ἡμῶν τε καὶ κεινῶν, Χριστὸν αἰεὶ δυσωποῦντες.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ο γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρὰ, Χριστιανῶν ἢ προστατίς, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥῦσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Φοβερόν τὸ τέλος τὸ τοῦ θανάτου, καὶ φρικτὴ ἢ κρίσις ἢ τοῦ Δεσπότη· τὸ πῦρ γὰρ τὸ ἄσβεστον, ἡντρέπισται ἐκεῖσε· σκώληξ ἀκοίμητος κολαῖζων, καὶ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, σκότος ἐξώτερον ὑπάρχει, καὶ αἰωνία δίκη· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Παῖντες οἱ τῷ βίῳ προστετηκότες, δεῦτε ἐν τοῖς τάφοις ἐξεστηκότες, ἐγκύψατε, ἴδετε τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτην· ποῦ νῦν τοῦ σώματος τὸ κάλλος, καὶ ἡ δόξα τοῦ πλούτου; ποῦ δὲ ἡ ἑπαρσις τοῦ βίου; ὄντως μάταια πάντα· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Νῦν ἐπὶ τὸν τάφον ὁ ἐπὶ θρόνου, νῦν ὁ ἐν πορφύρᾳ φθορὰν ὑπέδω· ἔτι ἐν θρόνῳ γὰρ, ἀλλ' ἐν μνήματι κεῖται· ἴδε, ἐξέλιπε, τὸ βασιλῆιον κράτος· ἴδε, ὡς ὄναρ, τῶν ἀνθρώπων, παροδεύει ὁ βίος· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Παῖντας τοὺς ἐνθένδε μετατεθέντας, ἐπὶ αἰώνιου ζωῆς ἐλπίδι, καὶ βίον ἀλλάξαντας παντοίῳ Σῶτερ τρόπῳ, πᾶσαν κατάστασιν καὶ γένος, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν, ἄνδρας ὁμοῦ τε καὶ γυναῖκας, καὶ ἀρτίτοκα βρέφη, ὡς φιλάνθρωπος, ἐν κόλποις τάξον, τῇ Ἀβραάμ τε καὶ ἐν τόποις ἀνέσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ο ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἡχοῦσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν συσσεισμῷ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπαύτησιν Χριστὲ ὁ Θεός· τότε Δέσποτα, οὓς μετέ-

στησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων σου κατάταξον σκηναῖς, τὰ τέτων ἐγκλήματα παριδὼν ἀγαθέ.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας τὸ πᾶν, ὁ καὶ τοὺς Προφήτας ἐξαποστείλας ἡμῖν, προφητεῦσαί σου τὴν παρησίαν· καὶ Ἀποστόλους, κηρύξαι σου τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν, προεφήτευον τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δὲ, τῷ βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη· Μάρτυρες δὲ ἔτυχον δόξης ἐκ τούτων, καὶ πρεσβεύουσιν ἐκτενῶς σοι τῷ Δεσπότη, σὺν τῇ τεκούσῃ σε Μητρί. Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς ψυχὰς, ἃς προσελάβη, καὶ ἡμᾶς καταξίωσον τῆς βασιλείας σου, ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἐκ τῶν τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλὴν ἀποθέμενοι.

Εχὼν ἀκατάληπτον, τὴν εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνίαν, καὶ πηγὴν ἀκένωτον, θεικῆς χρηστότητος πολυέλεε, τοὺς πρὸς σὲ Δέσποτα, μεταβεβηκότας, ἐν γῇ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατὰσχέσιν δωρούμενος, τὴν διηνεκῶς διαμένουσαν· σὺ γὰρ ὑπὲρ πάντων, ἐξέχεας τὸ αἷμά σου Χριστέ, καὶ ζωηφόρῳ τιμήματι, κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ζωοποιὸν ἐκουσίως, καὶ ζωὴν ἐπύγασας, καὶ τρυφὴν αἰδίου, πιστοῖς δέδωκας, θεικῇ Δέσποτα, εὐσπλαγχνίᾳ μόνε, πανοικτίρμον ἀναμάρτητε, ἐν ᾗ δεόμεθα, τοὺς κεκοιμημένους κατὰτάξον, ἐλπίδι ἀναστάσεως, λύσιν τῶν πταισμάτων δωρούμενος· ἵνα διὰ πάντων, ὑμνῆταί σου τὸ ὄνομα Χριστέ, καὶ σεσωσμένοι δοξαζώμεν, τὴν φιλανθρωπίαν σου.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν, ἐν ἀγαθοῖς.

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχικῇ ἐξουσίᾳ, καὶ νεκρῶν δεσπόζοντα, σὲ Χριστέ γινώσκοντες ἱκετεύομεν· Τοὺς πιστοὺς δούλους σου, τοὺς πρὸς σὲ τὸν μόνον, εὐεργέτην ἐκδημήσαντας, αὐτὸς ἀνάπαυσον, σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου φιλάνθρωπε, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων λαμπρότησι· θελήτης ἐλέους, ὑπάρχεις γὰρ καὶ σῴζεις ὡς Θεός, οὓς κατ' εἰκόνα σου ἐπλασας, μόνε πολυέλεε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αλγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἢ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφρις ἰὺν ἐξηρεύξατο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος,

παγγενῇ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάστασιν ἡμῖν ἔδωρήσατο· πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φεῖσαι Σωτὴρ, καὶ οὓς προσελάβου, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ωφθης ἐνδιαίτημα, Θεοπρεπὲς Παναγία, καὶ Θεὸν ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐγέννησας ἀπειρόγαμε, καὶ βροτοῖς ὀρώμενον, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἐν μιᾷ δὲ ὑποστάσει ἀγνή· αὐτὸν δυσώπησον, τὸν μονογενῆ καὶ πρωτότοκον, τὸν σὲ παρθένον ἄμωμον, καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς ἀναπαῦσαι, τῶν πίστει κομηθέντων ἐν φωτὶ, ἐν ἀκηρατῷ φαιδρότητι, καὶ μακαριότητι.

Τὰ Τροπάρια. { Ὁ βαῖθει σοφίας φιланθρώπως.
Σὲ καὶ τείχος καὶ λιμένα.
Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. β'.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκραῖξομαι.

Ἀπόστολος, τῆς ἡμέρας καὶ Νεκρώσιμος, ὁμοίως καὶ Εὐαγγέλιον.

Κοινωνικόν.

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε, καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. Ἀλληλουῖα.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'. πρὸς Ἦχον α'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Πεντηκοστήν ἐορτάζομεν.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν.

Πάντα χορηγεῖ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε τὸ Πνεῦμα σου κατέπεμψας.

Ἀπόστιχα Ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν.

Ἐν ταῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τριαῖδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν.

Ἀπολυτικίον.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ζήτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'. πρὸς Ἦχον α'. δευτεροῦντες τὸ α'. εἶτα ε. πρὸς Ἦχον β'. δευτεροῦντες πάλιν τὸ α'.

Ἦχος α'.

Πεντηκοστήν ἐορτάζομεν, καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον ὅσον; Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσμιον! Διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν, ἐκαινούργησας Χριστέ τοὺς σου Μαθηταίς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεὸν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς Θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁμοούσιε καὶ ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παρακλήτε, δόξα σοι. Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὗρομεν Πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριαῖδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσε. Δίς.

Εν ταῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἰ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα· καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἑσπέρᾳ, καὶ πρωῒ,

καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχὸν Πατέρα, καὶ τὸν συνἀναρχὸν Υἱὸν, καὶ τὸ συναἰδίου καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Τριαῖδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν, Πατέρα, καὶ Υἱὸν, σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Λέοντος Δεσπότης.

Δεῦτε λαοὶ, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱὸν ἐν τῷ Πατρὶ σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι· Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱὸν, συναἰδίου καὶ σύμβρονον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἣν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ καὶ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργείᾳ τῆς Ἀγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρὸς, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. Τριας ἁγία, δόξα σοι.

Εἰσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Καὶ μετὰ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ ἐφεξῆς Ἀναγνώσματα.

Ἀριθμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Εἶπε Κύριος πρὸς Μωσῆν· Συνά-
ΙΑ'. 16. **Ε**γαγέ μοι ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, οὓς σὺ αὐτὸς οἶδας, ὅτι οὗτοι εἰσὶ πρεσβύτεροι τῆς λαοῦ, καὶ γραμματεῖς αὐτῶν· καὶ ἄξεις αὐτοὺς εἰς τὴν Σικληνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ στήσονται ἐκεῖ μετὰ σοῦ. Καὶ καταθήσομαι, καὶ λαλήσω ἐκεῖ μετὰ σοῦ, καὶ ἀφελῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπὶ σοί, καὶ ἐπιθήσω ἐπ' αὐτοὺς, καὶ συναντιλήφονται μετὰ σοῦ τὴν ὁρμὴν τοῦ λαοῦ, καὶ οὐκ οἴσεις αὐτοὺς σὺ μόνος. Καὶ συνήγαγε Μωσῆς ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, καὶ ἕστησεν αὐτοὺς κύκλῳ τῆς Σικληνῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ, καὶ ἐλάλησε πρὸς Μωσῆν, καὶ παρείλετο ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπ' αὐτῇ, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς ἑβδομήκοντα ἄνδρας τοὺς πρεσβυτέρους. Ὡς δὲ ἐπανεπαύσατο τὸ Πνεῦμα ἐπ' αὐτοὺς, καὶ προσεφώνησαν ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ οὐκέτι

προσέθεντο. Καὶ κατελείφθησαν δύο ἄνδρες ἐν τῇ παρεμβολῇ· ὄνομα τῷ ἐνὶ Ἑλδαῖδ, καὶ ὄνομα τῷ δευτέρῳ Μωδαῖδ· καὶ ἐπανεπαύσατο ἐπ' αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα· καὶ οὗτοι ἦσαν τῶν καταγεγραμμένων, καὶ οὐκ ἦλθον εἰς τὴν Σικληνὴν· καὶ προσεφώνησαν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ προσδραμὼν ὁ νεανίσκος, ἀπήγγειλε τῷ Μωσεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, λέγων· Ἑλδαῖδ καὶ Μωδαῖδ προσεφώνησαν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ ἀποκριθεὶς Ἰησοῦς ὁ τῆς Ναυῆ, ὁ παρεξηκὼς Μωσεῖ, ὁ ἐκλεκτὸς αὐτῆς, εἶπε· Κύριε Μωσῆ, κώλυσον αὐτούς. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Μωσῆς· Μὴ ζηλοῖς σύ μοι; καὶ τίς δώῃ πάντα τὸν λαὸν Κυρίῳ προφῆταις, ὅταν δῶ Κύριος τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς;

Προφητείας Ἰωὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Τὰδε λέγει Κύριος· Τὰ τέκνα Σιών,
Β'. 23. **Τ**χαίρετε καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν τὰ βρώματα εἰς δικαιοσύνην· καὶ βρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρωΐμον καὶ ὄψιμον, καθὼς ἐμπροσθεν· καὶ πλησθήσονται αἱ ἄλωνες σίτου, καὶ ὑπερεκχυθήσονται αἱ ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου· καὶ ἀνταποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, καὶ ὁ βροῦχος, καὶ ἡ ἐρυσίβη, καὶ ἡ κάμψη, καὶ ἡ δυνάμις ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς· καὶ φαίγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθήσεσθε, καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὃς ἐποίησε μεθ' ἡμῶν θαυμάσια, καὶ οὐ μὴ κατασχυνηθῇ ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλὴν ἐμοῦ· καὶ οὐ μὴ κατασχυνηθῇ ἔτι ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματος μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ οἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται. Καί γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματος μου, καὶ προφητεύσουσι· καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἶμα καὶ πῦρ, καὶ ἀτμίδα καπνοῦ· ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἶμα, πρὶν ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ· καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Τὰδε λέγει Κύριος· Λήψομαι ἡμᾶς
ΛΒ'. 24. **Ε**κ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἀθροίσω ὑ-

μας ἐκ πασῶν τῶν γαιῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν ὑμῶν· καὶ ῥηνῶ ἐφ' ὑμᾶς ὕδωρ καθαρόν, καὶ καθαρισθήσεσθε ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν ὑμῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδῶλων ὑμῶν, καὶ καθαριῶ ὑμᾶς· καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν, καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ἡμῖν· καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, καὶ δώσω ἡμῖν καρδίαν σαρκίνην· καὶ τὸ πνεῦμά μου δώσω ἐν ἡμῖν, καὶ ποιήσω, ἵνα ἐν τοῖς δικαιώμασί μου πορεύησθε, καὶ τὰ κρίματά μου φυλάξησθε, καὶ ποιήσητε· καὶ κατοικήσετε ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, καὶ ἔσεσθέ μοι εἰς λαόν, καὶ γὰρ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλκμψε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα· καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρα, καὶ πρωῒ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε, Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἄναρχον Πατέρα, καὶ τὸν συνάναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδίον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένους τοῖς Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν Ἑβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει· ἤκουον γὰρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἐτέραις ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει αὐτοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες, ἐσοφίσθησαν· καὶ τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγρήσαντες, τὰ θεῖα ἐρρήτορευον· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ ἐπὶ γῆς ὀφθεῖς, καὶ ἐκ τῆς πλάνης σῶσας ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ., Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος πλ. β'.

Αγνοοῦντα τὰ ἔθνη Κύριε, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου γενομένην δύναμιν, τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γλωσσῶν, μέθην εἶναι ἐνόμιζον· ἡμεῖς δὲ στηριχθέντες ὑπ' αὐτῶν, ἀπαύσως οὕτω λέγομεν· Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Κύριε, τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡ ἐπιφοίτησις, τοὺς Ἀποστόλους σου ἐμφορήσασα, ἐν ἐτέραις γλώσσαις λαλεῖν παρεσκεύασεν· ὅθεν τὸ παράδοξον, τοῖς μὲν ἀπίστοις μέθη ἐνομιζέτο, τοῖς δὲ πιστοῖς πρόξενον σωτηρίας· ὅ τῆς ἐλλάμψεως καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκηνώτον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Γλώσσαι ποτὲ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν τῆς πυργοποιίας· γλώσσαι δὲ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκησε Θεὸς τῆς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι· ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλieiς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐλογητός εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλieiς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Ἐκ γ'.

Τὸ, αὐτὸ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθεόρτον πιστοὶ, καὶ τελευταίαν ἐορτὴν, ἐορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις, καὶ προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ, τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὥσπερ ἐν εἶδει γλωσσῶν, καὶ Μαθητὰς ἐφώτισε, καὶ τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε· Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον, ἐφώτισε. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα ὁμοιον.

Η τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν γῇ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μαριζομένη

νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγω-
γοῦσα· καὶ γέγονεν αὐτοῖς, νέφος δροσῶδες τὸ
πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς, καὶ ὑετίζουσα φλόξ,
δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν, διὰ πυρὸς τε
καὶ ὕδατος· Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτη,
καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε. Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστὲ, τὴν ἐκ τοῦ τάφου,
καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ, θείαν Ἀνά-
ληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου κατέπεμ-
ψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας τοῖς
Μαθηταῖς· ὅθεν ὥσπερ κιθάρα μυσουργικῇ, πα-
σιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θείῳ πλήκτρῳ μυστικῶς,
Σῶτερ, τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σε.

Δίς.

Τὸ α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τῆ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ
εὐθείᾳ.

Στίχ. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Τὸ, πᾶσα πνοή, Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Θ'.

Ἀνάστασιν Χριστῆ, οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθὺς τὸν
Ν'. Εἴ τα, Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός....

Βασιλεῦ οὐραίνε, Παρακλήτε, τὸ Πνεῦμα τῆς
ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ
πάντα πληρὼν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
ζωῆς χορηγός, ἐλθε, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ
καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶ-
σον ἀγαθὲ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Οἱ Κανόνες. Ὁ τοῦ βαρέος μετὰ τῶν Εἰρμῶν,
εἰς ἡ. καὶ ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ζ'.

Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν.

Ποῖημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος βαρύς. Ὁ Εἰρμός.

» Πόντῳ ἐκάλυψε Φαραῶ σὺν ἄρμασιν, ὁ
» συντρίβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχίονι·
» ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδοξασται.

Τροπάρια.

Εργῷ, ὡς παλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω,
τὸ Παρακλήτον Πνεῦμα ἐξαποστείλας
Χριστῆ, ἐλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλόνηρωπε.

Νόμῳ τὸ παλαι προκηρυχθέν καὶ Προφήταις,
ἐπληρώθη· τοῦ θείου Πνεύματος σήμερον,
πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Ἄλλος Κανὼν Ἰαμβικός.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς, διὰ στίχων Ἡρωελεγείων.

Θεογενὲς Λόγι, Πνεῦμα Παρακλήτον πάλιν ἄλλον,

Ἐκ Γενέτου κόλπων ἦκας ἐπιχθονίοις,

Οἶα πυρὸς γλώσσειαι φέρον Θεότητος αἴθλου.

Σῆμα τῆς φύλης, καὶ χάριν ὑμνοπόλοις.

Ποῖημα Κ. Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλα.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εῖῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωστος γνόφῳ,
» Ἐρρητάρευσεν τὸν θεόγραφον νόμον·
» Ἴλυν γὰρ ἐκτινάξας ὀμματος νόου,
» Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
» Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Τροπάρια.

Εφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα·

Νοσφισμὸς ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις·

Ἐγὼ γὰρ εἰς πατρῶν ὑψιστον θρόνον.

Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος,

Λάμψαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Ορος βεβηκὼς, ἀτρεκέστατος Λόγος,

Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν·

Ἔργον γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους,

Πνοὴ βιαία, καὶ πυρὸς γλωττήμασι,

Νείμας τὸ Πνεῦμα Χριστὸς, ὡς ὑπέσχετο.

Καταβασίαι. { Πόντῳ ἐκάλυψε.

{ Θεῖῳ καλυφθεὶς.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς Χρι-
» στε, ἕως ἂν ἐνδύσησθε ἔφης, καθίστατε
» ἐν Ἱερουσαλήμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμέ Παρακλήτον
» ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατρός ἀπο-
» στελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Τροπάριον.

Η τοῦ θείου Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύνα-
μις, τὴν μερισθεῖσαν παλαι φωνὴν, κα-
κῶς ὁμονοησάντων. εἰς μίαν ἀρμονίαν θείως
συνῆψε, γνῶσιν συνετίζουσα πιστοὺς τῆς Τριά-
δος, ἐν ᾗ ἐστερεώθημεν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Ε**ρρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας,
» Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
» Μόνη προσευχὴ τῆς Προφήτιδος πάλαι
» Ἀννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,
» Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Τροπάρια.

Αληπτός ἐστιν ἡ Θεαρχικωτάτη·

Ῥήτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους,

Ἄλλις σοφισταῖς συστομίζοντας λόγῳ,

Καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους,

Λαὸς ἀπείρους, ἀστραπῇ τοῦ Πνεύματος.

Ην ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φαίους,
Τὸ πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας,
Οὗ τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
Νῦν ἐμφανίζει συμφυῇ φρυκτωρίαν,
Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι. } Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.
 } "Ἐρρήξε γαστρός.

Κάθισμα. ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Οἱ τῷ Σωτῆρος ἐρασταὶ χαρὰς ἐπλήσθησαν,
καὶ θάρσος ἔλαβον, οἱ πρῶν δειλιῶντες,
ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σήμερον ἐξ ὕψους, κα-
τῆλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος
ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαούς· γλῶσσαι γὰρ
διεσπάρησαν, ὁρῶμεναι ὡσεὶ πυρός, καὶ τούτῳ
οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν.

Δίς.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων
» σου Χριστέ ἔλευσιν, ἀνεβόα· Τὴν σὴν
» εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντα τῷ
» σῶσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Τροπάρια.

Ο ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου
κηρυχθεὶς, πρῶν τοῦ ἀτελέσι, Θεὸς ἀ-
ληθὴς ὁ Παρακλήτος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρεταῖς
καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα Θεότητος φέρον, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν
πυρί, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν
γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος,
ἐρχόμενον ἐστίν, αὐτοκέλευστον.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Α**νάξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος,
» Λόγος προελθὼν Πατρός ἐξ ἀνακτίου,
» Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
» Νημερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
» Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Λουτρόν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
Λόγῳ κεραννὺς συντεθειμένη φύσει,
Ὁμβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου
Νεφυγμένης σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
Ἐπισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος.

Κάμπει τὰ πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ,
Γόνῳ τε Πατρός Πατρὶ συμφυεστάτῳ·
Ἐν γὰρ προσώποις οἶδε τριτοῖς οὐσίαν,
Νημερτὲς, ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν·
Ἐλαμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικωτάτῃ,
Ὅσοι λατρευταὶ τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας·
Ὑπερφῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης.

Καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν,
Φλὴν πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι. } Κατανοῶν ὁ Προφήτης.
 } "Ανάξ ἀνάκτων.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν Κύριε, ἐν
» γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κηθέν ἐπὶ
» τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποβολικαῖς καρ-
» δίας κτίζει καθαράς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐ-
» θεὸς ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι
» τὰ σὰ προσταγμάτα.

Τροπάριον.

Η ἐπιφοιτήσασα ἰσχὺς σήμερον, αὕτη Πνεῦ-
μα ἀγαθόν· Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ· Πνεῦ-
μα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευτὸν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
ἡμῖν πεφηνός· μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικίζε-
ται φύσει, τῆς ἐν ἡ κατοπτεύεται ἀγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Λ**υτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
» Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
» Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
» Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,
» Ἡ γλωσσόπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Τροπάρια.

Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,
Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
Ἐπισφραγίζον τὸν φερέσθιον Λόγον,
Πατροσθενὲς ζύμμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.

Γῆτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἀμαρτίας,
Ἢ αὐτῷ κατεσκευάζε τῶν Ἀποστόλων,
Θεὸς Λόγος πάνταρχος ἄχραντον δόμον·
Ὁμοσθενοῦς δὲ καὶ συνουσιουμένου,
Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φαῖος.

Καταβασίαι. } Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν.
 } Λυτήριον κάθαρσιν.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**αυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιωτικῶν μελημά-
» των, συμπλόοις ποντούμενος ἀμαρτίαις,
» καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ
» Ἰωνᾶς Χριστέ βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφόρου με-
» βυθοῦ ἀνάγαγε.

Τροπάριον.

Εκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα ἐπὶ πάσαν,
ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπλη-
ρώθη τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι
ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀράρευστος ἔφυς, καὶ τὸ Πνεῦ-
μα ἀμερίστως πρόεισιν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Γ**λασμὸς ἡμῖν Χριστὲ καὶ σωτηρία,
» Ὁ Δεσπότης ἐλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου,

» Ἰν' ὡς Πρόφῆτην. Σπρὸς ἐκ θαλαττίου,
» Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπαγῆς,
» Ὅλον τὸν Ἀδὰμ, παγγενῇ πεπτωκότα.
Τροπάρια.

Ιμερτὸν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκαίτοις
Αἰώνίως ἔξουσι Πνεῦμα καινίσαις,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ζυνημένον,
Υἷος ἀπεχθοῦς καυστικὸν μολυσμάτων,
Ρ' ὕπου τε φρενῶν ρυπτικὸν Παντοκράτορ.

Ορεκτὸν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Σιωνίταις μένουσι σὴν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου,
Λέσχην ἀπηνῇ τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων,
Ὡκιστα δεικνὺς, πυρπνῶς καθιδρύεις.

Καταβασίαι. { Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.
 { Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ.
Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέ-
ριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς
τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας
ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανά-
γιον Πνεῦμα.

Ὁ Οἶκος.

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου παραμυθίαν
τοῖς δούλοις σου Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι
τὰ πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν
ἡμῶν ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡ-
μῶν ἐν περιστάσεσιν, ἀλλὰ αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθα-
σον. Ἐγγισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ· ὡς
περ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς,
οὕτω καὶ τοῖς σὲ παθοῦσιν ἔνωσησόν σου οἱ-
κτίρμον, ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνῶμεν, καὶ δο-
ξολογῶμεν τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ὀγδόῃ ἀπὸ τῆς Πάσχα,
τὴν ἀγίαν Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν.

Στίχοι.

Πνοὴ βιαία γλωσσοπυρσεύτως νέμει,
Χριστὸς τὸ θεῖον Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις.

Εἰκνέχεται μεγάλῳ ἐνὶ ἡματι Πνεῦμ' ἀλειῦσι.

Καὶ ταύτην τὴν ἐορτὴν ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν παρελήφα-
μεν Βίβλων· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι τὴν παρ' αὐτοῖς Πεν-
τηκοστὴν ἐορτάζουσι, τιμῶντες τὸν ἑβδομὸν ἀριθμὸν, καὶ
ὅτι, μετὰ τὸ Πάσχα, πεντήκοντα ἡμέρας διαβιβάσαντες,
τὸν Νόμον ἔλαβον· οὕτω καὶ ἡμεῖς, μετὰ τὸ Πάσχα, πεν-
τήκοντα ἡμέρας ἐορτάζοντες, τὸ πανάγιον Πνεῦμα λαμβά-
νομεν, νομοθετοῦν καὶ ὁδηγοῦν εἰς πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ
τὰ ἀρέσκοντα τῷ Θεῷ διαταπτόμενον.

Ἰστίον δὲ, ὡς παρ' Ἑβραίοις τρεῖς ἦσαν ἑορταί, τὸ Πά-
σχα, ἡ Πεντηκοστή, καὶ ἡ Σκηνοπηγία. Τὸ μὲν ἐν Πάσχα,

εἰς ἀνάμνησιν ἐποιοῦν τῆς διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσ-
σης· τὸ γὰρ Πάσχα, διάβασις, ἐρμηνεύεται· ἐδήλου δὲ ἡ
τοιαύτη ἐορτὴ τὴν ἡμετέραν, ἀπὸ τῆς σκευινῆς ἀμαρτίας,
πρὸς τὸν Παράδεισον αὐθις διάβασιν καὶ ἐπάνοδον.

Τὴν δὲ Πεντηκοστὴν ἐορτάζον, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ
ἐρήμῳ κακοπαθείας αὐτῶν, καὶ ὥπως διὰ πολλῶν θλίψεων
εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ἐσῆχθησαν· τότε γὰρ καὶ
καρποῦ, σίτου καὶ οἴνου ἀπήλαυσαν· καὶ ἐδήλου τὴν ἡμε-
τέραν ἐξ ἀπιστίας κακώσιν, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰσέ-
λευσιν· τότε γὰρ καὶ ἡμεῖς τοῦ Δεσποτικῆς μεταλαμβάνομεν
Σώματος καὶ Αἵματος. Οἱ μὲν οὖν διὰ ταύτην τὴν αἰ-
τίαν λέγουσι τὴν παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστὴν ἐορτάζεσθαι.
Οἱ δὲ, εἰς τιμὴν, ὡς φασί, τῶν πεντήκοντα ἡμερῶν, ἃς
νηστεύσας ὁ Μωϋσῆς, τὸν θεόγραφον Νόμον ἐδέξατο· ἐν-
ταυτῷ μεμνημένοι καὶ τῆς μεσχευσίας, καὶ τῶν ἄλλων,
ἅπερ, ὅτε Μωϋσῆς ἀνιών ἐν τῷ ὄρει, καὶ κατιῶν, διεπρά-
ξατο. Ἐτέροις δὲ ἔδοξε τὴν Πεντηκοστὴν παρ' Ἑβραίοις
ἐπινοηθῆναι, διὰ τὴν τοῦ ἐπτά τιμὴν, ὡς εἴρηται· αὐτὸς
γὰρ ἐφ' ἑαυτὸν ἐπτάκις συντιθέμενος, ποιεῖ τὸν πεντήκοντα
μίας δεύσης ἡμέρας. Οὐκ ἐν ἡμέραις δὲ μόνον τῆς Πεν-
τηκοστῆς ἡ τιμὴ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνιαυτούς, ἐξ ὧν ὁ παρ' ἐ-
κείνοις Ἰωβηλαῖος γεννᾶται· ἐπταπλασιαζομένων γὰρ τῶν
ἔτων, οὗτος γίνεται· ὅτε καὶ τὴν γῆν ἀσπορον ἀφιάσῃ,
καὶ ζώοις παρέχουσιν ἄνουςιν, καὶ τοῖς ὠνυτοῖς τῶν δοῦ-
λων ἀναχωρεῖν ἐπιτρέπουσι.

Τρίτῃ δὲ ἐορτῇ ἡ Σκηνοπηγία, ἐορταζομένη μετὰ τὴν
συγκομιδὴν τῶν καρπῶν· μετὰ πέντε ὁλονότι μῆνας τῆς
ἐορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἐτελείτο δὲ αὕτη, εἰς μνήμην τῆς
ἡμέρας, κατ' ἣν Μωϋσῆς πρῶτον ἔπηξε πλὴν ἐν ὄρει Σινᾷ
ὁραθεῖσαν διὰ νεφέλης, καὶ κατασκευασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀρ-
χιτέκτονος Βεσιλεῆλ, Σκηνην· σκηνὰς γὰρ καὶ οὗτοι δια-
πραττόμενοι, τὴν αὐτὴν ἐπιτελοῦν ἐορτὴν, καὶ ἐν ἀγροῖς
διάγοντες, καὶ εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τοὺς καρποὺς τῶν ἰ-
δίων συνεχόμενον πόνων. Ἐν ταύτῃ δοκεῖ καὶ Δαυὶδ τοὺς
ὑπὲρ τῶν ληνῶν ἐπιγράφειν Ψαλμοὺς. Τύπος δὲ ἦν αὕτη
τῆς ἡμῶν ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, ὅτε διαλυθέντων τῶν
σωματικῶν ἡμῶν σκηνῶν, καὶ αὐθις συμπληγνυμένων, τῶν
ἰδίων πόνων τοὺς καρποὺς ἀπολαύσομεν, πανηγυρίζοντες
ἐν ταῖς αἰώνιαις σκηναῖς.

Χρὴ δὲ εἶδέναι, ὡς κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς Πεν-
τηκοστῆς τελουμένης, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῖς Μαθηταῖς
ἐπεδήμησεν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς ἀγίοις Πατράσιν ἔδοξε μερίσαι
τὰς ἐορτάς, διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ παναγίου καὶ ζωοποιῶ
Πνεύματος, ὅτι ἐν ἐστὶ τῆς ἀγίας καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος,
ἰδοὺ καὶ ἡμεῖς εἰς αὐρίον, ὅπως τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐ-
πεδήμησε, λέξομεν.

Ταῖς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων πρεσβείαις, Χρι-
στὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβληθέντες ὁ-
» σιοὶ Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέ-
» βαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες· Εὐ-
» λογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ρήτορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν Ἀπο-
στόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, ἐνομί-
ζετο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρί-
ζεται, εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογοῦ-
μεν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχον, τῆς αὐ-

τῆς ἐξουσίας Λόγον καὶ Πνεῦμα, Εὐλογητὸς εἶ,
κραῖζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος.

- Σὺμφωνον ἐθρόνησεν ὀργάνων μέλος,
- Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας·
- Ἡ τοῦ Παρακλητοῦ δὲ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,
- Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Φωνὴν προφητόφθεγκτον ἡγνοηκότες,
Ἐφασκον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθην,
Ρῆσεις ξηνηκούσθησαν ὡς Ἀποστόλων·
Οἱ εὐσεβεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν ἐνθέως·

Νεουργε τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἶ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὅπα,
Ἐνθους Ἰωὴλ τοῦ Δεαρχικωτάτου,
Οἷς ἐκχεῶ, φήσαντος οἰάπερ Λόγου,
Τοῦ Πνεύματός μου, συμβοήσουσι· Φύσις,
Ἡ τρισσοφεγγόφωτος, εὐλογητὸς εἶ.

Τριττὴ μὲν εὐμοίρησεν ὠρῶν τὴν χάριν,
Ὅπως ὑπεμφήνειε τρεῖς ὑποστάσεις,
Σέβειν ἐν ἀπλότῃ τῆς ἐξουσίας·
Ἀλλ' ἐν μιᾷ νῦν ἡμερῶν τῇ Κυρίᾳ,
Υἱὸς, Πατὴρ, καὶ Πνεῦμα, εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασίαι. { Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.
Σὺμφωνον ἐθρόνησεν.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

- Ἀφλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα,
- Βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ
- καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ· καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ,
- τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδοὺς ἔδειξε·
- Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
- περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φερομένης, ἡχητι-
κῶς τοῦ Πνεύματος τοῦ παναγίου, ἀλιεῦ-
σι πνοῆς, πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα
τοῦ Θεοῦ ἐρρήτορεύοντο· Πάντα τὰ ἔργα τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Οὐ μὴ διγχομένῳ προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ
πεφρικότες πῦρ δειματοῦν, δεῦτε καὶ
ζῶμεν ἐν τῷ ὄρει Σιών, ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ,
πνευματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχορευόντες·
Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος.

- Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
- Ὁ τρισσοφεγγὴς τῆς Δεαρχίας τύπος.
- Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον,

- Σωτῆρα καὶ πανταυγόν, ὡς εὐεργέτην,
- Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Τροπάρια.

Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσπόων ἐπῶν,
Ἄ πατρακουσθεῖς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη,
Τὸ Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτῳ Δεῖα,
Ἐφίζον· εὐλογητὸν οἰκείουμένη,
Ἡ λοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδεσπότης ἰόν,
Φῶς αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν φαῖους,
Υἱὸν ἀρχόν, ἡκεῖ ἐμφοροῦν Ἀποστόλοις,
Τιμῆν ὡς ἄημα· τοῖς σοῖς οἰκέταις,
Λελιπαρημένον δὲ Πνεῦμα προσνέμεις.

Ἡσε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα,
Σὴν σωματωδῶς, ὡ μέδων, ἐνδημίαν,
Καὶ Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
Ἀκτισοσυμπλασουργοσύνθρονον σέθεν,
Ἰεὺς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι. { Ἀφλεκτος πυρὶ.
Λύει τὰ δεσμά.

Ὡδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

- Μὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα κυοφορήσασα, καὶ
- παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανείσασα,
- Μητὲρ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον
- τοῦ ἀσέκτου, χωρίον τῆ ἀπείρου πλασουργοῦ
- σου, σὲ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος,
Ὁ ζηλωτὴς καὶ πυρίπνους χαίρων ὀχού-
μενος, τὴν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοϊαν ἐδήλου,
ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις, ὑφ' ἧς καταλαμφθέντες,
τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ἠκούετο· τῶν
Μαθητῶν τῆς μιᾶς γὰρ φωνῆς ἀπηχουμέ-
νης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ἐνηχοῦντο,
λαοί, φυλαὶ καὶ γλώσσαι, τὰ Δεῖα μεγαλεῖα,
τῆς Τριάδος γνῶσιν μυούμενοι.

Εἰρμός ἄλλος.

- Χαίροις Ἀνασσα μητροπάρθενον κλέος·
- Ἀπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
- Ρητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·
- Ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον
- Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξαζόμεν.

Τροπάρια.

Υποδὲν ἔοικε τὴν φυσίζωον Κόρην·
Μόνη γὰρ ἐν δίνῃσι κεκρύφει Λόγον,
Νοσοῦσαν ἀλθέοντα τὴν βροτῶν φύσιν·

Ὅς δεξιοῖς κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος
Πατὴρ, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Οσοῖς ἐπνευσεν ἡ Θεόρρυτος χάρις,
Λάμποντες, ἀστράπτοντες, ἡλλοιωμένοι,

Οἱ θνητοὶ ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην,
Ἰσοσθενοῦσαν τὴν ἀτμητον εἰδότες,
Σοφὴν τρίφεγγον οὐσίαν δοξαζόμεν.

Καταβάσiai. } Μὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα.
} Χαίροις Ἀνασσα.

Ἐξαποστειλαίριον. Ἦχος γ'.

Ὁ αὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖον ἐκ τῆ Πα-
τρὸς, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγράμ-
μαῖσι Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγινόντας,
σῶσον, ἀγίασον πάντας. Δίς.

Ἔτερον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ
ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις,
ταῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ
κόσμος φωταγωγεῖται, Τριάδα σέβειν ἀγίαν.

Ἀπαξ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν
τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες
αὐτὰ. Ἦχος δ'.

Παραδόξα σήμερον, εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν
πόλει Δαυὶδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατήλθε τὸ
ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ Δεηγόρος
Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο. Φησὶ γάρ· Συνηγμένων
τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος, κα-
θάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε
τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ πάντες ἤρ-
ξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι,
ξένοις διδάγμασι, τῆς ἀγίας Τριάδος. Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι,
καὶ ἔσται, οὔτε ἀρχάμενον, οὔτε παυσό-
μενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρί· καὶ Υἱῷ συντεταγμένον,
καὶ συναριθμούμενον· ζωὴ, καὶ ζωοποιῶν· φῶς,
καὶ φωτὸς χορηγόν· αὐτάγαθον, καὶ πηγὴ ἀ-
γαθότητος· δι' οὗ Πατήρ γνωρίζεται, καὶ Υἱὸς
δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται, μία
δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς
ἀγίας Τριάδος. Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ ζῶ-
σα πηγὴ νοερά· Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα
συνέσεως· ἀγαθὸν, εὐθές, νοερὸν, ἡγεμονεῦον,
καθαῖρον τὰ πταίσματα. Θεός, καὶ Θεοποιῶν·
πῦρ, ἐκ πυρὸς προῖον, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαι-
ροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφῆται ἅπαντες,
καὶ Θεοὶ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐξεφθῆσαν.
Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρήμενον
εἰς νομαῖς χαρισμάτων. Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ

πάντα πληρὼν, ὁ Διψαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ
καθαρίσον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶ-
σον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπολύσις.

✠✠✠

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ψάλλομεν τὰ Ἀντίφωνα ταῦτα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποιή-
σιν δὲ χειρῶν αὐτῆς ἀναγγέλλει τὸ σέρεώμα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα, καὶ
νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γινώσιν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Οὐκ εἰσὶ λαλῖαι, οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀ-
κούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος
αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης
τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλί-
ψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ
Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ, ψάλλοντάς
σαι· Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Ἐξαπεστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἀγίου, καὶ
ἐκ Σιών ἀντιλάβοιτό σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ.

Στίχ. Μνησθεὶν πάσης Δυσίας σου, καὶ τὸ ὄλο-
καύτωμά σου πιανάτω.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ο' μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται
ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλ-
λιάσεται σφόδρα.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδω-
κας αὐτῷ, καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐ-
τοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ὅτι προέφθασας αὐτόν ἐν εὐλογίαις χρη-

ζότητος, ἔθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σέ-
φρανον ἐκ λίθου τιμίου.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ζωὴν ἠτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μα-
κρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εἰσοδικόν.

Ὑψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἄσωμεν
καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ.

Τὸ Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ Κοντάκιον.

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε...

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Πράξις.

Ἐν τῷ συμπληρῆσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντη-
κοστῆς... Ἀλληλουϊα. Ἦχος α'.

Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν.

Στίχ. Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς.

Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ
εὐθείᾳ. Ἀλληλουϊα.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Σημαίνει ταχύτερον διὰ τὴν τῆς γονυκλισίας
Ἀκολουθίαν.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμόν, Συναπτὴ με-
γάλη ὑπὸ τοῦ Διακόνου, εἰ ἔστιν· εἰδὲ μὴ, ὑπὸ
τοῦ Ἱερέως.

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υ'πὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης...

Υ'πὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐ-
σταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ...

Υ'πὲρ τοῦ περιστώτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχο-
μένου τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Κυ-
ρίου δεηθῶμεν.

Υ'πὲρ τῶν κλινόντων τὰς καρδίας αὐτῶν ἐνώ-
πιον Κυρίου, καὶ τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δε-
σῶμεν.

Υ'πὲρ τοῦ ἐνισχυθῆναι ἡμᾶς πρὸς τελείωσιν
εὐαρεστήσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υ'πὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι πλούσια τὰ ἑλέη
αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υ'πὲρ τοῦ δεχθῆναι τὴν γονυκλισίαν ἡμῶν, ὡς
θυμίαμα ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υ'πὲρ τῶν χρηζόντων τῆς παρ' αὐτῆ βοήθειας,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υ'πὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης...

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον...

Τῆς Παναγίας ἀχράντης ὑπερευλογημένης...

Ἑκφώνησις παρὰ τοῦ Ἱερέως.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύ-
νησις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ
Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους ε'. καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'.
δευτεροῦντες αὐτά. Ἦχος δ'.

Παραδόξα σήμερον, εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν
πόλει Δαυὶδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατῆλθε τὸ
Ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ Δαυὶδ
Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο. Φησὶ γάρ· Συνη-
μένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἡ-
χος, καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐ-
πλήρωσε τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ
πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξέ-
νοισδόγμασι, ξένοισδιδάγμασι, τῆς ἁγίας Τριάδος.
Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι,
καὶ ἔσται, οὔτε ἀρχαίμενον, οὔτε παυσό-
μενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον,
καὶ συναριθμούμενον· ζωὴ, καὶ ζωοποιῶν·
φῶς, καὶ φωτὸς χορηγόν· αὐτάγαθον, καὶ πη-
γὴ ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται, καὶ
Υἱὸς δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται,
μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις,
τῆς ἁγίας Τριάδος. Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ
ζῶσα πηγὴ νοερά. Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦ-
μα συνέσεως, ἀγαθόν, εὐθές, νοερὸν, ἡγεμονεῦον,
καθαῖρον τὰ πταίσματα. Θεός, καὶ Θεοποιῶν·
πῦρ, ἐκ πυρὸς προῖον, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, δια-
ροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφήται ἅπαντες,
καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστεφθη-
σαν. Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ δια-
ρούμενον, εἰς νομαὶς χαρισμάτων. Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ
πάντα πληρὼν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
ζωῆς χορηγός· ἐλθε, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν,

καὶ καθαίρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ
σώσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον.
Ἦχος βαρὺς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός,
ὁ ποιῶν θαυμασία μόνος.

Στίχ. α'. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύνα-
μίν σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. β'. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην· αὕτη ἡ ἀλ-
λοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. γ'. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου, ὅτι μνη-
σθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασιῶν σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Εἶτα λέγει ὁ Διάκονος.

Εἴ τι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τῷ Κυρίου
δεηθώμεν.

Καὶ ἡμῶν κλινόντων τὰ γόνατα ἐπὶ γῆς,
καὶ ἀσκεπῶν ὄντων, ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεὺς τὰς
Εὐχαῖς ἀπὸ τοῦ βήματος μεγαλοφώνως, εἰς
ἐπήκοον πάντων.

Αἴχραντε, ἀμίαντε, ἀναρχε, ἀόρατε, ἀκατά-
ληπτε, ἀνεξιχνίαστε, ἀναλλαίωτε, ἀνυ-
πέρβλητε, ἀμέτρητε, ἀνεξίκακε Κύριε· ὁ μόνος
ἔχων ἀθανασίαν, φῶς αἰῶν ἀπρόσιτον· ὁ ποιή-
σας τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασ-
σαν, καὶ πάντα τὰ δημιουργηθέντα ἐν αὐτοῖς·
ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖσθαι τοῖς πᾶσι τὰς αἰτήσεις
παρέχων· Σοῦ δεόμεθα, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν,
Δέσποτα φιλόνητο, τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου,
καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
τοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμε-
τέραν σωτηρίαν κατελθόντος ἐκ τῶν οὐρανῶν,
καὶ σαρκωθέντος ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ
Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου, καὶ ἐνδόξου, Θεοτό-
κου· ὃς πρότερον μὲν λόγοις διδάσκων, ὕψερρον
δὲ καὶ ἔργοις ὑποδεικνύς, ἠνίκα τὸ σωτήριον
ὑφίστατο πάθος, παρέσχεν ἡμῖν ὑπογραμμὸν
τοῖς ταπεινοῖς, καὶ ἁμαρτωλοῖς, καὶ ἀναξίοις
δούλοις σου, δεήσεις προσφέρειν, ἐν αὐχένος
καὶ γονάτων κλίσεσιν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρ-
τημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Αὐ-
τός οὖν, πολυέλεε καὶ φιλόνητο, ἐπάκουσον
ἡμῶν, ἐν ἣ ἂν ἡμέρα ἐπικαλεσώμεθα σε· ἐξαί-
ρέτως δὲ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῆς Πεντηκοστῆς,
ἐν ἣ, μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι τὸν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθε-
σθῆναι ἐν δεξιᾷ σου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς,
κατέπεμψε τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς ἀγίους

αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλους· ὃ καὶ ἐκα-
θισεν ἐφ' ἑνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν
ἅπαντες τῆς ἀκενώτου χάριτος αὐτοῦ, καὶ
ἐλάλησαν ἐτέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖά σου,
καὶ προεφήτευσαν. Νῦν οὖν δεομένων ἐπάκου-
σον ἡμῶν, καὶ μνήσθητι ἡμῶν τῶν ταπεινῶν,
καὶ κατακρίτων, καὶ ἐπίστρεψον τὴν αἵμα-
λωσίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν οἰκείαν συμπαί-
θειαν ἔχων ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν. Δέξαι
ἡμᾶς προσπίπτοντάς σοι, καὶ βοῶντας τὸ,
Ἡμάρτομεν. Ἐπὶ σέ ἐπερρίφημεν ἐκ μήτρας,
ἀπὸ γαστροῦ μητρὸς ἡμῶν, Θεὸς ἡμῶν σὺ εἶ·
ἀλλ' ὅτι ἐξέλειπον ἐν μάταιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν,
γεγυμνώμεθα τῆς σῆς βοηθείας, ἐστερήμεθα
ἀπὸ πάσης ἀπολογίας. Ἀλλὰ θαρρύντες τοῖς
οἰκτιρμοῖς σου, κράζομεν· Ἀμαρτίας νεότητος
ἡμῶν, καὶ ἀγνοίας μὴ μνησθῆς, καὶ ἐκ τῶν
κρυφίων ἡμῶν καθαίρισον ἡμᾶς. Μὴ ἀπαρρί-
ψῃς ἡμᾶς εἰς καιρὸν γήρωος· ἐν τῷ ἐκλείπειν
τὴν ἰσχὺν ἡμῶν, μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς· πρὶν
ἡμᾶς εἰς τὴν γῆν ἀποστρέψαι, ἀξιώσον πρὸς
σέ ἐπιστρέψαι, καὶ πρόσχες ἡμῖν ἐν εὐμενείᾳ
καὶ χάριτι. Ἐπιμέτρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν
τοῖς οἰκτιρμοῖς σου· ἀντίθες τὴν ἄβυσσον τῶν
οἰκτιρμῶν σου, τῷ πλήθει τῶν πλημμελημάτων
ἡμῶν. Ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους ἁγίου σου, Κύριε,
ἐπὶ τὸν λαόν σου τὸν περιεσῶτα, καὶ ἀπεκδε-
χόμενον τὸ παρά σου πλούσιον ἔλεος· ἐπίσκε-
ψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί σου· ῥῦσαι ἡμᾶς
ἐκ τῆς καταδυναστείας τοῦ Διαβόλου· ἀσφαί-
λισαι τὴν ζωὴν ἡμῶν τοῖς ἁγίοις καὶ ἱεροῖς νό-
μοις σου· Ἀγγέλῳ πιστῷ φύλακι παρακατάθῃ
τὸν λαόν σου· πάντα ἡμᾶς συνάγαγε εἰς τὴν
Βασιλείαν σου· δὸς συγγνώμην τοῖς ἐλπίζουσιν
ἐπὶ σέ· ἄφες αὐτοῖς καὶ ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα·
καθαίρισον ἡμᾶς τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἁγίου σου
Πνεύματος· διάλυσον τὰς κατ' ἡμῶν μηχανὰς
τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπισυναίπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Εὐλογητός, εἰ Κύριε, Δέσποτα παντοκρά-
τορ, ὁ φωτίσας τὴν ἡμέραν τῷ φωτὶ τῷ
ἡλιακῷ, καὶ τὴν νύκτα φαιδρύνας ταῖς αὐγαῖς
τοῦ πυρός· ὁ τὸ μῆκος τῆς ἡμέρας διελθεῖν
ἡμᾶς καταξιώσας, καὶ προσεγγίσει ταῖς ἀρ-
χαῖς τῆς νυκτός, ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν,
καὶ παντός τοῦ λαοῦ σου· καὶ πᾶσιν ἡμῖν
συγχωρήσας τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια ἁμαρ-
τήματα, πρόσδεξαι τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν ἱκεσί-
ας, καὶ κατὰπεμψον τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου
καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου.

Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις Ἀγγέλοις σου· ὀπλίσον ἡμᾶς ὀπλοῖς δικαιοσύνης σου· περιχαράκωσον ἡμᾶς τῇ ἀληθείᾳ σου· φρούρησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου· ῥύσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου. Παράσχου δὲ ἡμῖν καὶ τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, σὺν τῇ ἐπερχομένῃ νυκτὶ, τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν, ἀναμάρτητον, ἀσκανδάλιστον, ἀφάνταστον, καὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν· πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστητον καὶ διαφυλάξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Ἦς Παναγίας ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνῶς.

Σὺν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐλεεῖν καὶ σῶζειν ἡμᾶς...

Ὁ Διάκονος.

Εἴπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς... κτλ.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς τὴν Ἐκφώνησιν.

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόνηθρωπος...

Εἶτα ὁ Διάκονος.

Ἐτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τῷ Κυρίου δεηθώμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐπευχεται.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τὴν σὴν εἰρήνην δέδωκώς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος δωρεάν, ἔτι τῷ βίῳ καὶ ἡμῖν συμπαρῶν, εἰς κληρονομίαν ἀναφαίρετον τοῖς πιστοῖς αἰεὶ παρέχων, ἐμφανέστερον δὲ ταύτην τὴν χάριν τοῖς σοῖς μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις σήμερον καταπέμψας, καὶ τὰ τούτων χεῖλη πυρίναις στομώσας γλώσσαις, δι' ὧν πᾶν γένος ἀνθρώπων τὴν θεογνωσίαν, ἰδίᾳ διαλέκτῳ, εἰς ἀκοὴν ὠτίου δεξάμενοι, φωτὶ τοῦ Πνεύματος ἐφωτίσθημεν, καὶ τῆς πλάνης ὡς ἐκ σκότους ἀπηλλάγημεν, καὶ τῇ τῶν αἰσθητῶν καὶ πυρίνων γλωσσῶν διανομῇ, καὶ ὑπερφυεῖ ἐνεργείᾳ, τὴν εἰς σὲ πίστιν ἐμαθητεύσαμεν, καὶ σὲ θεολογεῖν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, ἐν μιᾷ Θεότητι, καὶ δυνάμει, καὶ ἐξουσίᾳ κατηνυγάσθημεν. Σὺ οὖν τὸ ἀπαύγασμα τοῦ Πατρὸς, ὁ τῆς οὐσίας καὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ ἀπαράλλακτος, καὶ ἀμετακίνητος χαρακτήρ, ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς χάριτος, διανοίξον καὶ μοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὰ χεῖλη, καὶ δίδαξόν με πῶς δεῖ, καὶ ὑπὲρ ὧν χρὴ προσεύχεσθαι. Σὺ γὰρ εἶ, ὁ γινώσκων τὸ πολὺ τῶν ἀμαρτιῶν μου πλῆθος, ἀλλ' ἡ σὴ

εὐσπλαγχνία νικήσει τούτων τὸ ἄμετρον· ἰδοὺ γὰρ φόβῳ παρίσταμαί σοι, εἰς τὸ πέλαγος τοῦ ἐλέους σου τὴν ἀπόγνωσιν ἀπορρίψας τῆς ψυχῆς μου. Κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, ὁ πᾶσαν ῥήματι τὴν κτίσιν ἀρρήτῳ σοφίας δυνάμει κυβερνῶν, ὁ εὐδὺς τῶν χειμαζομένων λιμὴν, καὶ γνώρισόν μοι ὁδόν, ἐν ᾗ πορεύσομαι. Πνεῦμα σοφίας σου τοῖς ἐμοῖς παράσχου διαλογισμαῖς, Πνεῦμα συνέσεως τῇ ἀφροσύνῃ μου δωρούμενος· Πνεῦμα φόβου σου τοῖς ἐμοῖς ἐπισκίασον ἔργοις· καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκατοῖς μου· καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶς τὸ τῆς διανοίας μου στήριξον ὀλισθηρόν· ἵνα κατ' ἐκαστὴν ἡμέραν, τῷ Πνεύματι σε τῷ ἀγαθῷ, πρὸς τὸ συμφέρον ὁδηγούμενος, καταξιωθῶ ποιεῖν τὰς ἐντολάς σου, καὶ τῆς σῆς αἰεὶ μνημονεύειν ἐνδόξου, καὶ ἐρευνητικῆς τῶν πεπραγμένων ἡμῖν παρησίας· καὶ μὴ παρίδῃς με τοῖς φθειρομένοις τῷ κόσμῳ ἐναπατάσθαι τερπνοῖς, ἀλλὰ τῶν μελλόντων ὀρέγεσθαι τῆς ἀπολαύσεως ἐνίσχυσον θησαυρῶν. Σὺ γὰρ εἶπας, Δέσποτα, ὅτι περ, ὅσα ἂν τις αἰτήσῃται ἐν τῷ ὀνόματί σου, ἀκωλύτως παρὰ τοῦ σοῦ λαμβάνει συναϊδίου Θεοῦ καὶ Πατρὸς· διὸ καὶ γὰρ ὁ ἀμαρτωλός, ἐν τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἀγίου σε Πνεύματος, τὴν σὴν ἱκατεύω ἀγαθότητα· Ὅσα νύξά μιν, ἀπόδος μοι εἰς σωτηρίαν. Ναὶ Κύριε, ὁ πάσης εὐεργεσίας ἐπλουσιοπάροχος δοτὴρ ἀγαθός· ὅτι σὺ εἶ, ὁ δίδους ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα. Σὺ εἶ, ὁ συμπαθής, ὁ ἐλεήμων, ὁ ἀναμαρτήτως γεγονώς τῆς σαρκὸς ἡμῶν κοιτῶνός, καὶ τοῖς κάμπτουσι πρὸς σὲ γόνυ, ἐπικαμπτόμενος φιλευσπλαγχνῶς, ἰλασμός τε γεγόμενος τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Δὲ δὴ, Κύριε, τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου· ἐπακούσον ἡμῶν ἐξ οὐρανοῦ ἀγίου σε· ἀγίασον αὐτοὺς τῇ δυνάμει τῆς σωτηρίου δεξιᾶς σε· σκέπασον αὐτοὺς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου· μὴ παρίδῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου· σοὶ μόνῳ ἀμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ σοὶ μόνῳ λατρεύομεν· οὐκ οἶδαμεν προσκυνεῖν Θεῷ ἄλλοτρίῳ, ἔδὲ διαπετάζειν πρὸς ἕτερον Θεὸν τὰς ἐαυτῶν, Δέσποτα, χεῖρας. Ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα· καὶ προσδεχόμενος ἡμῶν τὰς γονυπετεῖς δεήσεις, ἔκτεινον πᾶσιν ἡμῖν χεῖρα βοηθείας· πρόσδεξαι τὴν εὐχὴν πάντων, ὡς θυμίαμα δεκτόν, ἀναλαμβανόμενον ἐνώπιον τῆς σῆς ὑπεραγάθου βασιλείας.

Ἐπισυναίπτει καὶ ταύτην.

Κύριε, Κύριε, ὁ ῥυσάμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντός βέλους πετομένου· ἡμέρας, ῥύσαι ἡμᾶς

καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπο-
ρευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἐσπερινήν, ταῖς
τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάσεις. Καταξίωσον δὲ
ἡμᾶς, καὶ τὸ νυκτερινὸν σταδίου ἀμέμπτως
διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν· καὶ λύτρωσαι
ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ταραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐκ
τοῦ Διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογι-
σμοῖς ἡμῶν μέριμναν, τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ
δικαίᾳ σου κρίσει ἐξετάσεως. Καθηλώσον ἐκ
τοῦ φόβου σου ταῖς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρω-
σον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἵνα, καὶ ἐν
τῇ κατ' ὕπνον ἡσυχίᾳ, ἐμφαιδρυνώμεθα τῇ
θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Ἀπόστησον δὲ ἀφ' ἡ-
μῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ, καὶ ἐπιθυ-
μίαν βλαβεράν. Διανίστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ
καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πί-
στει, καὶ προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλ-
μασί σου.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ
διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Εὐδοκίᾳ, καὶ χάριτι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ,
μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ
ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ
αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἶτα τὸ, Καταξίωσον, Κύριε.

Μετὰ δὲ τοῦτο, λέγει ὁ Διάκονος.

Εἴ τι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου
δεηθώμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς τὴν Εὐχὴν.

Η ἀεὶ ἀεὶ βρύουσα ζωτικὴ καὶ φωτιστικὴ
πηγὴ, ἡ συναῖδιος τοῦ Πατρὸς δημιουργι-
κὴ δύναμις, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν, διὰ τὴν
τῶν βροτῶν σωτηρίαν, ὑπερκάλλως πληρώσας,
Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὁ θανάτου δεσμοὺς ἀ-
λύτους, καὶ κλεῖθρα Ἄδου διαρρήξας, πονηρῶν
δὲ πνευμάτων πλήθη καταπατήσας· ὁ προσα-
γαγὼν σεαυτὸν ἄμωμον ὑπὲρ ἡμῶν ἱερεῖον, τὸ
σῶμα δούς τὸ ἄχραντον εἰς θυσίαν, τὸ πάσης
ἀμαρτίας ἄψαυστόν τε καὶ ἄβαντον, καὶ διὰ
τῆς φρικτῆς ταύτης, καὶ ἀνεκδιηγήτου ἱερουρ-
γίας, ζωὴν ἡμῖν αἰώνιον χαρισάμενος· ὁ εἰς
Ἄδου καταβάς, καὶ μοχλοὺς αἰωνίους συντρί-
ψας, καὶ τοῖς κάτω καθημένοις ἄνοδον ὑπο-
δείξας· τὸν δὲ ἀρχέκακον καὶ βύθιον δράκον-
τα, θεοσόφῳ δαλεάσματι ἀγκιστρεύσας, καὶ
σειραῖς ζόφου δεσμεύσας ἐν ταρτάρῳ, καὶ

πυρὶ ἀσβέστω, καὶ σκότῳ ἐξωτέρῳ, διὰ τῆς
ἀπειροδυνάμου σου κατασφαιλισάμενος ἰσχύος·
ἡ μεγαλύνυμος σοφία τοῦ Πατρὸς· ὁ ταῖς ἐ-
πηρεαζομένοις μέγας ἐπίκουρος φανείς, καὶ
φωτίσας τοὺς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ θανάτου
καθημένους· Σὺ, δόξης ἀεὶ ἀεὶ Κύριε, καὶ Πα-
τὴρ ὑψίστου Υἱὲ ἀγαπητέ· αἰδίων φῶς, ἐξ
αἰδίου φῶς· Ἦλιε δικαιοσύνης, ἐπάκουσον
ἡμῶν δεομένων σου, καὶ ἀνάπαυσον ταῖς ψυχαῖς
τῶν δούλων σου, τῶν προκεκοιμημένων πατέ-
ρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ τῶν λοιπῶν συγ-
γενῶν κατὰ σάρκα, καὶ πάντων τῶν οἰκείων
τῆς πίστεως, περὶ ὧν καὶ τὴν μνήμην ποιού-
μεθα νῦν· ὅτι ἐν σοὶ πάντων τὸ κράτος, καὶ
ἐν τῇ χειρὶ σου κατέχεις πάντα τὰ πέρατα
τῆς γῆς. Δέσποτα παντοκράτορ, Θεὲ Πατέ-
ρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, γένους θνητοῦ τε
καὶ ἀθανάτου, καὶ πάσης φύσεως ἀνθρωπίνης
δημιουργέ, συνισταμένης τε καὶ πάλιν λυομέ-
νης, ζωῆς τε καὶ τελευτῆς, τῆς ἐνταῦθα δια-
γωγῆς, καὶ τῆς ἐκεῖθεν μεταστάσεως· ὁ χρό-
νους μετρῶν τοῖς ζῶσι, καὶ καιροὺς θανάτου
ἰσῶν, κατὰ γων εἰς Ἄδου καὶ ἀνάγων, δεσμεύων
ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ἀπολύων ἐν δυναστείᾳ· ὁ τὰ
παρόντα χρησίμως οἰκονομῶν, καὶ τὰ μέλλον-
τα λυσιτελῶς διοικῶν· ὁ τοὺς θανάτου κέντρῳ
πληγέντας, ἀναστάσεως ἐλπίσι ζωογονῶν.
Αὐτὸς Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ὁ Θεός, ὁ Σω-
τὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περὶ τῶν τῆς
γῆς, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακραῖν, ὁ καὶ ἐν
ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ, καὶ μεγάλη καὶ σωτηρίῳ
ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ μυστήριον τῆς ἀ-
γίας, καὶ ὁμοουσίου, καὶ συναϊδίου, καὶ ἀδιαι-
ρέτου, καὶ ἀσυγχύτου Τριάδος ὑποδείξας ἡμῖν,
καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν καὶ παρουσίαν τοῦ αἰγίου
καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματος, ἐν εἶδει πυρίνων
γλωσσῶν, ἐπὶ τοὺς ἀγίους σου Ἀποστόλους
ἐκχέας, καὶ Εὐαγγελιστὰς αὐτοὺς θέμενος τῆς
εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, καὶ ὁμολογητῆς καὶ
κήρυκας τῆς ἀληθοῦς ἀναδείξας Θεολογίας· ὁ
καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παντελείῳ Ἑορτῇ καὶ σωτη-
ριώδει, ἱλασμοὺς ἱκεσίους, ὑπὲρ τῶν κατεχο-
μένων ἐν Ἄδου, καταξιώσας δέχεσθαι, μεγάλας
τε παρέχων ἡμῖν ἐλπίδας, ἀνεσιν τοῖς κατοι-
χομένοις τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ἀναρῶν, καὶ
παραψυχὴν παρὰ σοῦ καταπέμπεσθαι. Ἐπά-
κουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ οἰκτρῶν, δεο-
μένων σου· καὶ ἀνάπαυσον ταῖς ψυχαῖς τῶν
δούλων σου τῶν προκεκοιμημένων, ἐν τόπῳ
φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως,

ἐνθα ἀπέδρα πᾶσα ὀδύνη, λύπη, καὶ θαναγμός· καὶ κατὰταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων, καὶ εἰρήνης καὶ ἀνέσεως ἀξίωσον αὐτούς· ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ οἱ ἐν ᾿Αδῇ ἐξομολόγησιν παρρήσιαί· ζονται προσφέρειν σοι, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογοῦμέν σε καὶ ἱκετεύομεν, καὶ τὰς ἱλασηρίους εὐχὰς καὶ θυσίας προσάγομέν σοι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Ο Θεὸς ὁ μέγας καὶ αἰώνιος, ὁ ἅγιος καὶ φιλόανθρωπος, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ στήναι ἐνώπιον τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, εἰς ὕμνον καὶ αἶνον τῶν θαυμασιῶν σου, ἱλασθήτι ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις δούλοις σου· καὶ παραίτησθαι χάριν, τοῦ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἀμετεωρίστως προσενηκεῖν σοι τὴν τρισάγιον δοξολογίαν, καὶ τὴν εὐχαριστίαν τῶν μεγάλων σου δωρεῶν, ὧν ἐποίησας, καὶ ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμᾶς. Μνησθήτι, Κύριε, τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ μὴ συναπολέσης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλὰ ποιήσον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν· ἵνα, τὸ τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόντες, ἐν ἡμέρᾳ δικαιοσύνης περιπατήσωμεν· καὶ ἐνδυσάμενοι τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, ἀνεπιβουλεύτως διατελέσωμεν ἀπὸ πάσης ἐπηρεείας τοῦ πονηροῦ, καὶ μετὰ παρρησίας δοξάσωμεν ἐπὶ πᾶσι, σὲ τὸν μόνον ἀληθινόν καὶ φιλόανθρωπον Θεόν. Σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς, καὶ μέγα ὄντως μυστήριον, Δέσποτα τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὰ, ἢ τε πρόσκαιρος λύσις τῶν σῶν κτισμάτων, καὶ ἡ μετὰ ταῦτα συνάφεια, καὶ ἀνάπαυσις ἢ εἰς αἰῶνας. Σοὶ χάριν ἐπὶ πᾶσιν ὁμολογοῦμεν, ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις ἡμῶν ταῖς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ταῖς ἐξόδοις, αἱ ταῖς ἐλπίδας ἡμῶν τῆς ἀναστάσεως, καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς, διὰ τῆς σῆς ἀψευδοῦς ἐπαγγελίας προμνηστεύονται· ἧς ἀπολαύσαιμεν ἐν τῇ δευτέρᾳ μελλήσει παρουσίᾳ σου. Σὺ γὰρ εἶ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἡμῶν ἀρχηγός, καὶ τῶν βεβιωμένων ἀδέκαστος, καὶ φιλόανθρωπος κριτής, καὶ τῆς μισθαποδοσίας Δεσπότης καὶ Κύριος· ὁ καὶ κοινωνήσας ἡμῖν παρὰ πλησίως σαρκὸς καὶ αἵματος, διὰ συγκατάθεσιν ἄκραν, καὶ τῶν ἡμετέρων ἀδιαβλήτων παθῶν, ἐν τῷ ἐκουσίως εἰς πείραν καταστῆναι, προσλαβόμενος σπλάγχνα οἰκτιρῶν, καὶ ἐν ᾧ πέπονθας πειρασθεὶς αὐτός, τοῖς πειραζομένοις ἡμῖν γενόμενος αὐτεπαγγέλτος βοηθός· διὸ καὶ συνήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν σὴν ἀπάθειαν. Δέξαι οὖν, Δέσποτα,

δεήσεις καὶ ἱκεσίας ἡμετέρας, καὶ ἀνάπαυσον πάντας τοὺς πατέρας ἐκάστου, καὶ μητέρας, καὶ ἀδελφούς, καὶ ἀδελφὰς καὶ τέκνα, καὶ εἴ τι ἄλλο ὁμογενὲς καὶ ὁμόφυλον, καὶ πάσας τὰς προαναπαυσάμενας ψυχὰς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου· καὶ κατὰταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κόλποις Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ, ἐν χώρᾳ ζώντων, εἰς βασιλείαν οὐρανῶν, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διὰ τῶν φωτεινῶν Ἀγγέλων σε εἰσάγων ἅπαντας εἰς τὰς ἀγίας σου μοναῖς· συνέγειρον καὶ τὰ σώματα ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ὥρισας, κατὰ τὰς ἀγίας σου καὶ ἀψευδεῖς ἐπαγγελίας. (Ὁὐκ ἔστιν οὖν, Κύριε, τοῖς δούλοις σου θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ πρὸς σὲ τὸν Θεὸν ἐκδημούντων, ἀλλὰ μετάστασις ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ χρηστότερα καὶ θυμηδέστερα, καὶ ἀνάπαυσις καὶ χαρὰ. Εἶδὲ καὶ τι ἡμάρτομεν εἰς σὲ, ἴλεως γενοῦ ἡμῖν τε καὶ αὐταῖς· διότι οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου ἐνώπιόν σου, οὐδ' ἂν μία ἡμέρα ἢ ἡ ζωὴ αὐτοῦ· εἰμὴ μόνος σὺ, ὁ ἐπὶ γῆς φανεῖς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ πάντες ἐλπίζομεν ἐλέους τυχεῖν, καὶ ἀφέσεως ἀμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεός, ἄνθρωπε, συγχώρητον τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ πρόδηλα, τὰ λανθάνοντα, τὰ ἐν πράξει, τὰ ἐν διανοίᾳ, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν πάσαις ἡμῶν ταῖς ἀναστροφαῖς, καὶ ταῖς κινήμασι· καὶ τοῖς μὲν προλαβοῦσιν ἐλευθερίαν καὶ ἄνεσιν δώρηται, ἡμᾶς δὲ τοὺς περιεστώτας εὐλόγητον, τέλος ἀγαθὸν καὶ εἰρηνικὸν παρεχόμενος ἡμῖν τε, καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου, καὶ ἐλέους σπλάγχνα καὶ φιλοανθρωπίας διανοίγων ἡμῖν, ἐν τῇ φρικτῇ καὶ φοβερᾷ σου παρουσίᾳ· καὶ τῆς βασιλείας σου ἀξίους ἡμᾶς ποιήσον.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Ο Θεὸς ὁ μέγας καὶ ὑψιστος, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασία, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ παῖσαν τὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ διαχωρήσας ἀναμέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους, καὶ τὸν ἥλιον θέμενος εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, σελήνην δὲ καὶ ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός· ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, καὶ ἐπὶ τῆς παρουσίας ἡμέρας προφθάσαι τὸ πρόσωπόν σου ἐν ἐξομολογήσει, καὶ τὴν ἐσπερινήν σοι λατρείαν προσηγαγεῖν· Αὐτός, φιλόανθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τὴν πρὸς-

ευχήν ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, καὶ πρόσδεξαι αὐτήν εἰς ὁσμὴν εὐωδίας. Παράσχε δὲ ἡμῖν τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιῶσαν νύκτα εἰρηνικὴν· ἐνδυσον ἡμᾶς ὅπλα φωτός· ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου· καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸν ὕπνον, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν ἐδώρησας, πάσης διαβολικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Ναί, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τῶν ἀγαθῶν χορηγεῖν, καὶ ἐν ταῖς κοίταις ἡμῶν κατανυγόμενοι, μνημονεύωμεν καὶ ἐν νυκτὶ τοῦ παναγίου ὀνόματός σου· καὶ τῇ μελέτῃ τῶν σῶν ἐντολῶν καταυγαζόμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς διανιστῶμεν πρὸς δοξολογίαν τῆς σῆς ἀγαθότητος, δεήσεις καὶ ἰκεσίας τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ προσάγοντες, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ σου, ὃν ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου ἐν ἐλέει ἐπίσκεψαι.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφυλάξον ἡμᾶς ὁ Θεός...

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνῶς.

Σὺ γὰρ εἴ ἡ ἀνάπαυσις τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Διάκονος.

Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν, κτλ.

Ὁ Ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν.

Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος...

Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ Λαός. Καὶ τῷ Πνεύματί σου.

Ὁ Διάκονος.

Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνατε.

Ὁ Λαός. Σοὶ Κύριε.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς εὐχεται τὴν Εὐχήν ταύτην μυστικῶς.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κλίνας οὐρανούς, καὶ καταβάς ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἐπίδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου· σοὶ γὰρ τῷ φοβερῷ καὶ φιλάνθρωπῳ κριτῇ οἱ σοὶ δούλοι ταῖς ἐαυτῶν ἐκλίνας κεφαλὰς, τοὺς δὲ αὐτῶν ὑπέταξαν αὐχένας, οὐ τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀναμένοντες βοήθειαν, ἀλλὰ τὸ σὸν περιμένοντες ἔλεος, καὶ τὴν σὴν ἀπεκδεχόμενοι σωτηρίαν· οὓς διαφυλάξον ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ κατὰ τὴν παρῆσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, ἀπὸ

παντὸς ἐχθροῦ, ἀπὸ πάσης ἀντικειμένης ἐνεργείας, καὶ διαλογισμῶν ματαιῶν, καὶ ἐνθυμήσεων πονηρῶν.

Εἶτα ἐκφωνεῖ.

Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ψάλλομεν τὰ ἰδιόμελα τοῦ Στίχου.

Ἦχος γ'.

Νῦν εἰς σημεῖον τοῖς πᾶσιν, ἐμφανῶς αἱ γλῶσσαι γεγένασιν· Ἰουδαῖοι γὰρ, ἐξ ὧν κατὰ σὰρκα Χριστὸς, ἀπιστία νοσήσαντες, θείκης ἐξέπεσον χάριτος, καὶ τοῦ θείου φωτός οἱ ἐξ ἐθνῶν ἠξιώθημεν, στηριχθέντες τοῖς λόγοις τῶν Μαθητῶν, φθεγγομένων τὴν δόξαν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ· μεθ' ὧν ταῖς καρδίας σὺν τοῖς γόνασι κλίναντες, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι στηριχθέντες, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

Νῦν τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, εἰς πᾶσαν σὰρκα ἐκκέχυται· Ἀποστόλων γὰρ χορείας ἀρχάμενον, ἐξ αὐτῶν κατὰ μέθεξιν τοῖς πιστοῖς τὴν χάριν ἐφήπλωσε, καὶ πιστοῦται αὐτοῦ τὴν κραταιὰν ἐπιφοίτησιν, ἐν πυρίνῳ τῷ εἶδει τοῖς Μαθηταῖς διανέμον τὰς γλῶσσας, εἰς ὑμνωδίαν καὶ δόξαν Θεοῦ· διὸ ταῖς καρδίαις νοερῶς ἐλλαμπόμενοι, ἐν πίστει στηριχθέντες τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, δυσωποῦμεν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τῆ προσώπης σου.

Νῦν περιβάλλονται κράτος, οἱ Χριστοῦ ἀφ' ὧν ψους Ἀπόστολοι· ἐγκαινίζει γὰρ αὐτοὺς ὁ Παράκλητος ἐν αὐταῖς καινιζόμενος, μυστικῇ καινότητι γνώσεως· ἦν ταῖς ξέναις φωναῖς, καὶ ὑψηγόροις κηρύττοντες, τὴν αἰδίου φύσιν τε καὶ ἀπλήν, τρισυπόστατον σέβειν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ, ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσι· διὸ φωτισθέντες τοῖς ἐκείνων διδάγμασι, Πατέρα προσκυνήσωμεν, σὺν Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δυσωποῦντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε λαοί, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱὸν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν ἁγίῳ Πνεύματι. Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν, συναἰδιον καὶ σύνηρον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἦν προσ-

- Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
- "Α νης, φερούσης Πνεῦμα συντετριμμένον
- Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Τροπάρια.

Α "ληπτὸς ἐστὶν ἡ Θεαρχικωτάτη·
 Ἐπ' ἡτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους,
 Ἀλὶς σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ,
 Καὶ τῆς βαθείας νικτὸς ἐξαιρουμένους,
 Λαοὺς ἀπίρους, ἀστραπῇ τοῦ Πνεύματος.
Η Ἦν ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους,
 Ἦν τὸ πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας,
 Οὗ τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
 Νῦν ἐμφανίζει συμφυῇ φρυκτωρίαν,
 Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι. } Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.
 } "Ε ῥήξε γαστρός.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθὼν, ἐπὶ τῆς
 Ἀποστόλους εἶδει πυρὸς, τοῦ θάμβους
 ἐπλήρωσε, τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ
 γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλάνθρωπε,
 τὴν ἰδίαν ἕκαστος, διάλεξιν ἤκουον· ὅθεν καὶ
 τὸ θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ
 σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν,
 τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων
 ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Κ** ατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων
- σου Χριστέ ἔλευσιν, ἀνεβόα· Τὴν σὴν
- εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τῷ
- σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Τροπάρια.

Ο ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου
 κηρυχθεὶς, πρῶην τοῖς ἀτελέσι, Θεὸς ἀλη-
 θῆς ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρέταις
 καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σ ἡμα Θεότητος φέρων, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν
 πυρὶ, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν
 γλώσσαις ἐνέφηνεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος,
 ἐρχόμενον ἐστὶν αὐτοκέλευστον.

Εἰρμός ἄλλος.

- **Α** "ναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος,
- Λόγος προελθὼν Πατρός ἐξ ἀναιτίου,
- Ἰσοσθενές σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
- Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
- "Α δουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Λ ουτρόν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
 Λόγῳ κεραννὺς συντεθειμένη φύσει,

Ὁμβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηραίου
 Νενυγμένης σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
 Ἐπισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος.

Κ ἀμπει τὰ πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ,
 Γόνῳ τε Πατρός, Πατρὶ συμφυεστάτῳ·
 Ἐν γὰρ προσώποις οἶδε τριττοῖς οὐσίαν,
 Νημερτές ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν·
 Ἐλαμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τ ελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικωτάτῃ,
 Ὅσοι λατρευταὶ τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας·
 Ὑπερφυῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης,
 Καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν,
 Ὅλην πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι. } Κατανοῶν ὁ Προφήτης.
 } "Αναξ ἀνάκτων.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν Κύριε, ἐν
- γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κυηθέν ἐπὶ
- τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικαῖς καρ-
- δίας κτίζει καθαράς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς
- εὐθὲς ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη,
- διότι τὰ σα' προσταγματα. Τροπάριον.

Η ἐπιφοιτήσασα ἰσχύς σήμερον, αὕτη Πνεῦ-
 μα ἀγαθόν· Πνεῦμα σοφίας Θεῷ· Πνεῦμα
 ἐκ Πατρός ἐκπορευτὸν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
 ἡμῖν πεφηνός· μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικί-
 ζεται φύσει, τῆς ἐν ἡ κατοπτεύεται ἀγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος.

- **Λ** υτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
- Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,
- Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Τροπάρια.

Κ αθῶς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,
 Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
 Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
 Ἐπισφραγίζων τὸν φερέσβιον Λόγον,
 Πατροσθενές ξύμμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.

Ι ἦτο ταῖς φρένας μὲν ἐξ ἀμαρτίας,
 Χ' αὐτῷ κατεσκεύαζε τῶν Ἀποστόλων,
 Θεὸς Λόγος πάνταρχος ἄχραντον δόμον.
 Ὁμοσθενούς δὲ καὶ συνουσιουμένου,
 Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι. } Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν.
 } Λυτήριον κάθαρσιν.

ᾠδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

- **Ν** αυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιωτικῶν μελημά-
- των, συμπλόοις ποντούμενον ἀμαρτίαις,
- καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ

» Ἰωνᾶς Χριστέ βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφόρου με
» βυθοῦ ἀνάγαγε. Τροπᾶριον.

Εκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα ἐπὶ πᾶσαν,
ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπλη-
ρώθη τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι
ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀρρέύσως ἔφυσ, καὶ τὸ Πνεῦ-
μα ἀμερίσως πρόεισιν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Ι**λασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
» **Ο** Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου.
» Ἰν' ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου,
» Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάξης,
» Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῇ πεπτωκότα.

Τροπᾶριον.

Ιμερτὸν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις,
Αἰωνίως ἔξουσι Πνεῦμα καινίσαις,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ζυνημμένον,
Υἷος ἀπεχθοῦς καυστικὸν μολυσμάτων,
Ρ'ύπου τε φρενῶν ρυπτικὸν Παντοκράτορ.

Ορεκτὸν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Σιωνίταις μίμνουσι σὴν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου,
Λέσχην ἀπηνῇ τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων,
Ω'κιστα δεικνὺς, πυρπνόως καθιδρύεις.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέ-
ριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς
τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας
ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανά-
γιον Πνεῦμα. Ὁ Οἶκος.

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου παραμυθίαν
τοῖς δούλοις σου Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιαῖσαι τὰ
πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡμῶν
ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν
περιστάσεσιν, ἀλλὰ αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθασον. Ἐγ-
γισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ· ὡς περ καὶ
τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ
τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτὸν οἰκτίρμον,
ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν
τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς,
αὐτὸ τὸ πανάγιον, καὶ ζωοποιόν, καὶ παντο-
δύναμον ἐορτάζομεν Πνεῦμα, τὸν ἕνα τῆς Τριά-
δος Θεόν, τὸ ὁμότιμον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ
ὁμόδοξον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.

Στίχοι.

Πᾶσα πνεή, δόξαζε Πνεῦμα Κυρίου,
Δεῖ οὖν πονηρῶν πνευμάτων φροῦδα θράση.

Κατ' αὐτὴν μὲν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τοῖς ἀ-
γίοις Ἀπεστόλοις οὐσιωδῶς ἐπεδήμησεν ἐν εἰδει πυρί-
νων γλώσσων, καθίσαν ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν ἐν τῷ ὑπε-
ρώ, ἐν ᾧ ἦσαν καταμένοντες· διὰ δὲ τὴν εἰς τὸ ἅγιον
Πνεῦμα τιμὴν, καὶ μεμερισμένως, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Πεντη-
κοστῇ ἐθέσπισαν ἐορτάζειν αὐτὸ, οἱ τὰ πάντα καλῶς διατα-
ξάμενοι θεοὶ Πατέρες. Ἐπαγγειλάμενος γὰρ ὁ Σωτὴρ πρὸ
τοῦ Πάθους τὴν τοῦ Παρακλήτου ἔλευσιν, εἰπὼν· Συμφέ-
ρει, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω· ἐάν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παρά-
κλητος οὐκ ἐλεύσεται. Καὶ πάλιν· Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος,
διδάξει ὑμᾶς, καὶ ἐδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.
Καὶ αὖθις· Ἐρωτήσω τὸν Πατέρα, καὶ ἄλλον Παράκλη-
τον πέμψει ὑμῖν, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ παρὰ τοῦ
Πατρὸς ἐκπορεύεται. Καὶ μετὰ τὸ Πάθος δὲ πάλιν, ὅτε
καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνιῶν, εἶπεν· Ὑμεῖς δὲ περιμένετε ἐν
Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσηθε δύναμιν ἐξ ὕψους. Ταῦτα
οὖν ἐπαγγειλάμενος πέμπει αὐτό.

Περιμενόντων γὰρ αὐτῶν, ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡ-
μέραν τῆς Πεντηκοστῆς, περὶ ὧραν τρίτην τῆς ἡμέρας, ἐν
τῷ ὑπερώ, αἴφνης βροντὴ οὐρανόθεν ἐγένετο, ὡς καὶ τὸ
πλῆθος τῆς οἰκουμένης διαδραμεῖν· καὶ, ἐν εἰδει πυρίνων
γλώσσων, ὤφθη τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐνὶ αὐτῶν ἕκαστῳ, ἢ
μόνον τῶν Δώδεκα, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑβδομήκοντα, καὶ
ἐλάλουν ξέναις γλώσσαις, ἥτοι, εἰς ἕκαστος τῶν Ἀποστό-
λων πάσας τὰς τῶν ἐθνῶν ἐλάλει γλώσσας· οὐ μὲν τοι τὴν
ιδίαν τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος, ὁ ἀλλόφυλος ἤκουεν, ἀλλὰ
τὴν ἑκάστου ἔθνους ὁ Ἀπόστολος ἤκουε, καὶ ἐλάλει· ὅθεν
καὶ τοῖς συνελεγεμέναις μεθύειν ἔδοξαν· μὴ γινώσκων γὰρ
ἕκαστος, πῶς ὁ Ἀπόστολος πᾶσι κατὰ μέρος διελέγετο,
μεθύειν αὐτὸν ὑπελάμβανον. Ἄλλοι δὲ ἐθαύμαζον λέγον-
τες· Τί ἂν θέλῃ τοῦτο εἶναι; Ἦσαν δὲ οὗτοι ἐκ τῆς ἀ-
πανταχοῦ γῆς συνελεγεμένοι διὰ τὴν ἑορτήν, Πάρθοι,
Μῆδοι, καὶ Ἑλαμίται, ὑπὸ Ἀντιόχου πρὸ ὀλίγου αἰχμα-
λωτοὶ γεγονότες.

Μετὰ γοῦν τὴν Ἀνάληψιν, δέκα παρελθουσῶν ἡμερῶν,
ἐπιδημεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ οὐ παραυτίκα τῷ ἀνα-
ληφθῆναι, ἵνα θερμότερους μᾶλλον ποιήσῃ τοὺς Μαθητάς,
ἐκδεχομένους αὐτό. Φασὶ δέ τινες, ὅτι κατ' ἑκάστην τῶν
ἡμερῶν, ἐν ἑκάστῳ τῶν ἀγγελικῶν ταγματῶν προσιόν,
τὴν θεωθεῖσαν ἐκείνην σάρκα προσεκύνει. Τῶν οὖν ἐννέα
πληρωθεισῶν ἡμερῶν, τῇ δεκάτῃ ὁ Παράκλητος ἐπεδήμη-
σε, τῆς καταλλαγῆς γενομένης διὰ τοῦ Υἱοῦ. Μετὰ δὲ
πεντήκοντα ἀπὸ τοῦ Πάσχα, εἰς ὑπόμνησιν τοῦ παλαιοῦ
νόμου· ὁ γὰρ Ἰσραὴλ, ἐξ οὗ τὴν Ἐρυθρὰν διεπεραιώθη,
πεντήκοντα παρελθουσῶν ἡμερῶν, τὸν Δεκάλογον ἔλαβεν.
Ὅρα δὲ καὶ τὰ σύμβολα· ἐκεῖ ὄρος, ὧδε ὑπερῶν· ἐκεῖ
πῦρ, ὧδε γλώσσαι πυρίνοι· ἀντὶ δὲ βροντῶν καὶ γνόφου,
πνοὴ βιαία ἐνταῦθα.

Ἐν εἰδει μὲν οὖν γλωσσῶν κατήλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅ-
γιον, ὅτι οἰκείως ἔχειν πρὸς τὸν ζῶντα Λόγον παραδηλοῖ·
ἢ καὶ ὅτι οἱ Ἀπόστολοι διδάσκουσιν, καὶ ἐπάγειν τὰ ἔθνη
διὰ γλώσσης ἔμελλον· πυρίνων δὲ, ὅτι ὁ Θεὸς πῦρ κατα-
ναλίσκων ἐστὶ, καὶ ἔτι, διὰ τὴν κάθαρσιν· μεριζομένων
δὲ, διὰ τὰ χαρίσματα. Καὶ ὡς περ ποτὲ, τοὺς τὴν μίαν
γλώσσαν ἐπισημένους, εἰς πολλὰς διεῖλε καὶ συνέχεεν, ὅτω
καὶ νῦν, τοὺς τὴν μίαν γλώσσαν ἐπισημένους, εἰς πολλὰς
ἐμέρισεν, ἵνα συνάξῃ τοὺς ὑπ' ἐκείνων τῶν γλωσσῶν, εἰς
τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης διασπαρύντας. Ἐν ἑορτῇ δὲ
γίνεται, ἵνα, πλειόνων ἀθροισθέντων, ἀπανταχοῦ τὸ πρᾶγμα
ἐξηγηθεῖ· καὶ ἵνα, οἱ ἐν τῷ Πάσχα τυχόντες, καὶ τὰ ἐπὶ
τῷ Χριστῷ γεγεννημένα ἰδόντες, θαυμάζειν ἔχουσιν. Ἐν τῇ
Πεντηκοστῇ δὲ, ὅτι ἐχρῆν, κατ' ἐν καιρὸν τοπρὶν ὁ νόμος
ἐδόθη, κατ' αὐτὸν καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν ἐκκενω-
θῆναι· καθὰ καὶ ὁ Χριστὸς ἐποίησεν ἐν τῷ νομικῷ Πά-
σχα, οἰκτεῖον Πάσχα τελείας, τὸ ἀληθινὸν Πάσχα.

Εἰρμός ἄλλος.

- » **Λ**ύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
- » Ὅτρισσοφεγγὴς τῆς Θεαρχίας τύπος.
- » Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον,
- » Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
- » Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Τροπάρια.

Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσώων ἐπῶν,
 Ἄ πατρακουσθεὶς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη,
 Τὸ Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτῳ θεῷ,
 Ἐφίζον· εὐλογητὸν οἰκειομένην,
 Ἡλλοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδεσπότης ἰόν,
 Φῶς αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν φάους,
 Ὑπάρχον, ἦκες ἐμφοροῦν Ἀποστόλοις,
 Τιμῆν ὡς ἄημα· τοῖς σοῖς οἰκέταις
 Λελιπαρημένον δὲ Πνεῦμα προσνέμοις.

Ἡ σε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα,
 Σὴν σωταμωδῶς, ὧ μέδων, ἐνδημίαν,
 Καὶ Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
 Ἀκτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν,
 Γεῖς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι. { Ἀφλεκτος πυρί.
 Λύει τὰ δεσμά.
 Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Μ**ὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα κυφορήσασα,
- » καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανεί-
- » σασα, Μῆτερ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε,
- » δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου
- » πλαστουργῆς, σὲ μεγαλύνομεν. Τροπάρια.

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος,
 ὁ ζηλωτὴς καὶ πυρίπνους χαίρων ὀχού-
 μενος τὴν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοϊαν ἐδήλου,
 ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις, ὑφ' ἧς καταλαμφθέντες,
 τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ἠκούετο· τῶν
 Μαθητῶν τῆς μιᾶς γὰρ φωνῆς ἀπηχου-
 μένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ἐνηχοῦντο,
 λαοὶ, φυλαὶ καὶ γλώσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα,
 τῆς Τριάδος γνῶσιν μυούμενοι.

Εἰρμός ἄλλος.

- » **Χ**αίροις Ἀνασσα μητροπάρθενον κλέος·
- » Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
- » Ῥητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·
- » Ἐλιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον
- » Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τροπάρια.

Γοδεῖν ἔοικε τὴν φυσίζων Κόρην·
 Μόνη γὰρ ἐν δίνῃσι κεκρύφει Λόγον,
 Νοσοῦσαν ἀλθέοντα τὴν βροτῶν φύσιν·

Ὅς, δεξιοῖς κλισμοῖσι νῦν ἱδρυμένος
 Πατρός, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Οσοῖς ἐπνευσεν ἡ θεόρρυθτος χάρις,
 Λάμποντες, ἀστράπτοντες, ἡλλοιωμένοι,
 Οθνεῖαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην,
 Ἰσοσθενοῦσαν τὴν ἀτμητον εἰδότες,
 Σοφὴν τρίφεγγον οὐσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι. { Μὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα.
 Χαίροις Ἀνασσα.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖόν ἐκ τῆ Πα-
 τρός, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγραμ-
 μάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγνόντας,
 σῶσον, ἀγίασον πάντας. Δίς.

Ἔτερον. Ὁμοιον.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ ἁ-
 γιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις,
 τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς
 ὁ κόσμος φωταγωγεῖται Τριάδα σέβειν ἀγίαν.
 Ἀπαξ.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἰστώμεν Στίχους ζ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τὰ παρόντα, δευτεροῦντες αὐτά. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν
 σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε,
 Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ
 εἰ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς
 τοὺς αἰῶνας σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε, τὸν Σωτῆρα
 τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνή-
 σω σου, τὴν ἀήττητον δύναμιν· ἐν ἐσπέρᾳ, καὶ
 πρωΐ, καὶ μεσημβρίᾳ, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐ-
 λογήσω σε Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γό-
 νυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλί-
 ναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα,
 καὶ τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδιον
 καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον, καὶ ἀγιάζον
 τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Γλώσσαι ποτὲ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν
 τῆς πυργοποιίας· γλώσσαι δὲ νῦν ἐσοφί-
 σθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας. Ἐκεῖ
 κατεδίκησε Θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι,
 ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλγεῖς τῷ Πνεύ-
 ματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμω-
 ρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς
 σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τῆς Κανόνος, Ὡδὴ γ' καὶ ε'.

Εἰσοδικόν.

Υψώθητι Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου, ἄσωμεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σὼσον ἡμᾶς, Παρακλήτε ἀγαθέ,...

Α' πολυτίκιον. Εὐλογητός εἶ Χριστέ,...

Κοντάκιον. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας...

Τὸ Τρισάγιον, ὁ Ἀποστόλος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Καθ' ὅλην ταύτην τὴν Ἑβδομάδα τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νῦν ἐγκαινίζονται γλώσσαι, τὰ μεγαλεῖα Θεοῦ, ἑτεροφθόγοις λόγοις, καὶ πυρὸς ὡς ἐν εἵδει, εἰς πίστωσιν ἀπάντων, τῶν ἐπὶ γῆς, διηγεῖσθαι τρανότατα· νῦν εἰς σημεῖον τοῖς ἔθνεσιν ἀληθῶς, σωτηρία ἐπεδήμησεν.

Ην καταπέμψαι ὑπέσχου, τοῖς Μαθηταῖς σου Χριστέ, ἐξ ὕψους δυναστείαν, ἐκπληρώσας ἐκπέμπεις, τὸ ἅγιόν σε Πνεῦμα, δείξας ἡμῖν, ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐπὶ σέ οἱ ἐλπίζοντες ἀγαθὲ, ἀληθῶς οὐ καταισχύνονται.

Τὴν προθεσμίαν πληρώσας, σοῦ τὸν Παρακλήτον, ὡσεὶ πυρὸς ἐν γλώσσαις, ἐξαπέστειλας κόσμῳ, τὰς πάντων ἀμαρτίας, θείῳ πυρὶ, ἀναχωνεῦσαι, καὶ δοῦναι ἡμῖν, τὴν πρὸς αὐτὸν καινῶνίαν εἰλικρινῇ, τοῖς πιστῶς θεολογοῦσιν αὐτόν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν Ἦχος α'.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν, καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον ᾧσον; Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσμιον! Διό βοῶμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Εργῷ τοῖς Μαθηταῖς, ὡς ἐπηγγείλω Λόγε, ἀπέστειλας τὸ θείον, καὶ ἅγιόν σε Πνεῦμα, καὶ τούτους κατεφώτισας.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σε.

Αφ' οὐρανοῦ, τοὺς Ἀποστόλους πᾶσα, τοῦ θείου Παρακλήτου, ἡ δύναμις πανσόφους, καὶ θεολόγους ἔδειξε.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Γένος ἀλλογενῶν, ἀκούοντες ἠπόρουν, ταῖς γλώσσαις ταῖς ἰδίαις, τοὺς θείους Ἀποστόλους, Τριάδα μεγαλύνοντας.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν ἐκαινούργησας Χριστέ τοὺς σοὺς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Α' πολυτίκιον. Εὐλογητός εἶ Χριστέ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Συντάττω, συνυμνῶ, συνδοξάζω, συνσέβω, Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, τὸ πανάγιον Πνεῦμα, ἐνὼν τῇ Θεότητι, διαιρῶν ιδιότησιν· οὕτω τῷτο γὰρ, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλους, ἐμφορῆσαν νῦν, ἀνατὸν σύμπαντα κόσμον, κηρύττειν ἐσόφισε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὁμοιον.

Χριστοῦ τοὺς Μαθητάς, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις, φρικτῶς ἐξ οὐρανοῦ, κατελθοῦσα ἐν εἵδει, πυρὸς, κατεφώτισε, καὶ φωστῆρας ἀνέδειξε, καταγγέλλοντας, τὴν τῆς ἀγίας Τριάδος, μίαν δύναμιν, καὶ κυριότητα μίαν, ἣν πίστει δοξάζομεν.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τῆ βαρέος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Αἱ γλῆς θραυχικῇ, τὸν νοῦν καταλαμφθέντες, οἱ Μαθηταὶ σε Λόγε, οὐσιωδῶς τὸ Πνεῦμα, τὸ ἅγιον ἐδέξαντο.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Γλώσσαι ὡσεὶ πυρὸς, ἐξ ὕψους ὀραθεῖσαι, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατῆλθον μερισθεῖσαι, φωτίζουσαι, οὐ φλέγουσαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Αΰθεν πρὸς ἡμᾶς, Παράκλητε φοιτήσας, ὡς πρὶν τοῖς Ἀποστόλοις, ἀγίασον καὶ σῶσον, τοὺς σὲ Θεὸν κηρύττοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Πάντα χορηγεῖ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς Θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας· Οἰμοῦσι καὶ ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ος προσφυές ὡς οἰκεῖον, τοῖς λογικοῖς οὐρανοῖς, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, τῷ Θεῷ καταγγέλλειν, τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν, τοῦ τῷ πυρὶ, οὐρανούς ὠραίσαντος, καὶ καταυγάσαντος κόσμον τὸν αἰσθητὸν, σὺν Υἱῷ τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Εν τῇ Σιών συνηγμένων, τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡ ἐπαγγελία, τὸ πανάγιον Πνεῦμα, ἐν τούτοις ἐφίζησαν, εἶδει πυρός, πυριπνόους ἀνέδειξεν, ἐκφαντορίαις τὰ δόγματα μυστικαῖς, τῆς Τριάδος ῥητορεύοντας.

Οὐρανοχάλκευτα ξίφη, τῆς ἱερᾶς Μητῆς; τὸ ἱερὸν φοιτήσαν, ἐκτετέλεκε Πνεῦμα, τὴν γῆν καθιερωσαι, τῷ ποιητῇ, ἀνιέρους συγκόψαντας, ὡς ἐκλιπεῖν τὰς ῥομφαίας τοῦ πονηροῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ΄.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὕρομεν πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Σήμερον ἐφαίτησε, τοῦ παναγίου σου Πνεύματος, ἡ ἐνέργεια Κύριε, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου· καὶ σοφοὺς ἐνδείξαν, τῇ Θεογνωσίᾳ, καταπεπλήρωμεν ἰδοὺ, τῆς μακρίας διδασκαλίας σου· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Σήμερον τὸ Πνεῦμά σου, τὸ παντοδύναμον Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς καταπέμπεται, τὸ σοὶ ὁμοούσιον, ἐν πυρίναις γλώσσαις· διανεμηθέν δέ, τὰ μεγαλεῖά σου λαλεῖν, τοὺς Ἀποστόλους σου παρесеύασε· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Σήμερον ἐξέχεας, τοῦ Παράκλητου σου Πνεύματος, ὁ Σωτὴρ τὰ χαρίσματα, τῇ βροτείᾳ φύσει, διδοὺς προφητεύειν, ὡς ἔφησας Λόγε, καὶ τὴν Τριάδα προσκυνεῖν, ἀδιαίρετως συνεξεπαίδευσας· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογ. Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Καθὼς ἐπηγγείλατο, αὐτεξουσίως μολόν, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τοῖς Ἀποστόλοις Χριστέ, εἰς μίαν συνήρμοσε, πίστεως συμφωνίαν, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, γλώσσας τὰς διαφόρους, τῆς ἐθνῶν πανσπερμίας· ἀλλ' οἴκησον καὶ ἡμῖν ἀγαθὲ, φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Δίς.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθόν, ἐπὶ τῆς Ἀποστόλους εἶδει πυρός, θάμβους ἐπλήρωσε, τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλάνθρωπε, τὴν ἰδίαν ἕκαστος, διάλεξιν ἤκουεν· ὅθεν καὶ τὸ θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ δ΄ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ· καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ΄. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Τρίμερος ἀνέστης.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, τὸ φῶς τὸ ἐκ φω-
τὸς προῖον, ἐν πυρίναις, γλώσσαις ἦλθεν
ἐπὶ γῆς, φλέξει τὰς ἀμαρτίας, τῶν πίσει προσ-
κυνούντων, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐγκαίνισον ἡμῖν
ὁ Θεός, ὁπερ πάλαι, πέμψας σὺ τοῖς Μα-
θηταῖς, ἐνίσχυσας οἰκτίρμον, πληρῶσαι ἐν τῷ
κόσμῳ, σοῦ τὰ σωτήρια θελήματα.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, πιστῶς θεολογή-
σωμεν, ἐκβῶντες· Μὴ ἀποστῇς ἀφ' ἡμῶν,
Παράκλητε, ὁ πᾶσι, παρέχων σωτηρίαν, καὶ
ἀγιάζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ε'ν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε, τὸν Σωτῆρα
τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνή-
σω σου, τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρᾳ, καὶ
πρῶτ' καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐ-
λογήσω σε, Κύριε.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθροῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

~~~~~

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανόων ταγμάτων.

Μωσῆς ἐν ὄρει τὸν ὄντα, πυρὶ θεάεται·
ἀλλὰ καὶ τοῖς θεόπταις, καὶ σοφοῖς Ἀ-
ποστόλοις, τὸ πνεῦμα πυριμόρφως κάτεισι νῦν,
ὡς σαφῶς ὑπεμφηγεῖν, ὡς εἰς Θεὸς ὁ λαλήσας,
τότε καὶ νῦν, ἐν ταυτότητι τῆς φύσεως.

Ε'ν πυριμόρφοις ταῖς γλώσσαις, οἱ θεορρή-
τορες, βαπτίσματος τοῦ θείου, οἱ πρὸς
ὑδωρ καλοῦντες, ῥητόρων φληναφίας, ἀθέων,
πυρὶ, τῷ τοῦ Πνεύματος ἐφλέξαν· ἀλλὰ φωτί-
σαις Παράκλητε καὶ ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς θεο-
λογούντάς τε.

Καὶ τοὺς ἐν ὕλῃ Θεέ μου, σοὶ λειτουργή-
σαντας, προσλαβομένῳ πάχος, τὸ τῆς
ὑλῆς ἀρρήτως, ὡς πάλαι τοὺς αὐλοῦς, πυρὶ
καινουργεῖς, φλογερούς τῷ τοῦ Πνεύματος. Ὡς
πολυῦμνητος πέλεις, ὡς θαυμαστός, ἐν τοῖς
ἔργοις σου, φιλόνηθρε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ε'ν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ
τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναν-
τες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα, καὶ
τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναῖδιον καὶ
πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ο'μοδύναμον, σύνθρονον, συμφυῆς καὶ συνά-
ναρχον, τῷ Πατρὶ, τῷ Λόγῳ τε, Πνεῦμα
ἅγιον, συμπαντουργόν, συναῖδιον, πανάγαθον,
πάνταρχον, τοὺς τοῦ Λόγου Μαθητάς, ἐμφορή-
σαν ἐσόφισεν, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐν φωναῖς πολυ-
γλώσσοις καταγγέλλειν, τοῦ Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα,
καὶ τῆς Τριάδος τὰ δόγματα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὰ τῇ μέθῃ σκοτούμενα, τῆς ἀγνοίας Θεάν-
θρωπε, τῶν ἐθνῶν συστήματα, τὰ πο-
λύσπορα, ὑψηγοροῦντας ἐν Πνεύματι, τὰ θεῖα
τοὺς Μύστας σου, πολυγλώσσοις λαλιαῖς, ἀπε-
κάλειν μεθύνοντας, τῆς ἐλάσαντας, τῆς ἀπάτης
τὴν μέθην· ἀλλ' ἡμεῖς σε, δι' αὐτῶν ἐπεγνωκό-
τες, θεολογοῦμεν σωζόμενοι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Η πηγὴ ἡ αἰδὶς, ἀεναῖος ἡ βρύση, ποτα-
μὸν ἀνέκφραστον, ἀγαθότητος, ὑδωρ τὸ
ζῶν αἰεὶ βλύζουσα, συμφύτως προχέουσα, ταῖς
αὐτοῦ ἐπὶ ῥόαῖς, τὴν ψυχὴν μου κατάρδευσον,
λυτρομένη με, τῶν παθῶν τῆς καμίνου, τοῦ
φλογμοῦ τε, τῶν δεικνῶν πειρατηρίων, καὶ τοῦ
πυρὸς τῆς κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν, Πατέρα,
καὶ Υἱόν, σὺν ἀγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ
ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι
μετὰ Μαρτύρων.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

~~~~~

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ιδοὺ προφητικαί, περαιοῦνται προρρήσεις· ὁ
τούτοις γὰρ αὐγαῖς, ἀμυδραῖς ἐκκαλύψας,
μελλόντων τὴν δῆλωσιν, ὡς Θεὸς ὁ Παράκλη-
τος, νῦν ἐκκέχυται, τοῖς Ἀποστόλοις πλουσίως.

διὰ τούτων δέ, καὶ τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσι,
Τριάδα τὴν ἄκτιστον. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Η τοῦ Πνεύματος αἴγλη τοὺς Ἀποστόλους
σου, ἐμφορήσασα Σῶτερ, φωστῆρας ἔδειξε,
τὴν τῶν αἱρέσεων ἀχλὺν, ἀποδιώκοντας, ἀπὸ
τῆς γῆς, καὶ τῶν πιζῶν, καταφωτίζοντας ψυ-
χαῖς, λατρεῦειν σε τὸν Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον
Πνεῦμα, τὸ ἀγιαζόν τοὺς προσκυνοῦντάς σε.
Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ βαρέος
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'.
Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Η τοῦ Πνεύματος κάθοδος, Ἀποστόλους ἐ-
φώτισεν, ἐν πυρίναις γλώσσαις νῦν, ἐ-
ποφθεῖσα αὐτοῖς· καὶ τούτους ῥήτορας ἔδειξε,
τοῖς πᾶσι κηρύττοντας, τῆς Τριάδος ἀληθῆ,
ὁμοφυῇ τε τὴν ἔνωσιν· ὅθεν ἅπαντα, ἐξεπλήτ-
τοντο ἔθνη, καθορῶντα, τοὺς ποτὲ ἀγροικοτά-
τους, τρανῶς λαλοῦντας ἀπόρρητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Υπερώω καθήμενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβον,
τοῦ αἰγίου Πνεύματος τὴν ἐνέργειαν, πνοὴν
βιαίαν φοιτήσασαν, ἐν πυρίναις γλώσσαισι, καὶ
ἐλάλην ἐμφανῶς, διαφόροις διδάγμασι, προσ-
φθεγγόμενοι, τὸν τῆς χάριτος λόγον βεβαιουῦ-
ντες, τὸν παθόντα ἐκουσίως, Χριστὸν ὑπάρχειν
Θεὸν ἀληθῆ.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σε.

Ος κατέπεμψας Κύριε, τοῦ αἰγίου σου Πνεύ-
ματος, Ἀποστόλοις σήμερον, θείαν χάριν,
καὶ νῦν, ἡμῖν παράσχου δεόμεθα, αὐγάσαι καρ-
δίας φωτὶ, ἀεννάως τῆς αὐτοῦ, ἐπελεύσεως,
ὅπως σαφῶς, τὸν τρισάγιον, ἐν φωναῖς ἀσιγή-
τοις, αἶνον πάντες, ἀναπέμψωμεν ὑμνοῦντες,
Τριάδα φύσει ἀχώριστον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν
σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε,
Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ
εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ διαιροῦν τὰ χαρί-
σματα, ἐπὶ γῆς ἐπεδήμησεν, οὐχ ὡς περ
τὸ πρότερον, τῇ σκιά τοῦ νόμου, λάμψαν ἐν
Προφήταις, οὐσιωδῶς δὲ νῦν ἡμῖν, τῇ μεσιτείᾳ
Χριστοῦ δεδωρηται· καρδίας ἐκκαθάρωμεν, ταῖς
ἀρεταῖς καὶ δεξώμεθα, τὴν αὐτοῦ ἐπιφοίτησιν,
μυστικῶς φωτιζόμενοι.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανέλης φιλάν-
θρωπε, ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ δώρησαι, ἀξίως
τὴν χάριν σου, πολιτευομένους, ψυχῇ καὶ καρ-
δίᾳ, διαιωνίζουσαν αὐτοῦ, τὴν μετουσίαν κλη-
ρονοῦνται ἡμᾶς, ναοὺς καὶ οἰκητήρια, τοῦ Πα-
ρακλητοῦ ὑπάρχοντας, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἀγιαζόν τὰ σύμ-
παντα, εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν, καὶ πίψαι
βοήσωμεν· Ὁ ἐλθὼν ἐν κόσμῳ, Πατὴρ εὐδο-
κία, μὴ ἀποχώρει ἀφ' ἡμῶν, τῶν λατρευόντων
σου τῇ Θεότητι· ναοὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τῆς
σῆς ἀφράστου χρηστότητος, καὶ ἀγίασον ἅ-
παντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρύς.

Παρακλητον ἔχοντες πρὸς τὸν Πατέρα, Χρι-
στὸν τὸν Θεόν, Παρακλητον ἄλλον ἐπιδη-
μήσαντα τῇ γῇ σήμερον, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀλη-
θείας, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον Πατὴρ, τὸ ἐκπορευό-
μενον, καὶ ἐν Υἱῷ προσκυνούμενον, δι' αὐ-
τὸ καὶ φέρεται, καὶ κρατεῖται πάντα, καὶ ζωῇ
συνέχεται, καὶ ζῇ καὶ διαμένει καὶ σωζεται,
θεολογήσωμεν· Ἀκαταληπτε Παρακλητε, τὴν
εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον πηγὴ, πάσης ἀγαθότη-
τος, οὐσιωδῶς ἐπεδήμησε, τῆς γῆς τὰ πέ-
ρατα, οὐρανίου σθένους, διὰ τῶν Ἀποστόλων,
πληρῶσαι καὶ τῆς θείας χρηστότητος· αὐτῷ
βοήσωμεν· Ἀνερμήνευτε Παρακλητε, τὴν εἰρή-
νην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον Θεὸς, συμφυὲς καὶ σύν-
θρονον, Πατρὶ καὶ Λόγῳ γνωρίζεται, φῶς
ὑπερτέλειον, ἐκ φωτὸς ἐκλάμψαν, ἐξ ἀνάρχου
τελείου, Πατρός, καὶ δι' Υἱοῦ προσερχόμενον·
αὐτῷ βοήσωμεν· Ζωοπάροχε Παράκλητε, τὴν
εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας Κύριε,
καθημένοις τοῖς Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν
Εβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμ-
βει· ἤκουον γὰρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἐτέραις
ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει
αὐτοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες ἐσοφίσθησαν· καὶ
τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγρήσαντες, τὰ θεῖα
ἐρρήτορευον· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ ἐπὶ
γῆς ὀφθεῖς, καὶ ἐκ τῆς πλάνης σώσας ἡμᾶς,
Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΠΡΩΤῇ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἑγερσιν Χριστέ, τὴν ἐκ τοῦ τά-
φου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ θείαν
ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου, κατέ-
πεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας
τοῖς Μαθηταῖς· ὅθεν ὡς περ κιθάρα μυσουργι-
κῇ, πᾶσιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θεῷ πλήκτρῳ,
μυστικῶς, Σῶτερ τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰ-
κονομίαν σου. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα, ὁμοιον.

Οὐ τοῦ Σωτῆρος ἐρασταί, χαρὰς ἐπλήσθη-
σαν, καὶ θάρσος ἔλαβον οἱ πρώην δει-
λιῶντες, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, σήμερον κα-
τῆλθεν, καὶ ἔξη ἐπὶ ταῖς κείρας τῶν Μαθητῶν,
καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τὴν λαὸν· γλῶσ-
σαι γὰρ διεσπάρησαν, ὁρώμεναι ὡσεὶ πυρὸς,
καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐ-
δρόσισαν. Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ δ'.
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'.
Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ε"πιπαφλάζοντος παλαί, πυρίνου ἄρματος,
ὁ ζηλωτῆς Ἡλίας, καὶ πυρίπνους ἐν δόξῃ,

ὀχοῦμενος ἐδήλου, τὴν νῦν ἐν Σιών, Ἀποστόλοις
ἐκλάμψαν, ἀφ' ὕψους θείαν ἐπίπνοιαν ἐμφα-
νῶς, δι' ἧς κόσμον κατελάμπρυναν.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Ισηγοροῦντες τὴν θείαν, οἰκονομίαν Χριστῇ,
ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, οἱ Ἀπόστολοι
πάντες, ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, σέβειν πιστῶς, ἐν
τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν τὸν Πατέρα, καὶ
τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆς προσώπου σου.

Σιών ἁγία ἡ Μητήρ, Ἐκκλησιῶν ἀπασῶν, ἐν
ἡ πυρὸς ἐν εἶδει, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα,
ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατῆλθε φρικτῶς, χαῖρε
νῦν καὶ ἐόρταζε, τὴν κοσμοπόθητον ὄντως Πεν-
τηκοστὴν, σὺν ἡμῖν πανηγυρίζουσα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ
τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν
καὶ ζωῆς χορηγός· ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν,
καὶ καθάρισον ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ
σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

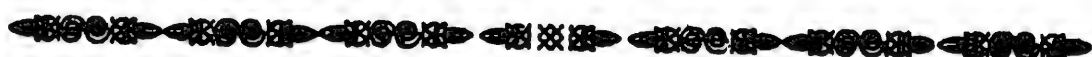
Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῷ Σαββάτῳ μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ γίνεται τῆς Ἑορτῆς ταύτης ἡ
ἀπόδοσις, καὶ ψάλλομεν ἀπαράλλάκτως πάντα τὰ αὐτῆς,
ἔντε τῷ Ἑσπερινῷ, καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ,
πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυελέου, καὶ τῶν Ἀντι-
φώνων. Ἡ δὲ τοῦ Μηναίου Ἀκολουθία ψάλλεται ἐν τοῖς
Ἀποδείπνυσις.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἑσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν.

Κύριε, Κύριε μὴ ἀπορρίψῃς.

Χαῖρε, Σιών ἁγία Μητήρ.

Ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτύρων θεῖος χορός...

Ζητεῖ ταῦ-
τα εἰς τὸν
μέγαν Ἑ-
σπερινόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος πλ. δ'.

Πῶς σε μακαρίσωμεν Θεοτόκε; πῶς δὲ ἀνυμνήσωμεν ὑπερευλογημένη, τὸ ἀκατάληπτον μυστήριον τῆς κυοφορίας σου; Τῶν αἰώνων γὰρ ὁ ποιητής, καὶ τῆς ἡμετέρας δημιουργὸς φύσεως, τὴν ἰδίαν εἰκόνα οἰκτείρας, καθήκεν ἑαυτὸν, εἰς κένωσιν τὴν ἀνεξιχνίαστον. Ὁ ὢν ἐν τοῖς αὐτοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἐν μήτρᾳ ἀγνῇ κατεσκήνωσε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως ἐγένετο ἐκ σοῦ, ἀπειρόγαμε, μείνας, ὅπερ ὑπῆρχε φύσει, Θεός. Διὸ αὐτὸν προσκυνῶμεν, Θεὸν τέλειον, καὶ ἄνθρωπον τέλειον, τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ· ἑκατέρα γὰρ φύσις ἐστὶν ἐν αὐτῷ ἀληθῶς· διπλᾶ δὲ πάντα κηρύττομεν, τὰ φυσικὰ αὐτῷ ἰδιώματα, κατὰ τὴν διπλόην τῶν οὐσιῶν, δύο σέβοντες τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ θελήματα· ὁμοούσιος γὰρ ὢν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, αὐτεξουσίως θέλει καὶ ἐνεργεῖ ὡς ἄνθρωπος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Φῶς ἱλαρόν· καὶ τὸ προκείμενον,

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν....

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἀνῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ.

Εἴτα τῆς Θεοτόκου Προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Χαῖρε, Θεοτόκε πάνσεμνε· χαῖρε πηγὴ τὴν ζωὴν, τοῖς πιστοῖς ἡ πηγάζουσα· χαῖρε πάντων Δέσποινα, καὶ Κυρία τῆς κτίσεως· εὐλογημένη, χαῖρε πανάμωμε· δεδοξασμένη, χαῖρε πανάχραντε· χαῖρε παλάτιον· χαῖρε θεῖον σκῆνωμα· χαῖρε ἀγνή· χαῖρε Μητροπάρθενε· χαῖρε Θεόνυμφε.

Στίχ. Ἀκουσον Θύγατερ καὶ ἴδε.

Χαῖρε, Θεομήτορ ἄχραντε· χαῖρε, πιστῶν ἡ ἐλπίς· χαῖρε, κόσμου καθάρσιον· χαῖρε, πάσης θλίψεως, ῥυομένη τοὺς δούλους σου· ἡ τῶν ἀνθρώπων, χαῖρε, παράκλησις· ἡ ζωφόρος, χαῖρε, ἀντίληψις· χαῖρε προπύργιον, τῶν προσκαλημένων σε· χαῖρε, Θεοῦ, θεῖον ἐνδιαίτημα, καὶ ὅρος ἅγιον.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Χαῖρε, Θεοτόκε Δέσποινα· χαῖρε, ἡ μόνη ἐλπίς, τῶν βροτῶν καὶ ἀντίληψις· χαῖρε, καταφύγιον, καὶ λυχνία αἰείφωτος· ἡ γλαῖσμένον, χαῖρε, λαμπάδιον· ἡγιασμένον, χαῖρε, παλάτιον· χαῖρε, Παραδείσε· χαῖρε, θεῖον σκῆ-

νωμα· χαῖρε, πηγὴ, βρύουσα τὰ ναίματα, τῶν προστρεχόντων σοι.

Δόξα. Ἰδιόμελον τῶν Ἀγίων· οἶον βούλει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπολύσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὸ α'. Κάθισμα τῆς Ὑαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε'. καὶ τῶν Ἀγίων δ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Εσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρομεν· ὅτι ηὐδόκησας, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σοῦ, ἀλλὰ εὐδόκησον, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε, Σιών ἀγία, Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ο ἐκ Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων, ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθείς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἑαυτοῦ Ἀναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογοῦμεν Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος· καὶ ἐδώρησω τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι, Χριστέ Σωτήρ, Υἱὲ Θεοῦ μονογεγνὲς, ὁ προσπαγεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος.

Ἔτερα τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οἱ πνευματορῆτορες, οἱ Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Πνεύματος ὄργανα, πίστει χρηματίσαντες, διεσπάρησαν, εἰς τὰ γῆς πέρατα, τὸ σεπτὸν κήρυγμα, ὀρθοδόξως κατασπείροντες· ἐξ ὧν ἐβλάστησαν, θεία γεωργία καὶ χάριτι, Μαρτύρων τὰ στρατεύματα, πάθος τὸ σεπτὸν εἰκονίζοντες, διὰ πολυτρόπων, στρεβλώσεων μαστίγων καὶ πυρός· καὶ παρήρησά πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πυρὶ ἐκκαίόμενοι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, πυρὸς κατεφρόνησαν· καὶ ὡς θεῖοι ἄνδρες ἀναπτόμενοι, οἱ σεπτοὶ Μάρτυρες, ἐν

Χριστῷ ἔφλεξαν, φρυγανῶδες πλάνης φρύαγμα· θηρῶν δὲ ἔφραξαν, σόματα, σοφαῖς ἐπικλήσεσι, καὶ κάραις ἐκτεμνόμενοι, ἔτεμον ἐχθροῦ πάσας φάλαγγας· καὶ τοὺς τῶν αἱμάτων, προχέοντες κρηνὲς καρτερικῶς, τὴν Ἐκκλησίαν κατήρδυσαν, πίστει ἀναθάλλουσιν.

Αηροὶ προσπαλαίοντες, τυμπανιζόμενοι ξίφει, ὄνυξι ξεόμενοι, χεῖρας ἀφαιρούμενοι, καὶ στρεβλούμενοι, οἱ στερρόοι Μάρτυρες, καὶ πυρὶ ἐνύλῳ, ἀνενδότως φλογιζόμενοι, καὶ ἐκκεντούμενοι, καὶ ταῖς ἀρμονίαις τεμνόμενοι, ὑπέφερων στερρότατα, λῆξιν προορῶντες τὴν μέλλουσιν, καὶ τοὺς ἀκηράτους, στεφάνους, καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ· ᾧ παρρήσια πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εν πάσι τοῖς πέρασι, τοὺς ἐναθλήσαντας πίστει, Ἀποστόλους, Μάρτυρας, Ἱερεῖς θεόφρονες, σεμνὰ Γύναια, ἱερὸν ἄθροισμα, ἱεροῖς ἄσμασι, κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· ὅτι συνήφθησαν, τοῖς ἐπουρανίοις οἱ γῆϊνοι, καὶ πάθει τὴν ἀπάθειαν, χάριτι Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ νῦν ὡς ἀστέρες σερροὶ περιουγάζοντες ἡμᾶς, ἐν παρρήσια πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα· Ἦχος πλ. β'.

Μαρτύρων θεῖος χορὸς, τῆς Ἐκκλησίας ἡ βάσις, τοῦ Εὐαγγελίου ἡ τελείωσις, ὑμεῖς ἔργῳ τοῦ Σωτῆρος τὰ ῥήτᾳ ἐπληρώσατε· ἐν ὑμῖν γὰρ αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεωχθεῖσαι, ἐκλείσθησαν· ἡ τοῦ αἵματος ὑμῶν χύσις ταῖς εἰδωλικαῖς σπονδαῖς ἐξήρανεν· ἡ σφαγὴ ὑμῶν, ἀπέτεκε τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα· τοὺς ἀσωμάτους ἐξεπλήξατε· τῷ Θεῷ στεφανηφόροι παρίστασθε· ᾧ ἀπαύστως πρεσβεύετε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱὸς, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε, Μητὲρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρόν. Μετὰ δὲ τὸ Πρακείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀναγνώσμα.

Κεφ. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη **ΜΗ**. 9. **Τ**αυτὰ ἐκλήθησαν ἅμα, καὶ συναχθή-

σονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουσά ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ ἀκουσάτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γένεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεῦσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀναγνώσμα.

Κεφ. **Δ**ικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ **Γ**. 1. **Δ**ιὰ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κἀκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπείρατεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τῆς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ, προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀναγνώσμα.

Κεφ. **Δ**ίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν **Ε**. 16. **Δ**ιὰ Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διαῖδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁ-

σιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργήν, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφῇσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήνεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσκει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περὶ τῶν γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ψάλλομεν τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς· εἶτα τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος αἱ.

Πιστεως συμφωνία, τὴν κοσμικὴν πανήγυριν, τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ εὐαρεστησάντων, Πατριαρχῶν τὸ τίμιον, τῶν Προφητῶν τὸν σύλλογον, Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα, Μαρτύρων τὸ ἄθροισμα, Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, πάντων τῶν Ἀγίων τὴν μνήμην, πνευματικῶς ἐορτάσωμεν· πρεσβεύουσι γὰρ ἀπαύστως, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ, τῶν Ἀγίων πάντων τὴν πανένδοξον μνήμην, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· τὸν Βαπτιστὴν τῷ Σωτῆρι, Ἀποστόλους, Προφῆτας, καὶ Μάρτυρας, Ἱεράρχας, Διδασκάλους τε καὶ Ὀσίους, Ἀσκητὰς καὶ Δικαίους, καὶ τῶν ἁγίων Γυναικῶν τὸ φιλόθεον σύστημα, σεβασμίως μακαρίζοντες συμφώνως ἐκδοησώμεν· Ὑπεράγαθε Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, παράσχου εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου, νίκας κατ' ἐχθρῶν τῷ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε ἅπαντες, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε, πλουτοποιαὶ ἡμῖν χαρίσματα κομίζουσα· διὸ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, καὶ καθαρῷ συνειδότη, ἀναβοήσωμεν λέγοντες· Χαίρετε Προφητῶν ὁ σύλλογος, οἱ τὴν ἔλευσιν Χριστοῦ τῷ κόσμῳ κηρύξαντες, καὶ τὰ πόρρω ἐγγὺς προβλέποντες. Χαίρετε Ἀποστόλων ὁ χορὸς, οἱ τῶν ἐθνῶν σαγηνευταί, καὶ ἅλεις τῶν ἀνθρώπων. Χαίρετε Μαρτύρων ὁ δῆμος, οἱ ἐκ περὶ-

τῶν γῆς συναθροισθέντες εἰς μίαν πίστιν, καὶ ὑπὲρ ταύτης βασάνων αἰκισμὸς ὑπομείναντες, καὶ τελείως τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον εἰληφότες. Χαίρετε Πατέρων ὁ μελισσῶν, οἱ τὰ ἑαυτῶν σώματα τῇ ἀσκήσει κατατηξάντες· καὶ νεκρώσαντες τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, τὸν νῦν θείῳ ἔρωτι ἐπτερώσατε, εἰς οὐρανούς ἀνέπτετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις εὐφραίνόμενοι, ἀπολαύετε τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. Ἀλλ' ὦ Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυρες σὺν Ἀσκηταῖς, τὸν ὑμᾶς στεφανώσαντα, ἐκτενῶς δυσωπεῖτε, τοῦ λυτρωθῆναι ἐξ ἐχθρῶν ἀσράτων καὶ ὀρκτῶν, τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ τελούντας, τὴν αἰσέβαστον μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. αἱ.

Τῇ νῦν πανηγύρει, συνδράμωμεν οἱ πιστοὶ· προτίθεται γὰρ ἡμῖν πνευματικὴ τράπεζα, καὶ κρατὴρ μυστικὸς, ἐξ ἡδέων ἐδεσμάτων εὐφροσύνης πλήρης, αἱ τῶν Μαρτύρων ἀρεταί· οὗτοι γὰρ οἱ καρτερόψυχοι, ἐκ τῶν περὶ τῶν γῆς, τῶν τοῦ σώματος ἁκρῶν, ἑτεροπόνους αἰκισμοὺς, τῷ Θεῷ προσήνεγκαν, θυσίαν λογικὴν, πᾶσαν ἀκμὴν ἡλικίας, ῥί μὲν ταῖς κεφαλαῖς ἀποτεμνόμενοι, ἕτεροι δὲ χειρῶν διαιρέσεις, καὶ πάσης ἁρμονίας ἅμω, πάντες οἱ ἅγιοι τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων κοινωνοὶ γεγονῶσιν. Ἀλλ' ὦ στεφάνους αὐτοῖς ἀμοιβὰς βασάνων δεδοκῶς, Κύριε, κατ' ἔχνος τούτων πολιτεύεσθαι ἀξίωτον ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις. Ὅρα σελ. 67.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Ανῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβάς ἐξ ἑβρανῶ· ἠλθες ἐπὶ θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος· πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· πρὸς τοὺς πεσόντας, ἡ πάντων ἀνάστασις. Ο' φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰ κατὰ Ἀλφάβητον.

Χριστὸν δοξολογήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν· ψυχὴν καὶ σῶμα γὰρ ἀναλαβὼν, τῷ πάθει ἀπ' ἀλλήλων διέτεμε· τῆς ἀχράντου μὲν ψυχῆς, ἐν Ἄδου κατελθούσης, ὃν καὶ ἐσκύλευτε· τάφῳ δὲ διαφθορὴν οὐκ οἶδε τὸ ἅγιον σῶμα, τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις δοξολογοῦμεν Χριστῷ, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἡμᾶς ἠλευθέρωσας, τῆς τυραννίδος τοῦ Ἄδου, καὶ ὡς Θεὸς ἐδωρήτω, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ω Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ἀκατάληπτε, ποιητὰ οὐρανοῦ καὶ γῆς, διὰ Σταυροῦ παθὼν, ἐμοὶ ἀπάθειαν ἐπήγασας· ταφὴν δὲ καταδεξάμενος, καὶ ἀναστὰς ἐν δόξῃ, συνανέστησας τὸν Ἀδὰμ, χειρὶ παντοδυναμῶ. Δόξα τῇ σῇ τριημέρῳ ἐγέρσει, δι' ἧς δεδώρησαι ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ ἱλασμόν ἀμαρτιῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Δ εὔτε πισοὶ, σήμερον χορείαν ἐπικροτήσαντες, εὐσεβῶς πανηγυρίζωμεν, καὶ τῶν Ἀγίων πάντων τὴν ἐνδοξον, καὶ σεβάσμιον μνήμην, ἐνδόξως τιμῶμεν, λέγοντες· Χαίρετε Ἀπόστολοι ἐνδοξοί, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες, καὶ Ἱεράρχαι. Χαίρετε Ὀσίων ὁ δῆμος, καὶ τῶν Δικαίων. Χαίρετε, τιμίων Γυναικῶν ὁ χορός· καὶ Χριστὸν ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύσατε, νίκας τῷ βασιλεῖ κατὰ βαρβάρων δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς με πάντα γνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε. Διό σοι πάντα γνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος πλ. δ'.

Εξ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῶν παθῶν. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν Κύριε, Δόξα σοι.

Δόξα. Τῶν Ἀγίων. Ἦχος δ'.

Τῶν ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεότοκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὰ αὐτὰ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, καὶ Ἀνάγνωσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῳ.

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τριάς μονὰς σῶσόν με τὸν σὸν οἶκέτην.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τῷ τρισηλίῳ Βασιλεῖ καὶ πρύτανι, καὶ προμηθεῖ τοῦ παντός, καὶ ἀγαθῷ μόνῳ, φυσικῶς ὑπάρχοντι, καὶ ἐνιαίαν ἔχοντι, τῆς Θεότητος δόξαν, Θεῷ μονάρχῃ προσπίπτομεν, ὕμνον τὸν τρισάγιον ᾄδοντες.

Ρήσεις τὰς θείας καὶ χρησμούς τοὺς ἄνωθεν, μεμνημένοι σαφῶς, θεαρχικὴν φύσιν, ἐνικὴν δοξαζόμεν, αἰδίδιον συνάναρχον, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Πατρὶ Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματι, δημιουργικὴν, παντοδύναμον.

Γερομύστης Ἀβραὰμ γενόμενος, ἱεροτύπως τοπρὶν, τὸν ποιητὴν πάντων, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, τρισὶ μὲν ὑποστάσεσιν, ὑπεδέξατο χαίρων· τῶν δὲ τριῶν ὑποστάσεων, κράτος ἐνιαῖον ἐγνώρισεν.

Θεοτοκίον.

Απειρογάμῳ τὸν Χριστὸν ἐκύησας, τὸν καθ' ἡμᾶς δι' ἡμᾶς, εἰληφότα φύσιν, Πάναγνε, καὶ ἄτρεπτον, κατ' ἄμφω διαμείναντα· ὃν δυσώπει ἀπαύτως, ἀμαρτιῶν μοι δωρήσασθαι, καὶ τῶν πειρασμῶν ἀπολύτρωσιν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχαῖς.

Σὲ τὸν ἀπρόσιτον Θεόν, καὶ Βασιλέα τῆς δόξης, ἐπὶ θρόνου Ἡσαΐας κατεῖδεν, ὑψηλῆ, καὶ Χερυβὶμ, καὶ Σεραφὶμ δοξαζόντα, ἀκαταπαύστοις ὕμνοις, μοναδικὸν τρισυπόστατον.

Μόνον πατρόθεν ὡς ἐκ νοῦ, γεγεννημένον τὸν Λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα προελθὼν ἀπορρήτως, καταλλήλοις λογισμοῖς, καὶ γραφικοῖς δειδάγμασι, κατεληφότες ἕνα, Θεὸν τρισηλίον σέβομεν.

Οὗ ὡν ἀγέννητος Πατὴρ, καὶ τῆς ἰδίας οὐσίας, τὸ ἀπαύγασμα γεννήσας ἀρρέντως, τὸν Υἱὸν φῶς ἐκ φωτός, ἐκπορευτῶς προβάλλεται, συμφυὲς φῶς τὸ Πνεῦμα, τὸ παντουργὸν καὶ ὁμότιμον.

Θεοτοκίον.

Ναὸς εἰδείχθης καθαρὸς, Παρθενομήτορ Μαρία, τοῦ τὰ πάντα πανσθενῶς καὶ πανσόφως, ὑποστήσαντος Χριστοῦ, καὶ τάξαντος καὶ φέροντος· ὃν ἐξιλέωσαί μοι, ταῖς μητρικαῖς σου δεήσεσι.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Τῆς τρισηλίου καὶ σεπτῆς τελεταρχίας, τὰς δυναθείας οἱ πιστοὶ νῦν εὐφημοῦμεν· ὅτι

νεύματι μόνῳ τὸ πᾶν συνέστησε, τὰς ἄνω χοροστασίαις Ἀγγελικαῖς, τὰς καὶ τῶν ἱεραρχίας Ἐκκλησιῶν, τοῦ κραυγάζειν τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Θεὲ ὑπεράγαθε· δόξα, ὕμνος τῷ κράτει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸν ἀναλλοιώτον Θεὸν ἢ τετοκυῖα, ἀλλοιούμενην εἰς αἰεὶ τῇ ἀμαρτίᾳ, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δολίου καὶ τῇ ῥαθυμίᾳ, στερέωτον τὴν καρδίαν μου ἀγαθῇ, πρεσβείαις ταῖς μητρικαῖς σου, ὅπως καὶ γὰρ, εὐχαρίστως κραυγάζω σοι· Θεογεννητορ Μαριάμ, ἐλέησον τὴν ποιμνὴν σου, ἣν ἐκτίσω πανάμωμε.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Α'νατολή, ἐπιφανεῖσα Θεότητος, τοῖς ἐν σκότει, πᾶσαν διεσκεδάσα, τὴν ἀφεγγῇ νύκτα τῶν παθῶν, καὶ δικαιοσύνης, τὸν ἥλιον ἐξανέτειλεν, ἀπλοῦν μὲν κατ' οὐσίαν, τριλαμπῇ δὲ προσώποις, ὃν ὕμνοῦμεν αἰεὶ καὶ δοξαζομεν.

Σεραφικοῖς, στόμασι τὸν ἀνυμνούμενον, τοῖς πηλίνοις χεῖλεσι δοξαζομεν, μοναδικόν, καὶ τριαδικόν, Κύριον τῆς δόξης, τῇ φύσει καὶ ὑποστάσει, βωῶντες· Ὁ παντάναξ, τοῖς σοῖς δούλοις παράσχου, τῶν πικρῶν πταισμάτων συγχώρησιν.

Συνεκτικῇ, πάντων τῶν ὄντων ἀόρατε, πανοικτίρμον, εὐσπλαγχνε, φιλόνητο, Τριάς σεπτῇ καὶ Θεαρχικῇ, μή μου ἐπιλάβῃ, τοῦ σοῦ οἰκέτου τοσύνολον, μηδὲ διασκεδάσης, ἣν διέδου σοῖς δούλοις, διαθήκην δι' ἄφροντος ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Ωραίαν σέ, πάναγνε μόνην εὐράμενος, ἐξ αἰῶνος, Λόγος ὁ προάναρχος, τὴν Ἰακώβ Κόρη καλλονὴν, καὶ ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' εὐσπλαγγνίαν ἀνέπλασε, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων· ὃν δυσώπει ἀπαύστως, ἀπὸ πάσης ῥυσθῆναί με θλίψεως.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Συναῖδια τρία, πρόσωπα δοξαζομεν, ἓνα δὲ Κύριον, σέ τὴν θείαν φύσιν, διαιροῦντες ἀπλῶς καὶ συνάπτοντες, καὶ πιστῶς βωῶμεν· Θεαρχικῇ Τριάς ἀγία, τοὺς σοὺς δούλους ἐκ θλίψεως λύτρωσαι.

Ολοφύρομαι σφόδρα, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς διανοίας μου, πῶς μὴ θέλων πάσχω, τὴν ἀβούλητον ὄντως ἀλλοίωσιν· διὰ τοῦτο κράζω· Ζωαρχικῇ Τριάς ἀγία, τῶν καλῶν ἐν τῇ χάσει με συντάξον.

Νυσαγμῷ βαρυνθέντα, τῷ τῆς ἀμαρτίας με, καὶ συνωθούμενον, πρὸς θανάτου ὕπνον,

ὡς φιλόνητος καὶ ὑπεράγαθος, καὶ παντελεῶν, Θεαρχικῇ Τριάς ἀγία, κατοικτεῖρησον καὶ διανύστησον. Θεοτοκίον.

Μητροπάργε Κόρη, πάναγνε, πανάμωμε, Θεοχαρίτωτε, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, τὸν Υἱόν καὶ Θεόν σου καὶ Κύριον, ἐξιλέωσαί μοι, καὶ τῶν παθῶν καὶ τῶν πταισμάτων, τὸν σὸν δούλον ἐκλύτρωσαι τάχιον.

ᾠδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ε'πουρανίων νοῶν, ταξιαρχίας μιμούμενοι, μοναρχικῇ τοῦ παντός, Τριάς ὑπερούσιε, τρισαγίοις ἄσμασι, σέ δοξολογοῦμεν, τοῖς πηλίνοις ἡμῶν στόμασι.

Τὸν κατ' εἰκόνα τὴν σὴν, τὸν ἀνθρώπον διαπλάσαντα, καὶ ἐξ ἑκ ὄντων τὸ πᾶν, σοφῶς ὑποστήσαντα, Θεὸν τρισυπόστατον, προσκυνῶ καὶ σέβω, καὶ ὕμνω, καὶ μεγαλύνω σε.

Ο παντοκράτωρ Θεός, καὶ μόνος ἀπεριόριστος, ἐνοίκησον ἐν ἐμοί, δι' ἄφροντος ἔλεος, τρισήλιε Δέσποτα, καὶ κατὰ χάριν με, καὶ συνέτισον ὡς εὐσπλαγχνος. Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθη Θεοῦ, τοῦ ἀχωρήτου πανάχραντε, ναὸν καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς, δεῖξον θείας χάριτος, Παναγία Δέσποινα, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, καὶ συντήρησον ἀλώβητον.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσαχθέν μουσικῶς.

Πατέρα ἀναρχον πιστοί, Υἱὸν συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα θεῖον, αἰληθῶς ὕμνολογοῦμεν, ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, καὶ ἀναλλοιώτως· Τριάς ἀπλήν ἀγίαν καὶ συμφυῇ, βωῶντες σὺν τοῖς Ἀγγέλοις· Ἅγιος εἶ, Πάτερ, Υἱέ, σὺν τῷ Πνεύματι, τῷ παναγίῳ καὶ σεπτῷ, ἐλέησον οὓς ἐπλασας, κατ' εἰκόνα σου Δέσποτα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἀγνὴ καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σε κεχαριτωμένη, βωῶντες ἀκαταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελεῶν, ὡς ἀγαθῇ, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον· λογιθεσίς φοβεροῦ, ἐν ᾧ τῇ ἐτάσει, μὴ αἰσχυνθῶμεν οἱ δούλοί σου.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Σοφία ἀρρήτων σου, καὶ τῷ πελάγει τῆς ἀγαθότητος, δωρεάν τὸν σὸν δούλον, ἡλεημένον ἀναδείξόν με καὶ νῦν, καθάπερ πάλαι, καὶ ῥῦσαι κακώσεως, Τριάς, Μονὰς, ὁ Θεός, ἀμαρτιῶν καὶ παθῶν. Δίς.

Ονοῦς ὁ ἀγέννητος, Πατήρ, καὶ Λόγος ὁ γεννηθεὶς ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ

Θεῖον, ἀκαταλίπτως ἐκπορευτὸν πεφυκός, Θεὸς
μονάρχα τρισήλιε, ψάλλω σοι· Εὐλογητὸς ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Νενέκρωμαι Πάναγνε, τῆς ἁμαρτίας πινὼν τὸ
φάρμακον, καὶ προσρέχω σοι πίστει, τῇ
τετοκυῖα τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ταῖς σαῖς πρεσ-
βείαις τὸν δοῦλόν σου ζώωσον, καὶ πειρασμῶν
καὶ παθῶν, λύτρωσαι μόνῃ ἀγνῇ.

Ὡδὴ ἡ. Ἑπταπλασίως καίμινον.

Ο φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, τριλαμπές καὶ
τρισήλιον, καὶ μοναρχικόν, μονοκρατές,
ἀπλούστατον, Θεὸς ἀκατάληπτος, καὶ μονοκρά-
τωρ Κύριος, νῦν τὴν σκοτεινὴν, καὶ ζοφεράν με
καρδίαν, καταύγασον καὶ δείξον, φωταυγῇ καὶ
φωσφόρον, ἱμνεῖν σε καὶ δοξάζειν, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Ιέρωτάταις πτέρυξι, Σεραφίμ οἱ θειότατοι,
πρόσωπα καὶ πόδας, εὐλαβῶς καλύπτουσι,
τὴν δόξαν μὴ φέροντες, τοῦ ἀμνηχνίου κάλλους
σου, ἀγαθαρχικὴν θεαρχικὴν μοναρχίαν, Τριάς
ὑπεραγία· πλὴν ἡμεῖς ἀνυμνεῖν σε, τολμῶμεν,
καὶ δοξάζειν, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κυριαρχίαν ἀναρχον, πανοθενῆ καὶ πανά-
γαθον, τελεταρχικὴν, ἀγαθουργὸν ἀόρι-
στον, αἰτίαν ἀναίτιον, ποιητικὴν αἰτίον, προνοη-
τικὴν, καὶ σωτικὴν τῶν ἀπάντων, μονάδα κα-
τ' αἰσίαν, καὶ Τριάδα πρόσωποις, δοξάζω σε
Θεέ μου, πιστῶς εἰς τὸς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Επὶ τῆς γῆς ἀνέτειλεν, ὁ ἀνέσπερος ἥλιος,
διὰ τῆς ἐκ σῆ παρθενικῆς γεννήσεως, παν-
αίχραντε Δέσποινα, καὶ τῆς βροτῆς ἀπήλλαξε,
τῆς εἰδωλικῆς, καὶ ζοφερᾶς σκοτεμῆνης· διὸ καὶ
νῦν με μᾶλλον, τῆς αὐτοῦ Θεαρχίας, καταύγα-
σον ταῖς αἴγλαις, καὶ φροῦρει τὸν σὸν δοῦλον.

Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτω.

Τὴν πάντων Βασιλίδα καὶ παντεργόν, ὑπερ-
ἀρχιον φύσιν, ὑπέρχρονον, ζωαρχικὴν, εὐ-
σπλαγχνον, φιλόανθρωπον, ἀγαθὴν, ἐναρχικὴν
Τριάδα, σε, νῦν δοξολογοῦντες, ἁμαρτιῶν, σιγ-
χώρησιν αἰτοῦμεν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ
Ἐκκλησίαις τὴν ἐμόνοιαν. Δίς.

Ημία κυριότης καὶ τριλαμπής, ἐνικὴ θεαρ-
χία τρισήλιε, τῆς ὑμνητᾶς, πρόσδεξαι τῆς
σοῦς ἀγαθοπρεπῶς, καὶ τῶν πταισμάτων λύ-
τρωσαι, καὶ τῶν πειρασμῶν, καὶ τῶν δυσχε-
ρῶν, καὶ θάττον τὴν εἰρήνην, παράσχου φιλαν-
θρωπῶς, ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τὴν ἑνωσιν.

Θεοτοκίον.

Νηδὺν Χριστέ Σωτήρ μου παρθενικὴν, ἐνοι-
κήσας ἐφάνης τῷ κόσμῳ σε, θεανδρικῶς,

ἄτρεπτος ἀσύγχυτος ἀληθῶς, καὶ καθυπέσχου
πάντοτε, μετὰ τῶν σῶν δούλων εἶναι σαφῶς·
διὸ τῆς σέ τεκούσης, πρεσβείαις τὴν εἰρήνην,
πάσῃ τῇ ποιμνῇ σου πρυτάνευσον.

Ἔτα τὸ, Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς· καὶ τὰ
λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀναστά-
σιμα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. δ'.

Ανέστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ
Ἄγγελος φωτός, ταῖς γυναιξὶν ἐβόα· Παύ-
σασθε τῶν δακρύων, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγε-
λίσασθε· κράξατε ἀνυμνοῦσαι· ὅτι ἀνέστη Χρι-
στὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ
γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα.

Ανθρώποι τὸ μνήμά σου, Σωτὴρ ἐσφραγί-
σαντο, Ἄγγελος τὸν λίθον, ἐκ τῆς θύρας
ἀπεκύλισε· Γυναῖκες ἐθαύσαντο, ἐγνηγερμένον ἐκ
νεκρῶν, καὶ αὗται εὐηγγελίσαντο τοῖς Μαθη-
ταῖς σου ἐν Σιών· ὅτι ἀνέστη ἡ ζωὴ τῶν ἀπάν-
των, καὶ διελίθη τὰ δεσμά τοῦ θανάτου· Κύ-
ριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σαύ-
ρωσιν ὑπερμείνας ἀγαθὲ, ὁ θανάτῳ τὸν θά-
νατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός,
μὴ παρίδης οὓς ἐπλασας τῇ χειρί σου· δείξον
τὴν φιλανθρωπίαν σε ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκῆ-
σάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ
σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Λευχειμονῶν ὁ Γαβριὴλ φαιδρὸς ἐπέστη, ὡς
περ ἐν εἶδει ἀσραπῆς, Χριστοῦ τῷ τάφῳ,
καὶ τὸν λίθον ἐκύλισεν ἀπὸ τοῦ μνημείου· καὶ
φόβος μέγας συνέσχε σὲ τῆς φρενὸς, καὶ ἄφνω
ἔμειναν πάντες ὡσεὶ νεκροὶ, ἀπὸ τοῦ τάφου οἱ
φύλακες, καὶ τοῦ λίθου ἡ σφραγίς· Αἰσχύνητε
παράνομοι· γινώτε ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Δόξα. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Αναστὰς ἐκ τῆς τάφου ὡς ἀληθῶς, ταῖς ὁσίαις
προσέταξας γυναιξὶ, κηρύξαι τὴν Ἐγερσιν,
Ἀποστόλοις ὡς γέγραπται· καὶ δρομαῖος ὁ Πέ-
τρος, ἐπέστη τῷ μνήματι, καὶ τὸ φῶς ἐν τῷ τάφῳ,
ὁρῶν κατεπλήττετο· ὅθεν καὶ κατεῖδε τὰ ὀθό-
νια μόνον, χωρὶς τοῦ θείου σώματος, ἐν αὐτῷ
κατακείμενα· καὶ πιθεύσας ἐβόησε· Δόξα σοι,

Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι σῶζεις ἅπαντας Σωτὴρ ἡμῶν·
τοῦ Πατρὸς γὰρ ὑπάρχεις ἀπαύγασμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Επὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναε, καὶ Παράδειςσε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν· τὴν γὰρ σὴν μήτραν θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν ὕραν ἄπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, δόξα σοι.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια,
καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. δ'.

Αἱ Μυροφόροι τοῦ ζωοδότου ἐπιστάσαι τῷ μνήματι, τὸν Δεσπότην ἐζήτην ἐν νεκροῖς τὸν ἀθάνατον· καὶ χαρὰς εὐαγγέλια, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου δεξάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐμήνουν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εκ νεότητός μου ὁ ἐχθρὸς με πειράζει, ταῖς ἡδοναῖς φλέγει με· ἐγὼ δὲ πεπορθῶς, ἐν σοὶ Κύριε τροποῦμαι τοῦτον.

Οἱ μισοῦντες Σιών, γεννηθήτωσαν δὴ, πρὶν ἐκσπασθῆναι, ὡς χόρτος· συγκόψει γὰρ Χριστὸς, αὐχένους αὐτῶν, τομῇ βασάνων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, τὸ ζῆν ταῖς πάντα, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸς μέγας· σὺν Πατρὶ ὑμνοῦμεν αὐτό, καὶ τῷ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Η καρδία μου τῷ φόβῳ σου σκεπέσθω, ταπεινοφρονοῦσα· μὴ ὑψωθείς ἀποπέση, ἐκ σοῦ πανοικτίρμον.

Επὶ τὸν Κύριον ὁ ἐσχηκὼς ἐλπίδα, εὐδείξει τότε, ὅτε πυρὶ ταῖς πάντα, κρινεῖ καὶ κολάσει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶς τις θεῖος βλέπει καὶ προλέγει, τερατουργεῖ ὑψιστα, ἐν τρισὶν ἑνα Θεὸν μέλπων· εἰ γὰρ καὶ τριλαμπεῖ, μοναρχεῖ τὸ θεῖον.

Ἀντίφωνον Γ'.

Εκείραξά σοι Κύριε, πρόσχες, κλῖνόν μοι τὸ οὖς σου βοῶντι, καὶ καθάρων πρὶν ἄρῃς με, ἀπὸ τῶν ἐνθένδε.

Επὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ γῆν, δύνων πᾶς αὐθις ἀναλύσει, τοῦ λαβεῖν βασάνους, ἢ γέρα τῶν βεβιωμένων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, θεολογία μονὰς τρισαγία· ὁ Πατὴρ γὰρ ἀναρχος, ἐξ οὗ ἔφυ ὁ Υἱὸς ἀχρόνως, καὶ τὸ Πνεῦμα σύμμορφον, σύνθρονον, ἐκ Πατρὸς συνεκλάμψαν.

Ἀντίφωνον Δ'.

Ιδοὺ δὴ τί καλὸν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἅμα; ἐν τούτῳ γὰρ Κύριος, ἐπηγγείλατο ζωὴν αἰώνιαν.

Τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ, ὁ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ κόσμων, κελεύει, μὴ δεῖν φροντίζειν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἐνοιδεῖ αἰτία, πάντα ἔχεται εἰρηνοβραβεύτως· Θεὸς τοῦτο γὰρ ἔστι, Πατρί τε καὶ Υἱῷ ὁμοούσιον κυρίως.

Προκείμενον.

Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεὸς σου Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Στίχ. Αἶνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Τὸ, Πᾶσα πνοή· Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Α'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμεναι, ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπά, ὅρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος εἰς δ'. ὁ Σταυροαναστάσιμος εἰς β'. τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Ἀγίων εἰς ε'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» ῥματηλαίτην Φαραὼ ἐθύθισε, τερατουργοῦσα ποτὲ, Μωσαϊκὴν ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελούσα θάλασσαν·
» Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν,
» ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Τροπάρια.

Τὴν παντοδύναμον Χριστοῦ Θεότητα, πῶς μὴ θαυμάσωμεν; ἐκ μὲν παθῶν πᾶσι, τοῖς πιστοῖς ἀπάθειαν, καὶ ἀφθαρσίαν βλύζουσιν· ἐκ πλευρᾶς δὲ ἀγίας, πηγὴν ἀθάνατον σταζουσιν, καὶ ζωὴν ἐκ τάφου αἰδίου.

Ως εὐπρεπὴς ταῖς γυναῖξιν ὁ Ἀγγελος, νῦν ἐμπεφάνισται, καὶ τηλαυγὴ φέρων, τῆς ἐμφύτου σύμβολα, αὐλὴ καθαρότητος· τῇ μορφῇ δὲ μηνύων, τὸ φέγγος τῆς ἀναστάσεως, κράζει· Ἐξηγέρθη ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελαῖνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνὴ δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεοῦ προστασίαν ἡμῶν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὤδὴ α'. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Επὴρθησαν πύλαι ὁδυνῆραι, καὶ ἔφριξαν Ἄδου, καθορῶντες οἱ πυλωροὶ, ἐν τοῖς κατωτάτοις τὸν ἐν ὕψει, τῆς τῶν ἀπάντων ἐπέκεινα φύσεως.

Εξέστησαν τάξεις ἀγγελικαί, ὀρῶσαι ἐν θρόνῳ, ἰδρυμένην τῷ πατρικῷ, τὴν ἔκπτωτον φύσιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν καθειργμένην ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὤδὴ α'. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Αχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰδιον, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκούσα, ὕμνουμέν σε.

Βότρυν σε ζωφόρον, τὸν τῆς παγκοσμίου ἀποσταίζοντα, γλυκασμὸν σωτηρίας, ἡ Παρθένος Χριστέ ἀπεκύησεν.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῶν Ἀγίων Πάντων πολυώνυμα τάγματα μέλπω.

Ὤδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Τῶν σῶν Ἀγίων ἀνυμνῶν τὰ τάγματα, τῷ σῷ φωτὶ τὴν ψυχὴν, ταῖς προσευχαῖς τούτων, αὐγασθῆναι δέομαι· σὺ γὰρ εἰ φῶς ἀπρόσιτον, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον, διώκων τοῖς σοῖς πυρσεύμασι, Λόγε τοῦ Θεοῦ φωτοδότα Χριστέ.

Ως ἀνυψώθης ἐπὶ ξύλῳ, εἴλκυσας, πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, τὴν τῶν ἐθνῶν πᾶσαν, κληρουχίαν Δέσποτα, καὶ φωτὶ κατελάμπρυνας, τῆς αἰτίας Τριάδος, δι' Ἀποστόλων ἀγίων σου, δι' ὧν τὴν ἀπάτην ἀπήλασας.

Νομοθεσία σου Χριστέ πειθόμενοι, οἱ σοὶ Ἀπόστολοι, τὰ ἐπὶ γῆς πάντα, εὐσεβῶς ἀπώσαντο· καὶ τῷ φωτὶ τῆς χάριτος, κατεφάιδρυναν πᾶσαν, τὴν οἰκημένην οἱ ἔνδοξοι, εὐαγγελικῶς σε κηρύττοντες.

Αγαλλιῶμενοι Σταυρὸν οἱ Μάρτυρες, τὸν σὸν ἀράμενοι, καὶ τὸ σεπτὸν πάθος, ἀκλινῶς μιμούμενοι, τυραννικὴν οὐκ ἔπτηξαν, ἀπειλὴν οἱ γενναῖοι, ἢ πῦρ, ἢ ξίφος, ἢ μάστιγας, ἀλλ' ἢ δὲ λιμὸν, οὐδὲ θάνατον. Θεοτοκίον.

Γνώμην ἀνδρείαν αἱ παρθένοι πάντα γνε, ἀναλαβοῦσαι σαφῶς, μαρτυρικοὺς ἄθλους, ἀκλινῶς ὑπέμειναν, καὶ ψαλμικῶς ὀπίσω σε, τῷ Υἱῷ σου Παρθένε, ἐνθέως συναγαλλόμεναι, τῷ παμβασιλεῖ προσηνέχθησαν. Καταβασία.

» **Α**νοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι τῇ βα-

» σιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, παιδρῶς πα-
» νηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ
» θαύματα.

Ὤδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**στερεώσας κατ' ἀρχαῖς, τοὺς οὐρανοὺς
» ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
» ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῆς Ἐκ-
» κλησίας στήριξον· ὅτι ἐκ ἔστι πλήν σου, Ἄ-
» γιος μόνε φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Κατακριθέντα τὸν Ἀδάμ, τῇ γεύσει τῆς ἀμαρτίας, τοῦ σαρκὸς σου τὸ σωτήριον πάθος, ἐδικαίωσε Χριστέ· αὐτὸς γὰρ οὐχ ὑπεύθυνος, τῇ τοῦ θανάτου πείρᾳ, πέφηνας ὁ ἀναμάρτητος.

Τῆς ἀναστάσεως τὸ φῶς, ἐξέλαμψε τοῖς ἐν σκότει, τοῦ θανάτου καὶ σκιᾷ καθημένοις, ὁ Θεός μου Ἰησοῦς, καὶ τῇ αὐτοῦ Θεότητι, τὸν ἰσχυρὸν δεσμεύσας, τοῦτε τὰ σκεύη διήρπασε.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ, ἐδείχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ γὰρ μόνη ἐδέξω, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε· διό πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις αἰεὶ μακαρίζομεν.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Απειθήσαντα πρῶην, τῇ ἐντολῇ Κύριε, τοῦ πεποιηκότος με ὄντως, σὺ ἀπεξένωσας· ὃν μορφωσάμενος, ὑπακοήν τε παιδεύσας, σεαυτῷ ὡκείωσας διὰ σταυρώσεως.

Οσοφία τὰ πάντα, προεγνωκῶς Κύριε, καὶ τῇ σῇ συνέσει, συμπήξας τὰ ὑποχθόνια, οὐκ ἀπηξίωσας, συγκαταβάσει σου Λόγε, τοῦ Θεοῦ, ἀναστῆσαι τὸν κατ' εἰκόνα σου.

Ἄλλος. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου Πάναγνε, ταῖς προσβολαῖς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Εὕας τῆς προμήτορος, σὺ ἐπανόρθωσις γέγονας, τὸν ἀρχηγόν, τῆς ζωῆς τῷ κόσμῳ, Θεοτόκε κυήσασα.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχαῖς.

Γερῶσύνην ἱεράν, οἱ Ἱερεῖς καὶ Ποιμένες, ἐνδυσάμενοι, καὶ ταύτην ἐμφρόνως, κυβερνήσαντες Χριστέ, ἀξίως κατεκόσμησαν, διδασκαλίας λόγον, ἄνωθεν ὄντως πλουτήσαντες.

Ωραιωθέντες καλλοναῖς, τῆς πρώτης καλλοποιῖας, καὶ φανέντες ἀπλανεῖς ὡς φωστῆρες, οὐρανῶσατε Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν Ἄγιοι, ἄλλοθεν ἄλλος ταύτην, ποικίλως κατακοσμήσαντες.

Νόμῳ πειθόμενοι τῷ σῶ, τῶν μακαρίων οἱ δῆμοι, πολυτρόποις ἀρεταῖς φαιδρυθέντες, ἐκκληρώσαντο μονάς, τὰς οὐρανίους χαίροντες· ἄλλην γὰρ ἄλλος πάντες, ταύτας ἀξίως ἐπλήρωσαν. Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, τὸν ἐκ Θεῆ Θεὸν Λόγον, ἀπεγέννησας ἡμῖν, Θεομήτορ· ὃν νεάνιδες ἀγναί, θεοπρεπῶς ἐπόθησαν, καὶ σοῦ ὀπίσω πᾶσαι, τούτῳ σαφῶς ἠκολούθησαν.

Καταβασία.

» **Τ**οὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα
» καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτή-
» σαντες, πνευματικόν, σερέωσον· καὶ ἐν τῇ
» θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κοντάκιον τῆς Ὀκτωήχου.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Εξαναστάς τοῦ μνήματος, τοὺς τεθνεώτας ἠγειρας, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνέστησας· καὶ ἡ Εὐὰ χορεύει ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ κόσμῳ τὰ πέρατα πανηγυρίζουσι, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος τῆς αὐτῆς.

Τὰ τοῦ Ἄδου σκυλεύσας βασιλεία, καὶ νεκροὺς ἀναστήσας μακρόθυμε, γυναιξὶ Μυροφόροις συνήντησας, ἀντὶ λύπης χαρὰν κομισάμενος, καὶ Ἀποστόλοις σου ἐμύνησας τὰ τῆς νίκης σύμβολα, Σωτὴρ μου ζωοδότα, καὶ τὴν κτίσιν ἐφώτισας φιλάνθρωπε. Διὰ τοῦτο καὶ κόσμος συγχαίρει, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου πολυέλεε.

Εἴτα Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Προπατόρων Πατέρων Πατριαρχῶν, Ἀποστόλων Μαρτύρων Ἱεραρχῶν, Προφητῶν καὶ Ὁσίων σου, Ἀσκητῶν καὶ Δικαίων τε, καὶ πάντος ὀνόματος, ἐγγεγραμμένου ἐν βίβλῳ ζωῆς, τὴν ἀγίαν μνήμην, τελῶντες Χριστέ ὁ Θεός, πάντας συγκινοῦμεν, εἰς πρεσβείαν δεόμενοι· Εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, δι' αὐτῶν ὡς φιλάνθρωπος, ἵνα πάντες βοῶμέν σοι· Ὁ Θεός ὁ ἐνδοξαζόμενος, ἐν βουλῇ Ἀγίων σου, σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὁ δοξάσας ἀξίως τὴν μνήμην αὐτῶν.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος, τὴν φωταυγὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐὰς τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεςις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ·

Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὺ μου ἰσχύς, Κύριε σὺ μου καὶ δύναμις,
» σὺ Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πα-
» τρικὸς κόλπος μὴ λιπὼν, καὶ τὴν ἡμετέ-
» ραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ
» Προφῆτῃ, Ἀββακούμ σοὶ κραυγάζω· Τῇ δυ-
» νάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Σὺ δυσμενῇ, ὄντα με λῖαν ἠγάπησας· σὺ κενώσαι, ξένη καταβέβηκας, ἐπὶ τῆς γῆς, εὐσπλαγχνε Σωτὴρ, τῆς ἐσχρατίας μου, τὴν ὑβρίν μὴ ἀνηνάμενος· καὶ μέινας ἐν τῷ ὕψει, τῆς ἀχράντου σου δόξης, τὸν πρὶν ἠτιμωμένον ἐδόξασας.

Τίς καθορᾶν, Δέσποτα νῦν οὐκ ἐξίσταται, διὰ πάθους, θανάτον λυόμενον, διὰ Σταυροῦ φεύγουσαν φθοράν, καὶ διὰ θανάτου, τὸν Ἀδὴν πλούτου κενούμενον; Τῆς θείας δυναστείας, σοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου, τὸ ἐξαίσιον ἔργον φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σῴζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ Θεοτόκον ἀγνὴν σε γινώσκοντας.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῷ Σταυρῷ σε προσήλωσαν, οἱ τῶν παρανόμων παῖδες φιλάνθρωπε, δι' οὗ ἔσωσας ὡς εὐσπλαγχνος, τοὺς δοξαζοντάς σου τὰ παθήματα.

Αναστάς ἐκ τοῦ μνήματος, πάντας συνανέστησας τοὺς ἐν Ἀδὴ νεκροὺς, καὶ ἐφώτισας ὡς εὐσπλαγχνος, τοὺς δοξαζοντάς σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Η τὸν στάχυν βλαστήσασα, τὸν ζωοποιὸν ἀνήροτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ ζωὴν, Θεοτόκε σῶζε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτόκον σε πάναγνε, οἱ πεφωτισμένοι πάντες κηρύττομεν· τὸν γὰρ ἥλιον ἐκύησας, τῆς δικαιοσύνης ἀειπάρθενε.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ανακραθεῖς, ὁμιλος ὁ τῶν Ἀγίων σου, δι' ἀγίας, καὶ σοὶ ἐνεδόμενος, εἰλικρινῶς τε καὶ καθαρῶς, ἐν ἀγαλλιάσει, χορεῖαν τὴν ἀκατά-

λυτον, Ἀγγέλοις συγχορεύει, περὶ σὲ παντεπό-
πτα, τὸν ἀπάντων Θεὸν τε καὶ Κύριον.

Νεανικῶς, ἐνδοξοὶ Ἱερομάρτυρες, τῶν Μαρ-
τύρων, στέφος ἀνεδήσασθε, τῷ Θεουργῷ
χρίματι τοπρὶν, τῆς Ἱερωσύνης, ἡγλαϊσμένοι
πανόλβιοι· διὸ διπλοῦς στεφάνους, ἐπαξίως λα-
βόντες, σὺν Χριστῷ αἰωνίως ἀγάλλεσθε.

Τὸ τῆς σαρκὸς, φρόνημα ἅπαν τῷ Πνεύμα-
τι, Θεοφόροι, ὄντως ὑπετάξατε, ἀσκητι-
κῶς τούτου τὰς ὁρμαῖς, τὰς ἀκατασχέτους, νη-
στεία καταμαράναντες· καὶ νῦν τῆς ἀπαθείας,
τῷ φωτὶ πυρσωθέντες, ἀμοιβαῖς τὰς τῶν πόνων
εἰλήφατε.

Ως τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυρες τοῦ Πρωτομάρ-
τυρος, τὰς βασάνους, ἄγαν ὑπεμείνατε,
καρτερικῶς τε καὶ γενικῶς, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις,
ἀθλοῦντες σώμασιν ἐνδοξοὶ· καὶ νῦν τῆς βα-
σιλείας, κληρονόμοι δειχθέντες, τοῖς πιστοῖς τὰς
ἰαίσεις πηγαίετε. Θεοτοκίον.

Νύμφη Θεοῦ, γέγονας Θεογεννήτρια· τὸν γὰρ
τούτου, Λόγον προαιώνιον, σωματικῶς τέ-
τοκας ἡμῖν, ἐν ᾧ καὶ γυναῖκες, ἀγίως πολιτευ-
σάμεναι, καὶ ἀθλοῖς παμποικίλοις, διὰ σοῦ κο-
σμηθεῖσαι, τὴν Προμήτορος πτώσιν ἀνώρθωσαν.
Καταβασία.

» **Τ**ὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ
» τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑ-
» ψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν
» ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ἰ**να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
» τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
» ἀλλότριον σκότος τὸν δαίμονα; ἀλλ' ἐπίσρε-
» ψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
» τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τροπάρια.

Περιθέσθαι ἡνέσχου, χλαῖναν πρὸ τοῦ πάθους
σου Σῶτερ παιζόμενος, τὴν τοῦ Πρωτο-
πλάστου, περιστέλλων ἀσχήμονα γύμνωσιν, καὶ
γυμνὸς παγῆναι, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀπαμφιάζων,
τὸν χιτῶνα Χριστέ τῆς νεκρώσεως.

Εκ χοῶς τοῦ θανάτου, σὺ τὴν πεπτωκυῖάν
μου ἀνωκοδόμησας, ἀναστὰς οὐσίαν, καὶ
ἀγῆρω Χριστέ κατεσκεύασας, ἀναδείξας πάλιν,
βασιλικὴν ὥσπερ εἰκόνα, ἀφθαρσίας φωτὶ ἀ-
παστράπτουσιν.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱὸν σου
κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας,
τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μό-

νην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱλασμόν
εὐμενῇ προβαλλόμεθα.

Ἄλλος. Φώτισον ἡμᾶς.

Οδήγησον ἡμᾶς, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ
σου Χριστέ· δι' αὐτοῦ γάρ σοι προσπί-
πτομεν· καὶ τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν φι-
λάνθρωπε.

Κυβέρνησον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ὡς ὑπεράγαθος,
τῶν ὑμνούντων σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὴν
εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, φιλάνθρωπε.

Ἄλλος. Ὁρθρίζοντες.

Κατεύνασον τὸν ἄσαστον, κλυδωνα τῶν πα-
θῶν μου, ἡ Θεὸν κυήσασα, τὸν κυβερνή-
την καὶ Κύριον.

Λατρεύουσι τῷ τόκῳ σου, ἄχραντε Θεοτό-
κε, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βρο-
τῶν τὰ συστήματα.

Ἄλλος. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Προορᾶν ὡς Προφήται, θεῖοι τὰ ἐσόμενα κα-
τηξιώθητε, ἃ ἐπιποθεῖντες, εὐγενείᾳ ψυχῆς
ἐκαθάρατε, σεμνῇ πολιτείᾳ, ὑμᾶς αὐτοὺς, ὡς
Θεοφόροι, φωτιζόμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ο χορὸς τῶν Ἀγίων, νῦν ἐναγλαΐζεται θείοις
χαρίσμασιν, οἱ πρὸ νόμου πάντες, Πα-
τριάρχαι, Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μαρτύ-
ρων δῆμοι, καὶ Ἀσκητῶν καὶ Διδασκάλων, καὶ
Δικαίων σὺν Ἱερομάρτυσι.

Λαμπομένην ὀρώντες, τὴν τῶν σῶν Ἀγίων
ὁμήγυριν σήμερον, τῇ σῇ Σῶτερ αἴγλῃ,
καὶ λαμπάσιν ἀσθέστοις τῆς χάριτος, τὸν σὸν
θεῖον πλοῦτον, τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀφθονίαν, ἀ-
νυμνεῖμεν ἀπαύτως φιλάνθρωπε. Θεοτοκίον.

Υπερθαύμασον τόκον, τὸν σὸν ἀγαπήσασαι
γυναῖκες πάνσεμναι, τὰ τερπνὰ τοῦ βίου,
εἰς οὐδὲν ἐλογίσαντο Πάναγνε, τῆς αὐτοῦ καὶ
μόνης, ἐρωτικῶς ἐπιθυμοῦσαι, ἀγλαΐας καὶ
θείας ἐλλάμψεως. Καταβασία.

» **Ε**ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ
» σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένη,
» ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ
» τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε
» σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ἰ**λάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο-
» μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνά-
» γαγε, δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα· καὶ ἐ-
» πάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Τροπάρια.

Διὰ ξύλου κραταιῶς, καθεῖλέ με ὁ ἀρχέκα-
κος· αὐτὸς δὲ ἀναρτηθεὶς, Χριστέ κρα-

ταιότερον, Σταυρῷ καταβέβληκας, δειγματίσας τοῦτον, τὸν πεσόντα δὲ ἀνέστησας.

Σὺ ὥκτειρας τὴν Σιών, ἐξανατείλας τοῦ μνήματος, καινὴν ἀντὶ παλαιᾶς, τελέσας ὡς εὐσπλαγχνος, τῷ θείῳ σε αἵματι· καὶ νῦν βασιλεύεις, ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς αἰῶνας Χριστέ.

Θεοτοκίον.

Ρυσθείημεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκυσίαις σου, Θεογεννήτορ ἀγνή, καὶ τύχοιμεν πάντα γνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλος. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Παλαίμας ἐν τῷ Σταυρῷ ἐξήπλωσας, ἱατρεύων ἀκρατῶς τὴν ταθεῖσαν, ἐν τῇ Ἑδῇ, χεῖρα τοῦ Πρωτοπλάστου, καὶ τῆς ἰδίας χολῆς ἀπεγεύσω Χριστέ, καὶ ἔσωσας ὡς δυνατός, τοὺς δοξαζοντάς σου τὰ παθήματα.

Θανάτῃ ὁ λυτρωτὴς ἐγεύσατο, τῆς ἀρχαίας ἀποφάσεως ὅπως, καὶ τῆς φθορᾶς, τὸ βασιλεῖον λύσῃ· καὶ τοῖς ἐν Ἀδὴ φοιτήσας, ἀνέστησε, καὶ ἔσωσεν ὡς δυνατός, τοὺς ὑμνουῦντας αὐτοῦ τὴν Ἀνάστασιν.

Ἄλλος. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ναόν σε τοῦ Θεοῦ καὶ κιβωτόν, καὶ παστάδα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, Θεοτόκε οἱ πιστοὶ καταγγέλλομεν.

Ξοάνων καταλύτης ὡς Θεός, γεγονώς ὁ τόκος σου, Μαρία θεόνυμφε, προσκυνεῖται σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ως ἐντιμον ἐκλεκτόν, τεθέντα λίθον ἀκρόγωνον, οἱ Ἅγιοι ἐν Σιών, εὐρόντες σε Δέσποτα, κρηπῖδα ἀσαλευτον, ἐκλεκτοὺς ὡς λίθους, ἑαυτοὺς ἐπωκοδόμησαν.

Νυγείσης σου τῆς πλευρᾶς, ῥανίδες αἵματος σάξασαι, σὺν ὕδατι θειουργῷ, τὸν κόσμον ἀνέπλασαν, καὶ θείαν ὁμήγυριν, τῶν Ἀγίων πάντων, εὐεργέτα προσεκάλεσαν.

Υμνοῦμεν πανευσεβῶς, Μαρτύρων νέφος τὸ ἐνθεον, τῇ χάριτι λαμπρυνθέν, καὶ λάμπαν φαειρότερον, πορφύρα τοῦ αἵματος, καὶ τῇ αἰουργίδι, τῆς αὐτῶν στερόρας ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Μητέρα παναληθῆ, Θεοῦ σε πάντες γινώσκουμεν, δι' ἧς φύσις γυναικῶν, ῥωσθεῖσα παναίμωμε, Χριστοῦ ὑπερήθλησεν, ἀρετῆς τε πάσης, εὐσεβῶς γέγονεν ἔμπλεως.

Καταβασία.

» **Τ**ὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελῶντες
» ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος,

» δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς
» τεχθέντα Θεὸν δοξαζόντες.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ως ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει σοι Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας· ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ, τὴν Ἐκκλησίαν σε, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος.

Οἱ ἐν πάσῃ τῇ γῇ μαρτυρήσαντες, καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς μετοικήσαντες, οἱ τὰ πάθη Χριστοῦ μιμησάμενοι, καὶ τὰ πάθη ἡμῶν ἀφαιρούμενοι, ἐνταῦθα σήμερον ἀθροίζονται, πρωτοτόκων δεικνύοντες Ἐκκλησίαν, ὡς τῆς ἀνω τὸν τύπον ἐπέχουσιν, καὶ Χριστῷ ἐκδοῶσαν· Θεός μου εἰ. Σὺ με διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Ἢ σήμερον ἡμέρα, Κυριακὴ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, τὴν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, ἐν Ἀσίᾳ, Λιβύῃ, καὶ Εὐρώπῃ, Βορρᾶ τε καὶ Νότῳ, Ἀγίων πάντων ἑορτὴν ἑορτάζομεν.

Στίχοι.

Τοῦ Κυρίου μου πάντας ὑμνῶ τοὺς φίλους.
Εἴτις δὲ μέλλων, εἰς τοὺς πάντας εἰσίτω.

Τὴν παροῦσαν ἑορτὴν, μετὰ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος καθόδον, οἱ θειότατοι Πατέρες ἡμῶν ἐθέσπισαν ἐκτελεῖν, ὡς αὐτὴν τρόπον τινὰ ἐνδεικνύμενοι, ὅτι ἡ τοῦ παναγίου Πνεύματος παρουσία, τοιαῦτα διὰ τῶν Ἀποστόλων ἐνήργησεν, ἀγιάσασα, καὶ σοφίσασα τοὺς ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου φυράματος, καὶ εἰς ἀποπλήρωσιν τοῦ ἐκπεπτωκότος ἐκείνου τάγματος ἀγγελικοῦ, τούτους ἀποκαταστήσασα, καὶ Θεῷ διὰ τοῦ Χριστοῦ παραπέμψασα, τὰς μὲν, διὰ τῆς Μαρτυρίου καὶ αἵματος, τοὺς δὲ, δι' ἐναρέτου πολιτείας καὶ ἀγωγῆς· καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν διαπράττεται. Κάτεισι μὲν γὰρ τὸ Πνεῦμα ἐν εἰδὲ πυρός, φύσει τὴν ἀνωτάτω ροπὴν ἔχοντος· ἀνείσι δὲ πρὸς τὰ ἄνω ὁ χόος, φύσει κατάρροπος ὢν καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, πρὸ βραχείος μὲν, ἢ προσληφθεῖσα καὶ θειωθείσα τῷ Θεῷ Λόγῳ σὰρξ, ὑψωθεῖσα, καὶ ἐκ δεξιῶν τῆς Πατρικῆς δόξης καθίσασα· νῦν δὲ καὶ πάντας ἔλκει τοὺς βουλομένους, ὡς ἡ ὑπόσχεσις, ὡς περ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνδεικνυμένου τὰ τῆς καταλλαγῆς ἔργα, καὶ τί τὸ σκοπιμώτατον τέλος τῆς πρὸς ἡμᾶς διὰ σαρκὸς παρουσίας αὐτοῦ καὶ οἰκονομίας· ὅτι τοὺς πρὶν ἀπωσμένους εἰς ἑνωσιν καὶ φιλίαν ἅγει Θεοῦ, τὸν ἀγνωμόνα ἐξ ἐθνῶν λαὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, οἶονεῖ τινὰς ἀπαρχὰς, προσφερούσης Θεῷ, τοὺς ἐν ταύτῃ διαγερόντως εὐδοκιμήσαντας. Καθ' ἓνα μὲν οὖν τρόπον, οὕτω τὴν τῶν Ἀγίων πάντων ἑορτὴν ἑορτάζομεν.

Κατὰ δεύτερον δὲ, ἐπειδὴ πολλοὶ μὲν εὐχρέστησαν τῷ Θεῷ, δι' ἀρετὴν δὲ ἄκραν, καὶ ἀλλοτρόπως ἀνώνυμοι παρ' ἀνθρώποις ἐγένοντο, ἢ καὶ διὰ τινὰ ἴσως τῶν ἀνθρωπίνων, πολλὴν δὲ ὁμῶς πρὸς Θεὸν δόξαν ἔχοντες. Ἡ καὶ ὅτε, πολλοὶ μὲν κατὰ Χριστὸν ἐπολιτεύσαντο ἐν Ἰνδοῖς, καὶ Αἰγυπτίοις, καὶ Ἀραβί, Μισοποταμίᾳ τε καὶ Φρυγίᾳ, καὶ

τοῖς ἄνωθεν τοῦ Εὐξείνου· ἔτι δὲ ἐν πάσῃ τῇ Ἑσπέρᾳ, ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν Βρετανικῶν νήσων· ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐν Ἀνατολῇ καὶ Δύσει· οὐκ ἦν δ' εὐπετὲς τούτους ἅπαντας ὡς χρεῶν τιμῆσαι, διὰ τὴν ἀπειρίαν, καθὰ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παρελήφθη συνήθεια. Ἰνα τοίνυν καὶ τὴν παρ' ἐκείνων πάντων βοήθειαν ἐπισπώμεθα, ὅπου δῆποτε γῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησαν, ἄλλως τε, καὶ διὰ τοὺς ἐπιγεννησομένους ἰσως Ἀγίους, τὴν τῶν Ἀγίων πάντων Ἑορτὴν οἱ Θεϊότατοι Πατέρες ἑορτάζειν ἐθέσπισαν, πάντας τοὺς τε πρότερον καὶ ὕστερον, ἀφανεῖς τε καὶ ἐμφανεῖς, (ὅσους δὴ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, σκηνώσαν ἡγίασε) τιμῶντες καὶ συμπεριλαμβάνοντες.

Ἡ καὶ τρίτον· ἐχρῆν τοὺς κατὰ μέρος ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας ἑορταζομένους Ἀγίους, καὶ μιᾷ συναχθῆναι ἡμέρᾳ· ἵνα δειχθῇ, ὡς ὑπὲρ ἐνὸς Χριστοῦ ἡγωνίσαντο, καὶ πάντες τὸ αὐτὸ τῆς ἀρετῆς ἑδραμον στάδιον, καὶ οὕτω πάντες, ὡς ἐνὸς Θεοῦ δούλοι, ἀξίως ἐστεφανώθησαν, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν οὗτοι συνέστησαν, τὸν ἄνω κόσμον ἀναπληρώσαντες· διερεθίζοντες δὲ καὶ ἡμᾶς, τὸν ἴσον ἀγῶνα τέτοις ἀνύειν, διάφορον ὄντα καὶ πολυειδή, πρὸς ὃ, τι ἕκαστος ἔχει δυνάμει, ὅλη προθυμία ἐπείγεσθαι.

Τέτοις δὲ τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἀγίοις ἅπασι, Λέων ὁ αἰοδιμος καὶ σοφώτατος Βασιλεὺς, ναὸν μέγιστον καὶ περικαλλὴ ἀνεδείματο· ἐγγιστα δέ ἐστιν οὗτος τοῦ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων νεῶ, τῆς Κωνσταντίνου ἐντός, τὰ μὲν πρῶτα, Θεοφανοὶ τῇ αὐτοῦ πρώτῃ, ὡς φασί, γυναικί, τοῦτον οἰκοδομῶν, εὐαρεστησάσῃ κατ' ἄκρον τῷ Θεῷ· καὶ τὸ δὴ παραδόξον, ἐν μέσῳ θορύβων, καὶ τῶν βασιλείων ἐντός. Ἐπεὶ δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ κοινωσάμενος τὸν σκοπὸν, οὐκ ἔσχε πειθομένην ταύτην τῷ αὐτοῦ Δελήματι· ἅμα μὲν τὸ τοῦ Βασιλέως ἔχουσαν φρόνημα, ὁμοῦ δὲ καὶ μὴ δεῖν εἶναι λογιζαμένην τὴν χθὲς, καὶ πρότρυτα βρασιλικῇ φαντασίᾳ, καὶ τρυφῇ φθειρομένην, ἑξαυτῆς οὕτω τιμῆσαι, ὡς καὶ ναὶ σεμνῆναι μεγαλοπρεπῆ τε καὶ ἐξαισίῳ, μὴ καὶ τοῦ χρόνου παρασχόντος ταύτῃ τὸ τίμιον καὶ σεβάσμιον, καὶ ὅτι τῷ Θεῷ εὐηρέστησεν· ὁ σοφώτατος Βασιλεὺς, συνευδοκούσης καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσης, τὸν ἀνεγερθέντα δόμον τοῖς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς πᾶσιν Ἀγίοις ἀνέθετο, εἰπὼν· εἰ καὶ Θεοφανῶ Ἀγία, μετὰ τούτων πάντων συναριθμείσθω.

Ἐγὼ δὲ οἶμαι, κἀντιῦθεν ἐπὶ μᾶλλον σχεῖν τὴν ἀρχὴν, καὶ τὴν παροῦσαν Ἑορτὴν ἑορτάζεσθαι, οὐσαν καὶ πρότερον· τούτου δὲ χάριν καὶ ὑψέραν τῷ Τριωδίῳ κεῖσθαι, ἄρδην πάσας τὰς Ἑορτάς περικλείουσιν ὡς φραγμόν. Ἡ γὰρ τῆς Ἐκκλησίας εὐταξία τε καὶ κατάστασις, κἂν ἄνωθεν ἤρξατο, κατ' ἐλίγον ἄριστα καθισταμένη, καὶ ὡς ἐχρῆν, ἀλλ' οὖν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Βασιλέως τούτου, εἰς τὸ παντελὲς κατέστη καὶ ἐτυπώθη, ὡς νῦν ἔχει τάξεώς τε, καὶ καταστάσεως. Τὸ δὲ Τριωδίου, ὡς ἐν βραχεὶ φάναι, περιέχει ἐντός διηγούμενον ἐμμελῶς, ὅσα Θεὸς περὶ ἡμᾶς ἀρρήτοις λόγοις ἐνήργησε· τὴν τοῦ Διαβόλου ἐξ οὐρανοῦ ἔκπτωσιν, διὰ τῆς πρώτης παρακοῆς· τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀδάμ καὶ παραβάσιν· τὴν δὲ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίαν ἀπασαν· καὶ ὅπως εἰς οὐρανοὺς διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος αἰθίς ἀνεδιδάσθημεν, καὶ τὸ ἐκπεπτωκὸς ἐκεῖνο τάγμα ἀναπληρώσαμεν, ὃ διὰ τῶν Ἀγίων πάντων γνωρίζεται.

Ἰσιόν δὲ, ὡς ἅπαντα νῦν ἑορτάζομεν, ὅσα ἀγαθοδότως ἡγίασε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· λέγω δὴ τοὺς ὑψηλοτάτους καὶ ἁγιαστικούς νόας, τὰ ἐννέα ὀνταδὴ τάγματα· τοὺς Προπάτορας καὶ Πατριάρχας· τοὺς Προφῆτας, καὶ τὰς ἱερὰς Ἀποστόλους· τοὺς Μάρτυρας, καὶ τοὺς Ἱεράρχας· τὰς Ἱερομάρτυρας καὶ Ὁσιομάρτυρας· τοὺς Ὁσίους, καὶ Δικαίους, καὶ ἀπάσας τῶν ἁγίων γυναικῶν χορείας, καὶ τὰς ἄλλους ἅπαντας ἀωνύμους Ἀγίους· μεθ' ὧν ἔψωσαν καὶ οἱ ἐπιγεννησόμενοι. Πρὸ δὲ πάντων, καὶ ἐν πᾶσι, καὶ μετὰ

πάντων, τὴν τῶν Ἀγίων Ἀγίαν, τὴν ὑπεραγίαν, καὶ αὐτῶν ὑπερασυγκρίτως κρείττονα τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων, τὴν Κυρίαν ἡμῶν καὶ Δέσποιναν Θεοτόκον, Μαρίαν τὴν ἀειπαρθένον.

Ταῖς τῆς ἀχράντου σου Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων σου, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν βαθυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τροπάρια.

Ἡ ἐνδοξος κένωσις, ὁ Θεῖος πλοῦτος τῆς σῆς πτωχείας Χριστέ, καταπλήττει Ἀγγέλους, Σταυρῷ ὀρώντάς σε καθηλούμενον, διὰ τὸ σῶσαι τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ Θείᾳ καθόδῳ σου, φωτὸς ἐπλήσθη τὰ καταχθόνια, καὶ τὸ σκότος ἤλαθῃ, τὸ πρὶν διώκον· ὅθεν ἀνέστησαν, οἱ ἀπ' αἰῶνος δεσμῶται κραυγάζοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τριαδικόν.

Ἀπάντων μὲν Κύριον, ἐνὸς δὲ μόνου μονογενοῦς Υἱοῦ, ὀρθοδόξως Πατέρα, Θεολογούντες σὲ καταγγέλλομεν, καὶ ἐν εἰδότες σοῦ ἐκπορευόμενον Πνεῦμα εὐθὲς, συμφυὲς καὶ συναῖδιον.

"Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σωτηρίαν εἰργάσω, μέσον τῆς οἰκουμένης, προφητικῶς ὁ Θεός· ὑψωθείς γὰρ ἐν ξύλῳ, πάντας ἀνεκαλέσω, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Ἀνασταῖς ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐξ ὕπνου οἰκτίρμον, πάντας ἐρρύσω φθορᾶς· ἡ κτίσις δὲ πιστοῦται, διὰ τῶν Ἀποστόλων, κηρυττόντων τὴν Ἐγερσιν. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητὸς εἶ.

"Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθείς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Ρ' ἄβδος ἔφυσ Παρθένη, Ἰεσσαὶ ἐκ τῆς ρίζης ἡ παμμακάριστος, καρπὸν ἀνθηφοροῦσα, σωτήριον τοῖς πίστει, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητὸς εἶ.

"Αλλος . Θεοῦ συγκατάβασιν.

Αγίων τὰ τάγματα, τὸν ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενον, ἀσιγήτως ὑμνοῦντα, τρυφῆς ἐνθέου νῦν ἀπολαύουσι, καὶ γεγηθότες χορεύουσι ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταῖς θείαις ἐκλάμψεσι, τῆς τρισηλίου φωτοχυσίας σεπτῶς, τῶν Ἀγίων οἱ δῆμοι, περιλαμφθέντες μονάδα τρισάριθμον, θεολογοῦσι Πατέρα συνάναρχον, καὶ τὸν Υἱὸν εὐσεβῶς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Αφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ὀφθήσῃ Θεός ἐν μέσῳ θεῶν, ταῖς ἀξίας παρέχων ἐνὶ ἐκάστῳ, καὶ τοὺς στεφάνους διδούς, τότε τῆς πάντας ἀξίωσον ψάλλειν σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γηθόμενοι μέλψωμεν, τὴν τῶν Ἀγίων πάντων ὁμήγυριν, ἐκ παντὸς κροτουμένην, καὶ γένους ἅμα, καὶ ἀξιώματος, καὶ πολιτείας, καὶ τούτοις συμπάλλωμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ παναγίαν Θεογεννήτριαν, αἱ νεάνιδες πᾶσαι, χορεῖαν θείαν ἅμα στησάμεναι, μεγαλοφώνως, Ἀγαλλου, βοήσατε, ἡ τῆς χαρᾶς τὴν πηγὴν ἡμῖν βλυστάνουσα.

Καταβασία.

» **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει, οἱ Θεόφρονες,
» παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀ-
» πειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, ἔχαιρον ψάλ-
» λοντες· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
» καὶ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, Τὸν δημιουργὸν καὶ λυτρωτὴν,
» ἀνεθόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
» λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, ἡ ὑπέρθεος δύναμις, ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς, θεοπρεπῶς ἐξέλαμψε· σαρκὶ γὰρ γευσάμενος, ὑπὲρ παντὸς θανάτου Σταυροῦ, ἔλυσε τοῦ Ἄδου τὴν ἰσχύν· Ὁν ἀπαύστως, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οσταυρωθεὶς ἐγήγερται· ὁ μέγας λαυχὸς πέπτωκεν· ὁ καταπεσὼν καὶ συντριβεὶς ἀνῴρθωται· φθορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἀφθαρσία ἠνθησεν· ὑπὸ τῆς ζωῆς γὰρ τὸ θνητὸν κα-

τεπόθη· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρισσοφαῖ Θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσαν, αἴγλην ἐκ μιᾶς τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἀνάρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός, καὶ συμβασιλεύον ὁμοούσιον Πνεῦμα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος . Νικηταὶ τυράννου.

Τὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου, χεῖράς μοι ἐκτείναντα τῷ γυμνωθέντι, καὶ καλούμενόν με, τῇ αὐτοῦ εὐσχήμονι θαλψαὶ γυμνώσει, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ κατωτάτου, Ἄδου με ὑψώσαντα τὸν πεπτωκότα, καὶ τῇ ὑψιθρόνῳ, δόξῃ τοῦ Γεννήτορος τετιμηκότα, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος . Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τῶν ἐναντίων ταῖς θελκτικαῖς καὶ φλογώδεις, κατ' ἡμῶν κτᾶσθεςον βολίδας, ὅπως σε ὑμνῶμεν, Ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπερφυῶς τὸν δημιουργὸν καὶ Σωτῆρα, Θεὸν Λόγον τέτοκας Παρθένης· ὅθεν σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος . Ἐπταπλασίως κάμινον.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες, οἱ Προφῆται, Ἀποστολοι, Ἱερομαρτύρων ὁ σεπτὸς κατάλογος, Δικαίων Ὁσίων τε, καὶ Διδασκάλων θεῖος χορὸς, σὺν ταῖς μυροφόροις γυναιξὶ μελωδοῦντες· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος, ἐμφορούμενοι· Ἅγιοι, θείας εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς πληρούμενοι, θεοὶ χρηματίζετε, τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι, ταῖς θειουργικαῖς μαρμαρυγαῖς ὁμιλοῦντες, καὶ δόξης τῆς ἀφράστου, φωτισθέντες ἀκτῖσι, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αναφχνέντες Ἅγιοι, ὡς φωστῆρες πολύφωτοι, τὸν τῆς Ἐκκλησίας, οὐρανὸν φαιδρύνετε, ποικίλοις χαρίσμασι, καὶ διαφόροις κάλλεσιν, ἐν δικαιοσύνῃ, σωφροσύνῃ ἀνδρείᾳ, φρονήτει τε, βοῶντες· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μετ' εὐφροσύνης ἅπασαι, γυναικῶν αἱ θεόφρονες, αἱ τελειωθείσαι, ἐν Χριστῷ τῷ

Πνεύματι, Παρθένον τὴν ἄχραντον, καὶ ἀληθῆ Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐκ τῆς κατάρας, τῆς προμήτορος Εὐας, ἡμᾶς λυτρωσαμένην, τανῦν περικυκλοῦσαι, τὸν ταύτης ἀνυμνεῖτε, καρπὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
» τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
» πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἴκου-
» μένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλουσιν· Τὸν Κύ-
» ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς
» γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα· ὅτι Θεός,
» ὥφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γα-
» στήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρα-
» νῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
» πων, ταξιαρχία μεγαλύνουσι.

Τροπάρια.

Τῇ Δείᾳ καὶ ἀνάρχῳ φύσει ἀπλοῦς, πεφυ-
κῶς συνετέθης προσλήψει σαρκός, ἐν σεαυ-
τῷ, ταύτην ὑποστήσας Λόγε Θεοῦ, καὶ πεπον-
θὼς ὡς ἄνθρωπος, ἔμεινας ἐκτὸς πάθους ὡς
Θεός· διό σε ἐν οὐσίαις, δυσὶν ἀδαιρέτως, καὶ
ἀσυγχύτως μεγαλύνομεν.

Πατέρα κατ' οὐσίαν τὴν Δεῖκνῃ, ὡς δὲ φύσει
γενόμενος ἄνθρωπος, ἔφης Θεόν, Ὑψιστε
τοῖς δούλοις συγκατιῶν, ἐξανασταῖς τοῦ μνή-
ματος, χάριτι Πατέρα τῶν γηγενῶν, τιθεὶς τὸν
κατὰ φύσιν, Θεόν τε καὶ Δεσπότην, μεθ' οὗ σε
πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ωράθης ὡ Παρθένε Μητὴρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύ-
σιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λό-
γον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεῦ-
ξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν
καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ
σῶμα περιβέβληται.

Ἄλλος. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Θεοῦ σε φύσει τὸν Υἱόν, συλληφθέντα ἐν γα-
στρί ἐπιστάμεθα, τῆς Θεομήτορος, καὶ
γεγονότα δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, καὶ καθορῶντες
ἐν Σταυρῷ, τῇ φύσει μὲν πάσχοντα τῆς ἀνθρω-
πότητος, ἀπαθῆ δὲ ὡς Θεὸν διαμείναντα.

Λέλυται σκότος ἀμειδές, ἐκ τοῦ Ἄδου γὰρ
ἀνέτειλεν ἥλιος, δικαιοσύνης Χριστός, τῆς
γῆς φωτίζων πάντα τὰ πέρατα, λάμπων θεό-
τητος φωτὶ, οὐράνιος ἄνθρωπος, Θεὸς ἐπίγειος·
ὃν ἐν φύσει διτταῖς μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Κυρίως Θεοτόκον.

Χαρὰς καὶ εὐφροσύνης, πλήρης σε ἡ μνήμη,
τοῖς προσιοῦσιν ἰάματα βρύουσα, καὶ
εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλουσι.

Ψαλμοῖς σε ἀνυμνοῦμεν, Κεχαριτωμένη, καὶ
ἀσιγήτως τὸ Χαῖρε προσάγομεν· σὺ γὰρ
ἐπήγασας πᾶσι τὴν ἀγαλλίασιν.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ε'λπίδι καὶ ἀγάπῃ θωρακισθὲν, καὶ πιστῶς
πεφραγμένον τὸ σύνταγμα, τῶν ἐκλεκτῶν,
πάσας τῶν τυράννων τὰς ἀπειλὰς, τοὺς αἰκι-
σμοὺς καὶ μάστιγας, χαίροντες ὑπέμειναν εὐ-
κλεῶς, Χριστὸν πεπλουτηκότες, νικοποιὸν ἐν ἁ-
θλοῖς, τῆς ἀληθείας πρωτομάρτυρες.

Λιμένα σωτηρίας τὸν Βαπτιστὴν, Ἀποστό-
λους, Προφῆτας καὶ Μάρτυρας, σὺν Ἀ-
σκηταῖς, Δείους Διδασκάλους, καὶ Ἱερεῖς, Πα-
τριαρχῶν τε σύλλογον, καὶ Ἱερομάρτυρας εὐ-
κλεεῖς, γυναῖκας φιλοθέους, Ὁσίου καὶ Δι-
καίου, νῦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Πυρὶ δοκιμασθέντες τῶν πειρασμῶν, καὶ
τρυφαῖς μὴ θελχθέντες ἀγαλλεσθε, εἰλι-
κρινῶς θρόνῳ τοῦ Δεσπότης φωτοειδεῖ, παρε-
στηκότες ἐνδοξοὶ, δῆμος τῶν Ἀγίων ἐν οὐρα-
νοῖς, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων, σκιαῶς τε παρει-
μένης, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Θεοτοκίον.

Ωράθης διεστώτων συναπτική· διὰ σοῦ γὰρ
Ἀγγέλοις ὁμόσκηνοι, ἐν οὐρανοῖς, ἄνθρω-
ποι γεγονάσιν ἀληθῶς, καὶ μαρτυροῦσι τάγμα-
τα, πάντων τῶν Ἀγίων νῦν σὺν αὐτοῖς, ὑμνῶν-
τες τὸν σὸν τόκον, Παρθένε Θεοτόκε, ἐν αἰώ-
νοις μελωδήμασι.

Καταβασία.

» **Α**πας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι,
» λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζετω δὲ,
» αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πα-
» νήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βράττω· Χαίροις
» παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἐξαποσειλάριον τῆς Ὀκτωήχης. Αὐτόμελον.

Ἦχος β'.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθόμεν, ἐν ὄρει Γαλι-
λαίας, πίστει Χριστὸν θεάσασθαι, λέγον-
τα ἐξουσίαν, λαβεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω· μάθω-
μεν πῶς διδάσκει, βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα, τῷ
Πατρὶ ἔθνη πάντα, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἁγίου
Πνεύματος, καὶ συνεῖναι, τοῖς μύσταις ὡς ὑ-
πέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Ἐτερον τῶν Ἀγίων. Ὁμοιον.

Τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον, Ἀποστόλους,
Προφῆτας, Μάρτυρας, Ἱεράρχας τε, Ἀ-

στηταὶ καὶ Ὅσιους, Ἱερομάρτυρας ἅμα, φιλο-
θεοὺς γυναῖκας, καὶ τοὺς Δικαίους ἅπαντας,
καὶ Ἀγγέλων τὰς τάξεις, χρεωστικῶς, ὕμνοις
καταστέψωμεν δυσωποῦντες, τῆς δόξης τούτων
τεύξασθαι, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ο ἄνω δοξαζόμενος, θεϊκῶς ὑπ' Ἀγγέλων,
κόλπων πατρῶν ἄχραντε, μὴ ἐκσταὶς
ἀπορρήτως, τοῖς κάτω συνανестράφη· σὺ δὲ
ταύτης ὑπῆρξας, τῆς σωτηρίας πρόξενος, ἐξ
ἀγνῶν σου αἱμάτων, τούτῳ Ἀγνή, ὑπὲρ λόγον
σάρκα δανεισαμένη· ὃν αἴτησαι τοῖς δούλοις
σου, λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους ἡ. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε. καὶ τῶν
Ἀγίων γ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πι-
λάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης
τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ
ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας,
ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων
καὶ φιλάνθρωπος.

Κύριε, ὅπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου, τὸν Σταυ-
ρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ
τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν·
ὅτι νεκροὺς ἀνίστα, καὶ θάνατον κατήργησε·
διὰ τοῦτο προσκυνούμεν, τὴν ταφὴν σε καὶ τὴν
ἐγερσιν.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸς ἐν μνημείῳ, Ἰου-
δαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς βασιλέα ὑ-
πνοῦντα, στρατιῶται σὲ ἐφύλαττον· καὶ ὡς
ζωῆς θησαυρὸν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ
ἀνέστης, καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν.

Ο ἄγγελός σου Κύριε, ὁ τὴν ἀνάστασιν κη-
ρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ δὲ
Γύναια ἐφώνησε λέγων· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα
μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ τῇ
οἰκουμένῃ ζωὴν ἐδώρησατο.

Ἔτερον. Ἀνατολικόν.

Επαθες διὰ Σταυροῦ, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι·
ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐ-
λευθερώσης ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· καὶ
ἀθανατίσας, ζωοποιήσης ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός,
διὰ τῆς ἀναστάσεώς σου φιλάνθρωπε.

Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἀγίων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοὺς Ἀγίους ὁ Κύριος, τοὺς ἐν γῇ ἐθαυμά-
στωσε· τὰ αὐτοῦ γὰρ στίγματα καὶ πα-

θήματα, ἐν τῇ σαρκὶ ἀνεδέξαντο, ἐν τούτοις
κοσμούμενοι, καὶ ταῖς θείαις καλλοναῖς, προ-
φανῶς ἀναθέμενοι· οὓς μνήσωμεν, ὡς ἀμά-
ραντα ἄνθη, ὡς ἀστέρας, ἀπλανεῖς τῆς Ἐκκλη-
σίας, ὡς ἐθελόθυτα θύματα.

Στίχ. Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσ-
ήκουσεν αὐτῶν.

Σὺν Προφήταις Ἀπόστολοι, σὺν Ὅσις Δι-
δάσκαλοι, σὺν Ἱερομάρτυσι πάντες Δί-
καιοι, καὶ γυναικῶν αἱ ἀθλήσασαι, καὶ πόθῳ
ἀσκήσασαι, τῶν Ἀγίων ἡ πληθὺς, καὶ Δικαίων
τὰ τάγματα, εὐφημείσθωσαν, ἱεραῖς μελωδίαις,
ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμοι, ὡς Παρα-
δείσου οἰκῆτορες.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτῶν.

Οὐ τὴν γῆν οὐρανῶσαντες, ἀρετῶν ἐν φαι-
δρότητι, οἱ Χριστοῦ τὸν θάνατον μιμη-
σάμενοι, ἀθανασίας τὴν πρόξενον, ὁδὸν οἱ βα-
δίσαντες, οἱ τὰ πάθη τῶν βροτῶν, χειρουργίᾳ
τῆς χάριτος, ἐκκαθαίραντες, οἱ ἐν ὅλῳ τῷ κό-
σμῳ ὁμοψύχως, ἐναθλήσαντες γενναίως, ἀνευ-
φημείσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα. Ἐωθινὸν Α'. Ἦχος α'.

Εἰς τὸ ὄρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διὰ
τὴν χαμόθεν ἔπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος·
καὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν, καὶ τὴν δοθεῖσαν
ἐξουσίαν πανταχοῦ διδαχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' ἑ-
ρανὸν ἐξαπεστέλλοντο, κηρύξαι τὴν ἐκ νεκρῶν
Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανούς ἀποκατά-
στασιν· οἷς καὶ συνδιαγωνίζεин, ὁ ἀψευδὴς ἐ-
πηγγείλατο Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθέ-
νε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ
Ἀδὴς ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ
κατάρρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ
θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθη-
μεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χρι-
στὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.
Δοξολογία μεγάλη· καὶ μετ' αὐτήν, τὸ Ἀνα-
στάσιμον Τροπάριον.

Ἦχος πλ. δ'.

Αναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμά
διάρρήξας τοῦ Ἀδου, ἔλυσας τὸ κατὰ-
κριμα, τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν πα-
γίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυ-
τὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτοὺς
ἐπὶ τὸ κήρυγμα, καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην πα-
ρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ εἰς ιβ'.

Τῆς Ὁκτωνήχου εἰς δ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Μνήσθητι ἡμῶν, Χριστέ Σωτήρ τοῦ κόσμου, ὥσπερ τοῦ Ληστοῦ ἐμνήσθης ἐπὶ ξύλου· καὶ καταξιώσον πάντας, μόνε οἰκτίρμον, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Ξύλῳ προσπαγεῖς, Σωτήρ ἡμῶν βουλήσει, ξύλου τὸν Ἀδὰμ, κατάρας ἐλυτρώσω, ἀποδιδούς ὡς οἰκτίρμων τὸ κατ'εἰκόνα, καὶ Παρραδείσου τὴν κατοίκησιν.

Αἴκουε Ἀδὰμ, καὶ χαῖρε σὺν τῇ Εὐᾷ· ὅτι ὁ γυμνώσας πρὶν τοὺς ἀμφοτέρους, καὶ δι' ἀπάτης λαβὼν ἡμᾶς αἰχμαλώτους, ἐν τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ κατήργηται.

Σήμερον Χριστὸς ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου, πᾶσι τοῖς πιστοῖς παρέχων ἀφθαρσίαν, καὶ τὴν χαρὰν ἐγκαινίζει ταῖς Μυροφόροις, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἔγερσιν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Ἀγίων,

Ὡδὴ γ' καὶ δ'.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.

Ὁ Ἀπόστολος.

Ἀδελφοί, οἱ Ἄγιοι πάντες κατηγωνίσαντο βασιλείας.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος δ'.

Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι.

Στίχ. Πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Πᾶς ὅς τις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· καὶ Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἶνεσις.

Τ Ε Λ Ο Σ.

αὐτὸν δὲ οὐκ εἶδαν. Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὁ ἀνόητοι, καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐλάλησαν οἱ Προφῆται· οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ; Καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωσέως, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν Προφητῶν, διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς Γραφαῖς τὰ περὶ ἐαυτοῦ. Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην, οὗ ἐπορεύοντο· καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορρώτέρω πορεύεσθαι. Καὶ παρεβιάσαντο αὐτὸν, λέγοντες· Μείνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστὶ, καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν αὐτοῖς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον, εὐλόγησε, καὶ κλάσας, ἐπέδίδου αὐτοῖς. Αὐτῶν δὲ διηνοιχθησαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὥς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὥς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς Γραφάς; Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ εὗρον συνηθροισμένους τοὺς Ἑνδεκα, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς, λέγοντας· Ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι. Καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ὥς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Σαμαρείτιδος.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

ΕΩΘΙΝΟΝ Ζ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. 1.

Τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρῶτῃ, σκοτίας ἔτι οὐσης, εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου. Τρέχει οὖν, καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ πρὸς τὸν ἄλλον Μαθητὴν, ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἦραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ

μνημείου, καὶ οὐκ οἶδαμεν πῶς ἔθηκαν αὐτόν. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος Μαθητής, καὶ ἦρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον. Ἐτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ, καὶ ὁ ἄλλος Μαθητής προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον. Καὶ παρακύψας, βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια· οὐ μέντοι εἰσῆλθεν. Ἐρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς, ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον. Τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἄλλος Μαθητής, ὁ ἐλθὼν πρῶτον εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε, καὶ ἐπίστευσεν. Οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν Γραφὴν, ὅτι δεῖ αὐτόν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι. Ἀπῆλθον οὖν πάλιν πρὸς ἐαυτοὺς οἱ Μαθηταί.

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Τυφλοῦ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

ΕΩΘΙΝΟΝ Η.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

[Κεφ. Κ'. 11.]

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Μαρία εἰστείκει πρὸς τὸ μνημεῖον κλαίουσα ἔξω· ὥς οὖν ἔκλαιε, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ δύο Ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, ἓνα πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ ἓνα πρὸς τοῖς ποσίν, ὅπου ἔκειτο τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ λέγουσιν αὐτῇ ἐκεῖνοι· Γύναι, τί κλαίεις; Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι ἤραν τὸν Κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἐστῶτα· καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστὶ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς; Ἐκείνη, δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἐστι, λέγει αὐτῷ· Κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκαν αὐτόν, καὶ γὰρ αὐτόν ἀρῶ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μαρία· Στραφεῖσα ἐκείνη, λέγει αὐτῷ· Ραββα-

νί· ὃ λέγεται, Διδάσκαλε. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μή μου ἅπτου· οὐπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς Ἀδελφούς μου, καὶ εἰπέ αὐτοῖς. Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν. Ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἀπαγγέλλουσα τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἐώρακε τὸν Κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ε Ω Θ Ι Ν Ο Ν Γ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Κεφ. ΙΣ'. 9.

Αναστὰς ὁ Ἰησοῦς, πρωτὶ πρώτη Σαββάτῃ, ἐφάνη πρῶτον Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια. Ἐκείνη πορευθεῖσα, ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις, πενθοῦσι καὶ κλαίουσιν. Κἀκεῖνοι, ἀκούσαντες ὅτι ζῇ, καὶ ἐθαύμαζον ὑπ' αὐτῆς, ἠπίστησαν. Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερώθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ, πορευομένοις εἰς ἀγρόν. Κἀκεῖνοι ἀπελθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκεῖνοι ἐπίστευσαν. Ὑστερον, ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς ἑνδεκα ἐφανερώθη, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, καὶ σκληροκαρδίαν· ὅτι τοῖς θρασυκαρδέσι αὐτὸν ἐξηγερμένον οὐκ ἐπίστευσαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς, σωθήσεται· ὁ δὲ ἀπιστήσας, κατακριθήσεται. Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύουσι, ταῦτα παρακολουθήσει· Ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· ὄφεις ἀροῦσι· καὶ ὅταν θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψῃ· ἐπὶ ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν. Ὁ μὲν οὖν Κύριος, μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες, ἐκήρυξαν παν-

ταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργούντος, καὶ τὸν λόγον βεβαιούντος, διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων. Ἀμήν.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΙΝ' ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ε Ω Θ Ι Ν Ο Ν Δ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. ΚΑ'. 1.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐφανερώσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος· ἐφανερώσε δὲ οὕτως. Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ δύο. Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· Ὑπάγω ἀλιεύειν. Λέγουσιν αὐτῷ· Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί. Ἐξῆλθον, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθύς, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν. Πρωΐας δὲ ἤδη γενομένης, ἔστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν ἀγιαλόν· οὐ μὲν τοι ᾔδεισαν οἱ Μαθηταί, ὅτι Ἰησοῦς ἐστι. Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδιά, μή τι προσφάγιον ἔχετε; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Οὐ. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὐρήσετε. Ἐβαλον οὖν, καὶ οὐκέτι αὐτὸ ἐλκύσαι ἴσχυσαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων. Λέγει οὖν ὁ Μαθητὴς ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ· Ὁ Κύριός ἐστι. Σίμων οὖν Πέτρος, ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο, (ἦν γὰρ γυμνός), καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ δὲ ἄλλοι Μαθηταί τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον, (οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ὥς ἀπὸ πηχῶν διακοσίων), σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων. Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακιὰν κειμένην, καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον, καὶ ἄρτον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·

Ενέγκατε ἀπὸ τῶν ὀψαρίων, ὧν ἐπιάσατε νῦν. Ἀνέβη Σίμων Πέτρος, καὶ εἴλκυσε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς γῆς, μεστὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸν πεντηκοντατριῶν· καὶ τοσούτων ὄντων, οὐκ ἐσχίσθη τὸ δίκτυον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δεῦτε, ἀριστήσατε. Οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τῶν Μαθητῶν ἐξετάσαι αὐτόν, Σὺ τίς εἶ; εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν. Ἐρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λαμβάνει τὸν ἄρτον, καὶ δίδωσιν αὐτοῖς, καὶ τὸ ὀψάριον ὁμοίως. Τῷ τῷ ἤδη τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Β Ο Θ Ι Ν Θ Ν Θ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. 19.

Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ἡμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευράν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταὶ ἰδόντες τὸν

Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ ἐγὼ πέμπω ἡμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἃν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἃν τινων κρατῆτε, κεκρατῆνται.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Β Ο Θ Ι Ν Θ Ν Α.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Κεφ. ΚΗ'. 16.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ ἑνδεκα Μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος, οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἰδόντες αὐτόν, προσεκύνησαν αὐτῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες οὖν, μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν. Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine of five cents a day is incurred
by retaining it beyond the specified
time.

Please return promptly.

~~NOV 10 '56 H~~

~~MAY 25 '60 H~~

CANCELLED
MAR 27 2008
FEB 25 2008
HENDERSON

C 9091.10
Pentekostarion charmosynon ten ap
Widener Library 006422572

3 2044 081 856 734

